

Bible Basics in Thai, by Duncan Heaster
Carelinks, PO Box 152, Menai NSW 2234 AUSTRALIA www.carelinks.net
email info@carelinks.net

พื้นฐาน

พระคริสตธรรมคัมภีร์

คู่มือเพื่อการศึกษา

เผยความปิติยินดีและ
สันติสุขในคริสตศาสนาที่แท้จริง

1.1 การดำรงพระชนม์ชีพอยู่ของพระเจ้า

"¼Ùé·Õë"ÐÁÒà½èÒ¼ÁÐà"éÒà"é¹Ñé¹ µéí§àª×éíÇèÒ¼ÁÐí§µ·.Ä§´ÓÄ§¼ÁÐª¹ÁíÁÙè
 áÁÐ¼ÁÐí§µ·.Ä§à»Ç¹¼Ùé»ÁÐ·Ò¹ÓäË¹Ç"äËéáè·Ø¹µ¹·ÕèáÊÇ§ËÖ¼ÁÐí§µ·" (iÖ¹ÁÙ
 11:6) à¹×éíËÖÇí§º·àÁÖÁ¹¹Öë"ÐªèÇÁäËé¼Ùé·Õèµéí§;ÒÁÁÖËÖ¼ÁÐà"éÒ
 ;èí¹×è¹"Ðµéí§àª×éíÇèÒ "¼ÁÐà"éÒ·Ä§¼ÁÐª¹ÁíÁÙè"
 àÁÒ"Ö§äÁè;Ñ§ÇÁ;ÑºËÁÑ;ºÒ¹·ÕèÁ×¹ÁÑ¹ËÁÑ;·Òä¹;ÒÁÁÖ¼ÁÐª¹¹ºÖ¼ÁÙèÇí§¼ÁÐà"
 éÒ ;ÒÁËÖÁÇ"àµÄ§ËÁèÒ§ÍÑ¹«Ñº«éí¹Çí§ÁèÒ§;ÒÁ (cp. Ps.139:14)
 áÁÐÁÙ»áºº·Õèà"è¹ªÑ¹"á¹¹;äÁé
 ;ÒÁª¼è§¼Ò¹Ö¹¹µÇÒÁÇèÒ§à»ÁèÒÍÑ¹ä¼ËÖÁÇí§ÁÒµÁÖ;ÒÁ·ÕèáÊ;ÁÐ"èÒ§
 ÁÒ¼ËÐ·éí¹ºÖÇÒµáËÁèÒ¹ÖéáÁÐí×è¹æíÖ;ÁÒ;ÁÒÁ·ÓäËéµÇÒÁªª×éíÇèÒáÁ;¹ÖéáÁèÁ
 Ö¼ÁÐà"éÒ;ÁÒÁà»Ç¹ËÖè§äÁè"èÒàª×éí
 ;ÒÁªª×éíÇèÒáÁèÁÖ¼ÁÐà"éÒ·Ù"Ðµéí§ªéËÁÑ;·ÒÁÖ;ÇèÒ;ÒÁªª×éíÇèÒÁÖ¼ÁÐà"é
 ÒÁÙè"ÁÖ§ ËÖ;ÇÖ¼ÁÐà"éÒ;ÇäÁé«Öè§ÁÐàºÖ¹º ÇÑµ¶Ø»ÁÐË§µ·
 áÁÐµÖÍ;ÖºÒÁä¹áÁ×éí§"Ñ;ÁÇÒÁ
 «Öè§ËÖè§¹Öé¹Ö§ËÐ·éí¹ÁÙèá¹ºÖÇÒµÇí§¼Ùé·ÕèáÁèªª×éíä¹¼ÁÐà"éÒ
 áÁ×éíá»Ç¹àª¹¹Öé¹Ö§äÁè"èÒá»Á;·ÕèÁ¹ØËÁËéÇ¹äË-èÁÖµÇÒÁªª×éíä¹¼ÁÐà"éÒµèÒ§
 ;Ñ¹ áÁéáµèá¹ËÑ§µÁ·ÖèÇÑµ¶Ø;ÁÒÁà»Ç¹¼ÁÐà"éÒ;ÇµÒÁ

แต่ก็มีความแตกต่างกันมากระหว่างความเชื่อว่ามีพลังที่เหนือกว่า
 กับความเชื่อที่ว่าพระเจ้าจะประทานบำเหน็จตอบแทนให้แก่ผู้ที่รับใช้พระองค์ อิบรู 11:6 กล่าวถึงประเด็นนี้ว่า เรา
 "ต้องเชื่อว่าพระองค์ทรงดำรงพระชนม์อยู่

และ

พระองค์ทรงเป็นผู้ประทานบำเหน็จให้แก่ทุกคนที่แสวงหาพระองค์"
 ข้อพระคัมภีร์ส่วนใหญ่เป็นเรื่องเล่าในประวัติศาสตร์ของชนชาติอิสราเอลของพระเจ้า
 ประเด็นที่มีการกล่าวกันบ่อยครั้งคือ
 ความเชื่อของชนชาติยิวว่าพระเจ้าทรงดำรงพระชนม์อยู่มีไม่เท่ากับความศรัทธาคือสิ่งที่พระองค์ทรงให้สัญญา
 ชนชาติยิวได้รับการบอกเล่าจากโมเสสผู้นำผู้ยิ่งใหญ่ของเขาว่า "จงทราบเสียในวันนี้ และตรึกรตรองอยู่ในใจว่า
 พระเยโฮวาห์เป็นพระเจ้าในฟ้าสวรรค์เบื้องบน และบนแผ่นดินเบื้องล่างเรามีพระเจ้าอื่นใดอีกไม่เลย
 เพราะฉะนั้นพวกท่านจงรักษากฎเกณฑ์ และพระราชบัญญัติของพระองค์" (เฉลยธรรมบัญญัติ 4:39, 40)

มีการกล่าวถึงประเด็นเดิมอีกว่า การที่จิตของเราตระหนักว่าพระเจ้าทรงพระชนม์ชีพอยู่นั้น
 ไม่ได้หมายความว่าเราได้รับการต้อนรับจากพระเจ้าโดยอัตโนมัติ ถ้าเราเชื่ออย่างจริงจังว่าเรามีพระเจ้าผู้ทรงสร้าง

เราก็ควรจะ "รักษากฎเกณฑ์ และพระราชบัญญัติของพระองค์" บทเรียนนี้มีวัตถุประสงค์เพื่ออธิบายพระบัญญัติ และวิธีปฏิบัติตามพระบัญญัติ เมื่อได้อ่านพระคัมภีร์ เราจะยิ่งรู้สึกศรัทธามากขึ้นว่า พระเจ้าทรงพระชนม์ชีพอยู่:

"ฉะนั้นความเชื่อเกิดขึ้นได้ก็เพราะการได้ยิน และการได้ยินเกิดขึ้นได้ก็เพราะการประกาศพระคริสต์" (โรม 10: 17)

เช่นเดียวกับในหนังสืออิสยาห์ 43:9-12 ที่ทำให้ประจักษ์ว่าความเข้าใจในคำพยากรณ์อนาคตของพระเจ้า ช่วยให้เรารู้ว่า "เราเป็นพระเจ้า" (อิสยาห์ 43:13) พระนามแห่งพระเจ้าที่ว่า "เราเป็นผู้ซึ่งเราเป็น" คือความเป็นจริงอันสมบูรณ์แบบ (อพยพ 3:14) อัครทูตเปาโลเดินทางมายังเมืองช็อบเบเรีย (Berea) ซึ่งปัจจุบันอยู่ในประเทศกรีซตอนเหนือ โดยปกติเปาโลจะประกาศข่าวประเสริฐ ('ข่าวดี') ของพระเจ้า แต่แทนที่คนในเมืองจะน้อมรับคำสอนของเปาโล "เขามีใจเลื่อมใสรับพระวจนะของพระเจ้า และค้นดูพระคัมภีร์ทุกวัน หวังจะรู้ว่าข้อความเหล่านั้นจะจริงดังกล่าวหรือไม่ เหตุฉะนั้นพวกเขามีหลายคนได้เชื่อถือน" (กิจการของอัครทูต 17:11,12) ความเชื่อของพวกเขาเกิดจากการเปิดใจ และการค้นดูพระคัมภีร์อย่างมีระบบ ('ข้อความเหล่านั้น') และสม่ำเสมอ ('ทุกวัน') การมีศรัทธาที่แท้จริงจึงมิได้เกิดจากพระเจ้าประทานไว้ในบัดล ด้วยการหักเปลี่ยนจิตใจให้เกิดศรัทธา โดยไม่มีความเกี่ยวข้องกับพระวจนะของพระเจ้าเลย ไมเช่นนั้นคงไม่มีคนเข้าร่วมในขบวนการนรกของบิลลีแกรแฮม หรือการชุมนุมในวันเทศกาลเพนเทคอสต์ในฐานะ "ผู้ศรัทธา" การค้นดูพระคัมภีร์จะต้องใช้เวลานานเท่าไรในกรณีนี้? การขาดศรัทธาที่แท้จริงในพระคัมภีร์เกิดจากความว่างเปล่า ซึ่ง "ผู้ชั่วร้าย" จะพบหลังจากหันมาเชื่อในพระเจ้า และเหตุผลที่มีคนจำนวนมากหันเหความเชื่อออกจากคำสอนของคริสตศาสนา (Evangelical Movement)

บทเรียนนี้จึงมีวัตถุประสงค์เพื่อหารูปแบบที่เหมาะสมในการค้นพระคัมภีร์ได้อย่างมีระบบ เพื่อให้คุณเกิดความเชื่อเช่นเดียวกัน ดังนั้นในการประกาศข่าวประเสริฐจึงมักจะให้ความสำคัญกับความสัมพันธ์ระหว่างการรับฟังข่าวประเสริฐ กับการมีศรัทธาที่แท้จริงเสมอ ขอทรงโปรดชำระเขาให้บริสุทธิ์ด้วยความจริง

- "αὐτὸς ὁ θεὸς ἡμεῶν, ἰεὺς ἀσὶν ὁ ἀληθὺς ἐλάϊ' ἐκ τῆς ἀβραάμ" (ἰδοὺ ὁ ἀρχιερεὺς ἡμῶν 18:8)
- เรา "ฟัง ข่าวประเสริฐและเชื่อ" (กิจการของอัครทูต 15:7)
- "เราทั้งหลายก็ได้ประกาศอย่างที่กล่าวนั้น และท่านทั้งหลายก็ได้เชื่ออย่างนั้น" (1 โครินธ์ 15:11)
- คำเปรียบนั้นก็อย่างนี้ "เมล็ดพืช" นั้นได้แก่พระวจนะของพระเจ้า (ลูกา 8:11); มีความเชื่อเท่าเมล็ดพืชเมล็ดหนึ่ง (ลูกา 17:6), ความเชื่อมาจากการยอมรับ "คำที่ก่อให้เกิดความเชื่อ" (โรม 10:8), "เจริญด้วยคำสอนแห่งความเชื่อ และด้วยหลักธรรมอันดีที่ท่านได้ประพฤติตามนั้น" (1 ทิโมธี 4:6), เข้าไปในใจซึ่งเปิดรับความเชื่อในพระเจ้าและพระวจนะของพระองค์ (กาลาเทีย 2:2 cp. ฮีบรู 4:2)
- อัครทูตยอห์นกล่าวถึงบันทึกของพระเจ้าว่า "เขาพูดความจริง เพื่อท่านทั้งหลายจะได้เชื่อ" (ยอห์น 19:35) และพระวจนะของพระองค์เป็น "ความจริง" (ยอห์น 17:17) - ซึ่งเราเชื่อได้

1.2 พระเจ้าทรงมีตัวตน

à'×éíÈÒã'¼ÄÐ²ÑÁÀÖÄiÄÖ²ÇÒÄÈÛ§Èè§áÄÐÄÖè§ãÈ-è
 ``Öj;ÖÄ·Öè¼ÄÐä``éÖ·Ä§ÈÖá'§¼ÄÐÍ§²ià»ç'áÈÄ×í'Á'ØÉÄi·ÖèÄÖµÑÇµ¹``ÄÖ§
 áÄÐÈÖÄÖÄ¶¶¹Ñ°µéÍ§ã'è °ÖÇ²ÄÖÈäµÖÄ'á'èÄÑ°²ÓÉÍ'µÑé§äµèµé¹ÇèÖ
 ¼ÄÐäÄ«Û²×í¼ÄÐ°ØµÄÇÍ§¼ÄÐä``éÖ ¶èÖ¼ÄÐä``éÖäÄèÄÖµÑÇµ¹``ÄÖ§
 jçà»ç'á'äÄèä'è·Öè¼ÄÐÍ§²ià»ç'á'ÄÖ³¼ÄÐ°ØµÄ «Öè§ÄÖ "ÄÛ»ÄÑjÉ³ià»ç'Á'ØÉÄi"
 (ÍÖ°ÄÛ 1:3) 'Íj``Öj'Ñé'ÄÑ§ÄÖj·ÖèäÄÖ'Ð¼Ñ²'Ö²ÇÒÄÈÑÁ¼Ñ¹,jáºººØ²²Äµè¹º²²ÄjÑº
 '¼ÄÐä``éÖ' ä'è ÈÖj '¼ÄÐä``éÖ' à»ç'á'¼Ä§Äá¹·ÑÈ¹
 ÈÄ×í'Öµ·ÖèÄèÍ§ÄÍÄÍÄÛèä¹²ÇÒÄÇèÖ§ä»ÄèÖä·èÖ¹Ñé¹
 ``Ö§ä»ç'á'äÄ×èÍ§¹èÖäÈÄèÖ·ÖèÈÖÈ'ÖÈèÇ¹äÈ-èÄÖä¹Ç²Ö¹äÄ×èÍ§¼ÄÐä``éÖ·ÖèäÄèÄÖµ
 ÑÇµ¹``ÄÖ§ áÄÐäÄèÈÖÄÖÄ¶¶¹Ñ°µéÍ§ã'è

พระเจ้าทรงความยิ่งใหญ่หาที่สุดมิได้เหนือกว่ามนุษย์ชั้นเรา
 จึงไม่น่าแปลกที่มีคนจำนวนมากหุุดศรทธาของตนเองไว้กับคำสัญญาว่า เราจะได้เห็นพระเจ้าในที่สุด
 ชนชาติอิสราเอลขาดศรทธาที่จะมองเห็น "รูปร่าง" ของพระเจ้า (ยอห์น5:37)
 ซึ่งสำแดงให้ประจักษ์ว่าพระองค์ทรงมีรูปร่างที่แท้จริง ศรทธาดังกล่าวเกิดจากการได้รู้จักพระเจ้า
 และเชื่อในพระวาทะ:

"บุคคลผู้ใดมีใจบริสุทธิ์ ผู้นั้นเป็นสุข เพราะว่าเขาจะได้เห็นพระเจ้า" (มัทธิว5:8)

"บรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ (พระเจ้า) จะมีศการพระองค์ เขาเหล่านั้นจะเห็นพระพักตร์พระองค์;
 และพระนามของพระองค์ (พระเจ้า - วิวรรณ์3:12) จะประทับอยู่ที่หน้าผากเขา"
 (วิวรณ์22:3,4)

ความหวังที่พิเศษเช่นนั้นถ้าเราเชื่ออย่างจริงจัง ก็จะส่งผลให้เกิดผลทางปฏิบัติในชีวิตของเราเอง:

""§ÍØµÈèÖÈi·Öè"ÐÍÄÛèÍÄèÖ§È§²jÑ²¹·Ñé§ÈÄÖÄ
 áÄÐÍØµÈèÖÈi·Öè"Ðä'èä``°ÄÖÈØ,Öi
 «Öè§¶èÖä``áÄè°ÄÖÈØ,Öiç"ÐäÄèÄÖ¼Üèä'á'èàÈÇ¹Í§²i¼ÄÐ¼Üèä»ç'á'ä'è
 ÖäÄÄ" (ÍÖ°ÄÛ 12:14)

เราไม่ควรสาบาน เพราะ We should not swear, because

"ผู้ใดจะสาบานอ้างสวรรค์ ก็สาบานอ้างพระที่นั่งของพระเจ้า

และอ้างพระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่งนั้นด้วย" (มัทธิว23:22).

นี่คงเป็นเรื่องไร้สาระถ้าพระเจ้าทรงไม่มีตัวตนจริง

"เราจะเห็นพระองค์อย่างที่เราองค์ทรงเป็นอยู่นั้น (ปรากฏพระองค์ในรูปของพระเยซู)

และทุกคนที่มีความหวังอย่างนี้ ก็ชำระตนให้บริสุทธิ์ดังที่พระองค์ทรงบริสุทธิ์" (1 ยอห์น3:2,3)

ในช่วงชีวิตนี้เรายังมีความเข้าใจเกี่ยวกับพระบิดาในสวรรค์น้อยมาก แต่เราสามารถมองทะลุไปเบื้องหน้า

ผ่านความมืดมนอันสับสนของชีวิตปัจจุบัน เพื่อไปพบพระเจ้าได้ในที่สุด

การได้เห็นพระวรกายของพระเจ้าย่อมทำให้เราเข้าใจพระองค์ได้ดียิ่งขึ้นโดยไม่ต้องสงสัย

นั่นจึงทำให้โยบปลื้มปีติกับประสบการณ์ที่เขาได้รับจากพระเจ้าในวันสุดท้ายของชีวิต

แม้ว่าจะต้องทนทุกข์ทรมานอย่างแสนสาหัสก็ตาม:

"หลังจากผิวหนังของข้าถูกทำลาย (หมายถึงความตาย) ไปอย่างนี้แล้วโดยปราศจากเนื้อหนังของข้า

ข้าจะเห็นพระเจ้า: ผู้ซึ่งข้าจะได้เห็นเอง และนัยน์ตาของข้าจะได้เห็นไม่ใช่คนอื่น" (โยบ19:26,27)

และอัครทูตเปาโลร้องออกมาด้วยความเจ็บปวดและสับสน:

"บัดนี้เรเห็นสลับๆเหมือนดูในกระจก แต่เวลานั้นจะได้เห็นพระพักตร์ชัดเจน" (1 โครินธ์13:12)

ความเข้าใจที่ถูกต้องในพระเจ้าคือหัวใจสำคัญ ที่จะทำให้เราเข้าถึงหลักคำสอนสำคัญๆในพระคัมภีร์ได้

การมีมโนคติที่ไม่ถูกต้องเกี่ยวกับพระเจ้า จะทำให้ความเป็นจริงในพระคัมภีร์เลือนลางไป

เช่นเดียวกันกับความเท็จเมื่อเกิดขึ้นครั้งหนึ่งก็จะนำไปสู่ความเท็จอื่นๆต่อไปเรื่อยๆ

ถ้าคุณอ่านแล้วเห็นว่าข้อความในหนังสือบทนี้น่าเชื่อถือ แม้จะเป็นเพียงบางส่วนก็ตาม จะเกิดคำถามตามมาว่า

'คุณรู้จักพระเจ้าได้จริงหรือไม่?' ซึ่งเราจะได้จากคำสอนเกี่ยวกับพระเจ้าในพระคัมภีร์ต่อไป

1.3 พระนามและพระกิตติคุณของพระเจ้า

ถ้ามีพระเจ้าจริง ก็น่าจะมีเหตุผลให้เชื่อได้ว่าพระองค์จะต้องคิดหาวิธีบอกเรื่องราวของพระองค์แก่เรา

เราเชื่อว่าพระคัมภีร์คือสื่อที่พระเจ้าใช้สำแดงพระองค์ต่อมนุษย์

และพระคัมภีร์ทำให้เราได้เห็นพระกิตติคุณของพระเจ้าที่สำแดงออกมา

นี่คือเหตุที่พระคัมภีร์บรรยายพระวาระของพระเจ้าว่าเป็น "เมสสิอันธิ์" (เปโตร1:23)

เพราะถ้าพระวาระนี้มีผลต่อจิตใจของเรา ทำให้มีสิ่งก่อกำเนิดขึ้นภายในที่มีลักษณะของพระเจ้า (ยากอบ1:18; 2

โครินธ์5:17) ดังนั้นเราเชื่อในพระวาระของพระเจ้า และนำบทเรียนมาใช้ให้เกิดประโยชน์มากเท่าไร เราก็จะยิ่ง

"เป็นไปตามลักษณะพระฉายแห่งพระบุตรของพระองค์" (โรม8:29)

ซึ่งมีลักษณะอันเป็นพระฉายที่สมบูรณ์แบบของพระเจ้า (โคโลสี1:15)

มีคุณค่าในการศึกษาพระคัมภีร์ในแง่ของประวัติศาสตร์ ซึ่งมีเหตุการณ์ต่างๆ

ให้เราได้ศึกษาและเรียนรู้ว่าพระเจ้าทรงจัดการกับมนุษย์และชนชาติต่างๆอย่างไร

โดยจะเป็นไปในลักษณะเช่นเดียวกันตลอด

ในหนังสืออีบรูซชื่อของคนเรามักจะสะท้อนให้เห็นถึงลักษณะและ/หรือข้อมูลเฉพาะของบุคคลคนนั้น ตัวอย่างเช่น:

'เยชู' = 'ผู้ช่วยให้รอด' - เพราะ

"ท่านเป็นผู้ที่จะโปรดช่วยชนชาติท่านให้รอดจากความคิดบาปของเขา" (มัทธิว1:21)

'อับราฮัม' = 'บิดาของประชาชาติมากมาย' - "เราให้เจ้าเป็นบิดาของประชาชาติมากมาย"

(ปฐมกาล17:5)

จึงเชื่อได้ว่าพระนามและพระกิตติศัพท์ของพระเจ้าจะทำให้เราได้ทราบข้อมูลของพระองค์มากมาย

เนื่องจากพระเจ้าทรงมีพระจริยวัตรและพระประสงค์มากมายหลายด้าน จึงทำให้พระองค์ทรงมีพระนามมากเกินกว่า

1 พระนาม ซึ่งขอแนะนำให้ศึกษาพระนามของพระเจ้าอย่างละเอียดหลังจากทำพิธีบัพติศมาแล้ว

การแสดงความรักในพระจริยวัตรของพระเจ้าผ่านทางกรเรียกขานพระนาม

ควรจะดำรงอยู่ตลอดชั่วชีวิตที่เราได้มอบให้พระองค์ สิ่งที่จะกล่าวต่อไปคือบทนำ

เมื่อโมเสสต้องการรู้จักพระเจ้าให้ลึกซึ้งยิ่งขึ้น เพื่อเสริมแรงศรัทธาในช่วงเวลาที่ประสบความทุกข์นั้น ทูตได้

"ออกพระนามพระเจ้า: พระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์ พระเจ้าผู้ทรงพระกรุณา ทรงก่อดวงพระคุณ ทรงกริ้วซ้ำ

และบริบูรณ์ด้วยความรักมั่นคง และความสัตย์จริง ต่อมนุษย์กระทั้งพันชั่วอายุ ผู้ทรงโปรดยกโทษการล่วงละเมิด

การทยศ และบาปของเขาเสีย แต่จะทรงถือว่าไม่มีโทษก็หามิได้" (อพยพ34:5-7)

นี่เป็นข้อพิสูจน์ที่เห็นได้ชัดว่าพระเจ้าทรงหยั่งรู้ถึงพระจริยวัตรของพระองค์

การมีพระจริยวัตรเช่นนี้เป็นข้อพิสูจน์ให้เห็นว่าพระเจ้าทรงมีพระวรกายจริง

จึงเป็นเรื่องไร้สาระที่จะชี้แจงว่าจิตวิญญาณจะมีลักษณะซึ่งสามารถพัฒนาได้ในมนุษย์เช่นเรา

พระเจ้าทรงเลือกพระนามเฉพาะ ที่พระองค์ต้องการให้คนของพระองค์รู้จักและจดจำ เป็นพระนามที่เป็นบทสรุป

และเป็นส่วนสำคัญในพระประสงค์ที่พระองค์ทรงมีกับมนุษย์

ชนชาติอิสราเอลเป็นทาสในอียิปต์ และต้องการให้มีการขึ้นเถลิงพระประสงค์ของพระเจ้า

โมเสสได้รับการบอกกล่าวให้ออกพระนามของพระเจ้าแก่ชนชาติอิสราเอล

เพื่อกระตุ้นเตือนให้พวกเขาอพยพออกจากอียิปต์ และเริ่มการเดินทางไปยังดินแดนแห่งความหวัง (cp. 1

โครินธ์10:1) เราเองก็เช่นกันจำเป็นต้องเข้าใจหลักพื้นฐานเกี่ยวกับพระนามของพระเจ้า ก่อนจะรับบัพติศมา

และเริ่มการเดินทางสู่อาณาจักรของพระเจ้า

พระเจ้าทรงบอกกับชนชาติอิสราเอลว่าพระนามของพระองค์คือ ยะห์เวห์ (YAHWEH) แปลว่า "เราเป็นผู้ซึ่งเราเป็น" หรือถ้าให้ถูกต้องยิ่งขึ้นต้องแปลว่า "เราเป็นผู้ซึ่งเราจะเป็น" (อพยพ3:13-15) พระนามนี้ได้รับการขยายความเพิ่มเติมเล็กน้อยว่า: "พระเจ้าจึงตรัสกับโมเสสอีกว่า เจ้าจงกล่าวแก่ประชากรอิสราเอลว่าดังนี้ พระเยโฮวาห์ พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของท่าน คือพระเจ้าของอับราฮัม พระเจ้าของอิสอัค และพระเจ้าของยาโคบ ... นี่แหละเป็นนามของเราตลอดไปเป็นนิตย์ นี่แหละเป็นอนุสรณ์ของเราตลอดทุกชั่วชาติพันธุ์" (อพยพ3:15)

ดังนั้นพระนามเต็มของพระเจ้ายะห์เวห์คือ "พระเจ้า"

พระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมส่วนใหญ่เขียนเป็นภาษาฮีบรู การแปลเป็นภาษาอังกฤษทำให้รายละเอียดต่างๆคลาดเคลื่อนไปเป็นจำนวนมาก โดยเฉพาะเมื่อต้องแปลคำว่า "พระเจ้า" ในภาษาฮีบรู คำว่า "พระเจ้า" ในภาษาฮีบรูที่ใช้กันทั่วไปคำหนึ่งคือคำว่า "อีโลฮิม" (Elohim) หมายความว่าผู้มีอำนาจ พระนามที่พระเจ้าต้องการให้เราจดจำจึงเป็นอนุสรณ์ของพระองค์

ยะห์เวห์ เอลิโลฮิม (YAHWEH ELOHIM)

หมายความว่า

ผู้ซึ่งสำแดงพระองค์ในกลุ่มของผู้ที่มีอำนาจทั้งหลาย

เป็นพระประสงค์ของพระเจ้าที่ทรงต้องการสำแดงลักษณะและตัวตนที่แท้จริงของพระองค์ต่อคนกลุ่มใหญ่ การเชื่อฟังพระวจนะของพระเจ้าช่วยให้เราพัฒนาลักษณะของพระองค์ในตัวเราได้ ถือเป็นการสำแดงพระองค์กับผู้ที่มิศรัทธาแรงกล้า แต่พระนามของพระเจ้าคือคำพยากรณ์ในอนาคต เมื่อโลกนี้เต็มไปด้วยคนที่มีลักษณะและสภาพเหมือนพระองค์ (cp. 2 เปโตร1:4) ถ้าเราปรารถนาจะมีส่วนร่วมในพระนามของพระเจ้า และเป็นเหมือนพระเจ้าคือเป็นอมตะ เพื่อมีชีวิตอันบริบูรณ์ด้วยธรรมเป็นนิรันดร์ เราจะต้องมีส่วนร่วมในพระนามของพระเจ้า ซึ่งจะทำได้ก็ด้วยการรับบัพติศมาในนามแห่งพระองค์ คือพระยะห์เวห์ เอลิโลฮิม (มัทธิว28:19) ซึ่งจะทำให้เรากลายเป็นผู้สืบทอด ("เมสสิยาห์") ของอับราฮัม (กาลาเทีย3:27-29) ซึ่งได้รับคำสัญญาให้สืบมรดกนิรันดร์บนโลก (ปฐมกาล17:8; โรม4:13) - กลุ่มของ "ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์" ("อีโลฮิม") ซึ่งเป็นกลุ่มที่คำพยากรณ์เรื่องพระนามของพระเจ้าจะเกิดสัมฤทธิ์ผล โดยจะอธิบายให้ละเอียดยิ่งขึ้นในบทที่ 3.4

1.4 ทูตสวรรค์

สิ่งที่เราได้ศึกษาไปแล้วในบทนี้คือการพิจารณาเรื่องทูตสวรรค์:

- ดำรงอยู่ในสภาพว่างกายของมนุษย์

- ชูพระนามของพระเจ้า
- เป็นช่องทางให้พระวิญญาณของพระเจ้าได้กระทำตามพระประสงค์
- สอดคล้องกับพระจริยวัตรและพระประสงค์ของพระเจ้า
- และเป็นการสำแดงองค์ของพระเจ้า

เราได้กล่าวไปแล้วในบทที่ 1.3 ว่าคำว่า 'พระเจ้า' ที่ใช้ในภาษาฮีบรูทั่วไปคือ 'เอลอฮิม' หมายถึง 'ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์' ซึ่งพระนามของพระเจ้า โดยเราอาจเรียก 'ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์' เหล่านี้ว่า 'พระเจ้า' เนื่องจากมีความเกี่ยวข้องอย่างใกล้ชิดกับพระเจ้า บรรดาสรรพสิ่งมีชีวิตเหล่านี้คือทูตสวรรค์

บันทึกการสร้างโลกในหนังสือปฐมกาล 1 บอกให้เราทราบว่าพระเจ้าทรงตรัสถึงบัญญัติบางข้อเกี่ยวกับการสร้าง "ก็เป็นอย่างนั้น" ทูตสวรรค์คือผู้กระทำตามพระบัญญัติ:

"ทูตสวรรค์ ท่านผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ผู้กระทำตามพระวอนะของพระองค์ และฟังเสียงพระวอนะของพระองค์" (สดุดี 103:20)

จึงพอสรุปได้ว่าเมื่อเราอ่านเรื่อง 'พระเจ้า' ทรงสร้างโลกนั้น งานนี้แท้จริงทูตสวรรค์เป็นผู้ทำ ในหนังสือโยบ 38:4-7 ก็กล่าวถึงเรื่องนี้ไว้เช่นกัน

ตรงนี้จึงนับเป็นช่วงเวลาดีที่จะสรุปเหตุการณ์ต่างๆ ในการสร้างโลกตามที่บันทึกไว้ในพระธรรมเรื่องปฐมกาล 1:

วันที่ 1 "พระเจ้าตรัสว่า จงเกิดแสงสว่าง แสงสว่างก็เกิดขึ้น" (v.3)

วันที่ 2 "พระเจ้าตรัสว่า จงมีอากาศพื้น (ท้องฟ้า ผืนกว้าง) ในระหว่างน้ำ แยกน้ำ (บนอากาศพื้น) ออกจากน้ำ (เหนืออากาศพื้น) กัน ... ก็เป็นอย่างนั้น" (v.6,7)

วันที่ 3 "พระเจ้าตรัสว่า น้ำที่อยู่ใต้ฟ้าจงรวมอยู่แห่งเดียวกัน (ทำให้เกิดเป็นทะเลและมหาสมุทร) ... ที่แห่งจงปรากฏขึ้น ก็เป็นอย่างนั้น" (v.9)

วันที่ 4 "พระเจ้าตรัสว่า จงมีดวงสว่างบนฟ้า ก็เป็นอย่างนั้น" (v.14,15)

วันที่ 5 "พระเจ้าตรัสว่า นางจตุรศกด้วยฝูงสัตว์ที่มีชีวิต และนกขมิ้นไปมา ... และพระเจ้าทรงสร้างสัตว์ที่มีชีวิตนานาชนิด" (v.20,21) - "ก็เป็นอย่างนั้น"

วันที่ 6 "พระเจ้าตรัสว่า แผ่นดินจงเกิดสัตว์ที่มีชีวิต ... สัตว์ใช้งาน และสัตว์เลื้อยคลาน ... และก็เป็นอย่างนั้น" (v.24)

มนุษย์ถูกสร้างขึ้นในวันที่หกเช่นเดียวกัน "พระเจ้าตรัสว่า ให้เราสร้างมนุษย์ตามฉายาตามอย่างของเรา" (ปฐมกาล1:26) เราได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับบทกลอนนี้ไว้แล้วในบทเรียนที่ 1.2 ตอนนี้เราเพียงต้องการบันทึกไว้ว่า "พระเจ้า" ในที่นี้ไม่ได้หมายถึงพระเจ้าที่มีตัวตนจริง ข้อความที่กล่าวว่า "ให้เราสร้างมนุษย์" แสดงให้เห็นว่า 'พระเจ้า' กำลังพูดถึงคนมากกว่า 1 คน คำในภาษาฮีบรูที่แปลว่า 'พระเจ้า' ตรงนี้คือคำว่า 'เอลอฮิม (Elohim)' หมายถึง 'ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์' ซึ่งหมายถึงทูตสวรรค์นั่นเอง การที่ทูตสวรรค์ได้สร้างเราขึ้นมาโดยให้มีรูปลักษณะเหมือนตนเองนั้นหมายความว่าทูตสวรรค์เหล่านั้นจะต้องมีรูปกายเหมือนกับเรา ทูตสวรรค์จึงมีร่างที่มีตัวตนและจับต้องได้จริง ซึ่งเป็นภาพเดียวกับพระเจ้า

คำว่า 'ภาพ' ในความหมายนี้หมายถึงมีโครงสร้างพื้นฐานทางสรีระเหมือนกัน ในพระคัมภีร์มี 'ภาพ' อยู่ 2 ภาพ ในความหมายนี้จึงเป็นไปได้ที่จะเกิดภาพทั้งสองขึ้นพร้อมกัน

ภาพของพระเจ้า ('ภาพอันศักดิ์สิทธิ์')

ไม่บาป (สมบุรณ์แบบ) (โรม9:14; 6:23 cp. สดุดี90:2;
มัทธิว5:48; ยากอบ1:13)
ไม่ตาย คือมีชีวิตนิรันดร์ (1 ทิโมธี6:16)
เต็มไปด้วยอำนาจและพลัง (อิสยาห์40:28)

นี่คือภาพของพระเจ้าและทูตสวรรค์ ซึ่งได้มอบให้พระเยซู หลังจากฟื้นคืนพระชนม์ (ลก.13:34; วิวรณ์1:18; อิบรู1:3) เป็นภาพที่เราได้รับสัญญาไว้ (ลูกา20:35,36; 2 เปโตร1:4; อิสยาห์40:28 cp.v 31)

ภาพของมนุษย์ (Human nature)

ล่อให้ทำบาป (ยากอบ1:13-15) โดยจิตที่คิดชั่วร้าย (เยเรมีย์17:9;
มะระโก7:21-23)
ถูกกำหนดให้ตาย คือไม่มีชีวิตนิรันดร์ (โรม5:12,17; 1 โครินธ์15:22)
มีแรงจำกัด ทั้งทางสรีระ (อิสยาห์40:30) และทางจิตใจ (เยเรมีย์10:23)

นี่คือภาพที่มนุษย์ทุกคนมีไม่ว่าจะดีหรือเลว จุดสิ้นสุดของภาพนั้นก็คือความตาย (โรม6:23) เป็นภาพที่พระเยซูมีขณะทรงใช้ชีวิตในโลกมนุษย์ (อิบรู2:14-18; โรม8:3; ขอห์น2:25; มะระโก10:18)

โชคไม่ดีที่คำว่า 'ภาพ' ในภาษาอังกฤษมีความหมายค่อนข้างกว้าง เราใช้คำนี้ในประโยคที่ว่า 'จอห์นมีภาพลักษณ์ของความใจดี - เขาไม่มีภาพของความหยาบคาย แต่ฉันคิดว่าเขาค่อนข้างภูมิใจในรสนิยมของเขา ซึ่งมีลักษณะเหมือนมนุษย์' นี่ไม่ใช่ความหมายของคำว่า 'ภาพ' ที่เราใช้ในบทเรียน

รูปลักษณะของทูตสวรรค์

ทูตสวรรค์มีฉายาเหมือนพระเจ้า จึงไม่มีบาป และไม่มีวันตาย โดยเห็นว่าบาปคือสิ่งที่นำไปสู่ความตาย (โรม6:23) ทูตสวรรค์จะต้องมีรูปร่างสรีระ ด้วยเหตุนี้เองเมื่อทูตสวรรค์ปรากฏกายบนโลก จึงมีรูปร่างเหมือนกับมนุษย์:

- ทูตสวรรค์มาหาอับราฮัมเพื่อกล่าวพระวาทะของพระเจ้าให้เขาฟัง ทูตสวรรค์ถูกบรรยายไว้ว่าเป็น "ชายสามคน" ซึ่งอับราฮัมปฏิบัติด้วยเหมือนเป็นมนุษย์ เนื่องจากนั่นคือรูปร่างภายนอกของทูตสวรรค์ "ข้าจะเอาน้ำมาดื่มให้ท่านล้างเท้า และพักใต้ต้นไม้" (ปฐม.18:4)

- ทูตสวรรค์สองคนเดินทางไปหาโลทที่เมืองโสโดม ซึ่งก็ได้รับการรับรองในฐานะมนุษย์จากโลทและคนในเมืองโสโดมเท่านั้น "ฝ่ายทูตสวรรค์สององค์นั้นมาถึงเมืองโสโดม" โดยโลทเชิญทั้งสองมาพักค้างด้วย แต่ชายชาวเมืองโสโดมพากันมาที่เรือน ร้องขู่โลทว่า "ชายที่เข้ามาหาเจ้าคืนนี้อยู่ที่ไหน?" โลทอ่อนน้อมว่า "ชายเหล่านี้ไม่ได้ทำอะไร" บันทึกละแผนนี้ยังเรียกทูตสวรรค์ว่า "ชาย" "ชายทั้งสอง (ทูตสวรรค์) ยืนมือออกไป" และช่วยเหลือโลท "และชายทั้งสองจึงพูดกับโลท ... พระเจ้าทรงใช้เรามาทำลาย" เมืองโสโดม (ปฐมกาล19:1,5,8, 10,12, 13)

- พระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ซึ่งกล่าวถึงเหตุการณ์เหล่านี้ ยืนยันว่าทูตสวรรค์อยู่ในร่างของชาย: "อย่าละเลยที่จะต้อนรับแขกแปลกหน้า เพราะบางคน (เช่น อับราฮัมและโลท) ก็ได้ต้อนรับทูตสวรรค์โดยไม่รู้ตัว" (ฮีบรู13:2)

- ยาโคบปล้ำอยู่กับชายแปลกหน้าตลอดคืน (ปฐมกาล32:24) ซึ่งภายหลังเรารู้ว่าเป็นทูตสวรรค์ (โยเซฟ12:4)

- ชายสองคนในชุดขาวอยู่ในที่ที่พระเยซูฟื้นคืนพระชนม์ (ลูกา24:4) และการเสด็จสู่สวรรค์ (กิจการอัครทูต1:10) ของพระเยซู เห็นได้ชัดว่าชายเหล่านี้คือทูตสวรรค์

- จงพิจารณานัยของข้อความที่ว่า "มาตรการของมนุษย์ ซึ่งเหมือนกันกับของทูตสวรรค์" (วิวรณ์21:17)

ทูตสวรรค์ไม่ทำผิดบาป

ทูตสวรรค์มีฉายาเหมือนพระเจ้า จึงไม่ตาย โดยเห็นว่าบาปคือสิ่งที่นำไปสู่ความตาย ทูตสวรรค์จึงไม่ทำผิดบาป คำในภาษากรีกและฮีบรูที่แปลว่า 'ทูตสวรรค์' มีความหมายว่า 'ผู้นำสาร' ทูตสวรรค์คือผู้นำสารหรือผู้รับใช้ของพระเจ้า และเชื่อฟังพระองค์ จึงเป็นไปได้ที่จะคิดว่าทูตสวรรค์มีบาป ดังนั้นคำว่า 'aggelos' ในภาษากรีก ซึ่งแปลว่า 'ทูตสวรรค์' ยังมีความหมายว่า 'ผู้นำสาร' 'ได้อีกด้วยเมื่อพูดถึงมนุษย์ เช่น ยอห์น (มัทธิว11:10) และผู้นำสาร (ลูกา7:24); ผู้นำสารของพระเยซู (ลูกา9:52) และชายผู้สอดแนมดู Jericho (ยากอบ2:25) จึงเป็นไปได้ที่เดียวที่ 'ทูตสวรรค์' ในความหมายว่าเป็นผู้นำสารที่เป็นมนุษย์สามารถทำบาปได้

ข้อความต่อไปนี้แสดงให้เห็นว่าทูตสวรรค์ทั้งหมด (ไม่ใช่เฉพาะบางคนเท่านั้น) โดยปกติแล้วจะเชื่อฟังพระเจ้า และไม่มีบาป:

"พระเจ้าทรงสถาปนาบัลลังก์ของพระองค์ไว้ในฟ้าสวรรค์
และราชอาณาจักรของพระองค์ครองทุกสิ่งอยู่
(จะไม่มีการก่อกบฏต่อพระเจ้าในสวรรค์) ข้าแต่ท่านทั้งหลาย
ผู้เป็นทูตสวรรค์ของพระองค์ จงถวายสาธุการแด่พระเจ้า ท่านผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์
ผู้กระทำตามพระวาทะของพระองค์ และฟังเสียงพระวาทะของพระองค์
พลโยธาทั้งสิ้นของพระองค์จงถวายสาธุการแด่พระเจ้า
คือบรรดาผู้รับใช้ที่กระทำตามพระทัยพระองค์" (สดุดี103:19-21)

"ทูตสวรรค์ทั้งหลายของพระองค์จงสรรเสริญพระองค์ ...
พลโยธาของพระองค์ (สดุดี148:2)

"ทูตสวรรค์ทั้งปวง ... เป็นแต่เพียงวิญญาณผู้ปรนนิบัติ
ที่พระองค์ทรงส่งไปช่วยเหลือบรรดาผู้ที่ได้รับความรอดกระนั้นมิใช่หรือ?"
(ฮีบรู1:13,14)

การใช้คำว่า "ทั้งปวง" ซ้ำๆ แสดงให้เห็นว่าทูตสวรรค์ไม่ได้แบ่งออกเป็นสองกลุ่ม คือฝ่ายดีและฝ่ายชั่ว
สิ่งสำคัญในการทำความเข้าใจกับภาพของทูตสวรรค์ก็คือรางวัลจากการมีศรัทธาคือการแบ่งปันภาพลักษณ์
"เขาเหล่านั้นที่สมควร ... ไม่มีการสมรสกัน ... เขาจะตายอีกไม่ได้ เพราะเขาเป็นเหมือนทูตสวรรค์"
(ลูกา20:35,36) ประเด็นสำคัญที่ต้องจับให้ได้คือ ทูตสวรรค์ไม่มีวันตาย: "ความตาย ...
ไม่สามารถทำอะไรทูตสวรรค์ได้" (ฮีบรู 2:16 Diaglott margin) ถ้าทูตสวรรค์ทำบาปได้
พวกที่สมควรได้รับรางวัลเมื่อพระเยซูทรงกลับมาก็ยังทำบาปได้ และเมื่อเห็นว่าบาปเป็นสิ่งที่นำไปสู่ความตาย
(โรม6:23) พวกนี้จึงไม่มีชีวิตนิรันดร์ ถ้าเราทำบาปได้ เราก็ตายได้
ดังนั้นการกล่าวว่าทูตสวรรค์ทำบาปได้จึงทำให้ชีวิตนิรันดร์ซึ่งพระเจ้าสัญญาว่าจะให้ไร้ความหมาย
โดยมองว่ารางวัลที่เราจะได้รับคือการมีคุณสมบัติเหมือนทูตสวรรค์ การอ้างอิงถึง "ทูตสวรรค์" (ลูกา20:35,36)
แสดงให้เห็นว่าไม่มีการแบ่งแยกทูตสวรรค์ออกเป็นฝ่ายดีและฝ่ายชั่ว จะมีเพียงทูตสวรรค์เพียงประเภทเดียวเท่านั้น

ถ้าทูตสวรรค์ทำบาปได้ พระเจ้าก็ไร้ซึ่งอำนาจในการเข้ามายุ่งเกี่ยวกับชีวิตเรา และเรื่องทางโลกอย่างชอบธรรม
โดยมองว่าพระเจ้าทรงสำแดงให้เห็นว่าพระองค์ทรงงานผ่านทางทูตสวรรค์ (สดุดี103:19-21) ทูตสวรรค์คือ
'วิญญาณที่พระเจ้าทรงสร้างขึ้น' ในแง่ที่พระองค์ทรงทำทุกอย่างได้สำเร็จด้วยจิต/อำนาจ ผ่านทางทูตสวรรค์ (สดุดี
104:4) จึงเป็นไปได้ที่ทูตสวรรค์จะไม่เชื่อฟังพระเจ้า
ชาวคริสเตียนควรจะอธิษฐานให้อาณาจักรของพระเจ้ามาปรากฏบนโลกทุกวัน
ให้พระประสงค์ของพระองค์สัมฤทธิ์ผลเช่นเดียวกับที่ทำสำเร็จในสวรรค์ (มัทธิว 6:10)
ถ้าทูตสวรรค์ของพระเจ้าต้องต่อสู้กับทูตสวรรค์ฝ่ายเลวในสวรรค์ พระประสงค์ก็ยังคงไม่สัมฤทธิ์ผลในสวรรค์

และจะเกิดสถานการณ์เช่นเดียวกันในอาณาจักรหน้าของพระองค์
การใช้ชีวิตในดินแดนโลกที่มีแต่การสู้รบระหว่างผู้บาปกับผู้เชื่อฟังเป็นอนาคตที่ไม่สร้างแรงจูงใจเลย
แต่นั้น ไม่ใช่ประเด็นที่จะพูดถึง
แต่...?

คริสตจักรหลายแห่งคิดว่าทูตสวรรค์ทำบาปได้
และทูตสวรรค์นั้นยังต้องอยู่รับผิดชอบต่อบาปและปัญหาที่เกิดขึ้นบนโลก
เราจะพูดถึงแนวคิดที่ผิดหลักนี้อย่างละเอียดในบทเรียนที่ 6 ส่วนตอนนี้เราจะเน้นประเด็นดังต่อไปนี้:-

- เป็นไปได้ที่อาจจะมีการสร้างสรรพสิ่งขึ้นมาก่อนเรา เช่นที่บันทึกไว้ในหนังสือปฐมกาล 1
และเป็นไปได้ที่ปัจจุบันทูตสวรรค์จะตระหนักถึง "ความคิดและความชั่ว" (ปฐมก. 3:5)
ผ่านประสบการณ์ที่ได้รับเช่นเดียวกับเราได้รับในชีวิต
ทูตสวรรค์บางองค์ที่ได้ทำบาปสมัยนั้น ไม่ได้รับการตัดสินลงโทษ แต่ทั้งหมดนี้คือการคาดเดา
ซึ่งจิตมนุษย์ไม่นำมาให้เชื่ออยู่แล้ว พระคัมภีร์บอกให้เราทราบว่าปัจจุบันเราต้องการรู้อะไร ซึ่งก็คือไม่มีทูตสวรรค์ที่ทำบาป
ทูตสวรรค์ทุกองค์เชื่อฟังคำของพระเจ้า

- äÄéÁŒ·ÜµÊÇÃÃ¶î·Öè·Ó°Ò»ÍÂÛèä'ÊÇÃÃ¶î ä'ÂÁÏÇÇèÒ¾¼ÃÐä''éÖÁŒ
"¾¼ÃÐä¹µÄ°ÃÖÊØ·Öîä;Ö¹;ÇèÖ"Ð·Í'¾¼ÃÐä¹µÄäÊÇ'¤ÇÖÁªÑèÇ" (ÍÒ°Ö;Ø;1:13)
Ë'ÑÏË×ÍÊ'Ø'Ö 5:4,5 Í,Ö°ÖÃäÇéä'ÃÑ;Ë³Ðä'ÖÃÇ;Ñ¹ÇèÖ
"¤ÇÖÁªÑèÇÃéÖÁ'ÐäÄéÍÖÈÑÃÍÂÛè;Ñ°¾¼ÃÐÏÏ¶î
¤'äíéÇ""ÐäÄéÄ×'ÍÂÛèä©¾¼ÖÐ¾¼ÃÐä¹µÄÇÏÏ¾¼ÃÐÏÏ¶î"
·Öè¾¼ÃÐµÖË'Ñ;ä'ÊÇÃÃ¶îÇÏÏ¾¼ÃÐÏÏ¶î
'ÑÏ'Ñé¹;ÖÃ¤°ÇèÖÁŒ·ÜµÊÇÃÃ¶î;èÍ°©µèÍ¾¼ÃÐä''éÖä¹ÊÇÃÃ¶î'Ü"ÐÇÑ'äÃéÏ;Ñ°ÇéÍÇÇ
ÒÁÇèÖÏÏµé'

- คำว่า "ทูตสวรรค์" ที่แปลจากภาษากรีกมีความหมายว่า "ผู้นำสาร" และยังหมายถึงคนอื่นอีกด้วยดังที่กล่าวข้างต้น
"ผู้นำสาร" ที่เป็นมนุษย์นี้จึงทำบาปได้

- พวกปาเลออนมักจะเชื่อว่ามีคนบาปชั่วช้าที่ถูกกล่าวโทษว่าเป็นชีวิตด้านลบ
เช่นเดียวกับความคิดของคนนอกศาสนาเรื่องคริสมาส

- มีข้อความในพระคัมภีร์เพียงไม่กี่ตอนที่สามารถทำให้เกิดความเข้าใจไขว่คว้า ยังมีทูตสวรรค์ที่มีบาปอยู่
ซึ่งจะเห็นได้จากหนังสือเรื่อง "ต้นคันทาซาน" ที่มีผู้พิมพ์จำหน่าย
ข้อความเหล่านี้ไม่อาจปล่อยทิ้งไว้ให้ขัดแย้งกับความสมบูรณ์ของคำสอนในพระคัมภีร์ที่มีอยู่ได้

บทเรียนที่ 1: คำถาม

1. อะไรช่วยให้เราเกิดศรัทธาในพระเจ้าได้มากที่สุด?
 - a) การไปโบสถ์
 - b) การศึกษาพระคัมภีร์ด้วยการสวดอธิษฐาน
 - c) การพูดคุยกับพี่น้องชาวคริสต์
 - d) การมองดูธรรมชาติ

2. ข้อใดข้างล่างเป็นคำจำกัดความของคำว่าพระเจ้าที่ถูกต้อง?
 - ก) เป็นเพียงความคิดในสมองเท่านั้น
 - ข) เป็นวิญญาณหนึ่งที่ต้องลอยอยู่ในอากาศ
 - ค) ไม่มีพระเจ้า
 - ง) เป็นคนที่มีรูปลักษณะตนตนจริง

3. พระเจ้าคือ
 - ก) เอกภาพ
 - ข) พระเจ้าสามองค์
 - ค) พระเจ้าหลายองค์ที่รวมอยู่ในองค์เดียวกัน
 - ง) ไม่มีทางบรรยายความได้

4. พระนามของพระเจ้าที่ว่า 'ยาห์เวห์ เอลอฮิม (Yahweh Elohim)' หมายถึงอะไร?
 - ก) พระเจ้าผู้ที่จะเป็น
 - ข) พระเจ้าผู้ที่จะสำแดงพระองค์ในกลุ่มผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์
 - ค) ผู้ยิ่งใหญ่
 - ง) พลัง

5. คำว่า 'ทูตสวรรค์' หมายถึงอะไร?
 - ก) เหมือนมนุษย์
 - ข) มีปีก
 - ค) ผู้นำสาร
 - ง) ผู้ช่วย

6. ทูตสวรรค์ทำบาปได้หรือไม่?

ได้

ไม่ได้

2.1 พระวิญญาณของพระเจ้า: คำจำกัดความ

เนื่องจากพระเจ้าเป็นบุคคลที่มีตัวตนจริง ซึ่งมีความรู้สึกและอารมณ์ดังเช่นที่บุคคลผู้หนึ่งพึงมี จึงเป็นที่คาดหมายได้ว่าพระองค์จะมีวิธีการที่จะแบ่งปันพระประสงค์และความรู้สึกของพระองค์กับเรา ผู้ซึ่งเป็นบุตรของพระองค์

รวมทั้งมีวิธีการที่จะกระทำการในชีวิตของเราในรูปแบบที่สอดคล้องกับพระจริยวัตรของพระองค์ พระเจ้าทรงกระทำทุกสิ่งเหล่านี้โดย "พระวิญญาณ" ของพระองค์ ถ้าเราต้องการรู้จักพระเจ้า และมีสัมพันธภาพที่มีชีวิตชีวากับพระองค์ เราจำต้องรู้ว่า

"พระวิญญาณของพระเจ้า" คืออะไรและทำงานอย่างไร

ไม่ใช่เรื่องง่ายนักที่จะให้คำจำกัดความของคำว่า "วิญญาณ" ยกตัวอย่างเช่น

ถ้าคุณไปร่วมงานแต่งงาน คุณอาจวิจารณ์ว่า "งานนี้มีวิญญาณของพิธีแต่งงานจริงๆ"

ซึ่งคุณหมายความว่า ในงานนั้นมีบรรยากาศที่ดี ทุกอย่างในงานก็ดูดีไปหมด เช่น

ทุกคนที่มาร่วมงานแต่งตัวสวยงาม อาหารอร่อย ผู้คนพูดคุยกันอย่างเป็นมิตร เจ้าสาวดูสวยมาก เป็นต้น ทุกอย่างเหล่านี้ทำให้งานแต่งงานมี

"วิญญาณ" ในทำนองเดียวกัน พระวิญญาณของพระเจ้ายกแสดงให้เห็นถึงทุกสิ่งเกี่ยวกับพระองค์ ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมแปลคำว่า

"วิญญาณ" ในภาษาฮีบรูว่า "ลมปราณ" หรือ "ฤทธิ์เดช" ดังนั้น พระวิญญาณของพระเจ้ายกก็คือ

"ลมปราณ" ของพระองค์ ซึ่งก็คือแก่นแท้ของพระองค์ ที่สะท้อนให้เห็นถึงความคิดของพระองค์ เราจะยกตัวอย่างให้เห็นว่าคำว่า "วิญญาณ"

ถูกใช้อย่างไรเมื่อกล่าวถึงความคิดหรือความประสงค์ของใครสักคนในบทเรียนที่ 4.3 คำว่า

วิญญาณไม่เพียงแต่พาดพิงถึงฤทธิ์เดชของพระเจ้าเท่านั้น ดังจะเห็นได้จากพระธรรม โรม 15:19

ที่เขียนไว้ว่า "ฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์"

พระคัมภีร์สอนไว้เสมอว่าความคิดของคนแสดงออกด้วยการกระทำ (สุภาษิต 23:7; มัทธิว 12:34)

สิ่งสะท้อนจากการกระทำของเราเองจะยืนยันความจริงข้อนี้ได้ เราคิดอะไรบางอย่าง

หลังจากนั้นเราก็ลงมือกระทำตามที่เราคิด พระวิญญาณของพระเจ้ายกก็เป็นเช่นนั้น

หากแต่อยู่ในระดับที่สูงส่งกว่า เพราะเป็นฤทธิ์เดชที่พระองค์ทรงใช้แสดงถึงแก่นแท้ ความประสงค์ และความมุ่งหมายของพระองค์ พระเจ้าทรงคิดก่อนแล้วจึงกระทำ ดังที่เขียนไว้ว่า

“เรากะแผนงานไว้อย่างไร ก็จะเป็นไปอย่างนั้น และเราได้มุ่งหมายไว้อย่างไร ก็เกิดขึ้นอย่างนั้น” (อิสยาห์ 14:24)

ฤทธิ์เดชของพระเจ้า

ข้อความหลายตอนระบุอย่างชัดเจนถึงพระวิญญาณของพระเจ้าและฤทธิ์เดชของพระองค์

เมื่อพระเจ้าทรงเนรมิตสร้างจักรวาลนั้น "พระวิญญาณของพระเจ้าปกอยู่เหนือหน้านั้น

และพระเจ้าตรัสว่าจงเกิดสว่าง สว่างก็เกิดขึ้น" (ปฐมกาล 1:2,3)

พระวิญญาณของพระเจ้าเป็นฤทธิ์เดชที่สร้างสรรพสิ่งเช่นความสว่าง

"พระองค์ทรงกระทำให้ฟ้าสวรรค์ผ่องใสด้วยวายุของพระองค์

พระหัตถ์ของพระองค์ทรงพยุหาคาที่กำลัลงหนึ่ไป" (โยบ 26:13) "โดยพระวณะของพระเจ้า

ฟ้าสวรรค์ก็ถูกสร้างขึ้นมากับบริวารทั้งปวงก็ด้วยลมพระโอษฐ์ของพระองค์" (สดุดี 33:6)

พระวิญญาณของพระเจ้าจึงถูกอธิบายว่าเป็น

ลมปราณของพระองค์

คำรัสของพระองค์

พระหัตถ์ของพระองค์

ดังนั้นฤทธิ์เดชของพระองค์จึงเป็นเหตุให้สรรพสิ่งสำเร็จ

ด้วยเหตุนี้เองที่ผู้ที่เชื่อได้รับการบังเกิดใหม่โดยพระประสงค์ของพระเจ้า (ยอห์น 1:13)

ซึ่งคือโดยพระวิญญาณของพระองค์ (ยอห์น 3:3-5)

พระประสงค์ของพระองค์สำเร็จได้โดยการดำเนินการของพระวิญญาณ

เราได้อ่านบทพระคัมภีร์ที่กล่าวถึงการเนรมิตสร้างสรรพสิ่งทั้งปวงไว้ว่า

"เมื่อพระองค์ทรงส่งวิญญาณของพระองค์ออกไป มันก็ถูกสร้างขึ้นมา

และพระองค์ก็ทรงเปลี่ยนโฉมหน้าของพื้นดินเสียใหม่" (สดุดี 104:30)

พระวิญญาณ/ฤทธิ์เดชนี้ยังค้ำจุนสรรพสิ่งและเป็นวิถีทางของสิ่งที่ถูกเนรมิตสร้าง

เป็นการง่ายที่จะคิดว่าชีวิตที่นำเศร้านี้ล้มลุกคลุกคลานโดยปราศจากการค้ำจุนจากพระวิญญาณของ

พระเจ้า โยบ ชายผู้กลายเป็นคนที่อ่อนล้ากับชีวิต ถูกเตือนให้ระลึกถึงความจริงข้อนี้

โดยผู้เผยพระวจนะผู้หนึ่งที่กล่าวไว้ว่า

"ถ้าพระองค์ทรงให้วิญญาณของพระองค์กลับสู่พระองค์และทรงรวบรวมลมปราณของพระองค์กลับ

มาหาพระองค์ เนื้อหนังทั้งสิ้นก็จะพินาศไปด้วยกัน และมนุษย์ก็จะกลับไปเป็นผงคลีดิน" (โยบ

34:14,15)

เราจะเห็นได้จากบทเรียนที่ 4.3 ว่า วิญญาณที่เราและสรรพสิ่งที่มีชีวิตได้รับนั้นค้ำจุนชีวิตของเรา
เรามี "ลมปราณของวิญญาณแห่งชีวิต" ในตัวเรา (ปฐมกาล 7:22)
ซึ่งพระเจ้าประทานให้ตั้งแต่เกิด (สดุดี 104:30; ปฐมกาล 2:7) นี่ทำให้พระองค์ทรงเป็น
"พระเจ้าแห่งวิญญาณมนุษย์ทั้งปวง" (กัณดารวิถี 27:16; ฮีบรู 12:9)
เพราะว่าพระเจ้าเป็นพลังชีวิตที่ค้ำจุนสรรพสิ่งที่มีชีวิต พระวิญญาณของพระองค์จึงอยู่ทุกแห่งหน
กษัตริย์ดาวิดตระหนักว่าโดยทางพระวิญญาณ พระเจ้าจะอยู่ด้วยตลอดเวลา
ไม่ว่าเขาจะเดินทางไปไหน และโดยทางพระวิญญาณ/ฤทธิ์เดช
พระเจ้าทรงรู้จักทุกแง่มุมของความคิดและจิตใจของเขา
ดังนั้นพระวิญญาณคือวิธีการที่ทำให้พระองค์อยู่ทุกแห่งหน
แม้ว่าที่ประทับของพระองค์จะอยู่บนสวรรค์

"เมื่อข้าพระองค์นั่งลงและลุกขึ้น
พระองค์ทรงประจักษ์ในความคิดของข้าพระองค์ได้แต่ไกล...ข้าพ
ระองค์จะไปไหน ให้พ้นพระวิญญาณของพระองค์ได้
หรือข้าพระองค์จะหนีไปไหน ให้พ้นพระพักตร์ของพระองค์
ถ้าข้าพระองค์จะติดปีกแสงอรุณ
และอาศัยอยู่ที่ส่วนขอบของทะเลไกลโพ้น
แม้ถึงที่นั่น...พระหัตถ์ของพระองค์จะนำข้าพระองค์
และพระหัตถ์ขวาของพระองค์จะยึดข้าพระองค์ไว้" (สดุดี
139:2,7,9,10)

พระวิญญาณบริสุทธิ์

เราเห็นแล้วว่าแนวคิดเรื่องพระวิญญาณของพระเจ้าเป็นแนวคิดที่กว้าง พระองค์ทรงใช้พระทัย
พระประสงค์ และฤทธิ์เดชมาทำให้ความคิดของพระองค์สำเร็จลุล่วง
"เช่นที่ชายคนหนึ่งคิดในใจเขา เขาก็เป็นเช่นนั้น" (สุภาษิต 23:7)
พระเจ้าทรงเป็นความคิดของพระองค์เอง และในความหมายนั้น
พระองค์ทรงเป็นพระวิญญาณของพระองค์เองเช่นกัน (ยอห์น 4:24)
แม้เราจะไม่ได้หมายความว่าพระเจ้าไม่มีตัวตน
เพื่อเป็นการช่วยให้เราสามารถเผชิญกับความกว้างไกลของพระวิญญาณของพระเจ้า
บางครั้งเราจะอ่านพบเกี่ยวกับ "พระวิญญาณบริสุทธิ์" ของพระองค์

ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ คำว่า "พระวิญญาณบริสุทธิ์"

จะถูกกล่าวถึงเป็นการเฉพาะ ใน A.V. จะใช้คำว่า "วิญญาณบริสุทธิ์" มากกว่า

แต่โดยความหมายแล้วต้องแปลว่า "พระวิญญาณบริสุทธิ์" เสมอ

ตามที่พระคริสตธรรมคัมภีร์ฉบับปัจจุบันหลายฉบับบ่งชี้ไว้ ซึ่งมีความหมายเท่ากับ

"พระวิญญาณของพระเจ้า" หรือ "พระวิญญาณของพระเจ้าผู้เป็นเจ้า"

ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม และเห็นได้ชัดจากข้อความต่างๆ เช่น กิจการของอัครทูต
บทที่ 2

ที่บันทึกเรื่องของการที่พระเจ้าทรงฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์แก่เหล่าอัครทูตในวันเพนเท
คอสต์

เปโตรอธิบายไว้ว่าเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นตามคำพยากรณ์ของโยเอลผู้เผยพระวจนะและอธิบายไว้ว่าเป็น

การเท "พระวิญญาณ (ของพระเจ้า) ของเรา" (กิจการของอัครทูต 2:17) และในพระธรรมลูกา 4:1

บันทึกไว้ว่า พระเยซู "ทรงประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์" ได้กลับไปจากแม่น้ำจอร์แดน

และในบทเดียวกันนี้ พระเยซูตรัสว่า

การที่ประกอบไปด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์นี้เป็นไปตามพระธรรมอิสยาห์ 61

"พระวิญญาณแห่งพระเจ้าทรงสถิตย์เหนือข้าพเจ้า" ในทั้งสองกรณีนี้ (รวมทั้งอีกหลายกรณี)

พระวิญญาณบริสุทธิ์มีความหมายเดียวกับ "พระวิญญาณของพระเจ้า"

ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม

ลองสังเกตดูในข้อความต่อไปนี้ว่า พระวิญญาณบริสุทธิ์สอดคล้องกับฤทธิ์เดชของพระเจ้าอย่างไร

- "พระวิญญาณบริสุทธิ์จะเสด็จลงมาบนเธอ (นาง
มารีย์) และฤทธิ์เดชของผู้สูงสุดจะปกเธอ" (ลูกา 1:35)

-

"ฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์...อิทธิฤทธิ์แห่งหมายสำคัญ
และการอัศจรรย์ในฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์" (โรม
15:13,19)

- "ข้าพเจ้าประเสริฐของเราที่มาถึงท่าน...ด้วยฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์" (1 เธสะโลนิกา 1:5)

- คำสัญญาของพระวิญญาณบริสุทธิ์ต่ออัครทูตถูกกล่าวถึงว่าเป็นการ "ประกอบด้วยฤทธิ์เดชที่มาจากเบื้องบน" (ลูกา 24:49)
- พระเยซูเองก็ทรงได้รับ
"การทรงเจิมพระองค์ด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยฤทธิ์เดช" (กิจการของอัครทูต 10:38)
- เปาโลสนับสนุนคำเทศนาของตนเองด้วยฤทธิ์เดชของพระเจ้าที่ไม่มีใครปฏิเสธได้ว่า
"คำพูดและคำเทศนาของข้าพเจ้า...เป็นคำซึ่งได้แสดงพระวิญญาณและพระเดชานุภาพ" (1 โครินธ์ 2:4)

2.2 การดลใจ

เราให้ความหมายของคำว่า "พระวิญญาณของพระเจ้า" ว่าเป็น ฤทธิ์เดช ความคิด และพระประสงค์ของพระองค์ ซึ่งพระองค์ทรงสำแดงให้เห็นโดยการกระทำของพระวิญญาณ เราได้กล่าวไปแล้วในหัวข้อที่ผ่านมาว่า

เราเห็นการทำงานของพระวิญญาณได้อย่างไรในการนมิตสร้าง

"พระองค์ทรงกระทำให้ฟ้าสวรรค์ผ่องใสด้วยวายุของพระองค์" (โยบ 26:13)

พระวิญญาณของพระเจ้าปกอยู่เหนือน้ำเพื่อการนมิตสร้าง (ปฐมกาล 1:2) เรายังอ่านพบอีกว่า

"โดยพระวจนะของพระเจ้า" ฟ้าสวรรค์ก็ถูกสร้างขึ้น (สดุดี 33:6)

ตามที่คุณบันทึกปฐมกาลบันทึกไว้ว่า "พระเจ้าตรัส" และสิ่งต่างๆ ก็ถูกสร้างขึ้นมา ทุกอย่างก็เกิดขึ้น

พระวิญญาณของพระเจ้าจึงสะท้อนออกมาในรูปของพระวจนะของพระองค์

เหมือนกับที่คำพูดของเราแสดงให้เห็นถึงความคิดและความปรารถนาของเรา ตัวจริงของ "เรา"

อย่างถูกต้องแม่นยำ พระเยซูทรงชี้ให้เห็นว่า "ปากนั้นพูดจากสิ่งที่มาจากใจ" (มัทธิว 12:34)

ถ้าเราจะควบคุมคำพูดของเรา เราจะต้องควบคุมความคิดของเราเสียก่อน

พระวจนะของพระเจ้าเป็นสิ่งที่สะท้อนพระวิญญาณและความคิดของพระองค์

เป็นพระพรสำหรับเราที่พระวาระของพระเจ้าถูกบันทึกลงในพระคัมภีร์เพื่อว่าเราจะสามารถเข้าใจพระวิญญาณหรือพระทัยของพระเจ้าได้

พระเจ้าทรงสำแดงอิทธิฤทธิ์ของการเผยให้เห็นพระวิญญาณของพระองค์เป็นตัวอักษร

โดยผ่านกระบวนการที่เรียกว่า *การดลใจ* (INSPIRATION) คำนี้มาจากคำว่า “วิญญาณ” (spirit)

IN-SPIRIT-ATION

คำว่า “วิญญาณ” แปลว่า “ลมหายใจ” หรือ การหายใจ ส่วนคำว่า “การดลใจ” แปลว่า

“ในลมหายใจ” ซึ่งหมายความว่าคำพูดที่คนบันทึกไว้ในระหว่างที่ได้รับ “การดลใจ”

จากพระเจ้าเป็นคำพูดของพระวิญญาณของพระเจ้า เปาโลให้กำลังใจ

ทิโมธีเพื่อไม่ให้เขายอมให้ความคุ้นเคยที่เขาต่อพระคริสตธรรมคัมภีร์มาทำให้เขาลืมความจริงอันน

าศัจจยที่ว่าพระคัมภีร์เป็นคำพูดของพระวิญญาณของพระเจ้า

และเป็นสิ่งที่ให้ทุกอย่างที่เราจำเป็นต้องมีหากเราต้องการรู้จักพระเจ้าอย่างแท้จริง

“และตั้งแต่เด็กมาแล้ว ที่ท่านได้รู้พระคัมภีร์อันศักดิ์สิทธิ์

ซึ่งสามารถสอนท่านถึงความรอดได้โดยความเชื่อในพระเยซูคริส

ตัส พระคัมภีร์ทุกตอนได้รับการดลใจจากพระเจ้า

และเป็นประโยชน์ในการสอน การตักเตือนว่ากล่าว

การปรับปรุงแก้ไขคนให้ดี และการอบรมในทางธรรม

เพื่อคนของพระเจ้าจะพร้อมที่จะกระทำการดีทุกอย่าง” (2

ทิโมธี 3:15-17)

ถ้าหากพระคัมภีร์ที่ได้รับการดลใจสามารถให้ความรู้ครบถ้วนแก่เราแล้ว

ก็ไม่มีอะไรจำเป็นอะไรที่จะมี “แสงสว่างภายใน” ที่จะแสดงให้เราเห็นความจริงเกี่ยวกับพระเจ้า

แต่มีก็ครั้งกันที่คนเราจะพูดถึงความรู้สึกและประสบการณ์ส่วนตัวว่าเป็นแหล่งความรู้เกี่ยวกับพระ

เจ้า

ถ้าการยอมรับด้วยความเชื่อในพระวาระของพระเจ้าที่ได้รับการดลใจให้บันทึกลงนั้นเป็นการเพียงพอที่จะทำให้ใครสักคนพร้อมในชีวิตคริสเตียนแล้วละก็

ชีวิตของเราก็ไม่จำเป็นต้องมีฤทธิ์เดชแห่งความชอบธรรมอื่นๆ อีก

แต่ถ้ามีก็หมายความว่าพระวาระของพระเจ้าไม่ได้ทำให้เราพร้อมอย่างที่เปาโลได้สัญญาไว้

การถือพระคริสตธรรมคัมภีร์ไว้ในมือและเชื่อว่าเป็นพระวาระของพระวิญญาณของพระเจ้าจริงนั้น

ต้องอาศัยความเชื่อมาก จนชาติอิสราเอลสนใจว่าพระเจ้าจะตรัสอะไรเหมือนอย่างเช่นที่

“คริสเตียน” ทุกวันนี้สนใจ เราทุกคนจำต้องใคร่ครวญ ฮีบรู 4:2 ซึ่งกล่าวไว้ว่า

"เพราะว่าแท้ที่จริง เราได้รับข่าวประเสริฐเช่นเดียวกับเขา

(อิสราเอล)

แต่ว่าเขาไม่ได้รับประโยชน์จากข่าวประเสริฐเพราะเขาไม่เชื่อ"

แทนที่จะพัฒนาไปสู่ความเชื่อที่สมบูรณ์แบบในฤทธิ์เดชของพระวิญญาณ/พระวจนะของพระเจ้าซึ่งเราได้รับ การเดินทางลัดทางฝ่ายวิญญาณดูจะน่าสนใจกว่า นั่นคือ

การให้เหตุผลว่าฤทธิ์เดชแห่งความชอบธรรมมาถึงเราในบัดดลซึ่งทำให้เราเป็นที่ยอมรับของพระเจ้า

แทนที่เราจะต้องประสบกับความเจ็บปวดในการพยายามดำเนินชีวิตตามพระวจนะของพระเจ้า

อย่างเชื่อฟัง และยอมให้พระวิญญาณของเจ้ามีอิทธิพลอย่างแท้จริงในหัวใจของเรา

การไม่เต็มใจที่จะยอมรับฤทธิ์เดชมหาศาลทางฝ่ายวิญญาณซึ่งมีอยู่ในพระวจนะของพระเจ้า

ทำให้ "คริสเตียน" จำนวนมากตั้งคำถามขึ้นมาว่า

พระคัมภีร์ทั้งหมดได้รับการดลใจจากพระเจ้าจริงหรือ

พวกเขามีความเห็นว่หลายสิ่งหลายอย่างที่เรารอ่านในพระคริสตธรรมคัมภีร์เป็นเพียงความคิดเห็น

ส่วนตัวของคนสูงอายุที่เฉลียวฉลาด แต่เปโตรตัดความเห็นพวกนั้นออกไปอย่างได้ผล

"และเรามีคำพยากรณ์ที่แน่นอนยิ่งกว่านั้นอีก

จะเป็นการดีถ้าท่านทั้งหลายจะถือตามคำนั้น... ท่านทั้งหลาย

ต้องเข้าใจข้อนี้ก่อน

คือผู้หนึ่งผู้ใดจะตีความหมายคำของผู้เผยพระวจนะในพระคัมภีร์

อาเองไม่ได้

เพราะว่าคำของผู้เผยพระวจนะนั้นไม่ได้มาจากความคิดจิตใจของมนุษย์

แต่มนุษย์ได้กล่าวคำซึ่งมาจากพระเจ้า

ตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงดลใจเขา" (2 เปโตร 1:19-21)

เราจะต้องเชื่อ "เหนือสิ่งใดทั้งหมด" ว่าพระคริสตธรรมคัมภีร์ได้รับการดลใจจากพระเจ้า

ผู้เขียนพระคริสตธรรมคัมภีร์

การปักใจเชื่ออย่างมั่นคงว่าพระคัมภีร์ได้รับการดลใจจากพระเจ้าเป็นสิ่งที่สำคัญมาก

ผู้ที่เขียนพระคริสตธรรมคัมภีร์บันทึกทุกตัวอักษร

โดยแรงดลใจของพระวิญญาณที่พวกเขาไม่อาจต้านทานได้

คำพูดเหล่านั้นจึงไม่ใช่คำพูดของพวกเขาเอง พระวจนะของพระองค์เป็นความจริง (ยอห์น 17:17)

และเป็นประโยชน์ในการสอนและการตักเตือนว่ากล่าว (2 ทิโมธี 3:16,17)

ไม่น่าประหลาดใจเลยว่าเหตุใดพระวณะของพระเจ้าจึงไม่เป็นที่รู้จัก เหตุผลก็คือความจริงเป็นสิ่งที่น่าเจ็บปวด

เยเรมีย์ ผู้เผยพระวจนะต้องทนทุกข์กับการถูกต่อต้าน

เพราะท่านเผยพระวจนะตามที่พระเจ้าคลจใจท่าน

ท่านจึงตัดสินใจที่จะไม่บันทึกพระวจนะที่ท่านได้รับ

แต่เนื่องจากการจะบันทึกพระวจนะของพระเจ้าเป็นไปตามน้ำพระทัยของพระเจ้า

ไม่ใช่ตามใจของมนุษย์ ท่านจึงถูก "นำโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์" และไม่มีทางเลือกอื่นใดในเรื่องนี้

"ข้าพระองค์เป็นที่ให้เขาหัวเราะวันยังค่ำ ทุกคนเยาะเย้ยข้าพระองค์...ถ้าข้าพระองค์จะกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าจะไม่อ้างถึงพระองค์หรือกล่าวในพระนามของพระองค์อีก"

ก็มีสิ่งในใจของข้าพระองค์เหมือนไฟไหม้อัดอยู่ในกระดูของข้าพระองค์

และข้าพระองค์ก็อ่อนเปลี้ยที่ต้องอดมันไว้ และข้าพระองค์ก็อดไว้ไม่ไหว" (เยเรมีย์ 20:7,9)

ถ้าหากคนเหล่านี้ได้รับการคลายเพียงครั้งๆ กลางๆ

เราก็จะไม่ได้รับรู้ถึงพระวณะที่แท้จริงของพระเจ้าหรือพระวิญญาณของพระเจ้า

ถ้าหากสิ่งที่พวกเขาบันทึกเป็นพระวณะของพระเจ้าจริงๆ แล้วละก็

พวกเขาจะต้องถูกรอบด้วยพระวิญญาณของพระเจ้าในช่วงที่พวกเขาได้รับการคลาย

ถ้าไม่เช่นนั้น ผลงานของพวกเขาจะไม่ใช่พระวณะแท้ๆ ของพระเจ้า

การยอมรับว่าพระวณะของพระเจ้าเป็นของพระเจ้าทั้งหมด

สร้างแรงจูงใจให้เราที่มีความต้องการที่จะอ่านและเชื่อฟังพระวณะมากขึ้น

"พระดำรัสของพระองค์นั้นตลอดดีแล้ว และผู้รับใช้ของพระองค์รักพระดำรัสนั้น" (สดุดี 119:140)

พระธรรมทุกเล่มในพระคริสตธรรมคัมภีร์เป็นงานของพระเจ้าที่พระองค์ทรงกระทำผ่านพระวิญญาณ
และไม่ใช้ผ่านงานเขียนของมนุษย์

ความจริงข้อนี้เห็นได้โดยการพิจารณาถึงการที่พระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่กล่าวอ้างถึง
ข้อความในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมดังนี้

- มัทธิว 2:5 เขียนไว้ว่า "ผู้เผยพระวจนะได้เขียนไว้"
นั่นคือพระเจ้าทรงเขียนผ่านทางผู้เผยพระวจนะ"
- "ซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ตรัสไว้โดยโอรุของกษัตริย์ดาวิด (กิจการของอัครทูต 1:16
คือข้อความที่เปโตรกล่าวอ้างจากสดุดีและฮีบรู 3:7)

ผู้ที่เขียนพระคริสตธรรมคัมภีร์จึงไม่มีความสำคัญสำหรับคริสเตียนในยุคแรกๆ

ความจริงที่ว่าคำพูดของพวกเขาได้รับการดลใจจากพระวิญญาณของพระเจ้าเป็นสิ่งที่สำคัญกว่า

ฤทธิ์เดชของพระวจนะของพระเจ้า

พระวิญญาณของพระเจ้าไม่ได้หมายความว่าถึงพระทัย/พระประสงค์ของพระองค์เท่านั้น

แต่หมายถึงถึงฤทธิ์เดชที่พระองค์ทรงใช้เพื่อเผยให้เห็นถึงความคิดของพระองค์ด้วย

จึงเป็นที่คาดการณ์ได้ว่าพระวจนะที่เปี่ยมด้วยพระวิญญาณไม่ใช่เพียงแค่ข้อความที่บอกถึงพระทัยของพระองค์ แต่ยังมีฤทธิ์เดชอยู่ในพระวจนะนั้นด้วย

การเห็นคุณค่าอย่างแท้จริงของฤทธิ์เดชดังกล่าวจะทำให้เรากระตือรือร้นที่จะใช้ประโยชน์จากฤทธิ์เดชนั้น ความรู้สึกอับอายใดๆ ที่จะใช้ฤทธิ์เดชนั้นควรจะถูกลบออกด้วยการตระหนักว่า

การเชื่อฟังพระวจนะของพระเจ้าจะให้ฤทธิ์เดชแก่เราในการกำจัดสิ่งเล็กน้อยในชีวิตของเราออกไป และมุ่งหน้าไปสู่ความรอด เปาโลเขียนจากประสบการณ์มากมายของท่านว่า

"เพราะว่าข้าพเจ้าไม่มีความละอายในเรื่องข่าวประเสริฐ

เพราะว่าข่าวประเสริฐนั้นเป็นฤทธิ์เดชของพระเจ้า

เพื่อให้ทุกคนที่เชื่อได้รับความรอด" (โรม 1:16)

ลูกา 3:17 พูดในเรื่องเดียวกันว่า

"เพราะว่าไม่มีสิ่งหนึ่งสิ่งใดซึ่งพระเจ้าทรงกระทำไม่ได้"

การศึกษาพระคริสตธรรมคัมภีร์และนำมาประยุกต์ใช้ในชีวิตของเราเป็นกระบวนการที่เกิดผล

ไม่เหมือนกับที่นักศาสนศาสตร์หรือศาสนาคริสต์ที่ให้ "ความรู้สึกที่ดี" ของคริสตจักรหลายๆ

แห่งนำพระคัมภีร์บางบทมากล่าวอ้าง แต่ไม่ได้ให้คำอธิบายหรือมีการนำมาประยุกต์ใช้

"พระวจนะของเจ้านั้นไม่ตายและทรงพลานุภาพอยู่เสมอ" พระดำรัสอันทรงฤทธิ์ของพระองค์"

(ฮีบรู 4:12,13) "พระวจนะของพระเจ้า... ซึ่งกำลังทำงานอยู่ภายในท่านทั้งหลายที่เชื่อ" (1

เธสะโลนิกา 2:13)

พระเจ้าใช้พระวจนะของพระองค์ทำงานในจิตใจของผู้ที่เชื่ออย่างแท้จริงอยู่ทุกๆ ชั่วโมงของวัน

ข้อความพื้นฐานของข่าวประเสริฐซึ่งคุณกำลังศึกษาอยู่นี้เป็นฤทธิ์เดชที่แท้จริงของพระเจ้า

ถ้าคุณยอมให้ท่านนั้น

ฤทธิ์เดชของพระเจ้าสามารถทำงานในชีวิตคุณและเปลี่ยนคุณให้เป็นบุตรของพระเจ้า

สำแดงพระวิญญาณ/พระทัยของพระเจ้าในชีวิต

เตรียมคุณสำหรับการเปลี่ยนแปลงเป็นส่วนในสภาพของพระเจ้า เมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมา (2

เปโตร 1:4) คำสอนของเปาโลเป็น "คำซึ่งได้แสดงพระวิญญาณและพระเดชานุภาพ" (1 โครินธ์ 2:4)

เราอยู่ท่ามกลางผู้คนที่มีความเชื่ออย่างครึ่งๆ กลางๆ

ว่าพระคริสตธรรมคัมภีร์เป็นพระวจนะของพระเจ้า

แม้ว่าพวกเขาจะอ้างว่าพวกเขามีพันธะต่อพระคริสต์

และไม่ยอมรับว่าพระองค์มีตัวตนแม้ว่าพวกเขาจะอ้างว่าเชื่อในพระเจ้า

การปฏิเสธว่าพระคัมภีร์ได้รับการดลใจและมีฤทธิ์เดชเหนือความรู้สึกละและความเชื่อ

คือการปฏิเสธฤทธิ์เดชของพระเจ้า 2 ทิโมธี 3:5 กล่าวไว้ว่า "ถือศาสนาแต่เปลี่ยนออก

ส่วนแก่นแท้ของศาสนาเขาไม่ยอมรับ" เช่น แก่นแท้ของคำพูดของชาวประเสริฐ

โลกยะเย้ยแก่นแท้ของศาสนาคริสต์ (คุณไม่เชื่ออย่างนั้นหรือไม่ใช่ไหม) เปาโล

กล่าวไว้ว่า "คนทั้งหลายที่กำลังจะพินาศก็เห็นว่าเรื่องกางเขนเป็นเรื่องโง่

แต่พวกเขาก็กำลังจะรอดเห็นว่าเป็นฤทธิ์านุภาพของพระเจ้า" (1 โครินธ์ 1:18)

เราจะไม่สามารถถือพระคริสตธรรมคัมภีร์ไว้ในมือด้วยความเคารพมากยิ่งขึ้น

และอ่านด้วยความกระตือรือร้นที่จะเข้าใจและเชื่อมากยิ่งขึ้นอย่างนั้นหรือ

หากเราจดจำทั้งหมดนี้ไว้ในใจ

ท่าทีของประชากรของพระเจ้าต่อพระวจนะของพระองค์

การอ่านบันทึกพระคริสตธรรมคัมภีร์อย่างละเอียดถี่ถ้วน

แสดงให้เห็นว่าผู้เขียนพระคริสตธรรมคัมภีร์ไม่ได้ตระหนักเพียงว่าตนเองได้รับการดลใจเท่านั้น

แต่ยังตระหนักว่าผู้เขียนท่านอื่นๆ ก็ได้รับการดลใจด้วย องค์พระเยซูเป็นตัวอย่างที่ดีในเรื่องนี้

เมื่อพระองค์ทรงกล่าวอ้างถึงบทเพลงสดุดีของกษัตริย์ดาวิด พระองค์กล่าวว่า "ดาวิด

โดยเดชพระวิญญาณ..." (มัทธิว 22:43) แสดงให้เห็นว่า

พระองค์ทรงตระหนักถึงความจริงที่ว่าคำพูดของกษัตริย์ดาวิดได้รับการดลใจ พระองค์ยังกล่าวถึง

"ข้อเขียน" ของโมเสส (ยอห์น 5:45-47) แสดงว่า พระองค์ทรงเชื่อว่าโมเสสเป็นผู้ที่เขียน

Pentateuch คริสเตียนที่ได้ชื่อว่า "ช่างวิจารณ์" สงสัยว่า โมเสสเขียนหนังสือได้หรือ

แต่ท่าทีของพระคริสต์ชี้ชัดว่าไม่เห็นด้วยกับพวกเขา พระองค์ทรงเรียกข้อเขียนของโมเสสว่าเป็น

"พระบัญญัติของพระเจ้า" (มาระโก 7:8,9) คนกลุ่มเดียวกันนี้อ้างว่า

เนื้อเรื่องส่วนใหญ่ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมล้วนเป็นเทพนิยาย

แต่พระเยซูหรือเปาโลไม่เคยคิดเช่นนั้น

พระเยซูตรัสถึงราชีนีแห่งซีบาว่าเป็นเรื่องจริงในประวัติศาสตร์ที่เป็นที่ยอมรับ (มัทธิว 12:42)

พระองค์ไม่ได้กล่าวว่า "ตามเรื่องที่ได้เล่าถึงราชีนีซีบา.."

ท่าทีของสาวกก็เป็นเหมือนของพระผู้เป็นเจ้าของพวกเขา

เปโตรกล่าวว่าตามที่ท่านได้ยินถ้อยคำของพระคริสต์นั้นด้วยหูของตน

"มีคำพยากรณ์ที่แน่นอนยิ่งกว่านั้นอีก (2 เปโตร 1:19-21) เปโตรเชื่อว่าจดหมายของเปาโลถือเป็น

"พระธรรม" มากเท่ากับ "พระธรรมบทอื่นๆ"

ซึ่งเป็นคำที่ใช้เรียกข้อเขียนในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม และถือว่ามีความสำคัญ

กับพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม

ในพระธรรมกิจการของอัครทูต จดหมายต่างๆ และพระธรรมวิวรณ์ (กิจการของอัครทูต 13:51;

มัทธิว 10:14) ซึ่งให้เห็นว่าคำสอนของพระเยซู (พระกิตติคุณ)

ไม่เพียงแต่ได้รับการดลใจจากพระวิญญาณองค์เดียวกัน

แต่ยังได้รับการเคารพจากผู้เขียนพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ ใน 1 ทิโมธี 5:18 เปาโล

กล่าวอ้างถึงพระธรรมเฉลยธรรมบัญญัติ 25:4 (ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม)

และพระธรรมลูกา 10:7 ว่าเป็น "พระคัมภีร์" เปาโลเชื่อว่าชาวประเสริฐที่ท่านประกาศ

ท่านได้รับจากพระคริสต์ (กาลาเทีย 1:11,12; 1 โครินธ์ 2:13;11:23;15:3) สาวกท่านอื่นๆ

ก็ตระหนักเช่นนั้นด้วย ในพระธรรมยากอบ 4:5 กล่าวถึงคำพูดของเปาโลในพระธรรมกาลาเทีย

5:17 ว่าเป็น "พระคัมภีร์"

พระเจ้า "ตรัส" กับเราทางพระคริสต์ จึงไม่มีความจำเป็นอะไรที่จะต้องเปิดเผยกันอีก (ฮีบรู 1:2)

สังเกตได้ว่าพระคริสตธรรมคัมภีร์ได้กล่าวพาดพิงถึงข้อเขียนอื่นๆ ที่ได้รับการดลใจ

ซึ่งเราหาอ่านไม่ได้ (เช่น หนังสือของเฮเซออร์ ข้อเขียนของเนธาน

เอลียาห์ เปาโลถึงโครินธ์ และจดหมายฉบับที่ 3 ของยอห์น

ที่บอกเป็นนัยว่าได้เขียนจดหมายถึงดิโอเทราฟัส แต่เขาไม่เชื่อฟัง)

เหตุใดข้อเขียนเหล่านี้จึงไม่ถูกเก็บรักษาไว้ให้พวกเรา เหตุผลก็คือ

ข้อเขียนเหล่านี้ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเรา

เราวางใจได้ว่าพระเจ้าได้ทรงรักษาทุกสิ่งที่เกี่ยวข้องกับเรา

มีการกล่าวอ้างว่าพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ถูกยอมรับอย่างค่อยเป็นค่อยไปว่าได้รับ

การดลใจ

แต่ความจริงที่ว่าสาวกยอมรับข้อเขียนของกันและกันว่าได้รับการดลใจเป็นข้อโต้แย้งของการกล่าว

อ้างดังกล่าว

มีของประทานฝ่ายวิญญาณที่สามารถใช้ทดสอบได้ว่าจดหมายและข้อเขียนได้รับการดลใจจริงหรือไม่ (1 โครินธ์ 14:37; 1 ยอห์น 4:1; วิวรณ 2:2)

หมายความว่าจดหมายที่ได้รับการดลใจได้รับการยอมรับโดยทันทีที่ได้รับการดลใจจริง

ถ้าหากมนุษย์เป็นผู้เลือกเองว่า อะไรควรได้รับการบันทึกลงในพระคริสตธรรมคัมภีร์แล้ว

พระคัมภีร์จะไม่มีอำนาจอะไรเลย

2.3 ของประทานอันเป็นพระวิญญาณบริสุทธิ์

หลายครั้งที่พระเจ้าทรงใช้ฤทธิ์เดช (“พระวิญญาณบริสุทธิ์”) ของพระองค์ในการติดต่อกับมนุษย์ แต่ไม่ใช่ในรูปแบบของการให้ “เช็คเปล่า” เพื่อให้มนุษย์ทำอะไรก็ได้ตามใจชอบ

การใช้พระวิญญาณบริสุทธิ์มักมีจุดมุ่งหมายเฉพาะเสมอ และเมื่อบรรลุดังจุดหมายแล้ว

ของประทานอันเป็นพระวิญญาณบริสุทธิ์จะถูกเรียกคืน

เราต้องจำไว้ว่าพระวิญญาณของพระเจ้ากระทำการเพื่อให้สำเร็จตามพระประสงค์ของพระเจ้า

พระประสงค์ของพระองค์มักจะยอมให้เกิดความทุกข์ยากระยะสั้นๆ ในชีวิตมนุษย์

เพื่อให้บรรลุพระประสงค์ของพระองค์ในระยะยาว (ดูบทเรียนที่ 6.1)

จึงเป็นที่คาดการณ์ได้ว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์จะไม่ถูกใช้เพื่อบรรเทาทุกข์ให้มนุษย์

แต่ถ้าจะมีการบรรเทาทุกข์เกิดขึ้น

ก็จะเป็นการเกิดขึ้นเพื่อให้บรรลุพระประสงค์ที่จะสำแดงน้ำพระทัยของพระองค์ให้เราได้รับรู้

ท่าทีของคริสเตียนปัจจุบันที่มีต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นเรื่องตรงกันข้าม

พวกเขาเชื่อว่าเป็นเรื่องคุ้มค่าที่จะเชื่อในพระคริสต์ เพราะว่าได้ประโยชน์ฝ่ายเนื้อหนัง เช่น

การรักษาให้หายป่วย ซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์จะให้ฤทธิ์เดชกระทำการ

นี่เป็นเหตุที่ทำให้มีผู้คนมากมายอ้างตัวว่ามีฤทธิ์เดชในการรักษาให้หายป่วยในประเทศที่ผู้คนทุก

ชนยากลำบาก เช่น ที่ยูกันดา โดยเฉพาะในช่วงที่ผู้คนทุกข์ยากมาก

และทำให้เกิดความสงสัยขึ้นมาในเรื่องของประทานอันเป็นพระวิญญาณ และตามเหตุการณ์ในประวัติศาสตร์

การเรียกร้องสิทธินี้มักจะประจวบเหมาะับช่วงเวลาที่มนุษย์ต้องการความช่วยเหลืออย่างยิ่ง

เพราะถ้าใครกำลังมองหาประสบการณ์ที่อยู่เหนือโชคชะตาอยู่ก็ยิ่งเป็นการง่ายที่จะอ้างว่าได้พบ

บางสิ่งที่ตอบสนองความต้องการนั้น

“คริสเตียน” มากมายในยุคนี้อ้างว่ามีของประทานฝ่ายวิญญาณ แต่กลับไม่แน่ใจว่าของประทานนั้นๆ พระเจ้าประทานให้โดยมีพระประสงค์อย่างไร พระเจ้ามักจะประทานพระวิญญาณให้เพื่อให้บรรลุเป้าหมายพิเศษที่กำหนดไว้ ดังนั้น ผู้ที่ได้รับของประทานฝ่ายวิญญาณจึงมักจะรู้อยู่แก่ใจว่าจะต้องใช้ของประทานนั้นๆ อย่างไร พวกเขาประสบความสำเร็จโดยสมบูรณ์ ไม่ใช่เพียงแค่ครั้งๆ กลางๆ ความจริงข้อนี้ขัดแย้งกับความล้มเหลวหรือความสำเร็จเพียงบางส่วนของการศึกษาให้หายโรคของคนที่ยังอ้างว่ามีของประทานในการรักษาโรค

ตัวอย่างต่อไปนี้ชี้ให้เห็นว่ามีเหตุผลและเป้าหมายเฉพาะในการที่พระเจ้าประทานของประทานฝ่ายวิญญาณ ไม่มีแม้สักกรณีเดียวที่ของประทานฝ่ายวิญญาณถูกประทานให้โดยเห็นแก่ผู้ได้รับ หรือผู้ได้รับสามารถใช้ของประทานได้ตามใจชอบ ของประทานฝ่ายวิญญาณถูกประทานให้เพื่อให้หน้าที่ของพระเจ้าสำเร็จ ไม่ใช่ตามใจผู้ได้รับ (อิสยาห์ 40:13)

- ในประวัติศาสตร์ยุคต้นๆ ของอิสราเอล

พวกเขาถูกสั่งให้สร้างพลับพลาอันประณีตสำหรับวางเครื่องบูชาและสิ่งของบริสุทธิ์ โดยสร้างตามรายละเอียดที่พระเจ้ากำหนดซึ่งจำเป็นสำหรับการบูชาพระเจ้า เพื่อให้สำเร็จตามนั้น พระเจ้าทรงประทานพระวิญญาณให้กับคนบางคนซึ่ง "เราได้บันดลให้เขามีจิตใจอันสามารถนั้น ให้เขาทำเครื่องยศบริสุทธิ์สำหรับอาโณ..." (อพยพ 28:3)

- หนึ่งในคนบางคนชื่อเบซาเลล "ประกอบด้วยพระวิญญาณของพระเจ้า

คือให้เขามีสติปัญญา ความเข้าใจและความรู้ในวิชาการทุกอย่าง จะได้คิด...ทำเครื่องทองคำ...เจียระไนพลอยต่างๆ...ประกอบวิชาการทุกอย่าง" (อพยพ 31:3-5)

กัณดารวิถี 11:14-17 บันทึกเรื่องที่วิญญาณ/ฤทธิ์เดชที่มีอยู่ในตัวโมเสส

ถูกนำมาให้แก่วิทยายุในอิสราเอลเพื่อให้พวกเขาแบกภาระของชนชาติอิสราเอล เพื่อโมเสสจะไม่ต้องทนแบกตามลำพัง ก่อนโมเสสสิ้นชีวิต ของประทานฝ่ายวิญญาณถูกนำไปให้โจชัว เพื่อเขาจะได้นำประชากรของพระเจ้าไปในทางที่ถูกต้อง (เฉลยธรรมบัญญัติ 34:9)

-

ช่วงเวลาตั้งแต่ที่ชนชาติอิสราเอลเข้าไปในแผ่นดินของพวกเขาจนถึงรัชสมัยของกษัตริย์เฮอูล พวกเขาถูกปกครองโดยผู้วินิจฉัย และถูกโจมตีโดยศัตรู แต่ในพระธรรมผู้วินิจฉัยบันทึกไว้ว่าพระวิญญาณของพระเจ้าสถิตอยู่กับผู้วินิจฉัยบางคนและช่วยอิสราเอลให้รอดพ้นจากผู้รุกรานอย่างไร เช่น โธนี่เอล (ผู้วินิจฉัย 3:10) กิเดโอน (ผู้วินิจฉัย 6:34) และเยฟธาห์ (ผู้วินิจฉัย 11:29)

- แชมสัน ผู้วินิจฉัยอีกคนหนึ่ง ได้รับพระวิญญาณเพื่อที่จะสามารถฆ่าสิงห์โต (ผู้วินิจฉัย 14:5,6) ฆ่าชายชาวเมือง 30 คน (ผู้วินิจฉัย 14:19) และทำลายเครื่องจองจำที่มีมือ (ผู้วินิจฉัย 15:14) “พระวิญญาณบริสุทธิ์” ไม่ได้สถิตอยู่กับแชมสันอย่างต่อเนื่อง มาเพื่อให้บรรลุปาหมายบางอย่าง และจากไปเมื่อเสร็จสิ้นภารกิจ

เห็นได้ว่าการได้รับของประทานอันเป็นพระวิญญาณบริสุทธิ์เพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ ไม่ใช่

- การรับประกันความรอด
- สิ่งที่จะอยู่กับเราไปตลอดชีวิต
- พลังเร้นลับที่มีอยู่ในตัว
- สิ่งที่ได้รับจากการมี “ประสบการณ์ส่วนตัว”

เหตุผลเกี่ยวกับของประทานอันเป็นพระวิญญาณบริสุทธิ์ยังคงไม่ชัดเจน ผู้คนยังคงอ้างว่า “ได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์” และในสถานประกาศพระกิตติคุณนักเทศน์ยังล้อผู้คนที่คิดจะ “ยอมรับพระเยซู” ด้วย “การได้รับของประทานฝ่ายวิญญาณ” คำถามคือ “ของประทานใด” เป็นไปไม่ได้ที่มนุษย์จะไม่รู้ว่าพวกเขาได้ของประทานใด

แชมสันได้รับของประทานฝ่ายวิญญาณที่จะฆ่าสิงห์โต (ผู้วินิจฉัย 14:5,6)

ในขณะที่เขาเผชิญหน้ากับสิงห์โตที่คำรามอยู่

เขาจะต้องรู้แน่ว่าพระวิญญาณสถิตอยู่กับเขาเพื่ออะไร

ความจริงข้อนี้จะตรงข้ามกับผู้คนในยุคนี้ที่อ้างว่าได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์แต่ไม่สามารถกระทำการพิเศษใด หรือแม้แต่จะรู้ว่าตนเองมีของประทานใด

เหตุผลสำหรับของประทานในศตวรรษแรก

พระบัญชาสุดท้ายของพระคริสต์คือ ให้สาวกออกไปทั่วโลกประกาศข่าวประเสริฐ (มาระโก 16:15,16)

พวกเขาทำตามโดยยึดเรื่องการสิ้นพระชนม์และฟื้นคืนพระชนม์เป็นเรื่องแรกของการประกาศ

แต่ในขณะนั้นยังไม่มีพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่อีกอย่างที่เรารับ
 พวกเขาเขียนประกาศเรื่องเยซูแห่งนาซาเร็ธที่ตลาดและวิหารซึ่งเป็นเรื่องที่ฟังดูประหลาด
 เพราะเป็นเรื่องข้างไม้อ่าวอิสราเอลที่ตีสมบุรณ์แบบ
 จึ่งตายและฟื้นคืนชีพตามคำพยากรณ์ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม
 และเป็นชายที่ขอให้พวกเขาับศีลบัพติศมาและทำตามแบบอย่างที่เขาวางไว้
 ในยุคนั้น มีคนที่พยายามจะสร้างลัทธิของตนขึ้นมาเช่นกัน
 จึงต้องมีวิธีการที่จะประกาศให้โลกรู้ว่าสิ่งที่คริสเตียนประกาศเป็นสิ่งที่มาจากพระเจ้า
 ไม่ใช่ปรัชญาของกลุ่มชาวประมงทางเหนือของอิสราเอล
 ในยุคนี้
 เราใช้พระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ซึ่งบันทึกงานและหลักคำสอนของพระเยซูเพื่อพิสูจน์ว่าช
 าวประเสริฐที่เราประกาศมาจากพระเจ้า
 ในยุคที่ยังไม่มีพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่
 พระเจ้าทรงอนุญาตให้ผู้ประกาศข่าวประเสริฐใช้พระวิญญาณบริสุทธิ์เพื่อยืนยันความจริงในสิ่งที่
 พวกเขาประกาศ นี่คือ เหตุผลเฉพาะของการใช้ของประทานในสายตาของโลก
 การไม่มีพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ทำให้ความเชื่อของผู้เชื่อใหม่เติบโตได้ยาก
 ปัญหามากมายที่พวกเขาเผชิญหน้าจะไม่มียุติที่ชัดเจน และจะมีแนวทางเพียงเล็กน้อย
 ที่จะนำพวกเขาให้เติบโตในความเชื่อในพระคริสต์ ดังนั้น
 พระวิญญาณบริสุทธิ์จึงถูกประทานเพื่อนำทางผู้เชื่อในสมัยก่อนผ่านสารที่คลอจ
 จนถึงยุคที่มีพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่บันทึกและเผยแพร่อารมณ์และคำสอนของพระเยซู
 เหตุผลของการประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์จึงอธิบายได้ไม่ยาก

- "ครั้นพระองค์ (พระเยซู) เสด็จขึ้นไปสู่ที่สูง (สวรรค์)
 พระองค์...ประทาน (พระวิญญาณ)
 ของประทานแก่มนุษย์...เพื่อเตรียมธรรมิกชนให้เป็นคนที่จะรับ
 ้เพื่อเสริมสร้างพระกายของพระคริสต์ให้เจริญขึ้น" เช่น ผู้ที่เชื่อ
 (เอเฟซัส 4:8,12)
- เปาโลเขียนจดหมายถึงผู้ที่เชื่อที่อยู่ที่โรม
 "ข้าพเจ้าปรารถนาที่จะได้พบท่านทั้งหลาย
 เพื่อจะได้นำของประทานฝ่ายวิญญาณมาให้แก่ท่านบ้างเพื่อเสริม
 กำลังท่านทั้งหลาย" (โรม 1:11)

ในส่วนที่เกี่ยวกับการใช้ของประทานเพื่อยืนยันการประกาศข่าวประเสริฐ เราอ่านพบว่า

- "ข่าวประเสริฐของเราที่มาถึงท่านมิใช่มาด้วยถ้อยคำเท่านั้น แต่ด้วยฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ และด้วยความไวใจอันเต็มเปี่ยม"

ผ่านการอัศจรรย์ต่างๆ (1 เธสะโลนิกา 1:5; 1 โครินธ์ 1:5,6)

- เปาโลกล่าวถึง

"สิ่งซึ่งพระคริสต์ได้ทรงกระทำโดยทรงใช้ข้าพเจ้าทางคำสอนและกิจการ เพื่อจะให้คนต่างชาติเชื่อฟัง คือด้วยอิทธิฤทธิ์แห่งหมายสำคัญและการอัศจรรย์ ในฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์" (โรม 15:18-19)

- ในส่วนที่เกี่ยวกับผู้ประกาศข่าวประเสริฐ เราอ่านพบว่า

"ทั้งนี้พระเจ้าก็ทรงเป็นพยานด้วย

โดยทรงแสดงหมายสำคัญและการอัศจรรย์และโดยการอิทธิฤทธิ์ต่างๆ...และโดยข องประทานจากพระวิญญาณบริสุทธิ์" (ฮีบรู 2:4)

- การประกาศข่าวประเสริฐที่ไซปรัสได้รับการสนับสนุนจากการอิทธิฤทธิ์

"ครั้นผู้ว่าราชการเมืองได้เห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้นจึงเชื่อถื

และอัศจรรย์ใจด้วยพระคำรสสอนขององค์พระผู้เป็นเจ้า" (กิจการของอัครทูต 13:12)

การอิทธิฤทธิ์ที่เกิดขึ้นทำให้เขาเชื่อพระคำรสสอน ที่เมืองอิโคเนียม

"องค์พระผู้เป็นเจ้า...ได้ทรงรับรองคำแห่งพระคุณของพระองค์

โดยทรงโปรดให้ท่านทั้งสองทำหมายสำคัญและการอัศจรรย์ได้" (กิจการของอัครทูต 14:3)

ทั้งหมดนี้เกิดขึ้นเนื่องจากสาวกทำตามพระบัญชาในการประกาศข่าวประเสริฐ

"พวกสาวกเหล่านั้นจึงออกไปเทศนาสั่งสอนทุกแห่งทุกตำบล และพระเป็นเจ้าทรงร่วมงานกับเขา และทรงสนับสนุนคำสอนของเขาโดยหมายสำคัญที่ประกอบนั้น" (มาระโก 16:20)

สิ่งพิเศษในเวลาพิเศษ

ของประทานฝ่ายวิญญาณถูกประทานให้เพื่อกระทำสิ่งพิเศษในเวลาพิเศษ

ซึ่งหมายความว่ากรกล่าวอ้างว่าการได้รับของประทานเป็นสิ่งที่อยู่คู่กับเราไปตลอดชีวิตเป็นการ กล่าวอ้างที่ผิด สาวกซึ่งรวมถึงเปโตรต่างก็ "ก็ประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์"

ในงานฉลองเทศกาลเพนเทคอสต์ หลังจากที่พระเยซูทรงเสด็จสู่สวรรค์ (กิจการของอัครทูต 2:4)

และสามารถที่จะพูดภาษาต่างชาติเพื่อที่จะประกาศพระกิตติคุณได้ในวิธีที่สนใจ

เมื่อผู้ครอบครองกับพวกผู้ใหญ่พยายามที่จะหยุดยั้งพวกเขา "เปโตร
ประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์" จึงสามารถตอบพวกเขาได้ (กิจการของอัครทูต 4:8)
เมื่อพวกเขาถูกปลดปล่อยจากเรือนจำ พวกเขาได้รับของประทานที่จะประกาศข่าวประเสริฐต่อไป
"คนเหล่านั้นประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ได้กล่าวพระวจนะของพระเจ้าด้วยใจกล้าหาญ"
(กิจการของอัครทูต 4:31)
ผู้ที่อ่านด้วยความระมัดระวังจะเห็นว่า พระคัมภีร์ไม่ได้บันทึกไว้ว่า
"คนเหล่านั้นซึ่งประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์อยู่แล้ว"
พวกเขาได้รับวิญญาณเพื่อกระทำบางสิ่งโดยเฉพาะ
แต่จะต้องได้รับการเติมอีกครั้งเพื่อบรรลุปาหมายต่อไปของพระเจ้า เปาโลก็เช่นเดียวกัน
"ประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์" เมื่อท่านรับศีลล้างบาปมา แต่หลายปีต่อมาท่านต้อง
ประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์"
อีกครั้งเพื่อที่จะลงโทษชายที่กระทำการชั่วร้ายให้กลายเป็นชายตาบอด" (กิจการของอัครทูต
9:17;13:9)

เมื่อกล่าวถึงของประทานอันทรงอิทธิฤทธิ์ เปาโลเขียนไว้ว่าผู้ที่เชื่อสมัยแรกๆ
ได้รับของประทานฝ่ายวิญญาณ "ตามขนาดที่พระคริสต์ประทานให้" (เอเฟซัส 4:7) คำว่า "ขนาด"
ในภาษากรีก แปลว่า "สัดส่วนหรือระดับที่จำกัด"
มีเพียงพระเยซูเท่านั้นที่มีของประทานโดยไม่มีขีดจำกัด
และทรงใช้ได้ตามที่พระองค์ทรงพอพระทัย" (ยอห์น 3:34)
เราจะกล่าวถึงของประทานฝ่ายวิญญาณซึ่งถูกกล่าวอ้างในฐานะที่ถูกครอบครองในศตวรรษแรก
ของประทานฝ่ายวิญญาณในศตวรรษแรก
คำพยากรณ์
คำว่า "ผู้เผยพระวจนะ" ในภาษากรีกแปลว่า คนที่เปิดเผยพระวจนะของพระเจ้า หมายถึง
คนที่ได้รับการดลใจให้พูดพระวจนะของพระเจ้า
ซึ่งหลายครั้งหมายถึงการพูดถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้นในอนาคตด้วย (ดู 2 เปโตร 1:19-21) คำว่า
"ผู้เผยพระวจนะ" ผู้ที่ได้ของประทานในการพยากรณ์ "มาจากเยรูซาเล็ม จะเดินทางไป
อันติโอก ในจำนวนนั้นมีคนหนึ่งชื่ออากาบัส
ได้ลุกขึ้นแสดงโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ว่าจะบังเกิดการกันดารอาหารมากยิ่งทั่วแผ่นดินโลก
และได้บังเกิดขึ้นในรัชสมัยจักรพรรดิคลาวดิอุส พวกสาวกทุกคนจึงตกลงใจว่า

"ในเวลาอธิษฐาน" (กิจการของอัครทูต 3:1) จะต้องแน่วแน่ไปด้วยผู้คน พอปฏักกับแหล่งข้อบ่งชี้ในเช้าวันเสาร์

สถานที่อย่างนี้แหละที่พระเจ้าทรงเลือกที่จะยืนยันการประกาศข่าวประเสริฐด้วยการอัศจรรย์

ในทันใดเดียวกัน กิจการของอัครทูต 5:12 เขียนไว้ว่า

"มีนัยสำคัญและการอัศจรรย์หลายอย่างซึ่งอัครทูตได้ทำด้วยมือของตนในหมู่ประชาชน"

พวกเพนเทคอสต์ที่อ้างว่ารักษาโรคได้ มักจะเกี่ยวพันกับสิ่งที่เกิดขึ้นในคริสตจักรลับๆ

มากกว่าในคริสตจักรที่เป็นที่รู้จัก และมักจะกระตุ้น "ผู้เชื่อแล้ว"

มากกว่าประชาชนทั่วไปให้คาดหวังการเกิด "การอัศจรรย์"

พูดได้ว่านักเขียนปัจจุบันมีประสบการณ์มากพอในการพูดคุยประเด็นนี้กับผู้ที่ยืนยันว่าประกอบด้วยพระวิญญาณ และเห็นการอ้างว่าประกอบด้วยพระวิญญาณอีกด้วย แต่จากการได้เห็น

"การรักษา" ที่ยังพิสูจน์ไม่ได้มาหลายครั้ง และเป็นการรักษาที่อาการป่วยหายไปบางส่วน

สมาชิกของคริสตจักรเหล่านี้ยอมรับว่าการรักษายังคงดำเนินต่อไป

หลายครั้งที่ข้าพเจ้าได้แสดงความปรารถนาดีต่อเพื่อนที่เป็นเพนเทคอสต์ว่า

"ไม่ใช่ว่าผมไม่เต็มใจที่จะเชื่อว่าคุณจะมีฤทธิ์เดชยิ่งใหญ่"

แต่พระเจ้ามักจะสำแดงให้เราเห็นอย่างชัดเจนเสมอว่าใครที่มีและใครที่ไม่มีฤทธิ์เดชของพระองค์

จึงเป็นการให้เหตุผลพอสมควรที่ผมจะขอให้คุณแสดงให้เห็นความจริง

เพื่อว่าผมจะยอมรับคำสอนของคุณได้มากขึ้น

เพราะในปัจจุบันผมคิดว่ามันไม่สอดคล้องกับพระคัมภีร์" แต่ผมก็ไม่เคยได้เห็น

"การแสดงถึงการประกอบด้วยพระวิญญาณหรือฤทธิ์เดช" เลย

ตรงกันข้ามกับทัศนคติของข้าพเจ้า

พวกยิวออร์ทอดอกซ์ในศตวรรษแรกปิดกั้นความคิดเรื่องความเป็นไปได้ที่คริสเตียนจะประกอบด้วย

ของประทานฝ่ายวิญญาณ แต่พวกเขาก็ยอมรับว่า

"ชายผู้นี้ทำสิ่งที่เป็นหมายสำคัญหลายประการ" (ยอห์น 11:47) และ

"เขาได้กระทำความสำคัญอันเด่น คนทั้งปวงที่อยู่ในกรุงเยรูซาเล็มรู้จักกันแล้ว และเราปฏิเสธไม่ได้"

(กิจการของอัครทูต 4:16) ผู้ที่ได้ยินพวกสาวกพูดภาษาแปลกๆ ต่างก็พากัน "งงนสนเท่ห์"

(กิจการของอัครทูต 2:6)

ทุกวันนี้ไม่มีใครงงนสนเท่ห์กันแล้วกับการพูดไร้สาระของพวกเพนเทคอสต์

ความจริงที่ว่าผู้คนพากันถึง "ลัทธิเพนเทคอสต์" ในยุคนี้

บอกให้รู้ว่าพวกเขาไม่สามารถกระทำการอัศจรรย์ได้จริงๆ
 ถ้าการอัศจรรย์เพียงอย่างเดียวสามารถเป็นที่เลื่องลือไปทั่วกรุงเยรูซาเล็มแล้ว
 จะไม่เป็นการมีเหตุผลที่ดีหรือที่จะลองคิดว่า
 ถ้ามีการอัศจรรย์เกิดขึ้นที่จตุรัสทราฟัลการ์ในลอนดอน หรือทันยาฮารูสปาร์คในไนโรบีแล้ว
 โลกทั้งใบจะต้องตระหนักว่าของประทานฝ่ายวิญญาณยังคงมีอยู่ในปัจจุบัน
 “การรักษาโรค”
 ของพวกเพนเทคอสต์เป็นเรื่องของอารมณ์และจิตวิทยามากกว่าการอัศจรรย์ที่กระทำโดยพระวิญญาณ
 ของพระเจ้า ส่วนเปโตรใช้ของประทานในการรักษาผู้คนที่ถูกห้ามมาไว้ที่ถนน
 (กิจการของอัครทูต 5:15) ผู้ว่าราชการเมืองได้เห็นการอัศจรรย์ที่เปาโลกระทำ (กิจการของอัครทูต
 13:12,13) ผู้คนที่เมือง
 ลิสตราก็ได้เห็นเช่นกัน (กิจการของอัครทูต 14:4-13)
 สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นตามพระประสงค์และเกิดขึ้นท่ามกลางฝูงชน
 ไม่มีคำอธิบายอื่นใดนอกจากการยอมรับว่าฤทธิ์เดชของพระเจ้าถูกสำแดงโดยผู้รับใช้ของพระเจ้า
 การที่พระคริสต์ทรงรักษาโรคก็ให้ผลเช่นนี้เช่นกัน "คนทั้งปวงก็ประหลาดใจนัก
 จึงสรรเสริญพระเจ้าว่า "เราไม่เคยเห็นเช่นนี้เลย" (มาระโก 2:12)

ภาษา

สาวกซึ่งบางคนเป็นเพียงชาวประมงได้รับมอบหมายให้ทำพันธกิจยิ่งใหญ่ในการออกไปประกาศ
 วาประเสริฐทั่วโลก (มาระโก 16:15,16) บางทีปฏิกิริยาแรกที่พวกเขามีก็คือ
 "แต่เราพูดภาษาต่างชาติไม่ได้" พวกเขาไม่ได้อยู่ในกรณี "เราไม่เก่งภาษาตอนเราเป็นนักเรียน"
 ด้วยซ้ำไป เพราะพวกเขาไม่ได้รับการศึกษา "ท่านทั้งสองขาดการศึกษาและเป็นคนสามัญ"
 (กิจการของอัครทูต 4:13) และแม้แต่ในกรณีของผู้ที่มีการศึกษา (เช่นเปาโล)
 ภาษาก็ยังเป็นอุปสรรคอยู่ดี เมื่อมีการรับเชื่อเกิดขึ้น
 การที่พวกเขาต้องฟังพากันเพื่อการสั่งสอนเทศนา
 (ไม่ได้ถูกบันทึกไว้ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่)
 หมายความว่าความไม่เข้าใจภาษาของกันและกันเป็นปัญหาที่ใหญ่อยู่
 ดังนั้นเพื่อที่จะเอาชนะอุปสรรคนี้ พวกเขาจึงได้รับของประทานในการพูดและเข้าใจภาษาต่างๆ
 เห็นได้ชัดว่ามีความขัดแย้งระหว่างมุมมองของ “ภาษาแปลกๆ” และมุมมองของคริสเตียน "เกิดใหม่"
 มากมายที่อธิบายเสียงแปลกๆ ที่พวกเขาทำว่าเป็น "ภาษาแปลกๆ" แต่ในพระคริสตธรรมคัมภีร์แล้ว

ความหมายของคำว่า

"ภาษาแปลกๆ" คือ "ภาษาต่างชาติ"

ในวันเทศกาลเพนเทคอสต์ของชาวยิวหลังจากที่พระเยซูทรงเสด็จสู่สวรรค์ไม่นาน พวกสาวก

"ประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์" จึงตั้งต้นพูดภาษาอื่นๆ เขาจึงพากันมา

(การทำการอัศจรรย์ในที่สาธารณะ) และฉงนสนเท่ห์ เพราะต่างคนต่างได้ยินเขาพูดภาษาของตัว

คนทั้งปวงจึงประหลาดและอัศจรรย์ใจ พูดว่า

"ดูนะคนทั้งหลายที่พูดกันนั้นเป็นชาวกาลิลีทุกคนไม่ใช่หรือ

เหตุไฉนเราทุกคนได้ยินเขาพูดภาษาของบ้านเกิดเมืองนอนของเรา เช่น

ชาวปาร์เซียและมีเดีย...เราทั้งหลายต่างก็ได้ยินคนเหล่านี้กล่าวถึงมหกิจของพระเจ้าตามภาษา

ของเราเอง...เราทั้งหลายจึงอัศจรรย์ใจและฉงนสนเท่ห์" (กิจการของอัครทูต 2:4-12)

การย้ำเน้นถึงความฉงนสนเท่ห์และอัศจรรย์ใจของผู้คนคงจะไม่จำเป็นหากพวกเขาได้ยินแค่คำพูด

ไม่ได้ศัพท์ของพวกที่อ้างว่าได้รับของประทานในยุคนี

ซึ่งน่าจะทำให้เกิดการเินยอมมากกว่าความอัศจรรย์ใจและเชื่อถืออันเกิดจากความเข้าใจในคำพูด

ที่ปรากฏในกิจการของอัครทูต 2

นอกจากความหมายที่เหมือนกันของ "ภาษาแปลกๆ" และ "ภาษาต่างๆ" ในกิจการของอัครทูต

2:4-11 "ภาษาแปลกๆ" ยังถูกใช้หมายความว่า "ภาษาต่างๆ"

ในอีกหลายแห่งในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ ในพระธรรมวิวรณ์ คำว่า "คน

เผ่าพันธุ์ ภาษา" ถูกใช้ถึง 5 ครั้งเพื่ออธิบายคำว่าประชาชาติในโลก (วิวรณ์

7:9,10:11;11:9;13:7;17:15) คำว่า "ภาษาแปลกๆ"

ในภาษากรีกปรากฏอยู่ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมฉบับภาษากรีก (เรียกว่า

Septuagint) มีความหมายว่า ภาษาต่างๆ (ปฐมกาล10:5; เฉลยธรรมบัญญัติ 28:49; ดาเนียล

1:4)

1 โครินธ์ 14 กล่าวถึงพระบัญชาในการใช้ของประทานของการพูดภาษาแปลกๆ ข้อ 21 อ้างถึง

อิสยาห์ 28:11 เกี่ยวกับของประทานนี้ที่จะถูกใช้กับชาวยิว

"พระองค์จะตรัสกับชนชาตินี้โดยต่างภาษาและด้วยปากของคนต่างด้าว" ในเบื้องต้น

พระธรรมข้อนี้หมายถึงผู้ที่รู้ภาษาฮีบรูและจะพูดกับชาวยิวด้วยภาษาที่ชาวยิวไม่รู้จัก

คำว่าภาษาและปากในที่นี้หมายถึงภาษาต่างชาติ ใน 1 โครินธ์ 14 คำว่า "ภาษาแปลกๆ"

หมายถึง ภาษาต่างด้าวเช่นกัน พระธรรมบทนี้เป็นบทที่

เปาโลได้รับการคลุใจให้เขียนถึงการใช้ของประทานไปในทางที่ไม่ถูกต้องซึ่งเกิดขึ้นในคริสตจักรสมัยเร

ก และทำให้เกิดความเข้าใจอันถ่องแท้เกี่ยวกับธรรมชาติของของประทานในการพยากรณ์และการพูดภาษาต่างๆ ข้อ 37 เป็นข้อสำคัญที่สรุปความของบทนี้

"ถ้าผู้ใดถือว่าตนเป็นผู้เผยพระวจนะหรืออยู่ฝ่ายวิญญาณ

ก็ควรยอมรับว่า

ข้อความซึ่งข้าพเจ้าเขียนมาถึงท่านนั้นเป็นพระบัญญัติขององค์พร

ะผู้เป็นเจ้าของ"

หากผู้ใดอ้างว่ามีของประทานฝ่ายวิญญาณ

เขาจะต้องยอมรับว่าพระบัญชาเกี่ยวกับการใช้ของประทานได้รับการตลใจจากพระเจ้า

ผู้ที่ไม่เชื่อฟังพระบัญชาเป็นคนที่ยอมรับอย่างเปิดเผยว่าพวกเขาเห็นว่าถูกต้องแล้วที่จะขัดพระบัญ

ชาที่ได้รับการตลใจจากพระเจ้า ข้อ 11-17 เขียนไว้ว่า

"แต่ถ้าข้าพเจ้าไม่เข้าใจเนื้อความของภาษานั้นๆ

ข้าพเจ้าจะเป็นคนต่างภาษากับคนที่พูด

และคนที่พูดนั้นจะเป็นคนต่างภาษากับข้าพเจ้าด้วย

เหตุฉะนั้นเมื่อท่านทั้งหลายกำลังร้อนใจแสวงหาของประทานฝ่าย

วิญญาณแล้ว

ก็จงอุตส่าห์กระทำตัวของท่านให้สามารถที่จะทำให้คริสตจักรจำเ

ริญขึ้น

เหตุฉะนั้นคนที่พูดภาษาแปลกๆ ได้นั้น

ควรจะอธิษฐานขอให้แปลได้ด้วย

เพราะถ้าข้าพเจ้าอธิษฐานเป็นภาษาแปลกๆ

ใจของข้าพเจ้าอธิษฐานก็จริง แต่ความคิดก็ไม่เป็นประโยชน์

ถ้าเช่นนั้นข้าพเจ้าควรจะทำประการใด

ข้าพเจ้าจะอธิษฐานด้วยใจและด้วยความคิด

และจะร้องเพลงด้วยใจและด้วยความคิด

มิฉะนั้นเมื่อท่านขอบพระคุณพระเจ้าด้วยใจแล้ว

คนที่อยู่ในพวกที่รู้ไม่ถึงจะว่า "อาเมน"

เมื่อท่านโมทนาพระคุณอย่างไรได้ ในเมื่อเขาไม่เข้าใจสิ่งที่ท่านพูด

แม้ท่านโมทนาพระคุณอย่างไรก็ตาม

แต่คนอื่นนั้นจะไม่จำเริญขึ้น"

การพูดภาษาที่คนที่อยู่ในที่ประชุมไม่เข้าใจ ก็ไร้ประโยชน์ ผู้คนจะกล่าว "อาเมน"

อย่างจริงใจได้อย่างไร ถ้าการอธิษฐานนั้นประกอบด้วยถ้อยคำที่พวกเขาไม่เข้าใจ คำว่า "อาเมน"

แปลว่า "ขอให้เป็นอย่างนั้น" หรือ "เห็นด้วยกับคำอธิษฐาน"

การพูดภาษาที่พี่น้องของท่านไม่เข้าใจไม่ทำให้พวกเขาจำเริญขึ้น ปอลเขียนไว้ว่า

ข้อ 19

"แต่ว่าในคริสตจักร ข้าพเจ้าพอใจที่จะพูดสักห้าคำด้วยความคิด

เพื่อเป็นคติแก่คนอื่น ดีกว่าที่จะพูดหมื่นคำเป็นภาษาแปลกๆ"

เรื่องนี้เข้าใจได้ง่ายว่า ประโยชน์สั้นๆ

เกี่ยวกับพระคริสต์ที่ใช้ภาษาของเราดีกว่าคำเทศนาเป็นชั่วโมงในภาษาต่างชาติหรือ "ที่เราไม่เข้าใจ"

ข้อ 22

"เหตุฉะนั้น การพูดภาษาแปลกๆ จึงไม่เป็นนิมิตแก่คนที่เชื่อ

แต่เป็นนิมิตแก่คนที่ไม่เชื่อ แต่การเผยพระวจนะนั้น

ไม่ใช่สำหรับคนที่ไม่เชื่อ แต่สำหรับคนที่เชื่อแล้ว"

การพูดภาษาแปลกๆ จึงใช้สำหรับการประกาศพระกิตติคุณ แต่ทุกวันนี้ การอ้างว่าพูด

"ภาษาแปลกๆ" ได้ มักจะเกิดกับ "คนที่เชื่อ"

เวลาที่เขาอยู่คนเดียวและเป็นประสบการณ์ส่วนบุคคล

มีตัวอย่างของผู้คนเหล่านั้นที่สามารถพูดภาษาในภาษาต่างชาติได้อย่างน่าอัศจรรย์ใจเพื่อประกาศข่าวประเสริฐ

ในช่วงต้นทศวรรษ 90 ประตู่แห่งการประกาศข่าวประเสริฐเปิดกว้างในยุโรปตะวันออก

แต่คริสตจักรที่ทำการประกาศศาสนาต้องแจกจ่ายเอกสารเป็นภาษาอังกฤษ

พวกเขาต้องใช้ของประทานในการพูดภาษาแปลกๆ แน่นอนถ้าพวกเขาได้รับของประทานดังกล่าว

ข้อ 23

"เหตุฉะนั้น ถ้าคริสตจักรมีการประชุมแล้ว คนทั้งปวงต่างก็พูดภาษาแปลกๆ

และมีคนที่ไม่ถึง หรือคนที่ไม่เชื่อเข้ามา เขาก็จะเห็นว่า

ท่านทั้งหลายคลั่งไปแล้วหรือ"

ซึ่งตรงกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริง

ชาวมุสลิมและพวกนอกรีตเยาะหยันพฤติกรรมประหลาดของพวกที่อ้างว่ามีของประทานในการพูด

ภาษาแปลกๆ ทั้งทั้งแอฟริกาตะวันตก

แม้แต่คริสเตียนระดับหัวหน้าที่ไปร่วมประชุมกับพวกเพนเทคอสต์ก็ต้องคิดว่าพวกเขาบ้าคลั่งไปแล้ว

ข้อ 27

"ถ้าผู้ใดจากพูดภาษาแปลกๆ

จงให้พูดเพียงสองคนหรืออย่างมากที่สุดก็สามคนและให้พูดทีละ

คน และให้อีกคนหนึ่งแปล"

ในการประชุมนมัสการหนึ่งๆ ควรมีการพูดภาษาแปลกๆ เพียง 2-3 คน

ไม่น่าจะมีการพูดภาษาแปลกๆ มากกว่า 3 ภาษาในหมู่ผู้ที่มาประชุม

การประชุมนั้นจะต้องขาดตอน หากประโยคที่พูดออกมาต้องถูกแปลความมากกว่า 2 ครั้ง

ถ้าในการเทศนาที่เซ็นทรัลลอนดอน โดยมีชาวอังกฤษ ฝรั่งเศส และเยอรมัน มาฟัง

สิ่งที่จะเกิดขึ้นหากมีการใช้ของประทานในการพูดภาษาแปลกๆ คือ

ศิษยาภิบาล: กู๊ดอีฟนิ่ง

คนพูดคนแรก: บองชัวร์ (ฝรั่งเศส)

คนพูดคนที่สอง: กูเท่น อเบนท์ (เยอรมัน)

โดยธรรมชาติแล้วพวกเขาจะต้องพูด "ทีละคน" ความสับสนอาจเกิดขึ้นจากการพูดในเวลาเดียวกัน

แต่เนื่องจากธรรมชาติทางอารมณ์ของ "การพูดภาษาแปลกๆ" ในปัจจุบัน

คือการที่คนพูดภาษาแปลกๆ พูดพร้อมๆ กัน ข้าพเจ้าเคยสังเกตว่าเมื่อคนหนึ่งเริ่มพูด คนอื่นๆ

ก็จะได้รับอิทธิพลให้พูดเช่นเดียวกัน

การพูดภาษาแปลกๆ

มักจะถูกใช้พร้อมกับการเผยพระวจนะเพื่อว่าข้อความที่ได้รับการดลใจจากพระเจ้าจะถูกเปิดเผย

(โดยของประทานในการเผยพระวจนะ) เราสามารถดูตัวอย่างได้ในกิจการของอัครทูต 19:6

ถ้าการประชุมในลอนดอนที่มีชาวอังกฤษและฝรั่งเศส มาร่วม แล้วผู้พูดพูดด้วยภาษาฝรั่งเศส

ชาวอังกฤษในที่ประชุมก็จะไม่ "จำเริญขึ้น"

ดังนั้นของประทานในการแปลก็ควรจะมืออยู่ในการประชุมนั้นด้วย เพื่อให้ทุกคนฟังเข้าใจ

ในตัวอย่างของเรา คือการแปลจากภาษาฝรั่งเศสเป็นอังกฤษ ถ้าผู้ฟังถามผู้พูดด้วยภาษาฝรั่งเศส

ผู้พูดก็จะไม่สามารถเข้าใจได้ ถ้าไม่มีคนช่วยแปล
แม้ว่าเขาจะมีของประทานในการพูดภาษาฝรั่งเศส
ดังนั้นการมีของประทานในการแปลจึงจำเป็นในกรณีนี้ด้วย
ถ้าไม่มีของประทานในการแปลในกรณีที่ต้องมี ก็ไม่ควรมีการใช้ภาษาแปลกๆ
"...ให้คนหนึ่งแปล แต่ถ้าไม่มีผู้ใดแปลได้ ก็ให้คนหนึ่งนั่งอยู่เฉยๆ ในที่ประชุม"
(1 โครินธ์ 14:27,28) ความจริงที่ว่าผู้ที่อ้างว่าพูด "ภาษาแปลกๆ" ได้พูด "ภาษาต่างๆ"
โดยไม่มีใครเข้าใจ และไม่มีใครแปลได้ เป็นการขัดต่อพระบัญชาข้างต้น
ข้อ 32,33

"วิญญาณของพวกผู้เผยพระวจนะนั้นย่อมอยู่ในบังคับของพวกผู้
เผยพระวจนะ เพราะว่าพระเจ้าไม่ใช่พระเจ้าแห่งการวุ่นวาย
แต่ทรงเป็นพระเจ้าแห่งสันติสุข
ตามที่ปฏิบัติกันอยู่ในคริสตจักรแห่งธรรมิกชนนั้น"

การประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ไม่เกี่ยวข้องกับการมีประสบการณ์ที่ทำให้คนๆ
หนึ่งหลุดออกจากภาวะปกติ พระวิญญาณอยู่ภายใต้การควบคุมของผู้ใช้
ไม่ใช่อำนาจที่ควบคุมให้ทำสิ่งที่ไม่อยากทำ เป็นการกล่าวอ้างอย่างผิดๆ ที่ว่า ซาตานหรือ
"วิญญาณชั่ว" ครอบงำ "ผู้ที่ไม่ได้รับความรอด" (ดูบทเรียนที่ 6.3)
และพระวิญญาณบริสุทธิ์เต็มเต็มผู้ที่เชื่อ แต่ฤทธิ์เดชที่กล่าวถึงใน 1 โครินธ์ 14:32
เกี่ยวข้องกับการควบคุมเพื่อจุดประสงค์โดยเฉพาะของผู้ที่ประกอบด้วยพระวิญญาณ
ไม่ใช่พลังแห่งความดีที่ต่อสู้กับพลังแห่งความชั่วที่อยู่ในตัวของมนุษย์ นอกจากนี้
ฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์สถิตอยู่กับสาวกในโอกาสพิเศษเพื่อทำสิ่งพิเศษ
ไม่ใช่สถิตอยู่ด้วยอย่างถาวร

ข้อ 34

"จงให้พวกผู้หญิงนั่งเสียในที่ประชุม
เพราะเขาไม่ได้รับอนุญาตให้พูด แต่ให้เขาอยู่ใต้บังคับบัญชา
เหมือนที่ธรรมเนียมปฏิบัติสัปดาห์นั้น"

ในบริบทของการใช้ของประทานฝ่ายวิญญาณนี้
เป็นเรื่องปกติที่ไม่ได้ว่าผู้หญิงไม่ควรใช้ของประทานในขณะที่มีการประชุมในโบสถ์
เรื่องนี้จะถูกเน้นย้ำแน่นอน หากการพูดภาษาแปลกๆ ในปัจจุบันเกิดขึ้นในที่ประชุม

และคนในที่ประชุมได้รับอิทธิพลทางอารมณ์ และเริ่มพูดภาษาแปลกๆ บ้าง
ไม่ว่าผู้หญิงหรือเด็กก็สามารถเปล่งเสียงแปลกๆ ซึ่งถูกตีความว่าเป็น "ภาษาแปลกๆ" ได้
การที่มีผู้หญิง "พูดภาษาแปลกๆ" หรือ "เผยพระวจนะ" ได้ในคริสตจักร ในยุคปัจจุบัน
ไม่สอดคล้องกับพระบัญชาในข้อ 34 นี้ ต่อข้อกล่าวหาว่า เปาโลเป็นพวกเกลียดผู้หญิงนั้น
เราหาคำตอบได้จากพระธรรมที่ว่า "ถ้าผู้ใดถือว่าตนเป็นผู้เผยพระวจนะ
หรืออยู่ฝ่ายวิญญาณก็ควรยอมรับว่า ข้อความซึ่งข้าพเจ้าเขียนมาถึงท่านนั้น
เป็นพระบัญญัติขององค์พระผู้เป็นเจ้า" (1 โครินธ์ 14:37) ไม่ใช่เปาโลโดยส่วนตัว

2.4 การเรียกของประธานกลับคืน

ของประธานมหัศจรรย์ของพระวิญญาณของพระเจ้าจะถูกใช้อีกครั้งโดยผู้ที่เชื่อเพื่อที่จะเปลี่ยนโลก
ในยุคปัจจุบันเป็นแผ่นดินของพระเจ้า หลังการเสด็จกลับมาของพระคริสต์
ของประธานนั้นได้ชื่อว่า "ฤทธิ์เดชแห่งยุคที่จะถึง" (ฮีบรู 6:4,5) และโยเอล 2:26-29
อธิบายการเทพระวิญญาณหลังการสำนึกบาปของอิสราเอล
การที่พระเจ้าจะทรงประธานของประธานเหล่านี้ให้แก่ผู้ที่เชื่อ
เมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมาเป็นข้อพิสูจน์ที่เพียงพอที่จะบอกว่าไม่มีใครมีของประธานเหล่านี้ในปัจจุบัน
คริสเตียนที่เป็ดกว้างกับพระคัมภีร์และกับเหตุการณ์ของโลกยุคนี้
จะเห็นได้ว่าพระผู้เป็นเจ้าจะกลับมาในไม่ช้านี้ (ดูภาคผนวก 3)
คำพยากรณ์ในพระคัมภีร์ธรรมคัมภีร์เขียนไว้ชัดเจนว่า
มีการให้ของประธานในศตวรรษแรกและในการกลับมาครั้งที่ 2 ของประธานจะถูกเรียกกลับคืน
"แม้การเผยพระวจนะก็จะเสื่อมสูญไป แม้การพูดภาษาแปลกๆ
นั้นก็จะมีเวลาเล็กน้อย แม้วิชาความรู้ก็จะเสื่อมสูญไป
เพราะความรู้ของเรานั้นไม่สมบูรณ์
และการเผยพระวจนะนั้นก็ไม่มีสมบูรณ์
แต่เมื่อความสมบูรณ์มาถึงแล้ว ความบกพร่องนั้นก็สูญไป"
(1 โครินธ์ 13:8-10) ของประธานนั้นเป็น "สิ่งชั่วคราว" (G.N.B.)
ของประธานที่มีในศตวรรษแรกจะถูกเรียกคืน "เมื่อความสมบูรณ์มาถึงแล้ว"
ในเวลานั้นของประธานจะถูกมอบให้อีกครั้ง จึงไม่ใช่การกลับมาอีกครั้งของพระคริสต์ คำว่า

"สมบรูณ์" ในภาษากรีกหมายความว่า "สิ่งที่เต็มเปี่ยมหรือครบถ้วน"
แต่ไม่ได้หมายความว่าไร้ความบาป
ความสมบรูณ์นี้จะมาแทนที่ความรู้ที่คริสเตียนในยุคแรกมีอยู่เพียงบางส่วนอันเนื่องมาจากการมีข
องประทานในการพยากรณ์ พึงระลึกว่าการเผยพระวจนะคือการพูดตามการดลใจของพระเจ้า
การบันทึกคำพูดดังกล่าวทำให้เกิดพระคริสตธรรมคัมภีร์
ในศตวรรษแรก ผู้ที่เชื่อมักจะรู้เพียงบางส่วนของพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่
เขาอาจจะได้ยินการเผยพระวจนะจากผู้ใหญ่ในคริสตจักร อาจจะรู้เค้าโครงชีวิตของพระเยซู
และอาจจะได้ฟังใครอ่านจดหมายสัปดาห์ละสามฉบับของเปาโล
แต่เมื่อการบันทึกถ้อยคำของพระวจนะสิ้นสุดลง
ก็ไม่มี ความจำเป็นอีกต่อไปที่จะต้องมีการพยากรณ์ในการเผยพระวจนะ
สิ่งที่สมบรูณ์และมาแทนที่พันธกิจของของพระทานฝ่ายวิญญาณคือพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธ
สัญญาใหม่

"พระคัมภีร์ทุกตอนได้รับการดลใจจากพระเจ้า
และเป็นประโยชน์ในการสอน การตักเตือนว่ากล่าว
การปรับปรุงแก้ไขคนให้ดี และการอบรมในทางธรรม
เพื่อคนของพระเจ้าจะพร้อมที่จะกระทำการดีทุกอย่าง" (2
ทิโมธี 3:16,17)

สิ่งที่สมบรูณ์หรือครบถ้วน คือ "พระคัมภีร์ทุกตอน" เมื่อ "พระคัมภีร์ทุกตอน"
ได้รับการดลใจและบันทึกลงไว้แล้ว "ความสมบรูณ์" มาถึงแล้ว
และของประทานนั้นก็ถูกเรียกกลับคืน

เอเฟซัส 4:8-14 ไชยปริศนานี้ได้เป็นอย่างดี
"ครั้งพระองค์เสด็จขึ้นไปสู่ที่สูง
พระองค์...ประทานของประทานแก่มนุษย์...เพื่อเสริมสร้างพระกายของพระคริสต์
ให้เจริญขึ้น จนกว่าเราทุกคนจะบรรลुถึงความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในความเชื่อ
และในความรู้ถึงพระบุตรของพระเจ้า
จนกว่าเราจะโตเป็นผู้ใหญ่เต็มที่...เพื่อเราจะไม่เป็นเด็กอีกต่อไป
ถูกพัดไปพัดมาและหันไปเหมาด้วยลมปากแห่งคำสั่งสอนทุกอย่าง"

ของประทานในศตวรรษแรกจะประทานให้จนกว่าเราจะโตเป็นผู้ใหญ่เต็มที่ และใน 2 ทิโมธี 3:16-17 เขียนไว้ว่า "คนของพระเจ้าจะรักพร้อม" โดยการยอมรับการขึ้นนำของ "พระคัมภีร์ทุกตอน" โคโลสี 1:28 สอนว่า "การเป็นผู้ใหญ่" เกิดจากการตอบสนองต่อพระวอนะของพระเจ้า เมื่อเรารู้พระคัมภีร์ทุกตอนแล้วก็จะไม่มีข้อแก้ตัวใดๆ ที่จะยกมาอ้างว่าสับสนกับคำสั่งสอนของคริสตจักรต่างๆ มีพระคริสตธรรมคัมภีร์เพียงหนึ่งเดียว และเพราะ "พระวอนะของพระองค์เป็นความจริง" (ยอห์น 17:17) เมื่อเราศึกษาพระคริสตธรรมคัมภีร์เราจะได้พบกับ "ความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในความเชื่อ" ซึ่งเป็นความเชื่อที่กล่าวไว้ในเอเฟซัส 4:13 คริสเตียนที่แท้จริงจะมีความเชื่อดังกล่าวและจะ "โตเป็นผู้ใหญ่" หรือพร้อม

เอเฟซัส 4:14 เปรียบการเป็นเด็กฝ่ายวิญญาณกับการอยู่ภายใต้ของประทาน และในส่วนของการเผยพระวอนะว่าของประทานอันทรงอิทธิฤทธิ์จะถูกเรียกคืนไปอย่างไร 1 โครินธ์ 13:11 ก็พูดเช่นเดียวกัน

การร่นวายุอยู่กับการอ้างว่ามีของประทานไม่ใช่อาการของผู้ที่เติบโตทางฝ่ายจิตวิญญาณ เราควรจะไปในการรู้ซึ่งถึงพระวอนะของพระเจ้า ขึ้นชมกับการที่พระเจ้าทรงเผยพระองค์ให้เรารู้จักโดยทางพระวอนะ และเชื่อฟังพระวอนะด้วยใจถ่อม

บทเรียนที่ 2: คำถาม

1. คำว่า " พระวิญญาณ" หมายถึง
 - ก) ฤทธิ์เดช
 - ข) บริสุทธิ
 - ค) ลมปรารถ
 - ง) ฝุ่น
2. พระวิญญาณบริสุทธิ์ คือ
 - ก) ตัวบุคคล
 - ข) ฤทธิ์เดช
 - ค) ฤทธิ์เดชของพระเจ้า
 - ง) ส่วนหนึ่งของตรีเอกานุภาพ
3. พระคริสตธรรมคัมภีร์ถูกบันทึกโดยวิธีใด
 - ก) มนุษย์เขียนความคิดเห็นของตนเองลงไป
 - ข) มนุษย์เขียนในสิ่งที่เขาคิดว่าเป็นความคิดของพระเจ้า
 - ค) โดยการดลใจของพระวิญญาณของพระเจ้า
 - ง) บางส่วนได้รับการดลใจ บางส่วนไม่ได้รับการดลใจ
4. เหตุใดพระเจ้าจึงประทานของประทานฝ่ายจิตวิญญาณให้
 - ก) เพื่อสนับสนุนการประกาศข่าวประเสริฐด้วยวาจา
 - ข) เพื่อพัฒนาคริสตจักรในยุคแรก
 - ค) เพื่อบังคับให้ผู้คนเคร่งศาสนา
 - ง) เพื่อช่วยเหลือสาวกจากปัญหาส่วนบุคคล
5. เราเรียนรู้ความจริงของพระเจ้าจากที่ใด
 - ก) บางส่วนจากพระคริสตธรรมคัมภีร์ บางส่วนจากความคิดของเราเอง
 - ข) จากพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งบอกเรื่องราวต่างๆ กับเราโดยตรง
และจากการอ่านพระคริสตธรรมคัมภีร์
 - ค) จากพระคริสตธรรมคัมภีร์เท่านั้น
 - ง) จากศิษยาภิบาล/บาทหลวง

3.1 พระสัญญาของพระเจ้า : บทนำ

ในบทเรียน เรามาถึงจุดที่เข้าใจอย่างถ่องแท้แล้วว่า พระเจ้าคือใคร และทรงกระทำการต่างๆ อย่างไร เราได้ขจัดความเข้าใจผิดต่างๆ ที่พบบ่อยเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้ เราจะมาดูสิ่งที่พระเจ้า

"ทรงสัญญาไว้แก่คนทั้งหลายที่รักพระองค์"

(ยากอบ 1:12; 2:5) โดยการประพาดตามบัญญัติของพระองค์ (ยอห์น 14:15)

สิ่งที่พระเจ้าทรงสัญญาไว้ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมประกอบด้วยความหวังที่แท้จริงของคริสเตียน เมื่อประสบกับความทุกข์ยากลำบากในชีวิต

เปาโลกล่าวถึงรางวัลในอนาคตที่ท่านพร้อมจะสละทุกสิ่งเพื่อให้ได้มา

"บัดนี้ข้าพเจ้าต้องมายืนให้ฝ่าพระบาทพิจารณาพิพากษาเกี่ยวกับเรื่องที่มีความหวังใจในพระสัญญา

ซึ่งพระเจ้าได้ตรัสแก่บรรพบุรุษของพวกข้าพเจ้านั้น...เพราะความหวังใจอันนี้...พวกยิวจึงฟ้องข้าพเจ้า" (กิจการของอัครทูต 26:6-7) ท่านได้ใช้ชีวิตส่วนใหญ่ในการประกาศ "ข่าวประเสริฐพระสัญญาซึ่งทรงประทานแก่บรรพบุรุษของเรา พระเจ้าได้ทรงให้สำเร็จตามนั้น

คือในการที่พระองค์ทรงให้พระเยซูกลับคืนพระชนม์" (กิจการของอัครทูต 13:32-33)

เปาโลอธิบายว่าความเชื่อในพระสัญญาทำให้เกิดความหวังในเรื่องการฟื้นจากความตาย

(กิจการของอัครทูต 26:6-8 เทียบ 23:8) เกิดความรู้เรื่องการเสด็จกลับมาเป็นครั้งที่สองของพระเยซูเพื่อพิพากษาโลก และการมาถึงของแผ่นดินของพระเจ้า (กิจการของอัครทูต 24:25; 28:20,31)

ทั้งหมดนี้ทำลายคำกล่าวหาที่ว่า

พระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมเป็นเพียงประวัติศาสตร์ของอิสราเอลและไม่ได้กล่าวถึงเรื่องชีวิตนิรันดร์ พระเจ้าไม่ได้ตัดสินใจในบัลลังก์เมื่อ 2000

ปีก่อนว่าจะให้ชีวิตนิรันดร์แก่เราผ่านทางองค์พระเยซู พระประสงค์นั้นมีมาตั้งแต่ต้น

"ด้วยหวังว่าจะได้ชีวิตนิรันดร์ ซึ่งพระเจ้าผู้ไม่ทรงมุสาเลย

ได้ทรงสัญญาไว้ตั้งแต่ดึกดำบรรพ์

แต่ในเวลาที่เราองค์ทรงกำหนดไว้

ก็ได้ทรงโปรดให้พระวาจาของพระองค์ปรากฏด้วยการประกาศ"

(ทิโมธี 1:2-3)

"ชีวิตนิรันดร์นั้นได้ดำรงอยู่กับพระบิดา และได้ปรากฏแก่เราทั้งหลาย" (1ยอห์น 1:2)

การที่พระเจ้าทรงมีพระประสงค์ที่จะให้ชีวิตนิรันดร์แก่ประชากรของพระองค์ตั้งแต่ต้นทำให้ดูเป็นเรื่องที่ไม่น่าจะเป็นไปได้ที่พระองค์จะทรงนิ่งเฉยอยู่ตลอด 4000

ปีที่ทรงติดต่อกับมนุษย์ตามที่บันทึกไว้ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม จริงๆ

แล้วในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมเต็มไปด้วยการเผยพระวจนะและพระสัญญาที่ให้อภัยละเลียดเกี่ยวกับความหวังที่พระเจ้าได้ทรงเตรียมให้ประชากรของพระองค์

ความเข้าใจในพระสัญญาของพระเจ้าต่อบรรพบุรุษชาวยิว จึงสำคัญต่อความรอดของเรามากจนเปาโล เตือนบรรดาผู้ที่เชื่อที่เมืองเอเฟซัสว่า ก่อนที่พวกเขาจะรู้เรื่องราวเหล่านี้ พวกเขา

"เป็นคนอยู่นอกพระคริสต์ ชาติจากการเป็นพลเมืองอิสราเอล

และไม่มีส่วนในบรรดาพันธสัญญาอันมีพระสัญญาประกอบนั้น ไม่มีที่หวัง

และอยู่ในโลกปราศจากพระเจ้า" (เอเฟซัส 2:12)

แม้ว่าพวกเขาจะเคยคิดว่าความเชื่อแบบไม่มีพระเจ้าของพวกเขาเมื่อก่อนนั้นให้ความหวังและความรู้เกี่ยวกับพระเจ้าอยู่บ้าง

แต่นี้เป็นเรื่องของการไม่รู้พระสัญญาของพระเจ้าในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม

"ไม่มีที่หวัง และอยู่ในโลกปราศจากพระเจ้า"

เปาโลให้คำจำกัดความของความหวังของคริสเตียนว่าเป็น

"ความหวังใจในพระสัญญาซึ่งพระเจ้าได้ตรัสแก่บรรพบุรุษ (ชาวยิว) ของพวกข้าพระบาท"

(กิจการของอัครทูต 26:6)

น่าเศร้าที่มีคริสตจักรเพียงไม่กี่แห่งที่ยืนยันข้อความตอนนี้ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมซึ่งควรจะกระทำ "คริสตศาสนา"

กลายเป็นศาสนาที่ตั้งอยู่บนพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่

แม้ว่าในสมัยนั้นจะใช้เพียงพระธรรมบางข้อจากพระคริสตธรรมคัมภีร์นั้น พระเยซูทรงเน้นย้ำว่า

"ถ้าเขาไม่ฟังโมเสสและผู้เผยพระวจนะ

แม้คนหนึ่งจะเป็นขึ้นมาจากความตาย เขาก็จะยังไม่เชื่อ" (ลูกา

16:31)

บางคนบอกว่าการเชื่อว่าพระเยซูทรงฟื้นคืนพระชนม์ก็เพียงพอแล้ว (เทียบ ลูกา 16:30)

แต่พระเยซูตรัสว่าถ้าไม่เข้าใจพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมอย่างถ่องแท้

นี่ก็เป็นเรื่องที่ไม่น่าจะเป็นไปได้จริงๆ

พระเยซูทรงชี้ว่าการที่พวกเขาสูญเสียความเชื่อ หลังจากທີ່พระองค์ถูกตรึงที่ไม้กางเขน

เกิดจากการที่พวกเขาไม่ใส่ใจพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม

"พระองค์ตรัสแก่สองคนนั้นว่า "โอ
คนเขลาและมีใจเฉื่อยในการเชื่อบรรดาคำซึ่งพวกผู้เผยพระวจนะ
ได้กล่าวไว้ นั่น จำเป็นซึ่งพระคริสต์จะต้องทนทุกข์ทรมานอย่างนั้น
แล้วเข้าไปในพระสิริของพระองค์มิใช่หรือ"
พระองค์จึงทรงอธิบายพระคัมภีร์ที่เล็งถึงพระองค์ทุกข้อให้เขาฟัง
เริ่มต้นตั้งแต่โมเสส และบรรดาผู้เผยพระวจนะ" (ลูกา 24:25-27)

พระองค์ทรงเน้นย้ำว่าพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมตั้งแต่เล่มกล่าวถึงพระองค์อย่างไร
ไม่ใช่ว่าพวกสาวกจะไม่เคยได้ยินหรืออ่านพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม
แต่พวกเขาไม่เข้าใจอย่างถูกต้อง และจึงไม่สามารถเชื่ออย่างสนิทใจ
การเข้าใจพระวจนะของพระเจ้าอย่างถูกต้องแทนที่จะอ่านรู้เรื่องเพียงอย่างเดียว
จึงเป็นสิ่งจำเป็นต่อการพัฒนาความเชื่อที่แท้จริง
พวกเขายิวจะเคร่งในการอ่านพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม (กิจการของอัครทูต 15:21)
แต่เพราะพวกเขาไม่เข้าใจข้อความที่อ้างถึงพระเยซูและชาวประเสริฐ
พวกเขาจึงไม่เชื่ออย่างจริงจัง พระเยซูจึงตรัสกับพวกเขาว่า

"ถ้าท่านทั้งหลายเชื่อโมเสส ท่านทั้งหลายก็ควรจะเชื่อเรา
เพราะโมเสสได้เขียนกล่าวถึงเรา
แต่ถ้าท่านทั้งหลายไม่เชื่อเรื่องที่โมเสสเขียนแล้ว
ท่านจะเชื่อถ้อยคำของเราอย่างไรได้" (ยอห์น 5:46-47)

แม้ว่าพวกเขาอ่านพระคริสตธรรมคัมภีร์ แต่พวกเขาก็ไม่เห็นข่าวสารที่แท้จริงเกี่ยวกับพระเยซู
แม้ว่าพวกเขาจะชอบที่จะได้รับการยืนยันเกี่ยวกับความรอด พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า
"คัมภีร์ในพระคัมภีร์ (เทียบ กิจการของอัครทูต 17:11)
เพราะท่านคิดว่าในนั้นมีชีวิตนิรันดร์
และพระคัมภีร์นั้นเป็นพยานให้แก่เรา" (ยอห์น 5:39)

หลายคนรู้เรื่องราวและคำสอนในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม
แต่เป็นเพียงความรู้ที่พวกเขาได้มาโดยบังเอิญ
ชาวอิสราเอลรู้เรื่องพระคริสต์และชาวประเสริฐเรื่องแผ่นดินของพระเจ้ายิ่งคงเป็นเรื่องที่พวกเขาไม่เข้าใจ
บทเรียนนี้จะแสดงให้เห็นถึงความหมายที่แท้จริงของพระสัญญาหลักๆ
ของพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม

- ในสวนเอเดน

- ต่อโนอาห์
- ต่ออับราฮัม
- ต่อดาวิด

เรื่องราวข้างต้นนี้ปรากฏอยู่ในพระธรรมห้าเล่มแรกตั้งแต่ปฐมกาลเรื่อยไปจนถึงเฉลยธรรมบัญญัติ ซึ่งบันทึกไว้โดยโมเสสและผู้เผยพระวจนะในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม

ซึ่งมีองค์ประกอบสำคัญทั้งหมดของข่าวประเสริฐของคริสเตียน

เปาโลอธิบายการประกาศข่าวประเสริฐของตนว่า

"ข้าพเจ้าไม่พูดเรื่องอื่นนอกจากเรื่องซึ่งบรรดาผู้เผยพระวจนะกับโมเสสได้กล่าวไว้ว่าจะมีขึ้น คือว่าพระคริสต์จะต้องทนทุกข์ทรมานและพระองค์จะทรงแสดงความสว่างแก่ชนอิสราเอลและแก่คนต่างชาติ โดยที่ทรงเป็นผู้แรกซึ่งคืนพระชนม์" (กิจการของอัครทูต 26:22-23) และจนกระทั่งวันสุดท้ายท่านก็ยังคงเทศนาสั่งสอนเรื่องเดิม "ท่านจึงกล่าวแก่เขาตั้งแต่เช้าจนเย็น เป็นพยานถึงแผ่นดินของพระเจ้า...โดยใช้ข้อความจากคัมภีร์ธรรมบัญญัติของโมเสส และจากคัมภีร์ผู้เผยพระวจนะเป็นหลัก" (กิจการของอัครทูต 28:23) ความหวังของเปาโล คริสเตียนชั้นเยี่ยม ควรจะเป็นความหวังที่จูงใจเราเช่นกัน ความหวังซึ่งเป็นแสงสว่างแห่งสง่าราศีที่จุดอยู่ที่ปลายทางชีวิตของท่าน ก็ควรเป็นแสงสว่างแห่งสง่าราศีที่จุดอยู่ที่ปลายทางชีวิตของคริสเตียนที่จริงจังกทุกคน ด้วยแรงจูงใจเช่นนี้ เราก็สามารถที่จะมา "ค้นดูพระคัมภีร์" กันได้

3.2 พระสัญญาในสวนเอเดน

เรื่อนำเค้าโครงของความล้มเหลวของมนุษย์ปรากฏอยู่ในพระธรรมปฐมกาลบทที่ 3

งูถูกสาปแช่งเพราะอ้างคำพูดของพระเจ้าอย่างผิดๆ และล่อลวงเอวาให้ขัดพระบัญชาของพระเจ้า ชายและหญิงนั้นก็ถูกลงโทษด้วยเหตุแห่งการไม่เชื่อฟัง แต่ความหวังส่องแสงเรืองรองเข้ามา เมื่อพระเจ้าตรัสกับงูนั้นว่า

"เราจะให้เจ้ากับหญิงนี้เป็นศัตรูกัน
ทั้งพงศ์พันธุ์ของเจ้าและพงศ์พันธุ์ของเขาด้วย
พงศ์พันธุ์ของหญิงจะทำให้หัวของเจ้าแหลก
และเจ้าจะทำให้ส้นเท้าของเขาฟกช้ำ" (ปฐมกาล 3:15)

เราจะต้องแปลความพระธรรมบทนี้อย่างระมัดระวัง "พงศ์พันธุ์"

หมายถึงบุตรหลานหรือผู้คนที่เกี่ยวข้องกับ "พงศ์พันธุ์" เราจะเห็นในภายหลังว่า "พงศ์พันธุ์"

ของอับราฮัมคือพระเยซู (กาลาเทีย 3:16) และถ้าเราอยู่ "ใน" พระเยซู โดยการรับศีลล้างบาป เราก็เป็นพงศ์พันธุ์เดียวกัน (กาลาเทีย 3:27-29) พงศ์พันธุ์นี้ยังหมายถึงพันธุ์ (1 เปโตร 1:23) ดังนั้น พงศ์พันธุ์ที่แท้จริงจะต้องมีลักษณะของผู้เป็นพ่ออยู่ในตัวด้วย พงศ์พันธุ์ของงูจึงต้องมีลักษณะที่เหมือนครอบครัวงู คือ

- บิดเป็นพระวณะของพระเจ้า
- โกหก
- นำคนอื่นให้ทำบาป

เราจะเห็นได้จากบทเรียนที่ 6 ว่า ไม่มีตัวบุคคลที่ลงมือกระทำ แต่ในตัวเรามี

- "ตัวเก่า" ฝ่ายเนื้อหนัง (โรม 6:6)
- "มนุษย์" (1 โครินธ์ 2:14)
- "ตัวเก่า ตามต้นหาอันเป็นที่ล่อกลวง" (เอเฟซัส 4:22)
- "มนุษย์เก่ากับปฏิบัติ" (โคโลสี 3:9)

"มนุษย์" ที่ทำบาปในกายในตัวเรา คือ "มาร" ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ ซึ่งคือพงศ์พันธุ์ของงู พงศ์พันธุ์ของหญิงนั้นคือตัวบุคคล "เจ้า (พงศ์พันธุ์ของงู) จะทำให้สันเท่าของเขาแตก" (ปฐมกาล 3:15) บุคคลผู้นี้จะตีพงศ์พันธุ์ของงู ความบาป "พงศ์พันธุ์ของหญิงจะทำให้หัวของเจ้าแตก" การตีหัวคือการตีให้ตาย เพราะสมองของมันอยู่ในหัว คนที่มีความเป็นไปได้สูงสุดที่จะเป็นตัวแทนพงศ์พันธุ์ของหญิงนั้นคือพระเยซู

"พระเยซูคริสต์ผู้ได้ทรงกำจัดความตาย
(และฤทธิ์เดชของความบาป-โรม 6:23) ให้สูญสิ้น
และได้ทรงกระทำชีวิตและสภาพอมตะกระจ่างแจ้งโดยข่าวประ
เสริฐ" (2 ทิโมธี 1:10)
"พระเจ้าทรงใช้พระบุตรของพระองค์มาในสภาพเสมือนเนื้อหนังที่
บาปและเพื่อไถ่บาป พระองค์ในเนื้อหนังจึงได้ทรงปรับโทษบาป"
มารในพระคริสตธรรมคัมภีร์ คือพงศ์พันธุ์ของงู (โรม 8:3)
พระเยซู "ได้ทรงปรากฏ เพื่อกำจัดบาปของเราให้หมดไป" (1
ยอห์น 3:5)
"จงเรียกนามท่านว่าเยซู (แปลว่าผู้ช่วยให้รอด)
เพราะว่าท่านเป็นผู้ที่จะโปรดช่วยชนชาติของท่านให้รอดจากควา
มผิดบาปของเขา" (มัทธิว 1:21)

พระเยซูทรง "ประสูติจากสตรีพรหม" (กาลาเทีย 4:4) โดยเป็นบุตรของนางมารีย์

แม้ว่าพระเจ้าจะเป็นพระบิดาของพระองค์

ในขณะนี้พระองค์ทรงเป็นพงศ์พันธุ์ของหญิงโดยการทรงให้เป็นไปของพระเจ้า

พงศ์พันธุ์ของหญิงจะต้องถูกทำร้ายโดยความบาปเป็นการชั่วคราว พงศ์พันธุ์ของ

"จะทำให้สิ้นเท้าของเขาคือกษัตริย์" (ปฐมกาล 3:15)

การถูกกัดที่สิ้นเท้าเป็นการได้รับบาดเจ็บชั่วคราว

เมื่อเทียบกับการที่ถูกตีที่หัวซึ่งเป็นการตีถึงตาย

การแสดงภาพพจน์หลายประการน่าจะมาจากคำพูดในพระคริสตธรรมคัมภีร์ เช่น "ตีที่หัว"

(หยุดบางอย่างอย่างสมบูรณ์) อาจจะมาจากการพยากรณ์ที่ว่าพระเยซูจะทรงตีที่หัว

โทษของความบาปหรือพงศ์พันธุ์ของ ได้รับการอภัยให้โดยการที่พระเยซูทรงถูกตรึงที่ไม้กางเขน

ข้อความที่กล่าวถึงชัยชนะของพระคริสต์เหนือความบาปอยู่ในรูปของอดีตกาล

บาดแผลที่สิ้นเท้าหมายถึงการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูเป็นเวลา 3 วัน

การฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์พิสูจน์ให้เห็นว่า บาดแผลนั้นเป็นบาดแผลชั่วคราว

เมื่อเทียบกับการตีจนถึงตายที่พระองค์หยิบนั่นให้ความบาป

บันทึกทางประวัติศาสตร์บ่งชี้ชัดว่าผู้ที่ถูกตรึงกางเขนจะถูกตอกตะปูทะลุสิ้นเท้าให้ติดกับไม้กางเขน

พระเยซูทรงได้รับบาดแผลที่สิ้นเท้าเมื่อพระองค์ทรงสิ้นพระชนม์ อิสยาห์ 53:4-5

เขียนบรรยายไว้ว่า พระเยซูทรง "ฟกช้ำ" เพราะถูกพระเจ้าบีบตีบนไม้กางเขน

สอดคล้องกับคำพยากรณ์ในปฐมกาล 3:15 ที่ว่า พระคริสต์จะได้รับบาดแผลเพราะพงศ์พันธุ์ของ

แต่จริงๆ แล้วพระเจ้าทรงกระทำการทางมารร้ายที่พระเยซูทรงเผชิญหน้าด้วย

พระองค์ทรงเป็นผู้ที่ทำให้พระเยซูฟกช้ำ (อิสยาห์ 53:10)

โดยการควบคุมพลังของมารร้ายซึ่งทำให้พระบุตรของพระองค์ฟกช้ำ

และพระเจ้าทรงกระทำการทางประสบการณ์ชั่วร้ายของลูกแต่ละคนของพระองค์

ข้อขัดแย้งของยุคนี้

เราอาจจะตั้งคำถามขึ้นมาว่า "ถ้าพระเยซูได้ทรงทำลายความบาปและความตาย (พงศ์พันธุ์ของ)

ไปแล้ว เหตุใดมันยังอยู่กับเราตราบนานทุกวันนี้" คำตอบก็คือ

พระเยซูทรงทำลายอำนาจของความบาปในพระองค์เองบนไม้กางเขน คำพยากรณ์ ในปฐมกาล

3:15 เป็นเรื่องของความขัดแย้งระหว่างพระเยซูและความบาป

เนื่องจากพระองค์ได้ทรงเชื้อเชิญให้เรามีส่วนร่วมในชัยชนะของพระองค์

เราจึงสามารถมีชัยเหนือความบาปและความตายด้วย

ผู้ที่มิได้รับเชิญหรือปฏิเสธคำเชิญก็จะยังคงพบกับความบาปและความตาย

แม้ว่าผู้ที่เชื่อจะต้องพบกับความบาปและความตาย

แต่เนื่องจากพวกเขาเกี่ยวข้องกับพงศ์พันธุ์ของหญิงนั้น โดยการรับศีลล้างบาป (กาลาเทีย 3:27-29) พวกเขาจึงได้รับการยกโทษความผิดบาป และรอดจากความตายซึ่งเป็นผลของความบาป

พระเยซูทรง "กำจัดความตาย" บนไม้กางเขน (2 ทิโมธี 1:10) แล้ว

แม้ว่าพระประสงค์ของพระเจ้ายังไม่สำเร็จในโลก และผู้คนยังไม่หยุดเสียชีวิต

"เพราะว่าพระองค์จะต้องทรงปกครองอยู่ก่อน (ในส่วนแรกของแผ่นดินของพระเจ้า)

จนกว่าพระองค์จะได้ทรงปราบศัตรูทั้งสิ้นให้อยู่ใต้พระบาทของพระองค์

ศัตรูตัวสุดท้ายที่พระองค์จะทรงทำลายนั้นก็คือ ความตาย" (1โครินธ์ 15:25,26)

เมื่อเรา "รับศีลล้างบาปในพระคริสต์" คำสัญญาต่างๆ เกี่ยวกับพระเยซูเช่นในปฐมกาล 3:15 ก็จะเป็นคำสัญญาที่มีต่อเราเป็นการส่วนตัว มิได้เป็นเพียงส่วนที่นำสนใจของพระคริสตธรรมคัมภีร์เท่านั้น

เป็นคำพยากรณ์และคำสัญญาที่ให้แก่เราโดยตรง ในฐานะพงศ์พันธุ์ของหญิงนั้น

เราจะพบกับความบาปซึ่งมีชัยเหนือเราในระยะสั้น

ถ้าพระเจ้าเป็นเจ้าไม่ได้เสด็จกลับมาในช่วงชีวิตของเรา

เราก็จะได้บาดเจ็บจากพิษที่สั้นเท่าเช่นเดียวกันกับพระเยซู และจะตายเช่นกัน

แต่ถ้าเราเป็นพยานที่แท้จริงของหญิงนั้น "บาปแห่ง" นั้นจะเป็นเพียงบาปแห่งระยะสั้น

ผู้ที่ได้รับศีลล้างบาปในพระคริสต์โดยการจุ่มลงได้น้ำ

ก็เข้ามามีส่วนในความตายและเป็นขึ้นจากความตาย เปรียบกับการขึ้นจากน้ำ (ดู โรม 6:3-5)

ถ้าเราเป็นพงศ์พันธุ์ที่แท้ของหญิงนั้น ชีวิตของเราจะสะท้อนข้อความในปฐมกาล 3:15

จะมีความขัดแย้งระหว่างความรู้สึกผิดอยู่ในตัวเรา

เปาโลอธิบายถึงข้อขัดแย้งระหว่างความบาปและตัวของท่านเองที่ต่อสู้กันอยู่ในใจท่าน (โรม 7:14-25)

หลังจากรับศีลล้างบาปในพระคริสต์ ความขัดแย้งกับบาปในตัวเราจะมีมากขึ้น และมีอยู่ตลอดชีวิต

เป็นความขัดแย้งที่เอาชนะยากเพราะความบาปมีพลังมาก

แต่ในอีกแง่หนึ่งก็ไม่น่าจะยากนักเพราะเราอยู่ในพระคริสต์ผู้ทรงต่อสู้และได้ชัยชนะแล้ว ใน

เอเฟซัส 5:23-32 เปรียบเทียบผู้ที่เชื่อเป็นหญิงคนหนึ่ง เหมือนกับว่าเป็นพงศ์พันธุ์ของหญิงนั้น

เราก็เป็นหญิงนั้นด้วย

ในกรณีเดียวกันกับที่พงศ์พันธุ์ของหญิงนั้นหมายถึงพระเยซูและผู้ที่ยกย่องจะเป็นเหมือนพระองค์

พงศ์พันธุ์ของเราก็หมายถึงความบาป ("มารร้าย" ในพระคริสตธรรมคัมภีร์)

และผู้ที่ไม่แสดงออกถึงบุคลิกลักษณะของความบาปและงู
ผู้คนเหล่านี้ไม่สนใจพระวจนะของพระเจ้าและถูกนำไปสู่ความบาปและห่างเหินจากพระเจ้า
เช่นที่เกิดขึ้นกับอาดัมและเอวา ชนชาติยิวเป็นพวกที่นำพระเยซูไปตรึงกางเขน
ทำให้สิ้นเท้าของพงศ์พันธุ์ของหญิงนั้นฟกช้ำ พวกเขาถึงเป็นตัวอย่างของพงศ์พันธุ์ของงู
ดังเช่นที่ยอห์นและพระเยซูกล่าวไว้

"ครั้นยอห์น เห็นพวกฟาริสีและพวกสะดูสี
(พวกที่ตักสินตรึงกางเขนพระเยซู) พวกนั้นมาเป็นอันมาก
เพื่อจะรับบัพติศมา ท่านจึงกล่าวแก่เขาว่า เจ้าซาตูลูร้าย
ใครได้เตือนเจ้าให้หนีจากพระอาญาซึ่งจะมาถึงนั้น"
(มัทธิว 3:7)

"ฝ่ายพระเยซูทรงทราบความคิดของเรา
จึงตรัสกับเขาว่า...โอซาตูลูร้าย

เจ้าเป็นคนชั่วแล้วจะพูดความดีได้อย่างไร" (มัทธิว 12:25,34)

ในโลกนี้ แม้ในโลกของพวกเคร่งศาสนา ก็มีพวกที่เป็นลูฐีเช่นนี้ ผู้ที่ได้รับบัพติศมา เท่านั้น
ที่เกี่ยวข้องกับพงศ์พันธุ์ของหญิงนั้น นอกจากนั้นล้วนเป็นพงศ์พันธุ์ของลูฐี
พระเยซูทรงปฏิบัติต่อคนที่เป้นพงศ์พันธุ์ของลูฐีโดย

- เทศนาสั่งสอนพวกเขาด้วยความรักและห่วงใยอย่างแท้จริง แต่
 - ไม่ยอมให้วิธีการและความคิดของพวกเขา มีอิทธิพลต่อพระองค์
- และ
- สวดความรักของพระเจ้าในการดำเนินชีวิตของพระองค์

แต่พวกเขาก็ยังเกลียดชังพระองค์ พวกเขาอีกจำที่พระองค์ทรงเชื้อฟังพระเจ้า
แม้แต่ครอบครัวของพระองค์ (ยอห์น 7:5; มาระโก 3:21) และสาวก (ยอห์น 6:66)
ก็ขัดขวางและแบ่งแยกคนถึงกับไปจากพระองค์
เปาโลได้รับประสบการณ์เช่นเดียวกันเมื่อท่านรู้สึกเสียใจต่อผู้ซึ่งครั้งหนึ่งเคยยืนหยัดเคียงข้างท่าน

**"ข้าพเจ้าได้กลายเป็นศัตรูของท่าน
เพราะข้าพเจ้าบอกท่านอย่างตรงไปตรงมาหรือ" (กาลาเทีย
4:14-16)**

ความจริงมักจะไม่เป็นที่ยอมรับ
การรู้ความจริงและอยู่ในความจริงนั้นมักจะสร้างปัญหาให้กับเราเสมอ
และยังสามารถนำไปสู่แดนประหารได้

"แต่ในครั้งนั้นผู้ที่เกิดตามธรรมดาได้ข่มเหงผู้ที่เกิดตามพระวิญญาณ
ณชั้นใด (โดยพระวจนะของพระเจ้า -1

เปโตร 1:23) ปัจจุบันนี้ก็เหมือนกันฉันนั้น" (กาลาเทีย 4:29)

ถ้าเราเป็นหนึ่งเดียวกับพระคริสต์ เราจะต้องทนทุกข์ที่พระองค์เองก็ประสบมาแล้ว
เพื่อที่เราจะได้มีส่วนในรางวัลของพระองค์ เปาโลกล่าวไว้ว่า

"ข้อนี้เป็นความจริง คือถ้าเราตายกับพระองค์

เราก็จะมีชีวิตอยู่กับพระองค์ ถ้าเรามีความอดทน

เราก็จะได้ครองร่วมกับพระองค์ เหตุฉะนั้น

ข้าพเจ้าจึงยอมทนทุกอย่าง" (2 ทิโมธี 2:10-12)

"ถ้าเขาข่มเหงเรา เขาก็จะข่มเหงท่านทั้งหลายด้วย

ทุกสิ่งที่เขาจะกระทำแก่พวกท่านนั้น ก็เพราะนามของเรา" (ยอห์น

15:20,21)

- เพราะว่าเราได้รับบัพติศมาในนามของพระเยซู (กิจการของอัครทูต 2:38; 8:16)

เมื่อเจอข้อความเหล่านี้ เราอาจจะพูดว่า "ถ้านั้นเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นเพราะการเกี่ยวข้องกับพระเยซู
พงศ์พันธุ์ของหญิงนั้นแล้ว ฉันไม่เอาด้วยดีกว่า"

แน่นอนที่เดียวที่เราจะต้องแบกความทุกข์ลำบากที่เราไม่สามารถรับได้

การเสียสละตนเองนั้นกระทำเพื่อผูกพันตัวเราเข้ากับพระคริสต์อย่างสมบูรณ์

ความเกี่ยวข้องกับพระองค์จะให้ผลตอบแทนที่ "ความทุกข์ยากลำบากใดๆ

ในปัจจุบันไม่มีค่าเมื่อเทียบกับสง่าราศีที่เราจะได้รับ"

การเสียสละชีวิตของพระองค์ช่วยให้คำอธิษฐานในยามวิกฤตของชีวิตของเรามีพลังอำนาจ

พระคริสตธรรมคัมภีร์เขียนไว้ว่า

"พระเจ้าทรงล้นด้วยพระเมตตา

พระองค์จะไม่ทรงให้ท่านต้องถูกทดลองเกินกว่าที่ท่านจะทนได้

และเมื่อทรงทดลองท่านนั้น

พระองค์จะทรงโปรดให้ท่านมีทางที่จะหลีกเลี่ยงได้ด้วย

เพื่อท่านจะมีกำลังทนได้" (1 โครินธ์ 10:13)

"เราได้บอกเรื่องนี้แก่ท่าน เพื่อท่านจะได้มีสันติสุขในเรา

ในโลกนี้ท่านจะประสบความทุกข์ยาก

แต่จงชื่นใจเถิด เพราะว่าเราได้ชนะโลกแล้ว" (ยอห์น 16:33)

"ถ้าเช่นนั้น เราจะว่าอย่างไร ถ้าพระเจ้าทรงอยู่ฝ่ายเรา
ใครจะขัดขวางเรา" (โรม 8:31)

3:3 พระสัญญาต่อโนอาห์

มนุษย์กลายเป็นคนชั่วร้ายมากขึ้นทุกวัน หลังยุคสมัยของอาดัมและเอวา
ศีลธรรมเสื่อมโทรมลงจนถึงจุดที่พระเจ้าทรงตัดสินพระทัยที่จะกวาดล้างทุกสิ่งเสีย
แต่โนอาห์และครอบครัวเป็นส่วนที่ถูกยกเว้น (ปฐมกาล 6:5-8) พระเจ้าสั่งให้
โนอาห์ต่อเรือเพื่อให้เขาและบรรดาสัตว์ต่างๆ อาศัยอยู่ในระหว่างที่น้ำท่วมโลก
ตามเหตุผลทางวิทยาศาสตร์ เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นจริง นอกเหนือจากที่ระบุไว้อย่างชัดเจนในพระคัมภีร์
โลกไม่ได้ถูกทำลายล้าง มีเพียงคนที่ชั่วร้ายที่อาศัยบนโลก "บรรดาสัตว์ที่เคลื่อนไหวก็ตายสิ้น"
(ปฐมกาล 7:21) พระเยซู (มัทธิว 24:37) และเปโตร (2 เปโตร 3:6-12)
ต่างได้เห็นการพิพากษาที่คล้ายคลึงกับการพิพากษาในยุคของโนอาห์ซึ่งจะเกิดขึ้นเมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมาอีกครั้ง
ความชั่วร้ายของมนุษย์ในยุคของโนอาห์ก็เหมือนกับความชั่วร้ายของโลกปัจจุบันซึ่งจะถูกพิพากษา
เมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมา
เพราะความชั่วร้ายที่เพิ่มมากขึ้น จึงมีความเชื่อ แม้ในหมู่คริสเตียนว่า โลกนี้จะถูกทำลาย
ความคิดนี้แสดงให้เห็นถึงการขาดความเข้าใจถึงข่าวที่พระคริสต์ทรงคัมภีร์มานั้นคือ
พระเจ้าทรงห่วงใยโลกนี้ และพระเยซูคริสต์จะเสด็จกลับมาเพื่อก่อตั้งแผ่นดินของพระเจ้าบนโลก
ถ้ามนุษย์ได้รับอนุญาตให้ทำลายโลกนี้ คำสัญญาต่างๆ ก็ถูกยกเลิก
หลักฐานที่ชี้ว่าแผ่นดินของพระเจ้าจะมาตั้งอยู่บนโลกนี้ปรากฏอยู่ในบทเรียนที่ 4:7 และ 5
ข้อความต่อไปนี้จะเป็นบทพิสูจน์ได้ว่าโลกและระบบสุริยะจะไม่ถูกทำลาย

- แผ่นดินโลกซึ่งพระองค์ตั้งไว้เป็นนิรันดร์ (สดุดี 78:69)
- แผ่นดินโลกคงเดิมอยู่เป็นนิรันดร์ (ปัญญาจารย์ 1:4)
- ดวงอาทิตย์และดวงจันทร์ บรรดาดาว ฟ้าสวรรค์

พระองค์ทรงสถาปนามันไว้เป็นนิรันดกาล
พระองค์ทรงกำหนดเขตซึ่งมันข้ามไปไม่ได้ (สดุดี 148:3-6)

- แผ่นดินโลกจะเต็มไปด้วยความรู้เรื่องของพระเจ้า
ดั่งน้ำปกคลุมทะเลอยู่นั้น (อิสยาห์ 11:9; กันดารวิถี 14:21)
เป็นการยากที่พระเจ้าจะปล่อยให้โลกทำลายล้างตัวเอง
แล้วพระสัญญานี้ก็จะเป็นไปไม่ได้
- พระเจ้า ผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์ ผู้ทรงเป็นแผ่นดินโลกและทำมันไว้
พระองค์มิได้ทรงสร้างมันไว้ให้ยุ่งเหยิง
พระองค์ทรงปั้นมันไว้ให้มีคนอาศัย” (อิสยาห์ 45:18)
ถ้าพระเจ้าทรงสร้างโลกไว้เพื่อดูมันถูกทำลาย
การทรงสร้างของพระองค์ก็ไร้ประโยชน์

แต่ในพระธรรมปฐมกาล พระเจ้าได้ทำพันธสัญญาเหล่านี้กับโนอาห์
เมื่อโนอาห์เริ่มต้นใช้ชีวิตอีกครั้งในโลกใหม่หลังน้ำท่วม เขาอาจจะกลัวว่าจะมีการทำลายล้างอีกครั้ง
ความกลัวนี้อาจจะเกิดขึ้นทุกครั้งที่ฝนตก พระเจ้าจึงทำพันธสัญญาว่า
เหตุการณ์นี้จะไม่เกิดขึ้นอีก

“นั่นแหละ เราเองเป็นผู้ตั้งพันธสัญญาของเราไว้กับเจ้า
เราจะตั้งพันธสัญญาของเราไว้กับพวกเจ้า (สังเกตดูคำว่า "เรา"
การอัครวรยของพระเจ้าในการเลือกทำพันธสัญญากับมนุษย์)
ว่าจะไม่ทำลายบรรดามนุษย์และสัตว์โดยให้น้ำท่วมอีก
และจะไม่ให้น้ำท่วมทำลายโลกอีกต่อไป" (ปฐมกาล 9:9-12)

พันธสัญญานี้ได้รับการยืนยันทางรุ่งกินน้ำ

"เมื่อเราให้มีเมฆเหนือแผ่นดิน และมีรุ้งขึ้นที่เมฆนั้น
เราจะระลึกถึงพันธสัญญาของเราะหว่างเรากับเจ้า
พันธสัญญาถาวรระหว่างพระเจ้ากับบรรดาสัตว์โลกที่มีชีวิต
ซึ่งอยู่บนแผ่นดินโลก นี่แหละเป็นเครื่องหมายแห่งพันธสัญญา"
(ปฐมกาล 9:13-17)

เพราะพันธสัญญานี้ที่พระเจ้าทรงกระทำกับมนุษย์และสัตว์บนโลก

โลกจึงต้องมีมนุษย์และสัตว์อาศัยอยู่ตลอดไป

นี่เป็นข้อพิสูจน์ว่าแผ่นดินของพระเจ้าจะอยู่บนโลกมากกว่าอยู่บนสวรรค์

พันธสัญญาที่พระเจ้ากระทำกับโนอาห์

เป็นรากฐานของข่าวประเสริฐของแผ่นดินสวรรค์และชี้ให้เห็นว่าพระเจ้ามุ่งความสนใจไปที่โลก

และมีพระประสงค์นิรันดร์ต่อโลกอย่างไร แม้เมื่อทรงกริ้ว พระองค์ทรงระลึกถึงความกรุณา (ฮีบรู 3:2) และความรักของพระองค์ยิ่งใหญ่อีกขนาดที่พระองค์ทรงห่วงใยแม้บรรดาสัตว์ที่พระองค์ทรงสร้าง (1 โครินธ์ 9:9; โยนาห์ 4:11)

3.4 พระสัญญาต่ออับราฮัม

ข่าวประเสริฐที่พระเยซูและสาวกสั่งสอนไม่ต่างไปจากสิ่งที่อยู่ในความเข้าใจของอับราฮัมผ่านทางพระคัมภีร์ พระเจ้า "ประกาศข่าวประเสริฐแก่อับราฮัมล่วงหน้า" (กาลาเทีย 3:8) คำสัญญาเหล่านี้สำคัญมากจนเปโตรใช้เป็นความเริ่มต้นและลงท้ายคำเทศนาสั่งสอนของท่าน (กิจการของอัครทูต 3:13,25) ถ้าเราเข้าใจสิ่งที่อับราฮัมถูกสั่งสอนมา เราจะเห็นภาพข่าวประเสริฐของคริสเตียน มีสิ่งบ่งชี้อื่นๆ ที่แสดงว่า "ข่าวประเสริฐไม่ได้เพิ่งเริ่มต้นในยุคของพระเยซู"

- "เรานำข่าวประเสริฐนี้มาแจ้งแก่ท่านทั้งหลายว่าพระสัญญาซึ่งทรงประทานแก่บรรพบุรุษของเรา พระเจ้าได้ทรงให้สำเร็จตามนั้น" (กิจการของอัครทูต 13:32,33)
- "ข่าวประเสริฐที่พระองค์ได้ทรงสัญญาไว้ล่วงหน้า โดยทางพวกผู้เผยพระวจนะของพระองค์ ในพระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์" (โรม 1:1-2)
- "ด้วยเหตุนี้เอง ข่าวประเสริฐจึงได้ประกาศแก่คนทั้งปวงแล้ว" (1 เปโตร 4:6) ผู้ที่เชื่อซึ่งได้เสียชีวิตไปแล้วในศตวรรษแรก
- "เพราะว่าแท้จริง เราได้รับข่าวอันประเสริฐเช่นเดียวกับเขา" (ฮีบรู 4:2) อิสราเอลในถิ่นทุรกันดาร

พระสัญญาต่ออับราฮัมมีความสำคัญ 2 ประการ

- (1) พงศ์พันธุ์ของอับราฮัม (ลูกหลาน) และ
- (2) ดินแดนที่สัญญาต่ออับราฮัม

มีข้อคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องนี้ปรากฏในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่
 และเพื่อให้พระคริสตธรรมคัมภีร์ได้อธิบายตัวเอง
 เราจะผนวกคำสอนของทั้งพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมและใหม่เข้าด้วยกันเพื่อเราจะเห็น
 ภาพของพันธสัญญาที่พระเจ้ากระทำกับอับราฮัม
 อับราฮัมอาศัยอยู่ที่เมืองเออร์ เมืองที่อุดมสมบูรณ์ในประเทศอิรักในปัจจุบัน
 ตามหลักฐานทางประวัติศาสตร์ เมืองนี้มีอารยธรรมสูงในสมัยของอับราฮัม มีระบบธนาคาร
 ราชการ และสาธารณูปโภค อับราฮัมอาศัยอยู่ในเมืองนี้อย่างคนของโลก
 แต่แล้วพระเจ้าก็ทรงตรัสเรียกท่านให้ทิ้งชีวิตในเมืองนั้นและออกเดินทางไปยังดินแดนแห่งพันธส
 ัญญาโดยไม่รู้คือ ดินแดนใด อยู่ที่ไหน รู้เพียงต้องเดินทาง 1,500 ไมล์ ไปยังดินแดนชื่อกานาอัน
 หรืออิสราเอลในปัจจุบัน
 หลายครั้งในชีวิตของอับราฮัม พระเจ้าได้มาปรากฏแก่ท่าน ย้ำและขยายพระสัญญาต่อเขา
 คำสัญญาเหล่านั้นเป็นรากฐานของข่าวประเสริฐของพระคริสต์
 เสียงเรียกที่มีไปถึงอับราฮัมก็มาถึงผู้ที่เป็นคริสเตียนที่แท้จริงเช่นกันเพื่อให้ละทิ้งสิ่งต่างๆ
 ในชีวิตและเดินทางไปสู่ชีวิตแห่งความเชื่อ ยึดถือพระสัญญาของพระเจ้า
 และมีชีวิตอยู่ในพระวาระของพระองค์ เราคงนึกภาพออกว่า
 อับราฮัมคงจะต้องพิจารณาพระสัญญาของพระเจ้าอย่างถี่ถ้วนตลอดการเดินทาง "เพราะ
 อับราฮัมมีความเชื่อ ฉะนั้นเมื่อพระเจ้าทรงเรียกให้ท่านออกเดินทางไปยังที่ซึ่งท่านจะรับเป็นมรดก
 ท่านได้เชื่อฟังและได้เดินทางออกไปโดยหาว่าอะไรจะไปทางไหน" (ฮีบรู 11:8)
 เมื่อเราคิดถึงพระสัญญาของพระเจ้าเป็นครั้งแรก
 เราก็ไม่รู้เหมือนกันว่าดินแดนแห่งพันธสัญญาของแผ่นดินของพระเจ้าจะเป็นอย่างไร
 แต่ความเชื่อของเราในพระวาระของพระเจ้าควรเป็นสิ่งที่เราเชื่อฟังด้วยใจร้อนรน
 อับราฮัมไม่ใช่ชายร่อนเร่ที่ไม่มีอะไรทำดีไปกว่าการเสี่ยงโชคกับคำสัญญา
 ท่านมีภูมิหลังที่ใกล้เคียงกับเรา
 สถานการณ์ซับซ้อนที่ท่านต้องเผชิญและทำการตัดสินใจก็เหมือนกับสถานการณ์ที่เราเผชิญหน้า
 ด้วยเมื่อเราคิดว่าเราจะยอมรับและทำตามพระสัญญาของพระเจ้าดีหรือไม่ สายตาแปลกๆ
 จากเพื่อนนักธุรกิจ นัยน์ตาเจ้าเล่ห์ของเพื่อนบ้าน (เขาเป็นคนเคร่งศาสนา)
 นี่ล้วนเป็นสิ่งที่อับราฮัมก็รู้จักเช่นกัน
 แรงจูงใจที่ทำให้อับราฮัมก้าวพันทุกอย่างได้จะต้องเป็นแรงที่ยิ่งใหญ่

สิ่งเดียวที่เป็นแรงจูงใจตลอดการเดินทางนานหลายปีของท่านคือคำสัญญา
ท่านจะต้องท่องจำและใคร่ครวญสัญญาว่ามีความหมายต่อท่านจริงจังเพียงใด
ถ้าเรามีความเชื่อและทำตามความเชื่อนั้น เราก็จะได้รับเกียรติอย่างที่อับราฮัมได้รับนั้น
จึงได้ชื่อว่าเป็นสหายของพระเจ้า (อิสยาห์ 41:8) ได้รับความรอบรู้ของพระเจ้า (ปฐมกาล 18:17)
และมีความหวังที่แน่นอนว่าจะได้รับชีวิตนิรันดร์ในแผ่นดินของพระเจ้า
เราย้ำว่าชาวประเสริฐของพระคริสต์ตั้งอยู่บนคำสัญญาที่ให้กับอับราฮัม
เราต้องรู้อย่างแน่ชัดถึงคำสัญญาที่ให้กับอับราฮัมเพื่อที่เราจะได้เชื่ออย่างแท้จริงในข่าวของคริสเตียน
ถ้าไม่เช่นนั้น ีความเชื่อของเราจะไม่ใช้ความเชื่อ
เราควรจะอ่านและทบทวนคำสนทนาระหว่างพระเจ้าและอับราฮัม

ดินแดน

- 1) "เจ้าจงออกจากเมือง ไปยังดินแดนที่เราจะบอกให้เจ้ารู้" (ปฐมกาล 12:1)
- 2) อับราฮัม "เดินทางเป็นระยะๆ ต่อไป จนมาถึงเมืองเบธเอล (อิสราเอลตอนกลาง)
พระเจ้าตรัสแก่อับราฮัมว่า "เจ้าจงเงยหน้าแลดูสถานที่
ตั้งแต่เจ้าอยู่นั้นไปทางทิศเหนือ ทิศใต้ ทิศตะวันออก ทิศตะวันตก
ดินแดนทั้งหมดที่เจ้าแลเห็นนั้น
เราจะยกให้เจ้าและพงศ์พันธุ์ของเจ้าตลอดไปเป็นนิตย์
จงลุกขึ้นเดินเที่ยวไปตลอดดินแดนนี้ ด้วยว่าเราจะยกดินแดนนี้ให้เจ้า" (ปฐมกาล
13:3,14-17)
- 3) พระเจ้าทรงกระทำพันธสัญญาไว้กับอับราฮัมว่า
"เรามอบดินแดนนี้ให้เชื้อสายของเจ้าแล้ว ตั้งแต่แม่น้ำฮีบปัส
ไปถึงแม่น้ำใหญ่คือแม่น้ำยูเฟรติส" (ปฐมกาล 15:18)
- 4) "เราจะให้ดินแดนที่เจ้าอาศัยอยู่นี้
คือแผ่นดินคานาอันทั้งสิ้นแก่เจ้าและแก่เชื้อสายของเจ้าที่จะสืบมา
ให้เป็นกรรมสิทธิ์นิรันดร์" (ปฐมกาล 17:8)
- 5) "พระสัญญาที่ประทานแก่อับราฮัมที่ว่าจะได้ทั้งพิภพเป็นมรดก" (โรม 4:13)

เราจะเห็นได้ว่าอับราฮัมได้รับการเผยให้รู้

- 1) "มีดินแดนที่เราต้องการให้เจ้าไป"

2) “เจ้าได้เดินทางมาถึงดินแดนนี้แล้ว เจ้าและลูกหลานจะอาศัยอยู่ที่นั่นตลอดไป”

สังเกตดูด้วยว่า คำสัญญาแห่งชีวิตนิรันดร์ ถูกบันทึกไว้ด้วยถ้อยคำธรรมดา

คนเขียนที่เป็นมนุษย์ธรรมดาจะต้องใช้คำพูดที่ดูเอิกเกริกกว่านี้

3) ขอบเขตของดินแดนแห่งพันธสัญญาถูกระบุไว้อย่างชัดเจน

4) อับราฮัมจะไม่ได้รับคำสัญญานี้ในชีวิตนี้ ท่านจะต้องเป็น "คนแปลกหน้า"

ในดินแดนนั้น แม้ว่าท่านจะได้อาศัยอยู่ตลอดไปเป็นนิตยในภายหลัง หมายความว่า

ท่านจะสิ้นชีวิตและฟื้นขึ้นมาเพื่อรับคำสัญญานี้

5) เปาโล ภาวใต้การคลาง

ได้เห็นคำสัญญาที่มีต่ออับราฮัมในความหมายของการได้รับแผ่นดินโลกเป็นมรดก

พระคัมภีร์เตือนเราว่าอับราฮัมไม่ได้รับคำสัญญานั้นในช่วงอายุขัยของท่าน

"เพราะความเชื่อของท่าน

ท่านได้พำนักในแผ่นดินซึ่งพระเจ้าทรงสัญญาไว้

คือได้พำนักในดินที่เป็นคนต่างด้าว" (ฮีบรู 11:9)

ท่านพำนักอยู่ในดินแดนนั้นอย่างคนต่างด้าว อาจจะต้องมีความรู้สึกไม่มั่นคง

ท่านพำนักอยู่กับพงศ์พันธุ์ของท่านในดินแดนนั้นคืออิสราเอลและยากอบ ท่าน

"ได้ตายไปขณะที่มีความเชื่อเต็มที่ และไม่ได้รับสิ่งที่ได้ทรงสัญญาไว้

แต่เขาก็ได้เห็นและได้เตรียมรับไว้ตั้งแต่ไกล และรู้ว่าเขาเป็นคนแปลกถิ่นที่ท่องเที่ยวไปในโลก

(ฮีบรู 11:13) สังเกตขั้นตอน 4 ขั้นตอนดังนี้

- รู้คำสัญญา เช่นที่เรา กำลังทำอยู่ในบทเรียนนี้

- ได้ "เตรียมรับไว้" ถ้าอับราฮัมต้องใช้เวลาเตรียมรับท่านนี้

เราจะต้องใช้เวลาเตรียมรับมากสักเท่าใด

- เข้าร่วม โดยการรับบัพติศมาเข้าในพระคริสต์

(กาลาเทีย 3:27-29)

- ยอมรับต่อโลกโดยการดำเนินชีวิตของเราว่าโลกนี้ไม่ใช่บ้านของเรา

แต่เรามีชีวิตอยู่ในความหวังที่ว่าอนาคตนั้นจะมาถึงบนแผ่นดินโลก

อับราฮัมจะเป็นวีรบุรุษและตัวอย่างที่ดีของเรา ถ้าเราเห็นคุณค่าของสิ่งต่างๆ เหล่านั้น

อับราฮัมตระหนักถึงความจริงที่ว่า

คำสัญญาจะสำเร็จในอนาคตก็เมื่อตอนที่ภรรยาของท่านเสียชีวิต
และท่านต้องซื้อส่วนหนึ่งของดินแดนพันธสัญญาเพื่อฝังศพของนาง (กิจการของอัครทูต 7:16)
แท้จริงแล้ว พระเจ้า "ไม่ทรงโปรดให้อับราฮัมมีมรดกในแผ่นดินนี้ แม้เท่าฝ่าเท้าก็ไม่ได้
แต่พระองค์ทรงสัญญาไว้ว่าจะให้แผ่นดินนี้เป็นกรรมสิทธิ์ของท่าน (กิจการของอัครทูต 7:5)
พงศ์พันธุ์ของอับราฮัมในปัจจุบันอาจจะรู้สึกอย่างเดียวกันเมื่อพวกเขาซื้อหรือเช่าที่ดินบนแผ่นดินโ
ลกซึ่งถูกสัญญาไว้ว่าเป็นของพวกเขาตลอดไปเป็นนิตย์
แต่พระเจ้าทรงรักษาสัญญาของพระองค์ จะต้องมียวันหนึ่งที่อับราฮัม
และทุกคนที่ได้รับสัญญานั้นจะได้รับตามสัญญานั้น ฮีบรู 11:13,39,40 เขียนไว้ว่า

"คนเหล่านั้นได้ตายไปขณะที่มีความเชื่อเต็มที่
พระเจ้าทรงจัดเตรียมสิ่งประเสริฐยิ่งกว่านั้นไว้สำหรับเขา
เพื่อเขาทั้งหลายจะได้รับความสำเร็จด้วยกันกับเราเท่านั้น"

ผู้ที่เชื่ออย่างแท้จริงจะได้รับรางวัลพร้อมกันที่บัลลังก์พิพากษาเมื่อวันสุดท้ายมาถึง (2 ทิโมธี 4:1,8;
มัทธิว 25:31-34; 1 เปโตร 5:4) อับราฮัมและคนอื่นๆ
ที่รู้พระสัญญาจะต้องฟื้นขึ้นมาจากความตายเพื่อรับคำพิพากษา
ถ้าพวกเขายังไม่ได้รับตามที่พระเจ้าสัญญาไว้และจะได้รับต่อเมื่อพวกเขาฟื้นขึ้นมาจากความตาย
เมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมา

เราก็ต้องยอมรับอย่างไม่มีทางเลือกว่าอับราฮัมอยู่ในสภาพไม่รู้สึกรู้สิดำและกำลังรอการกลับมาของ
พระคริสต์ แต่ภาพต่างๆ ในโบสถ์วิหารทั่วยุโรปเป็นภาพอับราฮัมอยู่ในสวรรค์
และกำลังรับรางวัลตามที่พระเจ้าให้สำหรับชีวิตที่เต็มไปด้วยความเชื่อ
ผู้คนนับหมื่นที่เดินทางผ่านรูปต่างๆ เหล่านั้นเป็นเวลาร้อยๆ ปี ก็มีความคิดเช่นนั้น
คุณมีความเชื่อมากพอที่จะก้าวล้ำเส้นออกมาหรือไม่

พงศ์พันธุ์

ตามที่ได้อธิบายในบทเรียนที่ 3.2 คำสัญญาของพงศ์พันธุ์หมายถึงพระเยซู และผู้ที่อยู่
"ในพระคริสต์" และได้ชื่อว่าเป็นพงศ์พันธุ์ของอับราฮัม

- 1) "เราจะให้เจ้าเป็นชนชาติใหญ่ เราจะอวยพรแก่เจ้า
บรรดาเผ่าพันธุ์ทั่วโลกจะได้พรเพราะเจ้า" (ปฐมกาล 12:2,3)
- 2) "เราจะกระทำให้เชื้อสายของเจ้ามากเหมือนผงคลีดิน
ผู้ใดนับผงคลีดินได้ก็จะนับเชื้อสายของเจ้าได้ ดินแดนทั้งหมดที่เจ้าแลเห็นนี้
เราจะยกให้เจ้าและพงศ์พันธุ์ของเจ้าต่อไปเป็นนิตย์" (ปฐมกาล 13:15-16)

3) “มองดูฟ้า ถ้าเจ้านับดาวทั้งหลายได้ ก็นับไปเถิด
พงศ์พันธุ์ของเจ้าจะมากมายเช่นนั้น เรามอบดินแดนนี้ให้เชื้อสายของเจ้าแล้ว”
(ปฐมกาล 5:18)

4) “เราจะให้ดินแดนที่เจ้าอาศัยอยู่นี้
คือแผ่นดินคานาอันทั้งสิ้นแก่เจ้าและแก่เชื้อสายของเจ้าที่จะสืบมา
ให้เป็นกรรมสิทธิ์ในรันดร์ และเราจะเป็นพระเจ้าของเจ้า” (ปฐมกาล 17:8)

5) “เราจะทวีเชื้อสายของเจ้าให้มากขึ้น ดังดวงดาวในท้องฟ้า
และดั่งเม็ดทรายบนฝั่งทะเล
เชื้อสายของเจ้าจะได้ประมุขเผ่าตระกูลของเจ้าเป็นกรรมสิทธิ์
ประชาชนทั่วโลกจะได้พรเพราะเชื้อสายของเจ้า” (ปฐมกาล 22:17,18)

ความเข้าใจของอับราฮัมในเรื่อง “พงศ์พันธุ์” ถูกขยายออกไปอีก

1) แรกสุด ท่านทราบว่ ท่านจะมีพงศ์พันธุ์มากมายเกินปกติ
และประชาชนทั่วโลกจะได้พรเพราะเชื้อสายของท่าน

2) ต่อมา
ท่านทราบว่าท่านจะมีพงศ์พันธุ์ที่จะมารวบรวมประชาชาติที่จะมีชีวิตในรันดร์
รวมทั้งตัวท่าน มาอยู่ที่ดินแดนที่ท่านเดินทางมาถึง คือ คานาอัน

3) ท่านทราบว่า พงศ์พันธุ์ของท่านจะมีมากมายดั่งดวงดาวในท้องฟ้า
อาจจะแปลว่า ท่านจะมีเชื้อสายมากมายในฝ่ายวิญญาณ (ดวงดาวในท้องฟ้า)
รวมทั้งฝ่ายเนื้อหนังด้วย (ผงคลีดิน)

4)
คำสัญญาก่อนถูกเน้นย้ำด้วยการเพิ่มความมั่นใจว่าผู้คนมากมายที่จะมีส่วนร่วม
ในการเป็นพงศ์พันธุ์สามารถที่จะมีความสัมพันธ์ส่วนบุคคลกับพระเจ้า

5) พงศ์พันธุ์จะมีชัยเหนือศัตรู

พงศ์พันธุ์จะนำ “พระพร” มาสู่คนทั่วโลก ในพระคริสตธรรมคัมภีร์คำว่า “พร”

มักจะเกี่ยวข้องกับการยกโทษความผิดบาป

ซึ่งเป็นพระพรยิ่งใหญ่ที่คนที่ยกพระเจ้าต้องการมากกว่าสิ่งอื่นใด

“บุคคลผู้ซึ่งได้รับอภัยการละเมิดแล้วก็เป็นผู้สุข” (สดุดี 32:1) “ถวายแห่งพระพร” (1 โครินธ์ 10:13)

หมายถึงถวายน้ำองุ่นซึ่งเป็นตัวแทนของโลหิตของพระคริสต์ซึ่งทำให้เกิดการอภัยบาป

พงศ์พันธุ์ของอับราฮัมที่สามารถทำการอภัยโทษบาปมายังโลกคือพระเยซู พระคริสตธรรมคัมภีร์สนับสนุนเรื่องพระสัญญาที่มีต่ออับราฮัมว่า

"มิได้ตรัสว่า "และแก่พงศ์พันธุ์ทั้งหลาย"

เหมือนอย่างกับว่าแก่คนมากมาย แต่เหมือนกับว่าแก่คนเดียว

คือ "แก่พงศ์พันธุ์ของท่าน" ซึ่งเป็นพระคริสต์" (กาลาเทีย 3:16)

"...พันธสัญญาซึ่งพระเจ้าได้ทรงกระทำไว้กับบรรพบุรุษของท่าน

คือได้ตรัสกับอับราฮัมว่า

"บรรดาพงศ์พันธุ์ของแผ่นดินโลกจะได้พรเพราะเชื้อสายของเจ้า

ครั้นพระเจ้าทรงโปรดให้อภัยผู้รับใช้ของพระองค์เป็นขึ้นแล้ว

จึงทรงใช้พระองค์มายังท่านทั้งหลายก่อน

เพื่ออวยพระพรแก่ท่านทั้งหลาย

โดยให้ทุกคนกลับจากบาปของตน" (กิจการของอัครทูต 3:25-26)

เปโตร แปลความหมายปฐมกาล 22:18 ว่า

พงศ์พันธุ์ = พระเยซู

พระพร = การอภัยโทษจากความบาป

คำสัญญาที่ว่าพระเยซู ผู้เป็นพงศ์พันธุ์นั้น จะมีชัยเหนือศัตรู

สอดคล้องกับชัยชนะของพระองค์เหนือความบาป

ซึ่งเป็นศัตรูตัวสำคัญของประชากรของพระเจ้าและของพระเยซู

เข้าร่วมพงศ์พันธุ์

เป็นที่เห็นชัดว่าอับราฮัมเข้าใจจุดใหญ่ใจความพื้นฐานชาวประเสริฐ

คำสัญญานี้สำหรับอับราฮัมและพระเยซู พงศ์พันธุ์ของท่าน แล้วคนอื่นๆ ละ

ลูกหลานทางเนื้อหนังของอับราฮัมไม่ได้เป็นพงศ์พันธุ์ของท่านโดยอัตโนมัติ (ยอห์น 8:39; โรม

9:7) เราจะต้องมีส่วนในพระเยซู เพื่อว่าคำสัญญาต่อพงศ์พันธุ์จะมีต่อเราด้วย

โดยการรับบัพติศมาในพระคริสต์ (โรม 6:3-5)

เรามักจะอ่านพบว่ารับบัพติศมาในนามของพระองค์ (กิจการของอัครทูต 2:39,8:16,10:48,19:5)

กาลาเทีย 3:27-29 จะทำให้เราเห็นชัดขึ้น

"คนที่รับบัพติศมาเข้าร่วมในพระคริสต์แล้ว

ก็จะสวมชีวิตพระคริสต์ จะไม่เป็นยิวหรือกรีก

จะไม่เป็นทาสหรือไท

จะไม่ใช่ชายหรือหญิงเพราะว่าท่านเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันโดย

พระเยซูคริสต์ และถ้าท่านเป็นของพระคริสต์แล้ว

(โดยการรับบัพติศมา) ท่านก็เป็นพงศ์พันธุ์ของอับราฮัม

คือเป็นผู้รับมรดกตามพระสัญญา"

- นี่คือการรับมรดกตามพระสัญญาของชีวิตนิรันดร์บนโลก

โดยการรับพระพรของการอภัยโทษทางพระเยซูคริสต์

เรามีส่วนร่วมในคำสัญญาโดยการรับบัพติศมาเข้าในพระคริสต์ผู้ทรงเป็นพงศ์พันธุ์ โรม 8:17

เรียกให้เราเป็น "ทายาทพร้อมกับพระคริสต์"

พระพรมาถึงคนทั่วโลกทางพงศ์พันธุ์

พงศ์พันธุ์จะกลายเป็นคนมากมายเช่นเม็ดทรายที่ชายหาดและดวงดาวบนท้องฟ้า

พวกเขาจะต้องได้รับพรก่อนจึงจะเป็นพงศ์พันธุ์ ดังนั้น พงศ์พันธุ์

"จะบอกเล่าถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าให้แก่คนรุ่นหลังฟัง" (สดุดี 22:30)

เราสรุปคำสัญญาที่พระเจ้าให้ไว้แก่อับราฮัมได้ว่า

(1) ดินแดน

อับราฮัมและพงศ์พันธุ์ของท่านคือพระเยซูและคนทั้งหลายที่เข้าร่วม

รวมในพระองค์

จะได้รับแผ่นดินคานาอันและแผ่นดินโลกเป็นมรดก

และจะพำนักอยู่ที่นั่น ตลอดเป็นนิตย์

ในชั่วอายุชัวยาวจะยังไม่ได้รับ

แต่จะได้รับในวันสุดท้ายเมื่อพระเยซูเสด็จกลับมา

(2) พงศ์พันธุ์

นี่หมายถึงพระเยซูในขั้นแรก พระองค์ทรงชนะความบาป "ศัตรู"

ของมนุษย์ และพระพรแห่งการอภัยโทษบาปจึงมาถึงคนทั้งโลก

โดยการรับบัพติศมาในนามของพระเยซู เราจึงเข้ามีส่วนร่วมในพงศ์พันธุ์

ทั้ง 2 เรื่องนี้ปรากฏในคำสอนของพระคริสต์ธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่

ผู้ที่ได้ฟังคำเทศนาสั่งสอนนี้มักจะลงเอยด้วยการรับบัพติศมา นี่คือนิยามที่คำสัญญามาถึงเรา

เราเข้าใจได้เลยว่าเหตุใดเปาโลซึ่งเป็นชายชาวเอเชียไมเนอร์กับความตาย

จะพูดถึงความหวังของท่านว่าเป็น "ความหวังของอิสราเอล" (กิจการของอัครทูต 28:20)

ความหวังของคริสเตียนที่แท้จริงคือความหวังดั้งเดิมของชาวยิว พระเยซูคริสต์ที่ว่า

"ความรอดนั้นมาจากพวกยิว" (ยอห์น 4:22)

อาจจะหมายถึงว่าเราจะต้องเป็นยิวฝ่ายจิตวิญญาณเพื่อจะได้รับคำสัญญาแห่งความรอดทางพระคริสต์ซึ่งเป็นชาวยิว

คริสเตียนในยุคแรกๆ เทศนาสั่งสอนว่า

1) "สิ่งต่างๆ เกี่ยวกับแผ่นดินของพระเจ้า และ

2) นามของพระเยซูคริสต์" (กิจการของอัครทูต 8:12)

มีสองสิ่งที่อัครทูตได้รับคำอธิบายในหัวข้อที่ต่างกันเล็กน้อย

1) คำสัญญาเกี่ยวกับดินแดน และ

2) คำสัญญาเกี่ยวกับพงศ์พันธุ์

สิ่งต่างๆ เกี่ยวกับแผ่นดินของพระเจ้าและพระเยซู ถูกสรุปเรียกว่า "ประกาศเรื่องพระคริสต์"

(กิจการของอัครทูต 8:5 เทียบข้อ 12) บ่อยครั้งที่เราจะได้ยินว่า "พระเยซูรักคุณ

เพียงแค่พูดว่าคุณเชื่อว่าพระองค์สิ้นพระชนม์เพื่อคุณ คุณก็ได้รับความรอดแล้ว" แต่คำว่า

"พระคริสต์" เป็นคำสรุปของคำเทศนาสั่งสอนเรื่องของพระองค์และแผ่นดินของพระองค์ที่จะมาถึง

ข่าวประเสริฐเกี่ยวกับแผ่นดินของพระเจ้าซึ่งอัครทูตได้รับฟังมีส่วนสำคัญมากในการประกาศข่าวประเสริฐ

ในยุคต้นๆ ที่เมืองโครีนธ์ เปาโล "เข้าไปกล่าวสนทนาในธรรมศาลาด้วยใจกล้า สิ้นสามเดือน

ชักชวนให้เชื่อในสิ่งที่กล่าวถึงแผ่นดินของพระเจ้า" (กิจการของอัครทูต 19:8) ที่เมืองเอเฟซัส ท่าน

"เที่ยวไปว่ประกาศแผ่นดินของพระเจ้า" (กิจการของอัครทูต 20:25) และที่โรม

"ท่านจึงกล่าวแก่เขาและเป็นพยานถึงแผ่นดินของพระเจ้า และชักชวนให้เขาเชื่อถือในพระเยซู

โดยใช้ข้อความมาจากคัมภีร์ธรรมบัญญัติ และจากคัมภีร์ผู้เผยพระวจนะ" (กิจการของอัครทูต

28:23,31) ข่าวประเสริฐเกี่ยวกับแผ่นดินของพระเจ้าและเกี่ยวกับพระเยซูไม่ใช่แค่คำพูดที่ว่า

"จงเชื่อพระเยซู" สิ่งที่พระเจ้าทรงสำแดงแก่อัครทูตมีรายละเอียดมากกว่านั้น

และพระสัญญาที่ประทานแก่ท่านเป็นพื้นฐานของข่าวประเสริฐ

การรับบัพติศมาเข้าในพระเยซูทำให้เราเข้ามีส่วนในพงศ์พันธุ์และมีสิทธิรับมรดกตามคำสัญญา

(กาลาเทีย 3:27-29) แต่การรับบัพติศมาเพียงอย่างเดียวไม่เพียงพอที่จะทำให้เราได้รับความรอด

เราต้องอยู่ในพระคริสต์หากเราต้องการได้รับมรดกตามพระสัญญาที่ประทานให้กับพงศ์พันธุ์

บัพติศมาเป็นเพียงการเริ่มต้น เรากำลังเข้าสู่การแข่งขันที่เราต้องวิ่งไปข้างหน้า

การเป็นพงศ์พันธุ์ของอับราฮัมไม่ได้แปลว่าเราเป็นที่ยอมรับของพระเจ้า
 ชนชาติอิสราเอลเป็นพงศ์พันธุ์ของอับราฮัมแต่ไม่ได้หมายความว่าพวกเขาจะได้รับความรอดโดย
 ปราศจากบาปผิดและการมอบชีวิตแก่พระคริสต์ และทำตามแบบอย่างของอับราฮัม (โรม 9:7-
 8;4:13-14) พระเยซูกล่าวกับชาวยิวว่า "เรารู้ว่าท่านทั้งหลายเป็นเชื้อสายของอับราฮัม
 แต่ท่านก็หาโอกาสที่จะฆ่าเราเสีย ถ้าท่านทั้งหลายเป็นบุตรของอับราฮัมแล้ว
 ท่านก็จะทำสิ่งที่อับราฮัมได้กระทำ" (ยอห์น 8:37,39)
 ซึ่งคือการมีชีวิตในความเชื่อในพระเจ้าและพระคริสต์ผู้ทรงเป็นพงศ์พันธุ์นั้น (ยอห์น 6:29)
 พงศ์พันธุ์จะต้องมีลักษณะเหมือนบรรพบุรุษ ถ้าเราเป็นพงศ์พันธุ์ที่แท้จริงของ
 อับราฮัม เราไม่เพียงแต่ต้องรับบาปผิดมา
 แต่ยังต้องมีความเชื่ออย่างแท้จริงในพระสัญญาของพระเจ้าเหมือนเช่นที่อับราฮัมเชื่อ
 ท่านได้ชื่อว่าเป็น "บิดาของคนทั้งปวงที่เชื่อ มีความเชื่อตามแบบของอับราฮัมบิดาของเราทั้งหลาย
 ซึ่งท่านมีอยู่" (โรม 4:11-12) "ฉะนั้น คนที่เชื่อนั้นแหละเป็นบุตรของอับราฮัม" (กาลาเทีย 3:7)
 ้ความเชื่อที่แท้จริงจะต้องแสดงออกมาในการกระทำ
 มิฉะนั้นก็ไม่นับเป็นความเชื่อในสายพระเนตรของพระเจ้า (ยากอบ 2:17)
 เราแสดงความเชื่อของเราในคำสัญญาโดยการรับบาปผิดมา
 เพื่อคำสัญญานั้นจะเป็นของเราโดยส่วนตัว (กาลาเทีย 3:17-19)
 ท่านเชื่อในคำสัญญาของพระเจ้าจริงหรือ นี่คือการถามที่เราควรถามตัวเองตลอดชีวิตของเรา
พันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่
 พันธสัญญาที่ประทานให้อับราฮัมคือบทสรุปของข่าวประเสริฐของพระคริสต์ คำสัญญาอื่นๆ
 ที่พระเจ้ากระทำทรงกระทำกับพวกยิวในธรรมบัญญัติของโมเสส ถ้าพวกยิวเชื่อฟังธรรมบัญญัตินี้
 พวกเขาจะได้รับพระพรในขณะที่มีชีวิตอยู่ในโลกนี้ (เฉลยธรรมบัญญัติ 28)
 ไม่มีคำสัญญาในเรื่องของชีวิตนิรันดร์ปรากฏในคำสัญญาหรือพันธสัญญานี้ ดังนั้นจะเห็นได้ว่ามี
 “พันธสัญญา” สองประการดังนี้

- 1) กับอับราฮัมและพงศ์พันธุ์ของท่าน
- สัญญาการอภัยโทษบาปและชีวิตนิรันดร์ในแผ่นดินของพระเจ้า
 เมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมา คำสัญญานี้กระทำในสวน
 เอดินและกระทำต่ออาดัมด้วย

2) กับชนชาติยิวในสมัยของโมเสส

สัญญาสันติภาพและความสุขในชีวิตนี้หากพวกเขาทำตามธรรม

บัญญัติ ที่พระเจ้าประทานให้กับโมเสส

พระเจ้าทรงสัญญาการอภัยโทษบาปและชีวิตนิรันดร์ในแผ่นดินของพระองค์แก่โมเสส

ซึ่งจะเป็นไปได้ทางการเสียสละของพระเยซูเท่านั้น

การสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขนของพระคริสต์จึงยืนยันคำสัญญาที่ประทานให้อับราฮัม (กาลาเทีย

3:17; โรม 15:8 ; ดาเนียล 9:27; 2 โครินธ์ 1:20) พระโลหิตของพระองค์จึงได้ชื่อว่า

"โลหิตแห่งพันธสัญญา" (มัทธิว 26:28) พระเยซูทรงสั่งให้เราดื่มน้ำองุ่นจากถ้วยอย่างสม่ำเสมอ

น้ำองุ่นซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของพระโลหิตของพระองค์

เพื่อเตือนเราให้ระลึกถึงการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ (1 โครินธ์ 11:25)

"ด้วยนี่เป็นสัญญาใหม่โดยโลหิตของเรา" (ลูกา 22:20) ไม่มีประโยชน์ที่เราจะ "หักขนมปัง"

เพื่อระลึกถึงพระเยซูหากเราไม่เข้าใจเรื่องราวเหล่านี้

การเสียสละของพระเยซูทำให้การอภัยโทษบาปและชีวิตนิรันดร์ในแผ่นดินพระเจ้าเป็นไปได้

พระองค์ทำให้เราแน่ใจในคำสัญญาที่ประทานให้อับราฮัม พระองค์

"รับประกันพันธสัญญาที่ดีกว่าเดิม" (ฮีบรู 7:22) ฮีบรู 10:9 กล่าวว่าพระเยซู

"ทรงยกเลิกระบบเดิมนั้นเสีย เพื่อจะทรงตั้งระบบใหม่"

หมายความว่าเมื่อพระเยซูยืนยันคำสัญญาที่ประทานให้อับราฮัม

พระองค์ทรงเลิกพันธสัญญาเดิมซึ่งพระเจ้าประทานทางโมเสส

พระเยซูทรงยืนยันพันธสัญญาใหม่โดยการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ (ฮีบรู 8:13)

แม้ว่าพันธสัญญาที่เกี่ยวกับพระคริสต์จะถูกกระทำขึ้น

แต่พันธสัญญานั้นจะไม่เริ่มจนกว่าพระเยซูจะทรงสิ้นพระชนม์ พันธสัญญานี้จึงเป็น

"พันธสัญญาใหม่"

พันธสัญญาเดิมที่กระทำทางโมเสสซึ่งไปยังภารกิจของพระเยซูและย้ำเน้นความสำคัญของความเชื่อ

ในคำสัญญาที่เกี่ยวข้องกับพระคริสต์ (กาลาเทีย 3:19,21)

ความเชื่อในพระคริสต์ยืนยันความจริงของธรรมบัญญัติที่มอบให้แก่มอเส (โรม 3:31) เปาโล

กล่าวว่า "ธรรมบัญญัติจึงควบคุมเราไว้จนพระคริสต์เสด็จมา

เพื่อเราจะได้เป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ" (กาลาเทีย 3:24)

ธรรมบัญญัติจึงยังคงถูกศึกษาไว้และเป็นประโยชน์ให้เราศึกษา

สิ่งเหล่านี้ไม่ใช่นักที่จะทำความเข้าใจในการอ่านครั้งแรก เราสามารถสรุปได้ว่า

คำสัญญาเกี่ยวกับพระคริสต์ที่ทรงกระทำกับอับราฮัมเป็นพันธสัญญาใหม่

คำสัญญาต่ออิสราเอลซึ่งเกี่ยวข้องกับธรรมเนียมปฏิบัติที่มอบให้โมเสส

เป็นพันธสัญญาเดิม

การสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์ สิ้นสุดพันธสัญญาเดิม (โคโลสี

2:14-17) เริ่มพันธสัญญาใหม่

ด้วยเหตุนี้สิ่งต่างๆ เช่น การถวายสัตวบูชา การรักษาวินัยบาป ฯลฯ ซึ่งอยู่ในพันธสัญญาเดิม

จึงไม่จำเป็นอีกต่อไป ดูบทเรียนที่ 9.5

พันธสัญญาใหม่กระทำกับชนชาติอิสราเอลเมื่อพวกเขาสำนึกบาปและยอมรับพระคริสต์ (เยเรมีย์

31:31-32; โรม 9:26-27; เอเสเคียล 36:26; 37:26) ยิวคนใดที่ทำเช่นนั้น และรับบัพติศมา

เขาก็สามารถมีส่วนร่วมในพันธสัญญาใหม่ (ซึ่งไม่มีการแบ่งแยกว่าเป็นพวกยิว หรือใคร กาลาเทีย 3:27-29)

การเห็นคุณค่าของสิ่งเหล่านี้ ทำให้เราตระหนักได้ถึงความแน่นอนของคำสัญญาของพระเจ้า

มีการกล่าวหาว่าคริสเตียนยุคต้นๆ ไม่ประกาศเรื่องในแง่บวก เปาโลตอบว่า

พระเจ้ายืนยันคำสัญญาของพระองค์โดยการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์

ความหวังที่พวกเขาพูดถึงไม่ใช่เรื่องที่ต้องสงสัยแล้วผ่านไปนาน แต่เป็นการมอบให้อย่างถาวร

"พระเจ้าทรงสถิตจริงแน่นอนใด คำของเราที่กล่าวกับท่านก็มีใช้เป็นคำรับหรือปฏิเสธสิ่งๆ

ไปแน่นอน เพราะพระบุตรของพระเจ้าคือพระเยซูคริสต์ ผู้ซึ่งข้าพเจ้า

ได้ประกาศแก่พวกท่านนั้นไม่ใช่จริงสิ่งๆ แต่โดยพระองค์นั้น ล้วนแต่จริงทั้งสิ้น

บรรดาพระสัญญาของพระเจ้านั้นก็จริงโดยพระเยซู เพราะเหตุนี้เราจึงพูดอาเมน" (2 โครินธ์ 1:17-20)

นี่จะเป็นคำตอบให้กับคำพูดที่ว่า "ฉันคิดว่าคงจะมีความจริงอยู่บ้างในเรื่องนั้น"

3.5 พระสัญญาต่อดาวิด

เช่นเดียวกับอับราฮัม และคนอื่นๆ ที่ได้รับพระสัญญาของพระเจ้า

กษัตริย์ดาวิดไม่ได้มีชีวิตที่ราบรื่น พระองค์ทรงเติบโตมาในครอบครัวใหม่ ซึ่งในอิสราเอลยุค 1000

ปีก่อนคริสตกาล หมายถึงการเลี้ยงแกะและทำงานตามคำสั่งของพี่ชาย (1 ซามูเอล 15-17)

ตลอดระยะเวลานั้น พระองค์เรียนรู้ความเชื่อในพระเจ้าถึงระดับที่มีคนไม่มากนักจะมีได้

เมื่ออิสราเอลต้องเผชิญหน้ากับชาวฟิลิสเตียเพื่อนบ้านที่ก้าวร้าว พวกเขาต้องส่งคนไปต่อสู้กับโกลิอัท ยอดทหาร ฝ่ายที่ชนะจะปกครองอีกฝ่ายหนึ่ง ด้วยความช่วยเหลือของพระเจ้า ดาวิดฆ่าโกลิอัทด้วยสายสลิงและก้อนหิน ซึ่งทำให้เขามีชื่อเสียงมากกว่าซาอูลกษัตริย์ของเขา "ความรักรุนแรงก็ดูเดือดเหมือนแดนคนตาย" (บทเพลงซาโลมอน 8:6) เป็นคำพูดที่พิสูจน์ว่าเป็นจริง 20 ปีให้หลัง เมื่อซาอูลไล่ล่าดาวิดตลอดถิ่นทุรกันดารในตอนใต้ของอิสราเอล เมื่อดาวิดได้เป็นกษัตริย์ พระองค์ตัดสินพระทัยที่จะสร้างนิเวศถวายพระเจ้า คำตอบจากพระเจ้าคือ ให้ซาโลมอน บุตรของดาวิดสร้างนิเวศถวายพระเจ้า และพระเจ้าจะทรงสร้างอาณาจักรให้แก่ดาวิด (2 ซามูเอล 7:4-13) และทรงประทานคำสัญญาที่คล้ายกับที่ประทานให้อับราฮัม

"เมื่อวันของเจ้าครบแล้ว และเจ้านอนพักอยู่กับบรรพบุรุษของเจ้า เราจะให้บุตรชายคนหนึ่งของเจ้าเกิดขึ้นสืบต่อจากเจ้า ผู้ซึ่งเกิดมาจากตัวเจ้าเอง และเราจะสถาปนาอาณาจักรของเขาให้อยู่เป็นนิรันดร์ เราจะเปรี๊ยะบิดาของเขา และเขาจะเป็นบุตรของเรา ถ้าเขากระทำผิด เราจะตีสอนเขาด้วยไม้เรียวของมนุษย์ ด้วยการเฆี่ยนแห่งบุตรมนุษย์ทั้งหลาย แต่ความรักมั่นคงของเราจะไม่พรากไปจากเขาเสีย ดังที่เราได้พรากไปจากซาอูล ซึ่งเราได้ถอดเสียให้พ้นหน้าเจ้า ราชนวงศ์ของเจ้าและอาณาจักรของเจ้าจะดำรงอยู่ต่อหน้าเจ้าอย่าง มั่นคงเป็นนิรันดร์ และบัลลังก์ของเจ้าจะถูกสถาปนาไว้เป็นนิรันดร์"

(ข้อ 12-16)

จากบทเรียนก่อนๆ เราคาดว่า "พงศ์พันธุ์" คือพระเยซู

คำอธิบายที่ว่าพระองค์เป็นบุตรของพระเจ้า (2 ซามูเอล 7:14)

ยืนยันข้อนี้ได้เช่นเดียวกับส่วนต่างๆ ของพระคริสตธรรมกัมภีร์

- "เราเป็นเชื้อสายของดาวิด" พระเยซูคริสต์ (วิวรณ์ 22:16)

-

"พระเยซูคริสต์...ผู้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์สืบเชื้อสายจากดาวิด" (โรม 1:3)

- “จากเชื้อสายของดาวิด พระเจ้าได้ทรงโปรดให้ผู้ช่วยให้รอด คือพระเยซูเกิดขึ้นแก่ชาติอิสราเอลตามพระปฏิญาณของพระองค์” (กิจการของอัครทูต 13:23)
 - ทูตสวรรค์กล่าวแก่นางมารีย์ถึงพระเยซูบุตรของนางว่า “พระเจ้าจะทรงประทานพระที่นั่งของดาวิด บรรพบุรุษของท่านให้แก่ท่าน และแผ่นดินของท่าน จะไม่รู้จักสิ้นสุดเลย” (ลูกา 1:32,33)
- นี่คือคำสัญญาเรื่องพงศ์พันธุ์ของดาวิดใน 2 ซามูเอล 7:13 ต่อพระเยซู

เมื่อพงศ์พันธุ์หมายถึงพระเยซู รายละเอียดต่างๆ ก็เด่นชัดขึ้น

-1) พงศ์พันธุ์

“บุตรชายคนหนึ่งของเจ้าเกิดขึ้นสืบต่อจากเจ้าผู้ซึ่งเกิดมาจากตัวเจ้าเอง เราจะเป็นบิดาของเขา และเขาจะเป็นบุตรของเรา” (2 ซามูเอล 7:12,14) “เราจะตั้งบุตรชายจากร่างกายของเจ้าไว้บนบัลลังก์ของเจ้า” (สดุดี 132:10-11) พระเยซูผู้เป็นพงศ์พันธุ์นั้น จะเป็นเชื้อสายทางเนื้อหนังของดาวิด และมีพระเจ้าเป็นพระบิดา และเกิดจากครรภ์ของหญิงพรหมจารีตามบันทึกไว้ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ มารดาของพระเยซูคือนางมารีย์ ผู้เป็นเชื้อสายของดาวิด (ลูกา 1:32) แต่พระองค์ไม่มีบิดาที่เป็นมนุษย์ พระเจ้าทรงกระทำการอัศจรรย์ โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์เพื่อให้นางมารีย์ตั้งครรภ์ ดังนั้นทูตสวรรค์จึงมาแจ้งแก่นางว่า “บุตรที่จะเกิดมานี้จะได้เรียกว่าวิสุทธิ และเรียกว่าพระบุตรของพระเจ้า” (ลูกา 1:35) การเกิดจากครรภ์ของหญิงพรหมจารีเท่านั้นที่คำสัญญาต่อกษัตริย์ดาวิดจะสำเร็จ

-2) นิเวศ

“เขาจะเป็นผู้สร้างนิเวศเพื่อนามของเรา (2 ซามูเอล 7:13) แสดงว่าพระเยซูจะสร้างพระนิเวศสำหรับพระเจ้า ทั้งโดยนัยจริงตามอักษรและโดยนัยฝ่ายวิญญาณ เอเสไยล 40-48 อธิบายว่า พันปีแรกของแผ่นดินของพระเจ้าหลังจากที่พระเยซูเสด็จมาบนโลก พระนิเวศจะถูกสร้างที่เยรูซาเล็ม พระนิเวศน์ของพระเจ้าคือที่ซึ่งพระองค์ทรงพอพระทัยที่จะอาศัยอยู่ อิสยาห์ 66:1-2 บอกเราว่า พระองค์จะมาสถิตในใจของผู้ที่ถ่อมใจรับพระวจนะของพระองค์ พระเยซูทรงสร้างพระนิเวศน์ฝ่ายวิญญาณเพื่อให้พระเจ้าอาศัยอยู่

เป็นพระนิเวศน์ที่ประกอบด้วยผู้เชื่อที่แท้จริง

และเป็นไปตามที่ว่าพระเยซูเป็นศิลาหัวมุมของพระนิเวศของพระเจ้า (1 เปโตร 2:4-8)

และของคริสเตียนในพระนิเวศน์ฝ่ายวิญญาณ (1 เปโตร 2:5)

-3) ราชบัลลังก์

"เราจะสถาปนาบัลลังก์แห่งราชอาณาจักรของเราให้อยู่เป็นนิรันดร์

ราชวงศ์ของเจ้าและอาณาจักรของเจ้า และบัลลังก์ของเจ้าจะถูกสถาปนาไว้เป็นนิรันดร์" (2 ซามูเอล 7:13,16; เทียบ อิสยาห์ 9:6-7) แผ่นดินของพระคริสต์จะตั้งอยู่บนอาณาจักรอิสราเอลของดาวิด

หมายความว่าแผ่นดินของพระเจ้าที่จะมาตั้งอยู่

จะเป็นการสถาปนาแผ่นดินของอิสราเอลขึ้นอีกครั้ง ดูบทเรียนที่ 5.3 เพิ่มเติม

เพื่อให้เป็นไปตามคำสัญญา พระคริสต์จะต้องครองบัลลังก์ของดาวิด

นี่จะเป็นไปตามกฎในเยรูซาเล็ม

นี่เป็นอีกหลักฐานหนึ่งซึ่งยืนยันว่าแผ่นดินของพระเจ้าจะต้องมาตั้งอยู่บนแผ่นดินโลกเพื่อให้เป็นไปตามคำสัญญา

-4) อาณาจักร

"ราชวงศ์ของเจ้าและอาณาจักรของเจ้าจะดำรงอยู่ต่อหน้าเจ้าอย่างมั่นคงเป็นนิรันดร์" (2 ซามูเอล 7:16) หมายความว่า ดาวิดจะได้เห็นการสถาปนาอาณาจักร

นิรันดร์ของพระคริสต์

เป็นคำสัญญาทางอ้อมว่าท่านจะฟื้นขึ้นจากความตายเมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมาเพื่อท่านจะเห็นด้วยตาตนเอง ว่าอาณาจักรถูกสร้างขึ้นแผ่กว้างไปทั่วโลก

โดยมีพระเยซูทรงปกครองจากเยรูซาเล็ม

เราจำเป็นต้องเข้าใจสิ่งที่พระเจ้าสัญญากับดาวิด ดาวิดกล่าวว่า "พันธสัญญาเนื่องนิรันดร์

ความอุปถัมภ์ และความปรารถนาของข้าพเจ้า" (2 ซามูเอล 23:5)

สิ่งนี้เกี่ยวข้องกับความรักของเราด้วย

ความชื่นชมยินดีต่อพันธสัญญาควรเป็นความปรารถนาของเราด้วย

เป็นเรื่องน่าเศร้าที่คริสเตียนสอนสิ่งที่ตรงข้ามกับความจริงอันอัศจรรย์นี้

- ถ้าพระเยซู "ทรงมีอยู่ก่อน" ทางกายภาพ

พระองค์ทรงมีอยู่ก่อนที่พระองค์จะมาบังเกิด

จึงเป็นเรื่องไร้สาระที่พระองค์จะเป็นพงศ์พันธุ์ของดาวิด

- หากแผ่นดินของพระเจ้าอยู่บนสวรรค์
พระเยซูก็จะไม่สามารถสร้างอาณาจักรอิสราเอลของดาวิดขึ้นมาใหม่
และไม่สามารถครองบัลลังก์ของดาวิด เมื่อทั้งหมดนี้เป็นสิ่งของโลก
การสถาปนาขึ้นใหม่ก็ต้องเกิดขึ้นในโลกด้วย

สำเร็จในยุคซาโลมอนหรือไม่

ซาโลมอนบุตรของดาวิด เติบโตมาบางส่วนจากคำสัญญาที่มีต่อดาวิด

ซาโลมอนสร้างพระนิเวศถวายพระเจ้า (1 พงศกษัตริย์ 5-8) และมีอาณาจักรที่มั่นคง ชาติต่างๆ
พากันส่งตัวแทนมาถวายความเคารพซาโลมอน (1 พงศกษัตริย์ 10)

และพระพรมากมายมาจากการใช้พระนิเวศนั้น

การปกครองของซาโลมอนชี้ให้เห็นถึงการเติมเต็มที่ยิ่งใหญ่จากคำสัญญาที่มีต่อดาวิด
ซึ่งจะเห็นได้ในแผ่นดินของพระคริสต์

บางคนบอกว่าคำสัญญาที่มีต่อดาวิดนั้นสำเร็จแล้วในยุคของซาโลมอน แต่เป็นไปได้เพราะ

- ตามหลักฐานในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม “พงศ์พันธุ์”
นั่นคือพระคริสต์ ไม่ใช่ซาโลมอน

- ดาวิดโยกคำสัญญาของพระเจ้าที่มีต่อตนเองและต่ออับราฮัมเข้าด้วยกัน (1
พงศาวดาร 17:27; ปฐมกาล 22:17-18)

- อาณาจักรของ “พงศ์พันธุ์” จะดำรงเป็นนิรันดร์
ซึ่งไม่เกี่ยวกับครอบครัวที่มีอยู่ของท่าน

- ดาวิด... “พงศ์พันธุ์ของข้าพเจ้าตั้งมั่นอยู่กับพระเจ้านิรันดร์หรือ

เพราะพระองค์ทรงกระทำพันธสัญญาเนื่องนิรันดร์กับข้าพเจ้าไว้” (2 ซามูเอล 23:5)

- พงศ์พันธุ์ของดาวิดคือพระมาซีฮา พระผู้ช่วยให้รอดจากความบาป (อิสยาห์
9:6-7; 22:22; เยเรมีย์ 33:5-6, 15; ยอห์น 7:42) แต่ซาโลมอนได้หันหลังให้พระเจ้า (1
พงศกษัตริย์ 11:1-13; เนหะมีย์ 13:26) เพราะไปแต่งงานกับหญิงต่างชาติ

บทเรียนที่ 3: คำถาม

1. พระสัญญาใดของพระเจ้าที่พยากรณ์ถึงการต่อสู้ระหว่างความบาปและความชอบธรรม
 - ก) พระสัญญาต่อโนอาห์
 - ข) พระสัญญาในสวนเอเดน
 - ค) พระสัญญาต่อดาวิด
 - ง) พระสัญญาต่ออับราฮัม
2. ข้อใดต่อไปนี้ที่เป็นความจริงในเรื่องของพระสัญญาในสวนเอเดน
 - ก) พงศ์พันธุ์ของงูคือ ลูซิเฟอร์
 - ข) พระคริสต์และความชอบธรรมคือพงศ์พันธุ์ของหญิงนั้น
 - ค) พงศ์พันธุ์ของงูถูกทำร้ายชั่วคราวโดยพระคริสต์
 - ง) พงศ์พันธุ์ของหญิงถูกทำร้ายโดยความตายของพระคริสต์
3. พงศ์พันธุ์ของอับราฮัมจะพำนักอยู่ที่ใดเป็นนิตย์
 - ก) บนสวรรค์
 - ข) ในเยรูซาเล็ม
 - ค) บนโลก
 - ง) บางคนบนสวรรค์ และบางคนบนโลก
4. ข้อใดเป็นพระสัญญาต่อดาวิด
 - ก) ราชวงศ์ของพระองค์จะปกครองเป็นนิตย์
 - ข) พงศ์พันธุ์ของพระองค์จะมีอาณาจักรในสวรรค์
 - ค) พงศ์พันธุ์นั้นจะเป็นบุตรของพระเจ้า
 - ง) พงศ์พันธุ์นั้นซึ่งคือพระเยซู อยู่บนสวรรค์ก่อนมาบังเกิดบนโลก

4.1 ธรรมชาติของมนุษย์

มนุษย์ส่วนใหญ่ใช้เวลาน้อยมากในการใคร่ครวญถึงความตายหรือแม้แต่ธรรมชาติของตัวเอง ซึ่งเป็นชนวนพื้นฐานของความตาย

การขาดการสำรวจตนเองนำไปสู่การขาดความรู้เกี่ยวกับตัวเอง

และดังนั้นผู้คนจึงล่องไปตามกระแสชีวิตและตัดสินใจในเรื่องต่างๆ ตามใจปรารถนา มีการปฏิเสธ - ปิดบังอย่างหนัก - ที่จะคำนึงถึงความจริงที่ว่าชีวิตนั้นสั้นนัก

และความตายก็มาถึงเราเร็วเสียเหลือเกิน "ชีวิตของท่านเป็นเช่นใดเล่า

ท่านก็เป็นเช่นหมอกที่ปรากฏอยู่เพียงชั่วครู่ แล้วก็หายไป"

(ยาโคบ 4:14) "คนเราจะต้องตายหมดด้วยกันทุกคน เป็นเหมือนน้ำที่หกบนแผ่นดิน

จะเก็บรวมกลับคืนมาอีกไม่ได้" (2 ซามูเอล 14:14) "เหมือนหญ้าที่งอกขึ้นใหม่ในเวลาเช้า

(ความเยาว์วัย) มันก็บานออกและขึ้นใหญ่ ครั้นเวลาเย็นก็ร่วงโรย และเหี่ยวไป" (สดุดี 90:5-6)

โมเสส ชายผู้ช่างคิด ตระหนักถึงเรื่องนี้ และทูลขอพระเจ้าว่า

"ขอพระองค์ทรงสอนให้ฉันวันของข้าพระองค์ เพื่อข้าพระองค์ทั้งหลายจะมีจิตใจที่มีปัญญา" (สดุดี 90:12) ในช่วงชีวิตที่แสนสั้น เราจึงควรยกความมีปัญญาให้เป็นความสำคัญอันดับหนึ่ง

มนุษย์ตอบได้จุดสุดท้ายของความตายแตกต่างกันออกไป

บางวัฒนธรรมพยายามทำให้การตายและพิธีฝังศพเป็นส่วนหนึ่งของชีวิต

เพื่อลดความรู้สึกสูญเสียและความเป็นจุดจบ คริสเตียนส่วนมากสรุปว่ามนุษย์มี

"วิญญาณอมตะ" หรือมีความเป็นอมตะภายในตัว

และเดินทางไปยังสถานที่บางแห่งเพื่อรับรางวัลหรือโทษทัณฑ์

ความตายเป็นปัญหาขั้นพื้นฐานและโคกนาฏกรรมในประสบการณ์ของมนุษย์

เป็นที่คาดการณ์ไว้ว่ามนุษย์ใช้สมองอย่างหนักในการลดผลกระทบทางจิตใจเกี่ยวกับเรื่องนี้ ดังนั้น

ทฤษฎีผิดๆ มากมายเกี่ยวกับความตายและธรรมชาติของมนุษย์จึงถูกสร้างขึ้น

ทฤษฎีเหล่านี้จะต้องนำมาทดสอบกับพระคริสตธรรมคัมภีร์เพื่อค้นหาความจริง เราควรจำไว้ว่า

คำโป๊พที่เกิดขึ้นเป็นครั้งแรกและถูกบันทึกไว้ในพระ

คริสตธรรมคัมภีร์คือ คำโป๊พของงูในสวนเอเดน

แทนที่จะพูดอย่างตรงไปตรงมาอย่างที่พระเจ้าตรัสกับมนุษย์ว่ามนุษย์จะ "ต้องตายแน่" ถ้าเขาทำบาป

(ปฐมกาล 2:17) งูร้ายกล่าวว่า "เจ้าจะไม่ตายจริงดอก" (ปฐมกาล 3:4)

ความพยายามที่จะปฏิเสธจุดจบและผลลัพธ์ของความตายกลายเป็นลักษณะอย่างหนึ่งของศาสนาเทียม สามารถเห็นได้อย่างชัดเจนเกี่ยวกับเรื่องนี้ว่า คำสอนผิดๆ คำสอนหนึ่ง นำไปสู่คำสอนผิดๆ อีกหนึ่งคำสอน อีกคำสอนหนึ่ง และอีกคำสอนหนึ่ง

ในทางตรงข้ามความจริงเรื่องหนึ่งนำไปสู่อีกเรื่องหนึ่ง ดังจะเห็นได้ใน 1 โครินธ์ 15:13-17 เปาโลกระโดดจากความจริงหนึ่งไปสู่อีกความจริงหนึ่ง (สังเกตคำว่า "ถ้า....ถ้า....ถ้า")

เราต้องพิจารณาสิ่งที่พระคริสตธรรมคัมภีร์พูดไว้เกี่ยวกับการนมัสสร้างมนุษย์เพื่อจะได้เข้าใจธรรมชาติจริงของเรา บันทึกในพระคริสตธรรมคัมภีร์เป็นภาษาธรรมดา ซึ่งถ้าเราดูตามตัวอักษร

เราจะไม่มีข้อสงสัยเลย ว่าเราเป็นอย่างไรตามธรรมชาติ (ดู Digression 18

เกี่ยวกับการดูตามตัวอักษรในปฐมกาล)

"พระเจ้าทรงปั้นมนุษย์ด้วยผงคลีดิน..เพราะเราสร้างเจ้ามาจากดิน เจ้าเป็นผงคลีดิน

และจะต้องกลับเป็นผงคลีดินดังเดิม" (ปฐมกาล 2:7,3:19)

ไม่มีอะไรสักนิดที่บอกว่ามนุษย์มีความเป็นอมตะ ไม่มีส่วนใดที่จะมีชีวิตอยู่บนโลกเมื่อเขาตายไป มีข้อความในพระคริสตธรรมคัมภีร์ที่เน้นย้ำความจริงว่ามนุษย์ประกอบด้วยผงคลีดิน

"ข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นดินเหนียว" (อิสยาห์ 64:8)

"มนุษย์เดิมนั้นกำเนิดจากดินและเป็นมนุษย์ดิน" (1 โครินธ์ 15:47)

"รากฐานของเขายืนในผงคลีดิน" (โยบ 4:19) "และมนุษย์จะกลับไปเป็นผงคลีดิน" (โยบ 34:14-15)

อับราฮัมยอมรับว่าท่าน "เป็นเพียงผงคลีและซี่โครง" (ปฐมกาล 18:27)

ทันทีที่มนุษย์ไม่เชื่อฟังคำบัญชาของพระเจ้า ในสวนเอเดน พระเจ้าทรง "ไล่ชายนั่นออกไป

อย่าปล่อยให้เขาขึ้นมือไปหยิบผลต้นไม้แห่งชีวิตมากิน แล้วมีอายุนับวันรันดร์" (ปฐมกาล

3:24,22) ถ้ามนุษย์มีความเป็นอมตะอยู่ การไล่มนุษย์ออกไปก็ไม่จำเป็น

ความเป็นอมตะที่มีเงื่อนไข

สิ่งที่ถูกกล่าวซ้ำแล้วซ้ำเล่าในข่าวประเสริฐคือการที่มนุษย์สามารถมีชีวิตนิรันดร์และเป็นอมตะได้โดยทางพระคริสต์ นั่นคือความเป็นอมตะเพียงประการเดียวที่พระคริสตธรรมคัมภีร์พูดถึง

พระคริสตธรรมคัมภีร์ไม่เคยสนับสนุนความคิดที่ว่าจะมีการทนทุกข์เป็นนิรันดร์จากการทำผิด

วิธีเดียวที่จะเป็นอมตะคือการเชื่อฟังพระบัญชาของพระเจ้า

ผู้ที่เชื่อฟังพระเจ้าจะมีความเป็นอมตะในสภาวะที่สมบูรณ์แบบ

นั่นคือได้รับรางวัลสำหรับความชอบธรรม

ข้อความต่อไปนี้จึงเป็นหลักฐานเพียงพอที่แสดงว่าความเป็นอมตะนี้มีเงื่อนไข

เราไม่ได้ครอบครองมาโดยธรรมชาติ

-

"พระเยซูคริสต์...ได้ทรงกระทำในชีวิตและสภาพอมตะกระจ่างแจ้ง

โดยข่าวประเสริฐ" (2 ทิโมธี 1:10; 1 ยอห์น 1:2)

- "ถ้าท่านไม่กินเนื้อและไม่ดื่มโลหิตของบุตรมนุษย์ ท่านก็ไม่มีชีวิตในตัวท่าน ผู้ที่กินเนื้อและดื่มโลหิตของเราก็มีชีวิตนิรันดร์ และเราจะให้ผู้นั้นฟื้นขึ้นมาในวันสุดท้าย" เพื่อมอบ "ชีวิตนิรันดร์" ให้กับเขา (ยอห์น 6:53-54) เหตุผลที่พระคริสต์กล่าวถึงใน ยอห์น 6 ก็คือพระองค์ทรงเป็น "อาหารแห่งชีวิต" และการตอบสนองที่ถูกต้องต่อพระองค์เท่านั้นที่จะนำมาซึ่งความหวังของความเป็นอมตะ (ยอห์น 6:47,50,51,57,58)
- "พระเจ้าได้ทรงโปรดประทานชีวิตนิรันดร์ให้เราทั้งหลาย และชีวิตนี้มีอยู่ในพระบุตรของพระองค์" (1 ยอห์น 5:11) ไม่มีความหวังเรื่องความเป็นอมตะสำหรับผู้ที่ไม่ได้อยู่ "ในพระคริสต์" ความเป็นอมตะเกิดขึ้นทางพระเยซูเท่านั้น พระองค์ทรงเป็น "เจ้าชีวิต" (กิจการของอัครทูต 3:15) "แหล่งกำเนิดแห่งความรอดนิรันดร์สำหรับคนทั้งปวงที่เชื่อพระองค์" (ฮีบรู 5:9) ความเป็นอมตะของมนุษย์จึงเกิดจากการกระทำของพระคริสต์
- ผู้ที่เชื่ออย่างแท้จริงแสวงหาความเป็นอมตะและจะได้รับรางวัลเป็นชีวิตนิรันดร์ ซึ่งไม่ได้มีอยู่ในครอบครองตามธรรมชาติ (โรม 2:7; 6:23; ยอห์น 10:28) ร่างกายอมตะของเราจะ "ต้องสวมสภาพอมตะ" เมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมา (1 โครินธ์ 15:53) ความเป็นอมตะเป็นสิ่งที่สัญญาไว้ไม่ใช่สิ่งที่เรามีในครอบครอง (1 ยอห์น 2:25)
- พระองค์ผู้เดียวทรงอมตะ (1 ทิโมธี 6:16)

4.2 วิญญาณ

จากที่ผ่านมา เราจะพบบ่อยครั้งที่มี "วิญญาณอมตะ" หรือความเป็นอมตะภายในตัวเองตามธรรมชาติ ขณะนี้ เราพยายามขจัดความสับสนเกี่ยวกับคำว่า "วิญญาณ" คำในภาษาฮีบรูและภาษากรีกที่แปลว่า "วิญญาณ" ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ ("Nephesh" และ "Psuche" ตามลำดับ) สามารถแปลได้ดังต่อไปนี้

ร่างกาย ลมปราณ
สิ่งมีชีวิต หัวใจ
ความคิด บุคคล

ตัวเอง

คำว่า "วิญญาณ" จึงหมายถึงบุคคล ร่างกาย หรือตัวตน คำว่า "Save Our Souls" (S.O.S)
จึงหมายความว่า "ช่วยเราให้รอดตาย" ดังนั้น "วิญญาณ" จึงคือ "ท่าน"
หรือทุกอย่างที่ประกอบขึ้นมาเป็นตัวบุคคล ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ฉบับแปลใหม่ จึงมักใช้คำว่า
"ท่าน" หรือ "บุคคล" มากกว่าใช้คำว่า "วิญญาณ" เราเรียกสัตว์ที่พระเจ้าทรงสร้างว่า
"สัตว์ที่เคลื่อนไหว...สัตว์ที่มีชีวิต" (ปฐมกาล 1:20-21) คำฮีบรูที่แปลว่า สัตว์ที่มีชีวิตคือ
"Nephesh" ซึ่งแปลว่า "วิญญาณ" เช่นกัน เช่นในปฐมกาล 2:7 "มนุษย์จึงเป็นผู้มีชีวิต"
มนุษย์และสัตว์จึงเป็น "วิญญาณ" เช่นกัน สิ่งที่แตกต่างกันคือความคิดของมนุษย์ที่สูงกว่า
มนุษย์ถูกสร้างตามพระฉายาของพระเจ้า (ปฐมกาล 1:26 ดูบทเรียน ที่ 1.2)
และมนุษย์บางคนก็ถูกเรียกให้รู้จักข่าวประเสริฐซึ่งให้ความหวังของความเป็นอมตะ (2 ทิโมธี 1:10)
เมื่อพิจารณาถึงธรรมชาติพื้นฐานของเราและธรรมชาติของความตาย มนุษย์และสัตว์จึงไม่แตกต่างกันเลย
"เพราะหีบของบรรดามนุษยชาติกับเพราะหีบของสัตว์เดียรัจฉานนั้นเหมือนกัน ฝ่ายหนึ่งตาย
อีกฝ่ายหนึ่งก็ตายเหมือนกัน...มนุษย์ไม่มีอะไรดีกว่าสัตว์เดียรัจฉาน...ทุกอย่างไปยังที่เดียวกัน
ทุกอย่างเป็นมาจากผงคลีดิน และทุกอย่างกลับเป็นผงคลีดินอีก" (ปัญญาจารย์ 3:19-20)
ผู้เขียนปัญญาจารย์ซึ่งได้รับการคลั่งใจทูลขอพระเจ้าเพื่อทรงช่วยมนุษย์ให้เห็นความจริงนี้
"เพื่อให้เขาเห็นว่าเขาเป็นเพียงสัตว์" (ปัญญาจารย์ 3:18)
คนมากมายเห็นว่าความจริงข้อนี้ยากแก่การยอมรับ จริงๆ
แล้วเป็นเหมือนความอับอายที่จะตระหนักว่า โดยธรรมชาติแล้วเราเป็นเพียงสัตว์
มีสัญชาตญาณของการเอาตัวรอด และอยู่รอด พระคริสตธรรมคัมภีร์ฉบับแปลใหม่
แปลปัญญาจารย์ 3:18 ว่า "พระเจ้าทรงทดสอบมนุษย์เพื่อให้เขาเห็นว่าเขาเป็นเพียงสัตว์"
ผู้ที่มีใจถ่อมพอที่จะเป็นประชากรของพระองค์จะตระหนักถึงความจริงข้อนี้
แต่ผู้ที่ไม่ม่ใจถ่อมพอจะไม่ผ่าน "การทดสอบ" นี้ ปรัชญาของความเชื่อในมนุษย์มากกว่าพระเจ้า
คือความคิดที่ว่ามนุษย์เป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดและมีค่าที่สุด แผ่ขยายไปทั่วโลกในศตวรรษที่ 20
เป็นการยากที่เราจะล้างอิทธิพลของปรัชญานี้ออกจากความคิดของเรา สดุดี 39:5 กล่าวว่า
"มนุษย์ทุกคนดำรงอยู่อย่างลมหายใจ" เยเรมีย์ 10:23 กล่าวว่า "ไม่อยู่ที่มีมนุษย์ผู้ซึ่งดำเนินไป
ที่จะนำฝ่าเท้าของตนเอง"

เรื่องพื้นฐานที่สุดที่เราารู้คือร่างกายของมนุษย์จริงๆ แล้วร่างกายของทุก “สิ่งมีชีวิต” จะต้องตาย “วิญญาณ” จึงตายด้วย ซึ่งเป็นสิ่งที่ตรงข้ามกับความเป็นอมตะจริงๆ

หนึ่งในสามของการใช้คำที่แปลว่า “วิญญาณ”

ในพระคริสตธรรมคัมภีร์เกี่ยวข้องกับความตายและการถูกทำลายของวิญญาณ ความจริงที่ว่า “วิญญาณ” ถูกใช้ในแง่ที่แสดงให้เห็นว่ามันไม่ใช่สิ่งที่ทำลายไม่ได้หรือเป็นอมตะ

- “ชีวิตใดที่ทำบาป ก็ตาย” (เอเสเคียล 18:4)
- พระเจ้าสามารถทำลายวิญญาณ (มัทธิว 10:28) ข้ออื่นๆ ที่ชี้ว่าวิญญาณถูกทำลายได้คือ เอเสเคียล 22:27; สุภาษิต 6:32; เลวีนิติ 23:30

- “สิ่งที่หายใจได้” ในเมืองฮาไซริ ถูกประหารด้วยคมดาบ (โยชูวา 11:11 เทียบ 10:30-39)

- “...บรรดาสิ่งที่มีชีวิตก็ตายหมดสิ้น (วิวรณ์ 16:3; สดุดี 78:50)
- ธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสสบัญญัติไว้ว่า “บุคคล” ที่ไม่เชื่อฟังธรรมเนียมปฏิบัติบางข้อต้องโทษถึงตาย (กันดารวิถี 15:27-31)

- ข้อความที่กล่าวถึงการที่วิญญาณบีบเค้นหรือดักจับ ล้วนทำให้เราเข้าใจว่า วิญญาณตายได้ (สุภาษิต 18:7; 22:25; โยบ 7:15)
- “รักษาตัวให้คงชีวิตอยู่ไม่ได้” (สดุดี 22:29)
- พระคริสต์ “เทวิญญาณจิตของท่านถึงความมรณา” เพื่อว่า “วิญญาณ” หรือชีวิตของพระองค์จะเป็นเครื่องไถ่บาป (อิสยาห์ 53:10,12)

การที่ “วิญญาณ” หมายถึง ตัวบุคคลหรือร่างกาย มากกว่าสิ่งที่เป็นอมตะภายในตัวเรา ปรากฏอยู่ในข้อความมากมาย เช่น

- “โลหิตของคน” (เยเรมีย์ 2:34)
- “ถ้าผู้ใดกระทำความผิดในข้อที่ได้ยินคำในสาบาน แต่เขาไม่ยอมให้การเป็นพยาน ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดแตะต้องสิ่งที่เป็นมลทิน ถ้าคนหนึ่งคนใดเผลอตัวกล่าวคำสาบาน” (เลวีนิติ 5:1-4)
- “จิตใจของข้าเอ๋ย...และทั้งสันที่อยู่ภายในข้า...จงถวายสักการแด่พระเจ้า จิตใจของข้าเอ๋ย...ผู้ทรงให้ท่านอิมด้วยของดี” (สดุดี 103:1-2,5)

- "ผู้ใดใคร่จะเอาชีวิตรอด ผู้นั้นจะเสียชีวิต
แต่ผู้ใดจะเสียชีวิตเพราะเห็นแก่เรา...จะได้ชีวิตรอด" (มาระโก 8:35)

นี่เป็นหลักฐานเพียงพอว่าวิญญาณไม่ได้หมายถึงอะไรก็ตามที่มีอยู่ภายในตัวคน วิญญาณในที่นี้ ("Psoche" ในภาษากรีก) แปลว่าชีวิตทางร่างกาย ซึ่งแปลได้ว่า

- กันดารวิถี 21:4 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มคนสามารถมี
"วิญญาณ" เดียว "วิญญาณ"
จึงไม่สามารถหมายถึงความเป็นอมตะที่อยู่ในตัวคน

4.3 จิตวิญญาณของมนุษย์

หลายคนสับสนกับคำว่า "วิญญาณ" และ "จิตวิญญาณ"

ในบางภาษาและการแปลพระคริสตธรรมคัมภีร์ คำว่า "วิญญาณ" (Soul) และจิตวิญญาณ (Spirit) มีความหมายเดียวกัน "วิญญาณ"

ซึ่งหมายถึงทุกอย่างที่ประกอบเป็นคนอาจหมายถึงจิตวิญญาณด้วย

แต่สองคำนี้ใช้แตกต่างกันตามที่ใช้ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ วิญญาณและจิตวิญญาณสามารถ
“แยกจากกันได้อย่างเด็ดขาด” (ฮีบรู 4:12)

ในภาษาฮีบรูและกรีก คำว่า “จิตวิญญาณ” (“Ruach” และ “Pneuma” ตามลำดับ)
สามารถแปลได้ดังต่อไปนี้

ชีวิต	จิตวิญญาณ
ความคิด	ลม
ลมปราณ	

เราเรียนเรื่อง "จิตวิญญาณ" ในบทเรียนที่ 2.1

พระเจ้าทรงใช้พระวิญญาณของพระองค์ในการรักษาไว้ซึ่งสิ่งมีชีวิตรวมทั้งมนุษย์

พระวิญญาณของพระเจ้าซึ่งอยู่ในมนุษย์จึงเป็นพลังชีวิตของมนุษย์

"กายที่ปราศจากจิตวิญญาณนั้นไร้ชีพ" (ยากอบ 2:26) "พระเจ้าทรงระบายลมปราณเข้าทางจมูก

มนุษย์จึงเป็นผู้มีชีวิต" (ปฐมกาล 2:7) โยบพูดถึง "ลมปราณจากพระเจ้า" ว่า "อยู่ในรูจมูกของข้า"

(โยบ 27:3 เทียบ อิสยาห์ 2:22) จิตวิญญาณแห่งชีวิตที่อยู่ในเรา

เราได้รับตั้งแต่เกิดและจะอยู่กับเราตราบนานเท่าที่มีชีวิตอยู่

เมื่อพระวิญญาณของพระเจ้าออกจากสิ่งใด สิ่งนั้นก็พินาศทันที พระวิญญาณนั้นเป็นพลังชีวิต หากพระเจ้า "ทรงให้วิญญาณของพระองค์กลับสู่พระองค์" เนื้อหนังทั้งสิ้นก็จะพินาศไปด้วยกัน และมนุษย์ก็จะกลับไปเป็นผงคลีดิน ถ้าท่านมีความเข้าใจ ของจงฟังข้อนี้ (โยบ 34:14-16)

ประโยคสุดท้ายชี้ให้เห็นว่ามนุษย์รับมือกับความจริงข้อนี้อย่างยากลำบาก

เมื่อพระเจ้าทรงเรียกพระวิญญาณของพระองค์กลับคืนตอนที่เรตาย

ไม่เพียงร่างกายของเราเท่านั้นที่ตาย ทุกสิ่งที่อยู่ในความสำนึกของเราก็ตายไปด้วย

ความเข้าใจของดาวิดในเรื่องนี้ทำให้พระองค์ไว้วางใจในพระเจ้ามากกว่าในมนุษย์ที่อ่อนแอ สดุดี 146:3-5 เป็นข้อที่ลัทธิบูชามนุษย์ได้เถียงได้ยาก "อย่าวางใจในเจ้านาย ในบุตรของมนุษย์ ซึ่งไม่มีความช่วยเหลืออยู่ในตัวเขา เมื่อล้มหายใจของเขาพรากไป เขาก็กลับคืนเป็นดิน ในอันเดียวกันนั้น ความคิดของเขา ก็พินาศ คนที่ผู้อุปถัมภ์ของเขา คือพระเจ้าของยาโคบ ก็เป็นสุข"

เมื่อความตายมาถึง "ผงคลีดินกลับไปเป็นดินอย่างเดิม

และจิตวิญญาณกลับไปสู่พระเจ้าผู้ประทานให้มานั้น" (ปัญญาจารย์ 12:7)

พระเจ้าอยู่ทุกหนทุกแห่งโดยพระวิญญาณ ในนัยนี้ "พระเจ้าทรงเป็นพระวิญญาณ" (ยอห์น 4:24)

เมื่อเรตาย เราหายใจเป็นครั้งสุดท้าย

ในนัยที่ว่าพระวิญญาณของพระเจ้าที่อยู่ในเราออกจากเราไป

วิญญาณนั้นอยู่ในพระวิญญาณของพระเจ้า ซึ่งอยู่รอบข้างเรา เมื่อเรตาย

"จิตวิญญาณกลับไปสู่พระเจ้า"

พระวิญญาณของพระเจ้ายังชีวิตให้แก่สิ่งมีชีวิตทั้งสิ้น

กระบวนการของความตายที่วุ่นวายก็เกิดขึ้นกับสัตว์เช่นกัน

มนุษย์และสัตว์มีพลังชีวิตอย่างเดียวกันในตัว

"เคราะห์ของบรรดามนุษยชาติกับเคราะห์ของสัตว์เดียรัจฉานนั้นเหมือนกัน ฝ่ายหนึ่งตาย อีกฝ่ายหนึ่งก็ตายเหมือนกัน ทั้งสองมีลมหายใจอย่างเดียวกัน

และมนุษย์ไม่มีอะไรดีกว่าสัตว์เดียรัจฉาน" (ปัญญาจารย์ 3:19)

ผู้เขียนปัญญาจารย์ยังเขียนต่อไปว่า

ไม่มีใครรู้ว่าจิตวิญญาณของมนุษย์และสัตว์ไปที่เดียวกันหรือไม่ (ปัญญาจารย์ 3:21)

คำอธิบายที่ว่ามนุษย์และสัตว์มีจิตวิญญาณอย่างเดียวกันและตายเหมือนกัน

นำเรากลับไปสู่การที่มนุษย์และสัตว์ซึ่งมีวิญญาณแห่งชีวิตจากพระเจ้า

ถูกทำลายด้วยความตายเหมือนกัน เมื่อครั้งที่น้ำท่วมโลก "บรรดาสัตว์ที่เคลื่อนไหวบนแผ่นดิน คือ

นก สัตว์ใช้งาน สัตว์ป่า กับบรรดาฝูงสัตว์เล็กๆ ที่อยู่บนแผ่นดิน และมนุษย์ทั้งปวง ก็ตายสิ้น
 บรรดาสัตว์ที่มีลมหายใจเข้าออกทางจมูก ก็ตายสิ้น สัตว์ทั้งปวงที่มีชีวิตอยู่ ถูกทำลายล้าง"
 (ปฐมกาล 7:21-23) สดุดี 90:5 พูดเรื่องความตายเหมือนตอนน้ำท่วม ปฐมกาล 7 แสดงให้เห็นว่า
 มนุษย์ก็อยู่ใน "บรรดาสัตว์... สัตว์ทั้งปวงที่มีชีวิตอยู่"
 เพราะมีวิญญาณแห่งชีวิตในตัวเหมือนสัตว์ต่างๆ

4.4 ความตายคือการไม่รู้สึกละเอียด

จากการเรียนรู้เรื่อง "วิญญาณ" และ "จิตวิญญาณ" เมื่อคนตาย เขาจะไม่รู้สึกอะไรเลย
 พระเจ้าจะทรงจดจำการกระทำของผู้ที่เกรงกลัวพระเจ้า (มาลาคีย์ 3:16; วิวรณ์ 20:12; ฮีบรู 6:10)
 แต่ไม่มีที่ใดในพระคริสตธรรมคัมภีร์ที่บอกว่าเราจะมีความรู้สึกถึงสิ่งใดๆ ขณะที่เราตาย
 เป็นการยากที่เราจะได้เทียบกับข้อความดังต่อไปนี้

- "เมื่อลมหายใจของเขาพราหายไป เขาก็กลับคืนเป็นดิน
 ในวันเดียวกันนั้นความคิดของเขาก็พินาศ" (สดุดี 146:4)
- "คนตายแล้วก็ไม่รู้อะไรเลย...ความรัก ความซิง
 ความอิจฉาของเขาได้สาปสูญไปตามกัน" (ปัญญาจารย์ 9:5-6) ไม่มี
 "สติปัญญาในแดนคนตาย" (ปัญญาจารย์ 9:10) ไม่มีความคิดจึงไม่มีสติ
- โยบพูดว่า ถ้าตาย เขาก็จะเป็นเหมือน "อย่างกับว่าข้าพระองค์มิได้เกิดมา" (โยบ
 10:18) โยบมองความตายว่าเป็นการไม่รู้ การไม่รู้สึกละเอียด
 และการไม่ได้มีอยู่ซึ่งเราเป็นเช่นนั้นก่อนเราเกิดมา
- มนุษย์ก็ตายเหมือนกันกับสัตว์ (ปัญญาจารย์ 3:18)
 หากมนุษย์รอดเงื้อมือความตาย สัตว์ก็จะได้เช่นกัน
 แต่ทั้งพระคริสตธรรมคัมภีร์และวิทยาศาสตร์ก็ไม่ได้กล่าวอะไรในเรื่องนี้
- พระเจ้า "ทรงระลึกว่าเราเป็นแต่ผงคลี ส่วนมนุษย์นั้น
 วันเวลาของเขาเหมือนหญ้า เขาเจริญขึ้นเหมือนดอกไม้ในทุ่งนา มันสูญเสีย
 และสถานที่ของมันไม่รู้จำมันอีก" (สดุดี 103:14-16)

การที่ความตายคือการไม่รู้สึกรู้สีกตัว แม้สำหรับผู้ชอบธรรม
 จะเห็นได้จากการที่ผู้รับใช้พระเจ้าอ้อนวอนขอพระเจ้าให้พวกเขามีชีวิตที่ยืนนาน
 เพราะพวกเขารู้ว่าหลังจากที่ตายแล้ว พวกเขาจะไม่สามารถสรรเสริญและสรรเสริญพระเจ้าได้
 เฮเซคียาห์ (อิสยาห์ 38:17-19) และดาวิด (สดุดี 6:4-5; 30:9; 39:13 และ 115:147)
 เป็นตัวอย่างที่ดีในเรื่องนี้ ความตายมักจะถูกพูดถึงด้วยคำว่า
 นอนหลับหรือพักสำหรับทั้งผู้ชอบธรรมและคนอธรรม (โยบ 3:11, 13, 17; ดาเนียล 12:13)
 หลักฐานทั้งหมดนี้ชี้ว่าพระคริสตธรรมคัมภีร์ไม่ได้บอกไว้เลยว่า คนชอบธรรมจะได้ไปสวรรค์
 และรับรางวัลทันทีที่เขาเสียชีวิต
 คำสอนเรื่องความตายและธรรมชาติของมนุษย์ทำให้เรามีสันติสุข หลังความชอกช้ำ
 และเจ็บปวดในชีวิต หลุมศพจะเป็นที่พักสงบ สำหรับผู้ที่ไม่รู้จักพระเจ้า
 ที่พักนี้จะเป็นที่พักตลอดไป พวกเขาจะไม่ฟื้นขึ้นมา
 ความหวังและความกลัวของมนุษย์จะไม่ถูกรับรู้หรือรบกวน
 ในการศึกษาพระคริสตธรรมคัมภีร์ มีความจริงที่จะต้องถูกค้นพบ
 แม้ว่าใคร่ครวญที่ความผิดพลาดในความคิดของมนุษย์เกี่ยวกับศาสนานี้เกิดจากการไม่เอาใจใส่พระ
 ะคริสตธรรมคัมภีร์
 การที่มนุษย์พยายามที่จะทำให้ความตายเป็นจุดจบที่ร้ายแรงน้อยลงทำให้มนุษย์เชื่อว่า มี
 "วิญญาณที่ไม่ตาย" อยู่ในตัว เมื่อมีการยอมรับว่ามีวิญญาณที่เป็นอมตะอยู่ในตัวมนุษย์
 ก็ต้องมีความคิดที่ว่าตายแล้ววิญญาณนั้นไปไหนหลังความตาย ทำให้เกิดความคิดขึ้นมาอีกว่า
 จะต้องมีแตกต่างระหว่างโชคชะตาของคนชอบธรรมและคนอธรรม
 มีการสรุปว่าต้องมีสถานที่ที่ "วิญญาณอมตะที่ชอบธรรม" ไปอยู่ เรียกว่าสวรรค์ และที่ที่
 "วิญญาณอมตะที่อธรรม" ไปอยู่เรียกว่า นรก เรายังรู้ว่า "วิญญาณอมตะ"
 ไม่มีปรากฏตามพระคริสตธรรมคัมภีร์ ความคิดผิดๆ อื่นๆ วิเคราะห์ได้ว่า มีดังนี้

1. เราจะได้รับรางวัลสำหรับชีวิตของเรา เมื่อเราตาย ในรูปของการที่
 "วิญญาณอมตะ" ของเราได้ไปอยู่ที่ไหนสักแห่ง
2. การแบ่งแยกความชอบธรรมและอธรรมเกิดขึ้นหลังความตาย
3. รางวัลของคนชอบธรรมคือได้ไปสวรรค์
4. ถ้าทุกคนมี "วิญญาณอมตะ" ทุกคนจะต้องไปสวรรค์หรือนรก ที่ใดที่หนึ่ง
5. "วิญญาณ" อธรรมจะต้องไปรับโทษในที่ที่เรียกว่า นรก

เมื่อเราพิจารณาประเด็นต่างๆ นี้ โดยละเอียด
เราจะได้พบความจริงมากมายในพระคริสตธรรมคัมภีร์
ซึ่งสำคัญต่อภาพที่แท้จริงของธรรมชาติของมนุษย์

4.5 การฟื้นคืนจากความตาย

พระคริสตธรรมคัมภีร์เน้นย้ำว่า
คนชอบธรรมจะได้รับรางวัลเมื่อฟื้นคืนจากความตายในการกลับมาของพระคริสต์ (1 เธสะโลนิกา 4:16) การฟื้นคืนจากความตายของธรรมิกชน (ดูบทเรียนที่ 4.8)
จะเป็นสิ่งแรกที่พระคริสต์จะกระทำ แล้วพระองค์จะเริ่มการตัดสิน
ถ้าวิญญาณไปสวรรค์หลังความตายแล้ว ก็ไม่จำเป็นที่จะต้องมีการฟื้นคืนจากความตาย
เปาโลกล่าวว่า ถ้าไม่มีการฟื้นคืนจากความตาย ก็ไม่มีประโยชน์ที่จะเชื่อฟังพระเจ้า (1 โครินธ์ 15:32) เปาโลจะไม่พูดเช่นนั้นแน่ หากท่านเชื่อว่า
ท่านจะได้รับรางวัลโดยที่วิญญาณของท่านจะได้ไปสวรรค์ จริงๆ
แล้วก็คือท่านเชื่อว่ารางวัลที่จะได้คือการฟื้นคืนจากความตาย
พระคริสต์ทรงให้กำลังใจเราด้วยความคาดหวังที่ว่าเราจะได้รับรางวัลตอนที่เรากลับคืนมาจากความตาย (ลูกา 14:14)
พระคัมภีร์ไม่เคยสอนว่ามีรูปแบบใดของสิ่งมีชีวิตนอกจากในรูปแบบของร่างกาย
ไม่ว่าจะเป็นพระเจ้า พระคริสต์ และมนุษย์ เมื่อพระคริสต์กลับมาอีกครั้ง พระองค์
"จะทรงเปลี่ยนแปลงกายอันต่ำต้อยของเราให้เหมือนพระกายอันทรงพระสิริของพระองค์" (ฟิลิปปี 3:20,21) พระองค์ทรงมีพระกายที่เลี้ยงด้วยพระวิญญาณแทนที่จะเลี้ยงด้วยเลือด
และเราจะมีกายเช่นนั้นด้วย ในวันพิพากษา
เราจะได้รับสิ่งตอบแทนสำหรับชีวิตของเราในรูปแบบของร่างกาย (2 โครินธ์ 5:10)
ผู้ที่มีชีวิตอย่างชาวโลกก็จะถูกทิ้งไว้กับร่างกายที่ไม่เป็นอมตะซึ่งจะผุพังกลายเป็นผงคลีดิน
ผู้ที่มีชีวิตอย่างพยายามเอาชนะเนื้อหนัง "ก็จะเกี่ยวกับชีวิตนิรันดร์จากพระวิญญาณ" (กาลาเทีย 6:8) ในรูปของการมีร่างกายที่เปี่ยมด้วยพระวิญญาณ
มีหลักฐานปรากฏอีกว่า รางวัลผู้ชอบธรรมจะอยู่ในรูปของร่างกาย
เมื่อหลักฐานนี้ถูกยอมรับหมายความว่า

ความสำคัญของการฟื้นคืนจากความตายจะปรากฏให้เห็น ร่างกายของเราสูญสิ้นไปเมื่อเราตาย หากเรามีชีวิตนิรันดร์ในรูปของการมีร่างกาย ความตายก็จะเป็นเพียงการที่เราไม่รู้สึกรู้ตัว จนกว่าร่างกายของเราจะถูกสร้างขึ้นใหม่ และได้รับธรรมชาติของพระเจ้า

1 โครินธ์ 15 พูดถึงรายละเอียดของการฟื้นคืนจากความตาย ซึ่งควรอ่านอย่างถี่ถ้วน 1 โครินธ์ 15:35-44 อธิบายว่า

เมล็ดที่หว่านลงดินจะงอกขึ้นโดยมีรูปร่างต้นของเมล็ดนั้นตามที่พระเจ้าเห็นชอบ

คนตายก็เช่นเดียวกัน จะได้ร่างกายเป็นรางวัลเมื่อพระคริสต์เป็นขึ้นจากความตาย

ร่างกายที่เน่าเปื่อยได้ของพระองค์เปลี่ยนเป็นร่างกายที่ไม่เน่าเปื่อย

ผู้ที่เชื่ออย่างแท้จริงก็จะมีส่วนร่วมในรางวัลนี้ด้วย (ฟิลิปปี 3:21) โดยการรับบัพติศมา

เรามีส่วนร่วมในความตายและการฟื้นคืนจากความตายของพระคริสต์

และจะได้รับรางวัลซึ่งพระองค์ได้รับจากการฟื้นคืนจากความตาย (โรม 6:3-5)

การที่เราทนทุกข์ร่วมกับพระองค์ ทำให้เรามีส่วนในรางวัลของพระองค์

"เราแบกความตายของพระเยซูไว้ที่กายเราเสมอ เพื่อว่า "ชีวิต"

ของพระเยซูจะปรากฏในกายเราด้วย" (2 โครินธ์ 4:10)

"พระองค์ผู้ทรงชุบให้พระเยซูคริสต์เป็นขึ้นมาจากความตายแล้วนั้น

จะทรงกระทำให้กายซึ่งต้องตายของท่านเป็นขึ้นมาใหม่ โดยเดชแห่งพระวิญญาณ" (โรม 8:11)

ด้วยความหวังนี้ เรารอคอยวันที่

"กายของเราจะรอดตาย" (โรม 8:23) และเป็นอมตะ

ความหวังที่จะได้รางวัลนี้เป็นที่เข้าใจของประชากรของพระเจ้าในยุคแรก

อับราฮัมได้รับคำสัญญาว่า ท่านจะได้แผ่นดินคานาอันเป็นมรดกเป็นนิรันดร์

ท่านได้เดินทางไปมาในดินแดนนั้น (ปฐมกาล 13:17 ดูบทเรียนที่ 3.4)

ความเชื่อของท่านในพระสัญญาจะต้องทำให้ท่านเชื่อด้วยว่าในอนาคต

ร่างกายของท่านจะกลับคืนมาและทำให้เป็นอมตะ เพื่อให้พระสัญญานี้สำเร็จ

โยบแสดงความเข้าใจของท่านว่า แม้ว่าร่างกายของท่านจะถูกหนอนหนอนไชอยู่ในหลุมฝังศพ

แต่ท่านจะได้รับรางวัลในแบบที่ท่านมีร่างกายอยู่ "พระเจ้าผู้ไถ่ของข้าทรงพระชนม์อยู่

และในที่สุดพระองค์จะทรงปรากฏบนแผ่นดินโลก

และหลังจากผิวหนังของข้าถูกทำลายไปอย่างนี้ แล้วในเนื้อหนังของข้า ข้าจะเห็นพระเจ้า

ผู้ซึ่งข้าจะได้เห็นเอง และนัยน์ตาของข้าจะได้เห็นไม่ใช่คนอื่น จิตใจในตัวข้าก็อ่อนโยน" (โยบ

19:25-27) ความหวังของอิสยาห์คือ "ร่างกายที่ตายของข้าจะมีชีวิต" (อิสยาห์ 26:19)

คำพูดที่คล้ายคลึงกันนี้ปรากฏในเรื่องความตายของลาซารัสผู้เป็นสหายของพระเยซู
 แทนที่จะปลอบโยนพี่สาวของเขาว่าวิญญาณของเขาได้ไปสวรรค์
 พระองค์กลับตรัสถึงการฟื้นคืนขึ้นจากความตาย "น้องชายของเจ้าจะฟื้นคืนขึ้นมาอีก"
 คำตอบของมารธาแสดงให้เห็นว่าคริสเตียนในยุคแรกๆ
 เห็นคุณค่าของการฟื้นคืนขึ้นมาจากความตายมากมายเท่าใด "มารธาทูลพระองค์ว่า
 ข้าพระองค์ทราบดีแล้วว่าเขาจะฟื้นคืนขึ้นมาอีกในวันสุดท้าย" (ยอห์น 11:23-24) เช่นเดียวกับโยบ
 นางไม่ได้เข้าใจว่าความตายเป็นประตูที่นำไปสู่ชีวิตแสนสุขในสวรรค์
 แต่นางรอคอยการฟื้นคืนขึ้นจากความตาย
 "ในวันสุดท้าย" (โยบใช้คำว่า "ในที่สุด") พระผู้เป็นเจ้าทรงสัญญาว่า
 "ทุกคนที่ได้ยินและได้เรียนรู้จากพระบิดา เราจะให้ผู้นั้นฟื้นคืนมาในวันสุดท้าย" (ยอห์น 6:45,44)

4.6 การพิพากษา

คำสอนของพระคริสตธรรมคัมภีร์เกี่ยวกับการพิพากษาเป็นหนึ่งในหลักพื้นฐานของความเชื่อ
 ซึ่งต้องเข้าใจให้ถ่องแท้ก่อนรับบัพติศมา (กิจการของอัครทูต 24:25; ฮีบรู 6:2) พระคัมภีร์กล่าวถึง
 "วันพิพากษา" อยู่บ่อยครั้ง (2 เปโตร 2:9; 3:7; 1 ยอห์น 4:17; ยูดา 6)
 เวลาที่ผู้รู้จักพระเจ้าจะได้รับรางวัล "เราทุกคนต้องยืนอยู่ต่อหน้าบัลลังก์พิพากษาของพระเจ้า"
 (2 โครินธ์ 5:10) เพื่อรับรางวัลสำหรับชีวิตของเราในรูปของร่างกาย
 นิमितที่ดาเนียลเห็นเกี่ยวกับการเสด็จมาของพระคริสต์ มีบัลลังก์นั่งพิพากษาด้วย (ดาเนียล 7:9-
 14) และในรูปคำเปรียบเทียบการกลับมาของเจ้านาย ซึ่งเรียก
 ทาสมาถามว่าพวกเขาดูแลทรัพย์สินสมบัติที่เขาฝากไว้ให้อย่างไร (มัทธิว 25:14-29)
 คำอุปมาเรื่องคนจับปลา ซึ่งเปรียบชาวประเสริฐเป็นอวนจับปลา จับคนทุกชนิด
 แล้วเลือกเอาแต่ปลาดี (มัทธิว 13:47-49) คำอธิบายก็ชัดเจนมากกว่า "เมื่อถึงวันสิ้นโลก
 ทูตสวรรค์จะมาและเลือกคนชั่วออกจากคนดี"
 เราสรุปได้ว่า หลังจากที่พระผู้เป็นเจ้าเสด็จกลับมาและการฟื้นคืนขึ้นจากความตาย
 ผู้ที่ได้ฟังเรื่องชาวประเสริฐจะมารวมกันในสถานที่แห่งหนึ่งในเวลาหนึ่ง
 ทุกคนจะได้พบกับพระคริสต์
 พระองค์จะชี้ว่าพวกเขาเป็นที่ยอมรับให้เข้าแผ่นดินของพระเจ้าหรือไม่ ณ จุดนี้เท่านั้น

ที่คนชอบธรรมจะได้รับรางวัล คำอุปมาเรื่องแกะและแพะทำให้เห็นภาพรวมทั้งหมดนี้

"เมื่อบุตรมนุษย์ทรงพระสิริเสด็จมากับหมู่ทูตสวรรค์ เมื่อนั้น

พระองค์จะประทับบนพระที่นั่งอันรุ่งเรืองของพระองค์ บรรดาประชาชาติต่างๆ

จะประชุมพร้อมกันต่อพระพักตร์พระองค์

และพระองค์จะทรงแยกมนุษย์ทั้งหลายออกเป็นสองพวกเหมือนอย่างผู้เลี้ยงแกะ

จะแยกแกะออกจากแพะ ส่วนฝูงแกะนั้นจะทรงจัดให้อยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์

แต่ฝูงแพะนั้น จะทรงจัดให้อยู่เบื้องซ้าย

ขณะนั้นพระมหากษัตริย์จะตรัสแก่บรรดาผู้ที่อยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์ว่า

ท่านทั้งหลายที่ได้รับพระพรจากพระบิดาของเรา จงมารับเอาราชอาณาจักร

ซึ่งได้เตรียมไว้สำหรับท่านทั้งหลาย" (มัทธิว 25:31-34)

การได้รับแผ่นดินของพระเจ้าเป็นมรดก ตามพระสัญญาที่ให้ไว้กับอับราฮัม

เป็นรางวัลสำหรับคนชอบธรรม ซึ่งจะมอบให้หลังจากพิพากษาเมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมา

จึงเป็นไปได้ที่จะได้รับรางวัลอันเป็นความเป็นอมตะก่อนพระคริสต์เสด็จกลับมา เราต้องสรุปว่า

ระยะเวลาตั้งแต่เราตายจนถึงวันฟื้นขึ้นมาใหม่ ผู้ที่เชื่อจะไม่ได้อยู่อย่างรู้สึกตัว

เพราะไม่มีสิ่งใดเป็นอยู่ได้โดยไม่มีร่างกาย

คำสอนในพระคริสตธรรมคัมภีร์กล่าวซ้ำอีกว่า เมื่อ พระคริสต์กลับมา จากนั้น เราจึงได้รับรางวัล

ไม่ใช่ก่อนหน้านี้

- "เมื่อพระผู้เลี้ยงผู้ยิ่งใหญ่จะเสด็จมาปรากฏ

ท่านทั้งหลายจะรับศักดิ์ศรีเป็นมงกุฏ" (1 เปโตร 5:5 เทียบ 1:13)

- "พระเยซูคริสต์...จะทรงพิพากษาคนเป็นและคนตาย

โดยอ้างถึงการที่พระองค์จะเสด็จมาปรากฏ

และแผ่นดินของพระเจ้า...มงกุฏแห่งความชอบธรรมก็จะเป็นของข้าพเจ้า

ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้พิพากษามนุษย์

จะทรงประทานเป็นรางวัลแก่ข้าพเจ้าในวันนั้น" (2 ทิโมธี 4:1,8)

- ในวันสุดท้ายที่พระมาซีฮาร์เสด็จกลับมา

"คนเป็นอันมากในพวกที่หลับในผงคลีแห่งแผ่นดินโลก (เทียบ ปฐมกาล 3:19)

จะตื่นขึ้น บ้างก็จะเข้าสู่ชีวิตนิรันดร์ บ้างก็จะเข้าสู่ความอับอาย" (ดาเนียล 12:2)

- เมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมาพิพากษา "ผู้ที่อยู่ในอุโมงค์ฝังศพ...จะได้ออกมา บรรดาผู้ที่ได้ประพฤติดีก็ฟื้นขึ้นสู่ชีวิต บรรดาผู้ที่ได้ประพฤติชั่วก็จะฟื้นขึ้นสู่การพิพากษา (ยอห์น 5:25-29)
 - "เราจะมาในเร็วๆ นี้ และจะนำบำเหน็จของเรามาด้วย เพื่อตอบแทนการกระทำของทุกคน" (วิวรณ์ 22:12) เราไม่ได้ไปสวรรค์เพื่อรับรางวัล พระคริสต์ทรงนำรางวัลจากสวรรค์มาให้เรา
- การที่พระเยซูนำรางวัลมากับพระองค์แปลว่ารางวัลถูกเตรียมให้เราแล้วในสวรรค์ แต่จะถูกนำมาให้เราบนโลกเมื่อพระองค์เสด็จกลับมาอีกครั้ง
- มรดกของแผ่นดินที่สัญญาว่าจะให้กับอับราฮัมคือ "ซึ่งได้เตรียมไว้บนสวรรค์เพื่อท่านทั้งหลาย ซึ่งเป็นผู้ที่ฤทธิ์เดชของพระเจ้าได้ทรงคุ้มครองไว้ด้วยความเชื่อให้ถึงความรอด ซึ่งพร้อมแล้วที่จะปรากฏในวาระสุดท้าย" ที่พระคริสต์เสด็จมา (1 เปโตร 1:4-5)
- การเห็นคุณค่าในเรื่องนี้ทำให้เราแปลความ ยอห์น 14:2-3 ได้อย่างถูกต้อง "เรา (พระเยซู) ไปจัดเตรียมที่ไว้สำหรับท่านทั้งหลาย เมื่อเราไปจัดเตรียมที่ไว้สำหรับท่านแล้ว เราจะกลับมาอีก รับท่านไปอยู่กับเรา เพื่อว่าเราอยู่ที่ไหน ท่านทั้งหลายจะได้อยู่ที่นั่น" พระเยซูตรัสว่า ที่ไหนที่พระองค์จะกลับมาอีกเพื่อนำบำเหน็จมาให้เรา (วิวรณ์ 22:12)
- พระองค์จะขึ้นครองบัลลังก์ของดาวิดในเยรูซาเล็ม "เป็นนิตย์" พระองค์จะสถิตอยู่บนโลกเป็นนิตย์ และที่ที่พระองค์อยู่ ในแผ่นดินของพระเจ้าบนโลก เราก็จะอยู่ที่นั่นด้วย พระองค์ทรงสัญญาว่า "จะมารับท่านไปอยู่กับเรา" คือ การที่พระองค์ยอมรับเราในวันพิพากษา
- ความเช่นนี้ปรากฏในมัทธิว 1:20 ว่าด้วยโยเซฟ "รับมารีย์" เป็นภรรยา คำนี้ จึงไม่ได้หมายความว่าถึงการเคลื่อนเข้าหาพระเยซู
- เพราะว่ารางวัลจะมอบให้ในวันพิพากษาเมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมา
- คนชอบธรรมและคนอธรรมจึงไปที่เดียวกันหมดหลังความตาย นั่นคือ หลุมฝังศพ
- ไม่มีการแบ่งแยก ซึ่งมีหลักฐานดังต่อไปนี้
- โยนาธานเป็นคนชอบธรรม แต่ซาอูลเป็นคนชั่วร้าย ถึงกระนั้น "มรณา ทั้งสองไม่แยกจากกัน" (2 ซามูเอล 1:23)
 - ซาอูล โยนาธาน และซามูเอล ล้วนไปอยู่ที่เดียวกันเมื่อพวกเขาตาย (1 ซามูเอล 28:19)
 - อับราฮัมผู้ชอบธรรม "ถูกรวบรวมไปอยู่กับคนของท่าน" หรือบรรพบุรุษของท่าน
- เมื่อท่านสิ้นชีวิต บรรพบุรุษของท่านเป็นพวกเคารพบูชาเคารพ (ปฐมกาล 25:8; โยชูวา 24:2)

- คนมีสติปัญญาและคนเขลาที่พบกับความตายเดียวกัน (ปัญญาจารย์ 2:15-16)

ทั้งหมดนี้ขัดแย้งกับคำกล่าวอ้างของ “ศาสนาคริสต์”

คำสอนที่ว่าคนชอบธรรมจะไปสวรรค์ทันทีหลังความตายทำลายความจำเป็นของการฟื้นขึ้นจากความตาย และการพิพากษา

เหตุการณ์เหล่านี้อยู่ในแผนการของพระเจ้าที่เตรียมไว้สำหรับความรอดและอยู่ในข่าวประเสริฐ ความคิดที่เป็นที่นิยมคือความคิดที่ว่า เมื่อคนชอบธรรมตาย เขาได้รับรางวัลโดยได้ไปอยู่ในสวรรค์ และคนชอบธรรมคนอื่นๆ ก็จะตามกันไปพงนี้ เดือนหน้า หรือปีหน้า

นี่เป็นความคิดที่ขัดแย้งอย่างรุนแรงกับคำสอนในพระคริสต์ธรรมคัมภีร์

ที่ว่าคนชอบธรรมทุกคนจะได้รับรางวัลพร้อมกันหมด

- แกะและแพะถูกแยกออกจากกันที่ละตัวในวันพิพากษา เมื่อการพิพากษาสิ้นสุดลง พระคริสต์จะตรัสกับแกะที่อยู่ทางเบื้องขวาของพระองค์ว่า

"ท่านทั้งหลายที่ได้รับพระพรจากพระบิดาของเรา

จงมารับเอาราชอาณาจักรซึ่งได้เตรียมไว้สำหรับท่าน" (มัทธิว 25:34)

แกะกับแพะแผ่นดินสวรรค์เป็นมรดกในเวลาพร้อมกัน (1 โครินธ์ 15:52)

- เมื่อถึงเวลา "เก็บเกี่ยว" ในเวลาที่พระคริสต์เสด็จกลับมาและพิพากษา

คนที่ได้ทำงานในเรื่องข่าวประเสริฐจะ "ชื่นชมยินดีร่วมกัน" (ยอห์น 4:35-36; เทียบ มัทธิว 13:39)

- วิวรณ์ 11:18 อธิบาย "เวลาของคนที่ตายแล้ว พวกเขาจะต้องถูกพิพากษา" เป็น "เวลาที่พระเจ้าจะปูนบำเหน็จให้ผู้รับใช้ธรรมิกชน ผู้ที่ยำเกรงพระนามของพระองค์" คือ ผู้ที่เชื่อทั้งหมด

- ฮีบรู 11

เป็นบทที่มีรายชื่อของคนชอบธรรมในสมัยพระคริสต์ธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม ข้อ 13 เขียนไว้ว่า "คนเหล่านั้นได้ตายไป ขณะที่มีความเชื่อเต็มที่แล้วและไม่ได้รับสิ่งที่ได้ทรงสัญญาไว้"

กับอับราฮัมเกี่ยวกับความรอดโดยเข้าไปในแผ่นดินของพระเจ้า (ฮีบรู 11:8-12)

เมื่อพวกเขาตาย พวกเขาไม่ได้ไปสวรรค์ที่ละคนเพื่อรับรางวัล เหตุผลปรากฏอยู่ใน

ข้อ 39,40 พวกเขา "ยังไม่ได้รับสิ่งที่ได้ทรงสัญญาไว้"

เพราะพระเจ้าทรงจัดเตรียมสิ่งสำคัญซึ่งประเสริฐยิ่งกว่านั้นไว้สำหรับเขา

เพื่อเขาทั้งหลายจะได้รับความสะดวก" การที่พวกเขาได้รับรางวัลช้า

เป็นเพราะพระเจ้าทรงวางแผนให้ผู้ที่ยศยชื่อ "ได้รับความสมบูรณ์"
ร่วมกันและในเวลาเดียวกันในวันพิพากษาเมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมา

4.7 สถานที่แห่งรางวัล : สวรรค์หรือโลก

ผู้ที่รู้สึกว่าสถานที่ตั้งแผ่นดินของพระเจ้าหรือรางวัลที่สัญญาไว้อยู่ที่สวรรค์ไม่ใช่บนโลก
จะต้องหาข้อโต้แย้งมาลบล้างประเด็นต่อไปนี้

- คำอธิษฐานของพระผู้เป็นเจ้า ทูลขอให้แผ่นดินของพระเจ้ามาตั้งอยู่
(อธิษฐานขอการกลับมาของพระคริสต์) ขอให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์
ในสวรรค์เป็นอย่างไรก็ให้เป็นไปในโลกอย่างนั้น (มัทธิว 6:10)
เราอธิษฐานขอให้แผ่นดินสวรรค์มาตั้งอยู่บนโลก
เป็นเรื่องน่าเศร้าที่ผู้คนนับพันอธิษฐานด้วยคำอธิษฐานบทนี้ โดยไม่คิดใคร่ครวญ
ขณะที่ยังเชื่อว่าแผ่นดินของพระเจ้าถูกสถาปนาไว้แล้วบนสวรรค์
และโลกใบนี้จะถูกทำลาย
- "บุคคลผู้มีใจอ่อนโยน ผู้นั้นเป็นสุข
เพราะว่าเขาจะได้รับแผ่นดินโลกเป็นมรดก" (มัทธิว 5:5) ไม่ใช่
"เพราะว่าวิญญาณของเขาจะได้ไปอยู่ในสวรรค์" สดุดี 37
เน้นว่ารางวัลสำหรับคนชอบธรรมอยู่บนโลก
ที่เดียวกันกับที่คนอธรรมเพลิดเพลินกับอำนาจชั่วครวญของตน
คนชอบธรรมจะได้บำเหน็จเป็นชีวิตนิรันดร์และได้ครอบครองแผ่นดินโลกที่ครั้งหนึ่ง
คนอธรรมครอบครอง (สดุดี 37:34-35)
"แต่คนใจอ่อนสุภาพจะได้แผ่นดินตกไปเป็นมรดก
บรรดาผู้ที่พระองค์ทรงอภัยพระพิน จะได้แผ่นดินเป็นมรดก
คนชอบธรรมจะได้แผ่นดินโลกหรือดินแดนแห่งพันธสัญญาเป็นนิรันดร์หมายความว่า
ชีวิตนิรันดร์บนสวรรค์เป็นสิ่งที่เป็นไปได้
- "ดาวิด สิ้นชีวิตแล้วฝังไว้ ดาวิดไม่ได้ขึ้นไปยังสวรรค์" (กิจการของอัครทูต
2:29,34) เปโตรอธิบายว่า

ความหวังของเขาอยู่ที่การฟื้นคืนจากความตายเมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมา
(กิจการของอัครทูต 2:22-36)

- โลกเป็นบริเวณที่พระเจ้าทรงดำเนินการกับมนุษย์

"ฟ้าสวรรค์เป็นฟ้าสวรรค์ของพระเจ้า

แต่พระองค์ประทานแผ่นดินโลกให้แก่บุตรของมนุษย์" (สดุดี 115:16)

- วิวรณ์ 5:9,10 บอกเราว่า

คนชอบธรรมจะพูดว่าอะไรเมื่อพวกเขาถูกรับไว้ที่บัลลังก์พิพากษา

"พระองค์ได้ทรงโปรดให้เขาเป็นราชาอาณาจักร และเป็นปุโรหิตของพระเจ้าของเรา

และพวกเขาจะได้ครอบครองแผ่นดินโลก"

การปกครองแผ่นดินของพระเจ้านั้นโลกตามข้อความนี้จะช่วยเราออกจากความคิด

ที่ว่าเราจะได้ไปอยู่ในสวรรค์

- ดาเนียล 2 และ 7 พูดถึงการสืบทอดอำนาจทางการเมือง

ซึ่งในที่สุดจะถูกยึดโดยแผ่นดินของพระเจ้าเมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมา

การสถาปนาแผ่นดินนี้จะ "อยู่ภายใต้สวรรค์ทั้งสิ้น"

และจะ "เต็ม พิภพ" (ดาเนียล 7:27; 2:35 เทียบ 44) แผ่นดินในวันนั้น

"ถูกมอบไว้แก่ชุมชนแห่งวิสุทธิชนขององค์ผู้สูงสุดนั้น" (ดาเนียล 7:27)

รางวัลของพวกเขาคือ ชีวิตนิรันดร์

ในแผ่นดินนี้ซึ่งจะตั้งอยู่บนแผ่นดินโลกภายใต้สวรรค์

4.8 ความรับผิดชอบต่อพระเจ้า

ถ้ามนุษย์มี "วิญญาณอมตะ" เขาจะต้องอยู่ที่ไหนสักแห่งตลอดไป

ไม่ว่าจะเป็นสถานที่ที่เขาจะได้รับรางวัลหรือรับโทษ หมายความว่า

ทุกคนมีความรับผิดชอบต่อพระเจ้า แต่เราเห็นแล้วว่า พระคริสต์ทรงมีคำมั่นว่า

โดยธรรมชาติแล้วมนุษย์ก็เหมือนกับสัตว์ ไม่มีความเป็นอมตะใดๆ อย่างไรก็ตาม

มนุษย์บางคนได้รับข้อเสนอของการมีชีวิตนิรันดร์ในแผ่นดินของพระเจ้า

ไม่ใช่ว่าทุกคนที่มีชีวิตอยู่จะฟื้นคืนจากความตาย มนุษย์มีชีวิตอยู่และตายเหมือนกับสัตว์

พวกเขากลับคืนเป็นผงคลีดิน แต่เนื่องจากจะมีการพิพากษา

บางคนถูกลงโทษและบางคนได้ชีวิตนิรันดร์
 ดังนั้นจึงต้องมีการแบ่งพวกที่ฟื้นขึ้นจากความตายเพื่อถูกทำโทษและเพื่อรับรางวัล
 การที่ใครจะฟื้นขึ้นจากความตายหรือไม่ขึ้นอยู่กับว่าพวกเขามีความรับผิดชอบต่อการพิพากษาหรือ
 ไม่ พื้นฐานของการพิพากษาอยู่ที่ว่าเราตอบสนองต่อพระวาระของพระเจ้าอย่างไร
 พระคริสต์อธิบายว่า "ถ้าผู้ใดไม่ยอมรับเราและไม่รับคำของเรา ผู้นั้นจะมีสิ่งหนึ่งพิพากษาเขา
 คำที่เราได้กล่าวแล้วนั้นแหละ จะพิพากษาเขาในวันสุดท้าย" (ยอห์น 12:48)
 ผู้ที่ไม่รู้จักรหรือเข้าใจคำของพระคริสต์ จะไม่มีโอกาสรับหรือปฏิเสธพระองค์
 จึงไม่นับอยู่ในการพิพากษา "คนทั้งหลายที่ไม่มีธรรมบัญญัติและทำบาป
 จะต้องพิพากษาโดยไม่อ้างธรรมบัญญัติ และคนทั้งหลายที่มีธรรมบัญญัติและทำบาป
 ก็จะมีโทษตามธรรมบัญญัติ" (โรม 2:12) ดังนั้น คนที่ไม่รู้จักพระเจ้าจะพิพากษาเหมือนพวกสัตว์
 คนที่ไม่ทำตามธรรมบัญญัติจะต้องถูกพิพากษา
 พวกเขาจะฟื้นขึ้นมาจากความตายเพื่อรับการพิพากษา
 ในสายพระเนตรของพระเจ้า "ที่ใดไม่มีธรรมบัญญัติก็ไม่ถือว่ามิบาป" (โรม 5:13)
 "ผู้ที่กระทำความบาปก็ประทุษร้ายต่อธรรมบัญญัติ" (1 ยอห์น 3:4) "ธรรมบัญญัตินั้นทำให้เรารู้จักบาปได้"
 (โรม 3:20) การไม่รู้จักธรรมบัญญัติของพระเจ้า "ไม่ถือว่ามิบาป"
 ดังนั้นพวกเขาจะไม่ถูกพิพากษาหรือฟื้นขึ้นมาจากความตาย
 คนที่ไม่รู้จักพระเจ้าจะยังคงนอนตายอยู่เหมือนพวกสัตว์ "มนุษย์ ก็เหมือนสัตว์เดียวที่พินาศ"
 (สดุดี 49:20) "ดังกะ เขาถูกกำหนดไว้ให้แก่แดนผู้ตาย" (สดุดี 49:14)
 การที่เราใช้ชีวิตทางของพระเจ้าทำให้เรามีความรับผิดชอบต่อพระองค์ในทุกการกระทำของเรา
 และทำให้เราฟื้นขึ้นจากความตายเพื่อรับการพิพากษา
 ไม่ใช่เพียงคนที่รับบัพติศมาหรือคนชอบธรรมเท่านั้นที่จะฟื้นขึ้นจากความตาย
 แต่ทุกคนที่รับผิดชอบต่อพระเจ้าเนื่องจากรู้จักพระองค์

- ยอห์น 15:22 พระเยซูตรัสว่า "ถ้าเราไม่ได้มาสั่งสอนเขา เขาก็จะไม่รับเรา
 แต่บัดนี้เขาไม่มีข้อแก้ตัวในเรื่องบาปของเขา" โรม 1:20-21
- บอกว่าการรู้จักพระเจ้าทำให้มนุษย์ "ไม่มีข้อแก้ตัวเลย"
- "ทุกคนที่ได้ยินได้ฟังและได้เรียนรู้จากพระบิดา
 เราจะให้ผู้นั้นฟื้นขึ้นมาในวันสุดท้าย" (ยอห์น 6:44-45)

- พระเจ้าทรงกะพริบตาใส่การกระทำของคนที่ไม่รู้จักทางของพระองค์
ส่วนคนที่รู้จักพระองค์ทรงเฝ้าดูและคาดหวังการตอบสนอง (กิจการของอัครทูต 17:30)
- "บ่าวที่ได้อำนาจและมิได้เตรียมตัวไว้ มิได้กระทำตามใจนาย
จะต้องถูกเย็บมาก แต่ผู้ที่มิได้รู้ แล้วได้กระทำสิ่งซึ่งสมควรจะถูกเย็บ
ก็จะถูกเย็บน้อย (เช่น ยังคงนอนตายอยู่) ผู้ใดได้รับมาก
จะต้องเรียกเขาจากผู้นั้นมาก และผู้ใดได้รับฝากไว้มาก
ก็ต้องทวงเขาจากผู้นั้นมาก" (ลูกา 12:47-48)
แล้วพระเจ้าจะทวงมากกว่านั้นสักเท่าใด
- เหตุฉะนั้น ผู้ใดรู้ว่าอะไรเป็นความดีและไม่ได้กระทำ คนนั้นจึงมีบาป" (ยากอบ 4:17)
-
- ความรับผิดชอบเป็นพิเศษที่อิสราเอลมีต่อพระเจ้าสืบจากการทรงเผยพระองค์แก่พวกเขา (อาโมส 3:2)
- เพราะคำสอนเรื่องความรับผิดชอบนี้เอง
"เพราะว่าถ้าเขาไม่ได้รู้จักทางชอบธรรมนั้นเสียเลยก็ยิ่งจะดีกว่าที่เขาได้รู้แล้ว
แต่กลับหันหลังให้พระบัญญัติอันบริสุทธิ์ที่ได้ทรงโปรดมอบให้แก่เขา" (2 เปโตร 2:21) ข้อพระคัมภีร์อื่นๆ ที่เกี่ยวข้องได้แก่ ยอห์น 9:41; 3:19; 1 ทิโมธี 1:13; โยะเซยา 4:14; เฉลยธรรมบัญญัติ 1:39
- ความรู้เกี่ยวกับพระเจ้าทำให้เราต้องได้รับการพิพากษา คนที่ไม่รู้จักก็จะมีขึ้นจากความตาย
เพราะเขาจะไม่ถูกพิพากษา ความไม่รู้ของพวกเขาทำให้พวกเขาเป็นเหมือน
"สัตว์ทั้งหลายที่พินาศ" (สดุดี 49:29) ไม่ใช่ผู้ที่มิชีวิตอยู่จะฟื้นขึ้นจากความตายทุกคน
- ผู้คนในบาบิโลนโบราณจะ "ไม่ลุกขึ้น"
หลังความตายเพราะพวกเขาไม่รู้จักพระเจ้าแท้จริง (เยเรมีย์ 51:39; อีสยาห์ 43:17)
- อีสยาห์หันใจตัวเองว่า "พระเจ้าของข้าพระองค์ เจ้านายอื่นๆ
นอกเหนือพระองค์ได้ครอบครองพวกข้าพระองค์ (พวกฟิลิสเตียและพวก
บาบิโลน) เขาทั้งหลายตายแล้ว เขาจะไม่มีชีวิตอีก เขาเป็นชาวแดนคนตาย
เขาจะไม่เป็นขึ้นอีก ทรงกวาดอนุสรณ์ทั้งสิ้นของเขาเสีย" (อีสยาห์ 26:13-14)
มีการย้ำเน้นถึง 3 ครั้งว่าพวกเขาจะไม่ฟื้นขึ้นจากความตาย "จะไม่มีชีวิตอีก"

จะไม่เป็นขึ้นอีก ทรงกวาดอนุสรณ์ทั้งสิ้นของเขาเสีย"

แต่อิสราเอลจะฟื้นขึ้นจากความตายเพราะพวกเขารู้จักพระเจ้าที่แท้จริง

"คนตายของพระองค์จะมีชีวิต ศพของเขาทั้งหลายจะถูกขึ้น" (อิสยาห์ 26:19)

- เมื่อพูดถึงอิสราเอลชนชาติของพระเจ้า เรารู้ว่าเมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมา

"คนเป็นอันมากในพวกที่หลับในผงคลีดินแห่งแผ่นดินโลกจะตื่นขึ้น

บ้างก็จะเข้าสู่ชีวิตนิรันดร์ บ้างก็เข้าสู่ความอับอาย และความขายหน้านิรันดร์"

(ดาเนียล 12:2) "คนเป็นอันมาก" ไม่ใช่ทุกคนที่เป็น

ยิวจะฟื้นขึ้นจากความตาย

แต่ทุกคนที่รับผิดชอบต่อพระเจ้าในฐานะที่เป็นประชากรของพระเจ้า

ผู้ที่ไม่รู้จักพระเจ้าที่แท้จริง "จะล้มลงและไม่ลุกขึ้นอีกเลย"

เพราะพวกเขาไม่สามารถที่จะหา "พระวณะของพระเจ้า" ได้พบ (อาโมส 8:12,14)

เราเรียนรู้แล้วว่า

1.

ความรู้ในพระวณะของพระเจ้าทำให้เรามีความรับผิดชอบต่อพระองค์

2.

ผู้ที่มีความรับผิดชอบเท่านั้นที่จะฟื้นขึ้นจากความตายและถูกพิพากษา

3. **ผู้ที่ไม่รู้จักพระเจ้าจะยังคงนอนตายอยู่เหมือนกันกับสัตว์**

คำอธิบายนี้ทำร้ายความภาคภูมิใจของมนุษย์ และทำลายสิ่งที่เราอยากจะเชื่อ

ผู้คนมากมายในทุกยุคทุกสมัยที่ละเลยข่าวประเสริฐ

ผู้ที่ไม่สามารถเข้าใจข้อความในพระคริสตธรรมคัมภีร์ เด็กๆ

ที่ตายก่อนที่จะได้พบที่จะเห็นคุณค่าของข่าวประเสริฐ ไม่มีความรับผิดชอบต่อพระเจ้า

พวกเขาจะไม่ฟื้นขึ้นจากความตาย

นี่เป็นสิ่งที่ตรงข้ามกับลัทธิบูชามนุษย์และความปรารถนา รวมทั้งความรู้สึกของเรา

แต่การถ่อมใจต่อพระวณะของพระเจ้าและการยอมรับธรรมชาติที่แท้จริงของเราจะทำให้เรายอม

รับความคิดนี้ได้ การพิเคราะห์ความจริงตามประสบการณ์ของมนุษย์

โดยไม่ต้องอาศัยแนวทางของพระคริสตธรรมคัมภีร์ ก็นำไปสู่ข้อสรุปอันเดียวกัน นั่นคือ

ไม่มีความหวังในเรื่องของชีวิตในโลกหน้าสำหรับผู้คนเหล่านี้

การตั้งคำถามกับพระเจ้าในเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ไม่สามารถทำได้ "มนุษย์คือใคร
ที่จะตอบได้กับพระเจ้าได้" (โรม 9:20) เรายอมรับความไม่เข้าใจ
แต่เราต้องไม่กล่าวหาพระเจ้าไม่ยุติธรรมหรือไม่ชอบธรรม

การบอกว่าพระเจ้าไม่ใช่พระเจ้าที่เต็มไปด้วยความรักหรือว่าพระเจ้าทำผิดพลาด
ก่อให้เกิดความคิดที่น่ากลัวเกี่ยวกับพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ พระบิดาและพระเจ้าผู้สร้าง
ว่าทรงปฏิบัติต่อสิ่งที่พระองค์ทรงสร้างอย่างไรเหตุผลและไม่ยุติธรรม

บันทึกของกษัตริย์ดาวิดที่สูญเสียลูกของพระองค์เป็นข้อความที่จะช่วยได้ 2 ซามูเอล 12:15-24
บันทึกไว้ว่าดาวิดอธิษฐานวิงวอนมากเพียงไรเพื่อบุตรของพระองค์ ในขณะที่เขายังมีชีวิตอยู่
แต่ดาวิดก็ยอมรับความตายของเขา "เมื่อเด็กนั้นมีชีวิตอยู่ เราอดอาหารและร้องไห้ เพราะเราว่า
"ใครจะทราบได้ว่าพระเจ้าจะทรงพระเมตตาเรา โปรดให้เด็กนั้นมีชีวิตอยู่หรือไม่"
แต่เมื่อเขาสิ้นชีวิตแล้ว เราจะอดอาหารทำไม เราจะทำให้เด็กฟื้นขึ้นมาอีกได้หรือ
เขาจะกลับมาหาเราไม่ได้" ดาวิดก็เล้าโลมใจมเหสีของพระองค์และมีบุตรชายอีกคนหนึ่ง
เมื่อจบหลักความรับผิดชอบต่อพระเจ้านี้แล้ว มีหลายคนรู้สึกว่าจะไม่ยากที่จะรู้จักกับพระเจ้ามากขึ้น
เพื่อจะได้ไม่ต้องรับผิดชอบต่อพระองค์และการพิพากษา แต่จริงๆ
แล้วพวกเขาก็มีความรับผิดชอบต่อพระเจ้าไปแล้ว

เพราะการรู้จักพระวาระของพระเจ้าทำให้พวกเขาตระหนักถึงความจริงที่ว่า
พระเจ้าทำงานในชีวิตของพวกเขาและมอบสัมพันธภาพที่แท้จริงกับพระองค์ให้พวกเขา
เราต้องจำไว้เสมอว่า พระเจ้าทรง "เป็น" ความรัก พระองค์
"ไม่ทรงประสงค์ที่จะให้ผู้หนึ่งผู้ใดพินาศเลย" และ
"ได้ทรงประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ เพื่อทุกคนที่วางใจในพระบุตรนั้นจะไม่พินาศ
แต่มีชีวิตนิรันดร์" (1 ยอห์น 4:8; 2 เปโตร 3:9; ยอห์น 3:16)

พระเจ้าทรงมีพระประสงค์ให้เราได้อยู่ในแผ่นดินของพระองค์
แน่นอนที่ความรับผิดชอบจะต้องติดมากับเกียรติและอภิสิทธิ์ดังกล่าว
แต่ความรับผิดชอบนี้ไม่หนักหนาสาหัสสักเท่าไรหากเรารักพระเจ้าจริงๆ
เราจะเห็นคุณค่าของการมอบความรอดให้กับเราว่าความรอดนั้นไม่ใช่รางวัลอัตโนมัติสำหรับสิ่งที่
เราทำ แต่เป็นความปรารถนาที่เต็มไปด้วยความรักที่จะทำทุกสิ่งเพื่อบุตรของพระองค์
เป็นการมอบชีวิตนิรันดร์ที่เปี่ยมสุขให้กับเรา
เมื่อเราเห็นคุณค่าและได้ยินเสียงเรียกของพระเจ้าผ่านทางพระวาระของพระองค์
เราจะตระหนักได้ว่า ในขณะที่เราเดินผ่านผู้คน

พระเจ้ากำลังเฝ้ามองดูเราอยู่ด้วยใจจดจ่อและกระตือรือร้นที่จะพบสัญญาณการตอบรับความรักของพระองค์จากเรา มากกว่าที่จะรอให้เราล้มเหลวในความรับผิดชอบของเรา

พระองค์ไม่เคยละสายตาที่เต็มไปด้วยความรักจากเรา

ไม่มีทางที่เราจะล้มหรือลบความรู้เกี่ยวกับพระองค์ออกไปเพื่อทำตามเนื้อหนังหรืออิสระจากความรับผิดชอบต่อพระเจ้า เราควรจะยินดีกับความใกล้ชิดเป็นพิเศษกับพระเจ้า

และเชื่อมั่นในความรักยิ่งใหญ่ของพระองค์ แสงสว่างการรู้จักพระองค์ให้มากขึ้นแทนที่จะน้อยลง

ความรักที่เรามีต่อวิถีทางของพระเจ้า และความปรารถนาที่จะรู้วิถีทางนั้น

ควรจะมีมากกว่าความกลัวในความบริสุทธิ์ของพระเจ้า

4.9 นรก

ความคิดที่โดดเด่นเกี่ยวกับนรกคือ เป็นสถานที่ที่ลงโทษ "วิญญาณอมตะ"

ทันทีหลังความตายหรือ สถานที่รับทุกข์ทรมานสำหรับคนที่ถูกปฏิเสธจากการพิพากษา

แต่พระคัมภีร์สอนว่านรกคือหลุมฝังศพ สถานที่ซึ่งทุกคนไปหลังความตาย

คำว่า "เชอล" (sheol) ในภาษาฮีบรู ซึ่งแปลว่า "นรก" นั้นมีความหมายว่า "สถานที่ที่ถูกปิดล้อม"

คำว่านรก (hell) เป็นภาษาอังกฤษกลืน มาจากคำว่า sheol เมื่อเราอ่านพบคำว่า นรก

เราไม่ได้อ่านพบคำที่แปลมาอย่างสมบูรณ์ คำว่า "helmet" (หมวก) มาจากคำว่า hell-met

หมายความว่าสิ่งที่ปกปิดศีรษะ ตามพระคริสตธรรมคัมภีร์ คำว่า นรก หรือ สถานที่ที่ปิดล้อม

คือหลุมฝังศพ มีหลายตัวอย่างที่แสดงว่า sheol แปลว่าหลุมฝังศพ

พระคริสตธรรมคัมภีร์ฉบับแปลใหม่หลายฉบับ ใช้คำว่า "หลุมฝังศพ" แทนคำว่า "นรก"

ตัวอย่างการใช้คำว่าหลุมฝังศพ

น่าจะลบความคิดที่ว่านรกเป็นสถานที่ที่เต็มไปด้วยไฟและเครื่องทรมานสำหรับคนอธรรม

- "ขอให้คนอธรรม เจ็บเสียงไปยังแดนผู้ตาย" (สดุดี 31:17)

พวกเขาไม่ได้ส่งเสียงหวีดร้องด้วยความทุกข์ทรมาน

- "พระเจ้าจะทรงไถ่จิตวิญญาณของข้าพเจ้าจากฤทธานาพาของแดนผู้ตาย"

(สดุดี 49:15) วิญญาณหรือร่างกายของดาวิดจะฟื้นขึ้นจากแดนผู้ตายหรือนรก

ความเชื่อที่ว่านรกเป็นสถานที่สำหรับลงโทษคนอธรรม ที่ซึ่งพวกเขาหนีออกมาไม่ได้

ไม่สอดคล้องกับที่ว่าคนชอบธรรมลงนรก และออกมาได้อีก โยเซยา 13:14 กล่าวว่า

"เราจะไถ่เขาให้พ้นอำนาจแดนคนตาย เราจะไถ่เขาให้พ้นความตาย"

1 โครินธ์ 15:55 หมายถึงการฟื้นขึ้นจากความตายเมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมา

ในการกลับมาอีกครั้ง (ดูบทเรียนที่ 5.5)

"ความตายและแดนมรณาก็ส่งคืนคนทั้งหลายที่อยู่ในแดนนั้น" (วิวรณ์ 20:13)

สังเกตดูความสอดคล้องของคำว่า ความตาย เช่น แดนคนตาย นรก (ดู สดุดี 6:5)

ฮันนาห์บันทึกไว้ใน 1 ซามูเอล 2:6 ว่า "พระเจ้าทรงประหารและทรงให้มีชีวิต

พระองค์ทรงนำลงไปถึงแดนคนตายและก็นำขึ้นมา"

เมื่อคำว่า "นรก" คือคำว่าหลุมฝังศพ หรือแดนคนตาย

คนชอบธรรมจะรอดจากนรกเพื่อพวกเขาฟื้นขึ้นมาสู่ชีวิตนิรันดร์

จึงเป็นไปได้ที่จะลงนรกหรือเข้าสู่แดนคนตายและจากมาโดยการฟื้นขึ้นมาจากความตาย

ตัวอย่างที่เห็นได้ชัดคือ พระเยซูผู้ซึ่งพระเจ้ามิได้ "ละพระองค์" ไว้ในแดนคนตาย

ทั้งพระมิ่งสงฆ์ของพระองค์ ก็ไม่เปียกเ็นไป" (กิจการของอัครทูต 2:31)

เพราะว่าพระองค์ทรงฟื้นขึ้นจากความตาย ร่างกายของพระองค์ไม่ได้ถูกละไว้ในแดนคนตาย

แปลว่า ร่างกายของพระองค์อยู่ที่นั่นเพียงระยะสั้นๆ คือเวลา 3 วัน ซึ่งพระองค์อยู่ในอุโมงค์ฝังศพ

การที่พระคริสต์ลงไปยังแดนคนตาย หมายความว่า สถานที่นั้นไม่ได้มีไว้สำหรับคนอธรรมเท่านั้น

ทั้งคนดี และคนไม่ดีต่างก็ไปที่แดนคนตาย หลุมฝังศพของพระเยซูถูกจัดไว้กับ "คนอธรรม"

(อิสยาห์ 53:9) ยาโคบกล่าวว่า ท่านจะ "โคกเศร้าถึงลูกเราจนกว่าเราจะตามลงไปยังแดนคนตาย"

(ปฐมกาล 37:35)

บัญญัติของพระเจ้าสำหรับความบาปคือ ความตาย (โรม 6:23; 8:13; ยากอบ 1:15)

ความตายคือการไม่รับรู้อะไรอีกเลย ความบาปส่งผลให้เกิดความพินาศไม่ใช่การทนทุกข์นิรันดร์

(มัทธิว 21:41; 22:17; มาระโก 12:9; ยากอบ 4:12) ตัวอย่างเช่น การที่ผู้คนถูกทำลายโดยน้ำท่วม

(ลูกา 17:27,29) อิสราเอลตายในถิ่นทุรกันดาร (1 โครินธ์ 10:10) ในเหตุการณ์ทั้งสองนี้

คนบาปตายไม่ใช่รับทุกข์ทรมานนิรันดร์

จึงเป็นไปได้ที่คนอธรรมจะถูกลงโทษให้ทนทุกข์ทรมานนิรันดร์

พระเจ้าไม่ถือว่าเป็นบาปหรือบันทึกไว้ในบัญชีของเรา ถ้าเราไม่รู้พระวาระของพระองค์ (โรม

5:13) คนที่ทำเช่นนั้นจะยังคงนอนตาย

คนที่รู้จักธรรมบัญญัติของพระเจ้าจะฟื้นขึ้นจากความตายและถูกพิพากษาเมื่อพระคริสต์เสด็จมา

ถ้าเป็นคนอธรรม เขาจะถูกลงโทษด้วยความตายเพราะเป็นค่าจ้างของความบาป ดังนั้น

พวกเขาจะตายอีกครั้งและตายอยู่อย่างนั้นตลอดไป นี่คือการตายครั้งที่สองในวิวรณ์ 2:11;
20:6

โดยนัยนี้เองที่บทลงโทษสำหรับความบาปจะเป็น "นิรันดร์" คือเป็นการตายที่ไม่รู้จบ
ในเฉลยธรรมบัญญัติ 11:4 กล่าวถึงการทำลายกองทัพของฟาโรห์ในทะเลแดงว่า
เป็นการทำลายนิรันดร์ เพราะพวกเขาจะไม่มารบกวนอิสราเอลอีกเลย
"พระองค์ทรงกระทำให้น้ำในทะเลแดงท่วมเขา พระเจ้าทรงทำลายเขาทั้งหลายจนทุกวันนี้"
แม้ในสมัยพระคริสต์ธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม
ผู้ที่เชื่อก็เข้าใจว่าจะมีการฟื้นขึ้นจากความตายในวันสุดท้าย
ซึ่งคนอธรรมที่ต้องรับผิดชอบจะต้องกลับไปยังแดนคนตาย โยบ 21:30,32 เขียนไว้ว่า "คนอธรรม
จะถูกนำไปในวันแห่งพระพิโรธ แต่เขาจะถูกนำไปยังหลุมศพ"
คำอุปมาเรื่องการกลับมาของพระคริสต์ และการพิพากษากล่าวว่า คนอธรรมจะถูก "ฆ่าเสีย"
ต่อหน้าพระคริสต์ (ลูกา 19:27)
นี่ไม่เข้ากับความคิดว่าคนอธรรมจะอยู่ในสภาพรู้ตัวและถูกทรมานเป็นนิตย์
และไม่ยุติธรรมที่คนเราจะต้องถูกทรมานเป็นนิตย์ เพราะทำผิดมา 70 ปี
พระเจ้าไม่ทรงพอพระทัยกับการลงโทษคนอธรรม จึงคาดหวังได้ว่า
พระองค์จะไม่ลงโทษพวกเขาเป็นนิตย์ (เอเสเคียล 18:23,32; 33:11 เทียบ 2 เปโตร 3:9)
คำว่า "นรก" มักจะมากับคำว่าไฟและการทรมาน
นี่ขัดแย้งกับพระคริสต์ธรรมคัมภีร์ที่สอนเกี่ยวกับนรก "ดังกะ" เขาถูกกำหนดไว้ให้แก่แดนผู้ตาย
มัจจุราชจะเป็นเมฆบาลของเขา" (สดุดี 49:14) แปลว่าหลุมฝังศพ เป็นสถานที่สงบ
ร่างกายของพระคริสต์อยู่ในหลุมศพถึง 3 วัน แต่ก็ไม่เปื่อยเน่าไป (กิจการของอัครทูต 2:31)
นี่คงเป็นไปได้หากแดนคนตายเต็มไปด้วยไฟ เอเสเคียล 32:26-30
ทำให้เราเห็นภาพของนรกผู้ยิ่งใหญ่ของบรรดาชาติต่างๆ นอนสงบในหลุมศพ "ผู้แก่วัย
ลงไปยังแดนคนตายพร้อมกับยุทธโรปกรณ์ของเขา ผู้ซึ่งมีดาบวางไว้ได้ศีรษะของเขา
ท่านจะนอนอยู่ กับคนเหล่านั้นที่ถูกฆ่า" เป็นประเพณีที่จะฝังนรกกับอาวุธของพวกเขาไว้ด้วยกัน
โดยวางศีรษะของพวกเขาไว้บนดาบ
การที่พวกเขาอนสงบนิ่งในหลุมศพไม่ให้ความคิดที่ว่านรกมีไฟ สิ่งของต่างๆ ก็ไปยังนรกเดียวกัน
แสดงว่านรกไม่ใช่สถานที่ซึ่งทรมานวิญญาณ เปโตรกล่าวกับคนอธรรมคนหนึ่งว่า
"ให้เงินของเจ้าพินาศไปกับตัวของเจ้าด้วยเถิด" (กิจการของอัครทูต 8:20)

โยนาห์ถูกกลืนลงไปในห้องปลา "โยนาห์ก็อธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์
พระเจ้าของท่านจากภายในท้องปลานั้นว่า "ข้าพระองค์ร้องทุกข์ต่อพระเจ้า

ข้าพระองค์ร้องทูลจากท้องของแดนคนตาย" (โยนาห์ 2:1-2)

ท้องของปลาถูกอุปมาเป็นท้องของแดนคนตาย ท้องของปลาเป็น "ที่ถูกปิดล้อม"

ซึ่งเป็นคำแปลพื้นฐานของคำว่า sheol เห็นได้ว่าไม่ใช่ที่มีไฟ

และโยนาห์ออกมาจากท้องของแดนคนตาย เมื่อปลาสำรอกเขาออกมา

นี่คือการฟื้นคืนจากความตายของพระคริสต์ คู่มือทิว 12:40

อุปมาเรื่องไฟ

พระคริสตธรรมคัมภีร์ใช้ภาพของไฟนินทรีย์ในการแสดงให้เห็นถึงพระพิโรธของพระเจ้าต่อความบา

ป ซึ่งมีผลทำลายคนบาปในหลุมศพอย่างสมบูรณ์ เมืองโสโดมถูกลงโทษด้วย "ไฟนินทรีย์" (ยูดาห์
ข้อ 7) เพราะความชั่วร้ายของชาวเมือง ปัจจุบันนี้เมืองนั้นเป็นซากปรักหักพังจมอยู่ใต้เดดซี

(Dead Sea) ไม่ใช่ถูกไฟเผาอยู่ เป็นการจำเริญที่เราจะต้องเข้าใจคำว่า "ไฟนินทรีย์"

เยรูซาเล็มเคยถูกขู่ว่าจะถูกเผาด้วยไฟ

นินทรีย์แห่งพระพิโรธของพระเจ้าเนื่องจากความผิดบาปของอิสราเอล

"เราจะก่อไฟที่ประตูเมืองเหล่านั้น และไฟนั้นจะเผาผลาญราชวงศ์ทั้งหลายของเยรูซาเล็ม

และจะดับก็ไม่ได้" (เยเรมีย์ 17:27)

เยรูซาเล็มถูกพยากรณ์ไว้ว่าจะเป็นเมืองของแผ่นดินของพระเจ้า (อิสยาห์ 2:2-4; สดุดี 48:2)

พระเจ้าไม่ได้มีพระประสงค์ให้เราแปลความตามตัวอักษร

บ้านใหญ่ทุกหลังในเยรูซาเล็มถูกเผาลงหมด (2 พงศัตถีย์ 25:9) แต่ไฟไม่ได้ไหม้ตลอดเป็นนิตย์

พระเจ้าทรงลงโทษแผ่นดินแห่งเอโดมด้วยไฟซึ่งจะไม่ดับทั้งกลางวันและกลางคืน

ควันของมันจะขึ้นอยู่เสมอเป็นนิตย์ มันจะถูกทิ้งร้างอยู่ชั่วชาติพันธุ์

นกที่ต้อและอีกาจะอาศัยอยู่ที่นั่น ตาแยจะออกในป้อมปราการของมัน" (อิสยาห์ 34:9-15)

สัตว์และต้นไม้จะอาศัยอยู่ในซากปรักหักพังของเอโดม

ไฟนินทรีย์คงจะต้องหมายถึงพระพิโรธของพระเจ้าและการทำลายสถานที่นั้นอย่างราบคาบ

คำในภาษาฮีบรูและภาษากรีกซึ่งแปลว่า "เป็นนิตย์" หมายความว่า "ชั่วอายุ" บางครั้งหมายถึง

ไม่รู้จบ เช่นชั่วอายุของอาณาจักร แต่ก็ไม่ใช่เสมอไป เอเสเคียล 32:14-15

"ป้อมปราการและหอสองจะกลายเป็นถ้ำตลอดไป จนกว่าพระวิญญาณจะเทลงมาสู่เรา"

หลายครั้งที่พระพิโรธของพระเจ้าต่อความบาปของเยรูซาเล็มและอิสราเอลถูกเปรียบเป็นไฟ "ความกริ้วและความโกรธของเราจะเทลงมาบนสถานที่นี้ จะเผาผลาญเสียและจะดับไม่ได้" (เยเรมีย์ 7:20 ตัวอย่างอื่นๆ ได้แก่ เพลงคร่ำครวญ 4:11; 2 พงศกษัตริย์ 22:17) ไฟเกี่ยวข้องกับการพิพากษาของพระเจ้า โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมา "ดูเถิด วันนั้นจะมาถึง คือวันที่จะเผาไหม้เหมือนเตาอบ เมื่อคนที่อวดดีทั้งสิ้น และคนที่ประกอบกรณกรรมทั้งหมดจะเป็นเหมือนตอข้าว วันที่จะมานั้นจะไหม้เขาหมด" (มาลาคีย์ 4:1) เมื่อตอข้ามหรือร่างกายมนุษย์ถูกเผาด้วยไฟ ก็จะกลับไปเป็นผลผลิตดิน ไม่มีอะไรโดยเฉพาะร่างกายมนุษย์จะถูกเผาอยู่เป็นนิรันดร์ คำว่า "ไฟนิรันดร์" ไม่ใช่การทนทุกข์นิรันดร์ตามตัวอักษร ไฟไม่สามารถไหม้อยู่นิรันดร์ ถ้าไม่มีอะไรให้เผา "แดนมรณ" ก็ "ถูกผลักทิ้งลงไปเบื้องไฟ" (วิวรณ์ 20:14) ดังนั้นแดนคนตายจึงไม่ใช่ "บึงไฟ" ซึ่งหมายถึงการถูกทำลายอย่างสิ้นเชิง ตามพระธรรมวิวรณ์ แดนคนตายจะถูกทำลายอย่างสิ้นเชิง เพราะในตอนปลายของสหัสวรรษจะไม่มีความตายอีกต่อไป

เกเฮนนา (Gehenna)

ในพระคัมภีร์ธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ มีคำในภาษากรีกสองคำที่แปลว่า "นรก" คำว่า "hades" คือ คำว่า "sheol" ในภาษาฮีบรู "เกเฮนนา" เป็นชื่อของหลุมขยะนอกกรุงเยรูซาเล็มที่ใช้เผาขยะจากในเมือง เป็นหลุมขยะที่เมืองต่างๆ หลายเมืองมีอยู่ในปัจจุบัน (เช่น "สโมกกี เมาน์เทน" ที่มะนิลา ฟิลิปปินส์) คำว่า "เกเฮนนา" ไม่ควรจะถูกแปลว่า "นรก" เพราะเป็นนามเฉพาะ เกเฮนนา ในภาษาฮีบรูตรงกับคำว่า "เก-เบน-ฮินโนม" ในภาษาฮีบรู สถานที่นี้อยู่ใกล้เยรูซาเล็ม (โยชูวา 15:8) ในสมัยของพระคริสต์ ใช้เป็นที่ทิ้งขยะ ศพของอาชญากรจะถูกทิ้งที่หลุมขยะนั้น ซึ่งมีไฟเผาอยู่ตลอดเวลา เกเฮนนาจึงเป็นสัญลักษณ์ของการถูกทำลายและถูกปฏิเสธอย่างสิ้นเชิง สิ่งที่ถูกโยนลงไปในไฟจะอยู่ที่นั่นเป็นนิรันดร์ ร่างกายจะถูกเผากลับคืนเป็นผงคลีดิน "พระเจ้าของเรานั้นทรงเป็นเพลิงที่เผาผลาญ" (ฮีบรู 12:29) ในวันแห่งการพิพากษา ไฟแห่งพระพิโรธของพระองค์ต่อความบาปจะเผาผลาญคนบาปจนสิ้นซากแทนที่จะปล่อยให้พวกเขาถูกไฟเสียและมีชีวิตรอด เมื่อครั้งที่พระเจ้าทรงพิพากษาอิสราเอลโดยใช้มือของพวกเขาบาปในเกเฮนนา เต็มไปด้วยศพของคนบาปในหมู่ประชากรของพระเจ้า (เยเรมีย์ 7:32-33) พระเยซูทรงใช้ความคิดในเรื่องของเกเฮนนามาใช้ในการสั่งสอน พระองค์มักจะตรัสว่าผู้ที่ถูกปฏิเสธในวันพิพากษาเมื่อพระองค์เสด็จกลับมาจะ "ถูกทิ้งในนรกในไฟที่ไม่รู้ดับในที่นั้น ตัวหนอนก็ไม่ตาย" (มาระโก 9:43,48)

คำว่าเกเฮนน่าในความคิดของชาวยิวคือการถูกทำลายและถูกปฏิเสธ เราเห็นแล้วว่า
ไฟนินดร์เป็นคำที่ใช้แทนพระพิโรธของพระเจ้าต่อความบาปและการทำลายคนบาป
โดยความตายอย่างสิ้นเชิง
คำว่า "ในทีนั้น ตัวหนอนก็ไม่ตาย" เป็นส่วนหนึ่งของการทำลายอย่างสิ้นเชิง
เพราะในความเป็นจริง ไม่มีหนอนที่ไม่ตายตามตัวอักษร
ความจริงที่เกเฮนน่าเป็นสถานที่ที่ขังโทษคนอธรรมในหมู่ประชากรของพระเจ้า
แสดงให้เห็นความเหมาะสมของการที่พระคริสต์ใช้ภาพของเกเฮนน่าในการสั่งสอน

บทเรียน 4: คำถาม

1. เกิดอะไรขึ้นหลังความตาย
 - ก) วิญญาณไปสวรรค์
 - ข) เราไม่รู้สักตัวเลย
 - ค) วิญญาณถูกรวบรวมไว้ในที่หนึ่ง รอคอยการพิพากษา
 - ง) วิญญาณชั่วร้ายไปนรก วิญญาณชอบธรรมไปสวรรค์
2. วิญญาณคืออะไร
 - ก) ส่วนที่เป็นอมตะของเรา
 - ข) คำที่แปลว่า "ร่างกาย บุคคล สิ่งเนรมิตสร้าง"
 - ค) สิ่งเดียวกับจิตวิญญาณ
 - ง) สิ่งไปสวรรค์หรือนรกหลังความตาย
3. ความตายคือการอยู่ในสภาพไม่รู้สักตัวใช่หรือไม่
 - ก) ใช่
 - ข) ไม่ใช่
4. นรกคืออะไร
 - ก) สถานที่สำหรับคนชั่วร้าย
 - ข) การทนทุกข์ทรมานในชีวิตนี้
 - ค) หลุมฝังศพ

5.1 คำจำกัดความแผ่นดินของพระเจ้า

บทเรียนก่อนหน้านั้นแสดงให้เห็นว่าพระเจ้ามีพระประสงค์ที่จะให้รางวัลแก่ผู้ที่สัตย์ซื่อกับพระองค์ด้วยชีวิตนิรันดร์เมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมา ชีวิตนิรันดร์นี้จะเกิดขึ้นบนโลก

คำสัญญาของพระเจ้าในเรื่องนี้ไม่เคยบอกเป็นนัยเลยว่าผู้ที่สัตย์ซื่อจะได้ไปสวรรค์

"ชาวประเสริฐเรื่องแผ่นดินของพระเจ้า" (มัทธิว 4:23)

ถูกแจ้งแก่อัคราโหมในรูปของพระสัญญาของพระเจ้าที่จะประทานชีวิตนิรันดร์บนโลกให้ (กาลาเทีย 3:8)

"แผ่นดินของพระเจ้า" จะมาถึงหลังการเสด็จกลับมาของพระคริสต์

แม้ว่าพระเจ้าจะเป็นกษัตริย์ครอบครองสิ่งที่พระองค์ทรงเนรมิตสร้างทั้งหมด

แต่พระองค์ก็ประทานอิสรภาพให้กับมนุษย์ในการปกครองโลกและดำเนินชีวิตของตนเองตามใจปรารถนา ปัจจุบันโลกจึงเต็มไปด้วย "อาณาจักรของมนุษย์" (ดาเนียล 4:17)

เมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมา

"ราชอาณาจักรแห่งพิภพนี้ได้กลับเป็นราชอาณาจักรขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราและเป็นของพระคริสต์ของพระองค์ และพระองค์จะทรงครอบครองตลอดไปเป็นนิรันดร์" (วิวรณ์ 11:15)

พระประสงค์ของพระองค์จะสมบูรณ์ในโลกนี้ พระเยซูจึงได้สอนให้เราอธิษฐานว่า

"ขอให้แผ่นดินของพระองค์มาตั้งอยู่ ขอให้เป็นไปตามน้ำพระทัยของพระองค์"

ในสวรรค์เป็นอย่างไรก็ให้เป็นไปอย่างนั้นในแผ่นดินโลก" (มัทธิว 6:10) คำว่า

"แผ่นดินของพระเจ้า" จึงใช้แทนไปมากับคำว่า "แผ่นดินสวรรค์" (มัทธิว 13:11; มาระโก 4:11)

เราไม่เคยพบคำว่า "แผ่นดินในสวรรค์" พระคริสต์จะทรงสถาปนา "แผ่นดินสวรรค์"

บนโลกเมื่อพระองค์เสด็จกลับมา น้ำพระทัยของพระเจ้าในสวรรค์สำเร็จโดยทูตสวรรค์ชั้นใด (สดุดี 103:19-21) ก็จะเป็นอย่างนั้นในแผ่นดินของพระเจ้าที่จะมาตั้งอยู่

เมื่อโลกจะเป็นที่อยู่ของคนชอบธรรม ผู้ซึ่งจะ "เป็นเหมือนทูตสวรรค์" (ลูกา 20:36)

การเข้าสู่แผ่นดินของพระเจ้าเมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมาเป็นผลลัพธ์สุดท้ายของความบากบั่นในชีวิตของคริสเตียน (มัทธิว 25:34; กิจการของอัครทูต 14:22)

จึงเป็นเรื่องจำเป็นที่เราจะเข้าใจเรื่องนี้ให้ถูกต้อง คำสอนของฟิลิปเกี่ยวกับพระคริสต์เป็นคำสอน

"ว่าด้วยแผ่นดินของพระเจ้าและพระนามแห่งพระเยซูคริสต์" (กิจการของอัครทูต 8:5,12)

ข้อความแล้วข้อความเล่าที่ย้ำเตือนเราว่า "แผ่นดินของพระเจ้า"

เป็นหน้าที่หลักของคำสอนของเปาโล (กิจการของอัครทูต 19:8; 20:25; 28:23,31)

เราจำเป็นต้องเข้าใจหลักคำสอนเรื่องแผ่นดินของพระเจ้าเพราะเป็นส่วนสำคัญของข่าวประเสริฐ
"เราทั้งหลายจำต้องทนความยากลำบากมากจึงจะได้เข้าไปในแผ่นดินของพระเจ้า"

(กิจการของอัครทูต 14:22)

แผ่นดินของพระเจ้าเป็นแสงสว่างอยู่ที่ปลายทางชีวิตและเป็นแรงจูงใจให้เกิดการเสียสละในชีวิตของคริสเตียนที่แท้

เนบูคัดเนสซาร์ กษัตริย์แห่งบาบิโลน ต้องการจะเห็นโลกหน้า (ดาเนียล 2)

พระองค์ได้เห็นนิมิตเป็นปฏิมากรขนาดใหญ่ ประกอบด้วยโลหะหลายอย่าง ดาเนียลแปลความว่า
เศียรทองคำของปฏิมากรคือกษัตริย์แห่งบาบิโลน (ดาเนียล 2:38)

ต่อจากพระองค์ไปจะมีราชอาณาจักรด้อยกว่ารอบๆ อิสราเอล และจบลงด้วย"

นิ้วเท้าเป็นเหล็กปนดินชั้นใด ราชอาณาจักรนั้นจึงแข็งแรงบ้างเปราะบางบ้างชั้นนั้น" (ดาเนียล 2:42)

สมดุลงานอำนาจในโลกนี้ถูกแบ่งแยกเป็นของชาติต่างๆ บ้างก็แข็งแรง บ้างก็อ่อนแอ

ดาเนียลเห็นหินก้อนหนึ่งกระทบปฏิมากรที่เท้า ทำให้ปฏิมากรแตกเป็นชิ้นๆ

แต่ก้อนหินนั้นกลายเป็นภูเขาใหญ่จนเต็มพิภพ (ดาเนียล 2:34-35) หินก้อนนี้คือพระเยซู (มัทธิว

21:42; กิจการของอัครทูต 4:11; เอเฟซัส 2:20; 1 เปโตร 2:4-8) "ภูเขา"

ที่พระองค์จะทรงสร้างไปทั่วโลกนี้คือแผ่นดินนิรันดร์ของพระเจ้า

ซึ่งจะสร้างขึ้นเมื่อพระองค์เสด็จกลับมาเป็นครั้งที่สอง

คำพยากรณ์นี้พิสูจน์ให้เห็นว่าแผ่นดินนั้นจะถูกสร้างบนโลกไม่ใช่ในสวรรค์

แนวคิดหลักของบทอื่นๆ คือแผ่นดินนี้จะสร้างขึ้นจริงอย่างสมบูรณ์เมื่อถึงการเสด็จกลับมาของพระคริสต์เท่านั้น

เปาโลพูดถึงการที่พระเยซูทรงพิพากษาคนเป็นและคนตาย

"เมื่อพระองค์จะเสด็จมาปรากฏกับแผ่นดินของพระองค์" (2 ทิโมธี 4:1)

มีคำ 4:1 เลือกเอาความคิดของดาเนียลที่ว่า แผ่นดินของพระเจ้าเป็นเหมือนภูเขาใหญ่

"ในยุคหลังจะเป็นดังนี้ คือภูเขาแห่งพระนิเวศของพระเจ้าจะถูกสถาปนาขึ้น"

มากล่าวและอธิบายรายละเอียดของแผ่นดินของพระเจ้าบนโลก (มีคำ 4:1-4)

พระเจ้าจะทรงมอบบัลลังก์ของดาวิดในเยรูซาเล็มให้พระเยซู "ท่านจะครอบครอง เป็นนิตย์

และแผ่นดินของท่านจะไม่รู้จักสิ้นสุดเลย" (ลูกา 1:32,33) เมื่อพระเยซูเสด็จกลับมา

"และแผ่นดินของท่านจะไม่รู้จักสิ้นสุดเลย" เชื่อมโยงกับดาเนียล 2:44

พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์จะทรงสถาปนาราชอาณาจักรหนึ่ง ซึ่งไม่มีวันทำลายเสียได้

หรือราชอาณาจักรนั้นจะไม่ตกไปแก่ชนชาติอื่น" วิวรณ์ 11:15 เขียนว่า

"ราชอาณาจักรแห่งพิภพนี้ได้กลับเป็นราชอาณาจักรขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา

และเป็นของพระคริสต์ของพระองค์และพระองค์จะทรงครอบครองตลอดไปเป็นนิรันดร์”
เวลาที่ว่านี่คือ เวลาที่พระคริสต์จะเสด็จกลับมาเป็นครั้งที่สอง

5:2 แผ่นดินนั้นยังมิได้สถาปนาในขณะนี้

มีหลายเสียงที่กล่าวว่าแผ่นดินของพระเจ้าปรากฏอยู่ในปัจจุบัน ประกอบไปด้วยผู้ที่เชื่อ นั่นคือ “คริสตจักร” เป็นที่แน่ใจว่าผู้ที่เชื่ออย่างแท้จริงได้รับ “ความรอด” และมีที่ที่จัดเตรียมไว้ให้ในแผ่นดินของพระเจ้า แต่ไม่เป็นที่สงสัยเลยว่า เราไม่ได้อยู่ในแผ่นดินนั้นในขณะนี้ เพราะพระคริสต์ยังมิได้เสด็จกลับมา เห็นได้จากสิ่งที่เราได้ศึกษาในบทเรียนที่ผ่านมาว่า “เนื้อและเลือดจะมีส่วนในแผ่นดินของพระเจ้าไม่ได้” (1 โครินธ์ 15:50) เราเป็น “ผู้รับมรดกแผ่นดินซึ่งพระองค์ทรงสัญญาไว้แก่ผู้ที่รักพระองค์” (ยากอบ 2:5) เพราะการรับบัพติศมาทำให้เราเป็นผู้รับมรดกของพระสัญญาที่มีต่ออับราฮัม ซึ่งเป็นพระสัญญาที่ประกอบด้วยชาวประเสริฐของแผ่นดินของพระเจ้า (มัทธิว 4:23; กาลาเทีย 3:8,27-29) เมื่อพระสัญญาที่มีต่ออับราฮัมสำเร็จในเวลาซึ่งพระคริสต์เสด็จกลับมา เราก็จะได้รับมรดกแผ่นดินของพระเจ้า (มัทธิว 25:34; 1 โครินธ์ 6:9-10; 15:50; กาลาเทีย 5:21; เอเฟซัส 5:5) ภาษาที่ใช้กล่าวถึงการรับมรดกในอนาคตแสดงว่าแผ่นดินนั้นยังมิได้เป็นของผู้ที่เชื่อในขณะนี้ พระเยซูได้ตรัสคำอุปมาเพื่อแก้ไขข้อเข้าใจผิดของคนที่คิดว่า “แผ่นดินของพระเจ้าจะมาตั้งอยู่ในทันทีทันใด พระองค์ตรัสว่ามีเจ้านายองค์หนึ่งไปเมืองไกล เพื่อจะรับอำนาจมาครองแผ่นดิน แล้วจะกลับมา” ท่านเรียกหาสมอบความรับผิดชอบให้ “เมื่อท่านได้รับอำนาจครองแผ่นดินกลับมาแล้ว ท่านจึงเรียกหาทั้งหลายมา” และพิพากษาพวกเขา (ลูกา 19:11-27) เจ้านายองค์นั้นเปรียบเป็นพระเยซูผู้ทรงเดินทาง “ไกล” ไปสวรรค์เพื่อรับแผ่นดินมาครองและนำกลับมาพร้อมพระองค์เมื่อพระองค์เสด็จกลับมาเพื่อพิพากษาโลก จึงเป็นไปได้ที่ “ทาส” จะครอบครองแผ่นดินนั้นในระหว่างที่เจ้านายไม่อยู่ ตัวอย่างต่อไปนี้แสดงหลักฐานสนับสนุนคำกล่าวข้างต้น

- “พระเยซูตรัสว่า “ราชอาณาจักรของเรามีได้เป็นของโลกนี้” (ยอห์น 18:36)

พระองค์อาจจะกล่าวว่า “เราเป็นกษัตริย์” (ยอห์น 18:37) แสดงว่า “ความเป็นกษัตริย์”

ในปัจจุบันของพระคริสต์ไม่ได้หมายความว่าแผ่นดินของพระองค์ถูกสถาปนาขึ้น
 แม้แต่ผู้ที่สัตย์ซื่อในศตวรรษแรกก็ยังรอคอย "แผ่นดินของพระเจ้า" (มาระโก 15:43)

- พระคริสต์ตรัสกับสาวกของพระองค์ว่าพระองค์จะไม่มีน้ำองุ่นอีก

"จนวันนั้นมาถึง คือวันที่เราจะดื่มกันใหม่กับพวกท่านในแผ่นดินแห่งพระบิดาของเรา"

(มัทธิว 26:29) หมายความว่า แผ่นดินนั้นอยู่ในอนาคต
 ซึ่งเป็นสิ่งที่ผู้คนเข้าใจกันเมื่อพระคริสต์ทรงสั่งสอนเรื่อง

"ข้าพเจ้าประเสริฐเรื่องแผ่นดินของพระเจ้า" (ลูกา 8:1)

"ผู้ที่รับประทานอาหารในแผ่นดินของพระเจ้านี้เป็นสุข" (ลูกา 14:15)

- "จัดเตรียมแผ่นดินมอบให้แก่ท่าน

ท่านทั้งหลายจะกินและดื่มที่โต๊ะของเราในแผ่นดินของเรา" (ลูกา 22:29-30)

- พระเยซูทรงอธิบายถึงหมายสำคัญหลาย

อย่างที่จะบอกถึงการเสด็จมาอีกครั้งของพระองค์และตรัสว่า "เช่นนั้นแหละ
 เมื่อท่านทั้งหลายเห็นเหตุการณ์เหล่านั้นเกิดขึ้น
 ก็ให้รู้ว่าแผ่นดินของพระเจ้าใกล้จะถึงแล้ว" (ลูกา 21:31)

เป็นเรื่องเป็นไปได้ที่แผ่นดินของพระเจ้าจะตั้งอยู่ก่อนการเสด็จกลับมาอีกครั้ง

- "เราทั้งหลายจำต้องทนความยากลำบากมากจึงจะได้เข้าไปในแผ่นดินของพระเจ้า"

(กิจการของอัครทูต 14:22)

ผู้ที่เชื่อและทนทุกข์ยากลำบากทุกคนจะอธิษฐานอย่างจริงใจที่จะให้แผ่นดินของพระเจ้า
 จ้ามายังอยู่ (มัทธิว 6:10)

- พระเจ้าทรง "เรียกท่านให้เข้ามาในแผ่นดินของพระองค์" (1 เธสะโลนิกา 2:12)

เราจะต้องแสวงหาการเข้าสู่แผ่นดินนั้นโดยการแสวงหาความชอบธรรมของพระเจ้า

(มัทธิว 6:33)

5.3 แผ่นดินของพระเจ้าในอดีต

แผ่นดินของพระเจ้าเป็นรางวัลในอนาคตสำหรับผู้เชื่อ
 เป็นแรงจูงใจให้พวกเขามีชีวิตที่อุทิศให้กับการมีชีวิตตามแบบอย่างของพระคริสต์
 อยู่อย่างทนทุกข์ยากลำบาก

วันเวลาของพวกเขาหมดไปกับการมีใจใคร่จะเข้าใจและเห็นคุณค่าของแผ่นดินที่จะมาตั้งอยู่
แผ่นดินนี้เป็นเป้าหมายของการดิ้นรนฝ่ายจิตวิญญาณและการประกาศถึงพระเจ้าผู้ซึ่งพวกเขารัก
เช่นรักบิดา

พระคริสตธรรมคัมภีร์พูดถึงรายละเอียดเกี่ยวกับแผ่นดินของพระเจ้า

เราต้องใช้เวลาทั้งชีวิตที่เดียวกว่าจะค้นพบรายละเอียดสักสองสามอย่าง

วิธีหนึ่งที่จะเข้าใจหลักการพื้นฐานของแผ่นดินของพระเจ้า

คือการมองเห็นว่าแผ่นดินของพระเจ้าเคยมาตั้งอยู่ในอดีตในรูปของชนชาติอิสราเอล

แผ่นดินนี้จะถูกสถาปนาขึ้นอีกครั้งเมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมา

พระคริสตธรรมคัมภีร์บอกให้รู้เรื่องชนชาติอิสราเอลเพื่อเราจะได้เข้าใจอย่างกว้างๆ

ว่าแผ่นดินของพระเจ้าจะเป็นอย่างไร

พระเจ้ามักจะถูกเรียกว่า "กษัตริย์แห่งอิสราเอล" (อิสยาห์ 44:6 เทียบ อิสยาห์ 41:27; 43:15; สดุดี
48:2; 89:18; 149:2)

และชนชาติอิสราเอลเป็นอาณาจักรของพระองค์โดยพันธสัญญาที่ภูเขซีนาย

หลังจากที่พวกเขาหนีออกจากอียิปต์โดยการข้ามทะเลแดง ในการรักษาพันธสัญญานี้ไว้ พวกเขา

"จะเป็นอาณาจักร...และเป็นชนชาติบริสุทธิ์" (อพยพ 19:5,6)

"เมื่ออิสราเอลออกไปจากอียิปต์...อิสราเอลเป็นอาณาจักรของพระองค์" (สดุดี 114:1,2)

หลังเข้าร่วมพันธสัญญานี้

อิสราเอลเดินทางผ่านถิ่นทุรกันดารซีนายและตั้งหลักแหล่งในดินแดนแห่งพันธสัญญา

คือคานาอัน เพราะว่าพระเจ้าเป็นกษัตริย์ของพวกเขา พวกเขาจึงถูกปกครองโดยผู้วินิจฉัย (เช่น

กิดโอน และแซมซัน) ผู้วินิจฉัยไม่ใช่กษัตริย์ แต่ชี้นำผู้บริหารซึ่งปกครองบางส่วนของประเทศ

ไม่ใช่ทั่วประเทศ พวกเขามักได้รับการแต่งตั้งจากพระเจ้าโดยมีจุดมุ่งหมายเฉพาะ เช่น

เพื่อนำอิสราเอลให้สำนึกบาปและเพื่อช่วยเหลือพวกเขาจากเงื้อมมือของศัตรู

เมื่อพวกอิสราเอลขอให้กิดโอนขึ้นเป็นกษัตริย์ เขาตอบว่า "เราจะไม่ปกครองท่านทั้งหลาย

พระเจ้าจะทรงปกครองท่านทั้งหลายเอง" (ผู้วินิจฉัย 8:23)

ผู้วินิจฉัยคนสุดท้ายคือซามูเอล ในสมัยของเขา

พวกอิสราเอลขอให้เขาตั้งพระราชาเพื่อปกครองพวกเขาอย่างชาติอื่นๆ (1 ซามูเอล 8:5,6)

ตลอดช่วงประวัติศาสตร์

ประชากรที่แท้จริงของพระเจ้าถูกยั่วยวนให้ตีค่าสัมพันธภาพอันใกล้ชิดกับพระเจ้าน้อยลง

และยอมเสียสละสัมพันธภาพนี้เพื่อจะได้เป็นเหมือนประชาชาติที่อยู่รอบข้าง

ความยั่วยวนนี้รุนแรงนักในโลกปัจจุบัน พระเจ้าตรัสตอบซาโมเอลว่า
"เขาทั้งหลายได้ละทิ้งเราไม่ให้เราเป็นกษัตริย์เหนือเขา" (1 ซามูเอล 8:7)
แต่พระเจ้าก็ทรงประทานกษัตริย์ให้กับพวกเขา กษัตริย์องค์แรกคือซาอูลผู้ชั่วร้าย ถัดมาคือ
ดาวิดผู้ชอบธรรม และมีกษัตริย์อื่นๆ ตามมาอีกมากมาย
กษัตริย์ที่มีความคิดฝ่ายจิตวิญญาณจะตระหนักได้ว่าอิสราเอลยังเป็นอาณาจักรของพระเจ้า
และพวกเขาปกครองอิสราเอลในนามของพระเจ้าไม่ใช่ตามสิทธิของตัวเอง
ความเข้าใจในหลักการข้อนี้จะช่วยให้เราเข้าใจถึงการที่ซาโลมอน โอรสของดาวิด ขึ้นครอง
"บัลลังก์เป็นราชาเพื่อพระเยโฮวาห์เจ้า" (2 พงศาวดาร 9:8; 1 พงศาวดาร 28:5; 29:23)
ยุคของซาโลมอนเป็นยุคที่สงบสุขและมั่งคั่ง ซึ่งชี้ให้เห็นถึงแผ่นดินของพระเจ้าว่าจะเป็นอย่างไร
นี่คือเหตุผลที่ทำให้มีการเน้นย้ำว่าซาโลมอนเป็นกษัตริย์ปกครองอิสราเอลในนามของพระเจ้า
เช่นเดียวกับที่พระเยซูจะครองบัลลังก์ในฐานะกษัตริย์แห่งอิสราเอลในนามของพระเจ้า (มัทธิว
27:37,42; ยอห์น 1:49; 12:13)

การพิพากษาของพระเจ้า

เพราะซาโลมอนได้หลงไปจากพระศาสนา อาณาจักรอิสราเอลจึงถูกแบ่งเป็นสองฝ่าย เเรโอบอัม
โอรสของซาโลมอน ปกครองเผ่ายูดาห์ เบนจามิน และครึ่งหนึ่งของเผ่ามนัสเสห์
ส่วนเยโรโบอัมปกครองเผ่าที่เหลือสิบเผ่า อาณาจักรของชนสิบเผ่านี้มีชื่อว่าอิสราเอลหรือเอฟราอิม
ส่วนอีกสองเผ่ามีชื่อว่ายูดาห์ ผู้คนส่วนใหญ่ของเผ่าต่างๆ
เหล่านี้เดินตามแบบอย่างที่ไม่ดีของซาโลมอน พวกเขาอ้างว่าเชื่อในพระเจ้าเที่ยงแท้
แต่ในขณะเดียวกันก็บูชารูปเคารพของชนชาติรอบข้าง
หลายครั้งที่พระเจ้าตรัสผ่านผู้เผยพระวจนะของพระองค์ให้อิสราเอลสำนึกบาป แต่ไม่ได้ผล
พระองค์จึงลงโทษพวกเขา
โดยขับไล่พวกเขาให้ออกจากดินแดนอิสราเอลไปอยู่ในดินแดนของศัตรูคือ พวกอัสซีเรีย
และบาบิโลน ผู้ซึ่งรุกรานอิสราเอลและจับพวกเขาไปเป็นเชลย "พระองค์อดทนกับเขาอยู่หลายปี
และทรงเตือนเขาด้วยพระวิญญาณของพระองค์ทางผู้เผยพระวจนะของพระองค์
เขาก็ยังไม่เงยหูฟัง เพราะฉะนั้น
พระองค์จึงทรงมอบเขาไว้ในมือของชนชาติทั้งหลายแห่งแผ่นดินนั้น" (เนหะมีย์ 9:30)
ชนสิบเผ่าของอิสราเอลไม่เคยมีกษัตริย์ที่ชอบธรรม เยโรโบอัม อาหับ เยโฮอาช
ล้วนถูกบันทึกในพระธรรมพงศกษัตริย์ว่าเป็นพวกบูชารูปเคารพ กษัตริย์องค์สุดท้าย คือ โยเซยา

ในรัชสมัยของพระองค์ อิสราเอลถูกรบครองโดยอัสซีเรีย และทั้งสิบเผ่าถูกต้อนไปเป็นเชลย (2 พงศกษัตริย์ 17) จากนั้น พวกเขาไม่ได้กลับมาอิสราเอลอีกเลย

ชนสองเผ่าแห่งยูดาห์ มีกษัตริย์ที่ชอบธรรมอยู่บ้าง (เช่น เฮเศคียาห์และโยสิยาห์) แม้ว่าส่วนใหญ่จะเป็นกษัตริย์ไม่ชอบธรรม เพราะว่าประชาชนทำบาปครั้งแล้วครั้งเล่า พระเจ้าจึงเหวี่ยงยูดาห์ทิ้งในรัชสมัยของกษัตริย์เศเดคียาห์ กษัตริย์องค์สุดท้ายของยูดาห์ โดยให้บาบิโลนยกกองทัพมาและต้อนอิสราเอลไปเป็นเชลย (2 พงศกษัตริย์ 25)

พวกเขาอยู่ที่บาบิโลน 70 ปี และกลับมาอิสราเอลภายใต้การนำของเอสราและเนหะมีย์ พวกเขาไม่มีกษัตริย์ของตนเองอีกเลย แต่ถูกปกครองโดยพวกบาบิโลน กรีก และโรมัน พระเยซูทรงประสูติในยุคที่โรมันปกครอง เพราะว่าอิสราเอลปฏิเสธพระเยซู พวกเขาถูกพวกโรมันยกมารุกรานในปี ค.ศ. 70 และแตกกระसानานขึ้นไปทั่วโลก เมื่อ 100 ปีที่แล้วมานี้เองที่พวกเขาเริ่มเดินทางกลับมา เป็นการประกาศการกลับมาของพระคริสต์ (ดูภาคผนวก 3)

เอเสเคียล 21:25-27 พยากรณ์จุดจบของแผ่นดินของพระเจ้าตามที่เห็นจากประชาชาติอิสราเอล "ผู้ธรรมที่ลามก คือเจ้านายอิสราเอลเอ๋ย (เศเดคียาห์)

ผู้ที่ยืนยันกำหนดมาถึงแล้ว...พระเจ้าตรัสดังนี้ว่า จงปลดผ้าโพกและถอดมงกุฎออกเสีย (เศเดคียาห์จะพ้นจากการเป็นกษัตริย์) สิ่งต่างๆ

จะไม่คงอยู่อย่างที่เคยเป็น...เราจะกระทำให้เป็นที่พักพิง พังทลาย พังทลาย พังทลาย และจะไม่มีเลย จนกว่าผู้มีสิทธิอันชอบธรรมจะมาถึง และเราจะประทานให้แก่ท่านผู้นั้น"

มีข้อความมากมายที่คร่ำครวญถึงจุดจบของแผ่นดินของพระเจ้า (โยเซยา 10:3;

บทเพลงคร่ำครวญ 5:16; เยเรมีห์ 14:21; ดาเนียล 8:12-14)

การเน้นย้ำคำว่า "พังทลาย" ถึงสามครั้งในเอเสเคียล 21:25-27

หมายถึงการรุกรานของกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์แห่งบาบิโลน ถ้าเราสังเกต

เราจะเห็นตัวอย่างของการที่แผ่นดินของพระเจ้าและกษัตริย์ที่ปกครองอยู่อย่างสอดคล้องกัน

การล้มล้างกษัตริย์เศเดคียาห์ คือการล้มล้างแผ่นดินของพระเจ้า (ดูหัวข้อที่ 5.2)

แผ่นดินของพระเจ้าในอิสราเอลสิ้นสุดลง

"เราจะให้ราชอาณาจักรของพงศ์พันธุ์อิสราเอลสิ้นสุดลงเสียที" (โยเซยา 1:4)

"และจะไม่มีจนกว่า..." แปลว่าแผ่นดินนั้นจะกลับมาอีกครั้งเมื่อ "ผู้มีสิทธิอันชอบธรรมมาถึง และจะประทานให้แก่ผู้นั้น" พระเจ้าจะประทานพระที่นั่งของดาวิด

บรรพบุรุษของท่านให้แก่ท่านและแผ่นดินของท่านจะไม่รู้จักสิ้นสุดเลย" (ลูกา 1:32-33)
นี่คือเวลาที่พระสัญญาเรื่องการฟื้นฟูแผ่นดินของพระเจ้าจะสำเร็จ

การฟื้นฟูอิสราเอล

ผู้เผยพระวจนะในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมกล่าวถึงการ "ฟื้นฟู"

ของแผ่นดินของพระเจ้า เมื่อพระมาซีฮาห์เสด็จกลับมา

สาวกของพระคริสต์ตั้งตารอยคอยเวลาที่ว่านี้ "เมื่อพวกเขาจะมาพร้อมหน้ากัน

พวกเขาถามพระองค์ว่า พระองค์เจ้าข้า

พระองค์จะทรงตั้งราชอาณาจักรขึ้นใหม่ให้แก่ชนอิสราเอลในครั้งนี้อหรือไม่" คือ "เอเสเคียล 21:27

จะสำเร็จในขณะนี้หรือไม่" พระเยซูตรัสตอบว่า

พวกเขาจะไม่มีวันรู้วันเวลาที่พระองค์จะเสด็จกลับมาอีกครั้งหนึ่ง

แม้ว่าทูตสวรรค์จะบอกกับพวกเขาว่าพระองค์จะเสด็จกลับมาอีกอย่างแน่นอน"

(กิจการของอัครทูต 1:6-11)

การฟื้นฟูแผ่นดินของพระเจ้า/อิสราเอลจะเกิดขึ้นเมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมาอีกครั้ง

เปโตรเทศนาสั่งสอนว่าพระเจ้าจะ "ทรงใช้พระคริสต์ซึ่งกำหนดไว้แล้วนั้นมาเพื่อท่านทั้งหลาย

คือพระเยซู พระองค์นั้นสวรรค์จะต้องรับไว้จนถึงวาระเมื่อสิ่งสารพัดจะตั้งขึ้นใหม่

ตามซึ่งพระเจ้าได้ตรัสไว้ โดยปากบรรดาผู้เผยพระวจนะบริสุทธิ์ของพระองค์" (กิจการของอัครทูต

3:20-21)

การเสด็จกลับมาอีกครั้งจะนำมาซึ่งการสถาปนาแผ่นดินของพระเจ้าขึ้นใหม่ดังเช่นการฟื้นฟูแผ่นดิน

เดิมของอิสราเอล

การฟื้นฟูของแผ่นดินของพระเจ้าเป็นหัวใจของผู้เผยพระวจนะของพระเจ้า

- "พระที่นั่งก็ได้รับการสถาปนาด้วยความรักมั่นคง

บนนั้นจะมีผู้หนึ่งนั่งอยู่ด้วยความซื่อสัตย์สุจริตในเต็นท์ของดาวิด

(ในการกลับมาครั้งที่สอง - ลูกา 1:32,33) พินาศ...และมีความชอบธรรม"

(อิสยาห์ 16:5)

- "ในวันนั้น เราจะยกกระท่อมของดาวิดที่ล้มลงแล้วนั้นตั้งขึ้นใหม่ ("บัลลังก์"

ของดาวิดในลูกา 1:32,33) และซ่อมช่องชำรุดต่างๆ เสีย และยกที่สลักหักพังขึ้น

และสร้างเสียใหม่อย่างในสมัยโบราณกาล"

(อาโมส 9:11) ประโยคสุดท้ายเห็นได้ชัดว่าเป็นภาษาที่ใช้กับการฟื้นฟู

- "ลูกหลานของเขา (อิสราเอล) จะเป็นเหมือนสมัยก่อน และชุมนุมของเขาจะได้ถูกสถาปนาไว้ต่อหน้าเรา" (เยเรมีย์ 30:20)
- "พระเจ้าจะเลือกสรรกรุงเยรูซาเล็มอีกครั้งหนึ่ง" (เศคาริยาห์ 2:12) ทำให้เมืองนั้นเป็นนครหลวงของอาณาจักรทั่วโลกของพระองค์ (สดุดี 48:2; อิสยาห์ 2:2-4)
- "เราจะให้ยูดาห์และอิสราเอลกลับสู่สภาพเดิม และสร้างเขาทั้งหลายเสียใหม่ อย่างที่เขาเป็นมาแต่เดิมนั้น ที่นั่นจะได้ยินเสียงบันเทิงและเสียงร่ำร้อง เราจะให้แผ่นดินนั้นกลับสู่สภาพเดิม ในสถานที่นั้น จะเป็นที่พักอาศัยของผู้เลี้ยงแกะ จะมีฝูงแกะผ่านอีก" (เยเรมีย์ 33:7-13)

การกลับมาของพระคริสต์เพื่อสถาปนาแผ่นดินนี้เป็นความหวังที่แท้จริงอิสราเอล ซึ่งเรามีส่วนร่วมด้วยโดยการรับบัพติศมา

5:4 แผ่นดินของพระเจ้าในอนาคต

หัวข้อที่ 1 และ 3 ของบทเรียนนี้ให้ข้อมูลพอสมควรเกี่ยวกับแผ่นดินของพระเจ้า เราได้เห็นว่ายอห์นได้รับพระสัญญาว่าชนชาติทั่วโลกจะได้รับพระพรเพราะพงศ์พันธุ์ของท่าน โธมัส 4:13 ขยายความว่าโลกจะเป็นมรดกของผู้ที่สืบพงศ์พันธุ์ของยอห์น ยกตัวอย่างเช่น พระคริสต์ คำพยากรณ์ที่แสดงภาพพจน์ในดาเนียล 2 อธิบายว่าพระคริสต์จะกลับมาเหมือนอย่างก่อนเล็กน้อยในนิมิต และแผ่นดินนั้นจะแผ่ขยายไปทั่วโลก (สดุดี 72:8) หมายความว่าแผ่นดินของพระเจ้าจะไม่ได้ตั้งอยู่เฉพาะที่เยรูซาเล็มหรือในแผ่นดินของอิสราเอล แม้ว่าดินแดนอิสราเอลจะเป็นหัวใจของแผ่นดินของพระเจ้า ผู้ที่ติดตามพระคริสต์จะเป็น "ราชอาณาจักรและปุโรหิต และพวกเขาจะได้ครอบครองแผ่นดินโลก" (วิวรณ์ 5:10) เราจะครอบครองเมืองต่างๆ กัน คนหนึ่งจะครอบครองสิบ อีกคนจะครอบครองห้า (ลูกา 19:17) พระคริสต์จะมอบอำนาจในการครอบครองประชากรชาติกับเรา (วิวรณ์ 2:27; 2 ทิโมธี 2:12) "พระราชองค์หนึ่ง (พระเยซู) จะครอบครองด้วยความชอบธรรม และเจ้านาย (ผู้ที่เชื่อ) จะครอบครองด้วยความยุติธรรม" (อิสยาห์ 32:1; สดุดี 45:16) พระคริสต์จะครอบครองบัลลังก์ที่สถาปนาขึ้นใหม่ของดาวิดสืบไปเป็นนิรันดร์ (ลูกา 1:32,33) พระองค์จะเข้ามาในตำแหน่งปกครองของดาวิดที่ซึ่งอยู่ที่กรุงเยรูซาเล็ม พระคริสต์จะทรงปกครองจากเยรูซาเล็ม

ที่นั่นจึงถือเป็นนครหลวงของแผ่นดินของพระเจ้าในอนาคต และพระนิเวศจะถูกสร้างขึ้นที่นั่น
 (เอเสเคียล 40-48) ผู้คนจะสรรเสริญพระเจ้าจากทุกมุมโลก (มาลาคีย์ 1:11)
 พระนิเวศนี้จะเป็นศูนย์กลางของการนมัสการของโลก ประชาชาติทั้งปวงจะ
 "ขึ้นไปนมัสการกษัตริย์ไปแล้วไปเล่า คือพระเจ้าจอมโยธา และจะถือเทศกาลอยู่เพิง"
 รอบพระนิเวศในเยรูซาเล็ม
 (เศคาริยาห์ 14:16)
 การเดินทางไปเยรูซาเล็มนี้ ผู้เผยพระวจนะกล่าวไว้ในอิสยาห์ 2:2,3 ว่า "ในยุคหลังจะเป็นดังนี้ คือ
 ภูเขา (แผ่นดิน - ดาเนียล 2:35,44)
 แห่งพระนิเวศของพระเจ้าจะถูกสถาปนาขึ้นให้สูงที่สุดในจำพวกภูเขาทั้งหลาย
 (แผ่นดินและพระนิเวศของพระเจ้าจะถูกยกให้อยู่สูงเหนือแผ่นดินของมนุษย์)
 และประชาชาติทั้งสิ้นจะหลั่งไหลเข้ามาหา และชนชาติทั้งหลายเป็นอันมากจะมากล่าวว่า
 มาเกิดให้เราไปยังภูเขาของพระเจ้า ยิ่งพระนิเวศของพระเจ้าแห่งยาโคบ
 เพื่อพระองค์จะทรงสอนวิถีของพระองค์แก่เรา เพราะว่าพระธรรมจะออกมาจากศิโยน
 และพระวจนะของพระเจ้าจะออกมาจากเยรูซาเล็ม" นี่คือภาพของยุคต้นๆ
 ของแผ่นดินของพระเจ้า เมื่อผู้คนป่าวประกาศการครอบครองบัลลังก์ของพระคริสต์
 และพวกเขาพากันไปยัง "ภูเขา" ของแผ่นดินของพระเจ้า ซึ่งจะค่อยๆ แผ่ขยายออกไปทั่วโลก
 ที่นี้เราจะเห็นภาพของการนมัสการด้วยความกระตือรือร้น
 โศกนาฏกรรมอย่างหนึ่งของมนุษย์ในยุคนี้คือ คนส่วนใหญ่่นมัสการพระเจ้า
 เพราะเหตุผลทางการเมือง สังคม วัฒนธรรม หรืออารมณ์
 มากกว่าเหตุผลที่ว่าพวกเขาเข้าใจอย่างถ่องแท้ว่าพระเจ้าเป็นพระบิดาและพระเจ้าผู้สร้าง
 ในแผ่นดินของพระเจ้าจะมีความกระตือรือร้นที่จะเรียนรู้วิถีทางของพระเจ้า
 พวกเขาจะพากันมาจากทุกมุมโลกไปยังเยรูซาเล็มเพื่อที่จะเรียนรู้เกี่ยวกับพระเจ้าให้มากขึ้น
 แทนที่จะมีระบบและกฎหมายมากมายที่น่าสับสนและไม่ยุติธรรม
 เราจะมีบัญญัติเดียวที่เป็นสากล "พระบัญญัติและพระวจนะของพระเจ้า"
 จะมาจากพระคริสต์ในกรุงเยรูซาเล็ม "ประชาชาติทั้งหลายจะหลั่งไหลเข้ามาหา"
 บอกเป็นนัยว่าความปรารถนาที่จะเรียนรู้จักพระเจ้า
 จะกลบความขัดแย้งระหว่างประชาชาติทั้งหลาย
 เหมือนกับที่กลบความขัดแย้งส่วนบุคคลของคนที่ถูกพิชิตเพื่อการเรียนรู้ดังกล่าว

การที่ประชากรชาติทั้งหลายหลังไหลเข้ามากรุงเยรูซาเล็ม

เป็นภาพเหมือนของพระธรรมอิสยาห์ซึ่งเขียนไว้ว่า พวกยิว พร้อมกันกับพวกนอกกรีต

จะเดินทางหลังไหลไปนมัสการพระเจ้าที่เยรูซาเล็ม สอดคล้องกับที่เขียนไว้ในพระธรรม

เศคาริยาห์ 8:20-23

"ชนชาติทั้งหลายยังจะมา คือประชาชนที่อาศัยอยู่ในหัวเมืองอันมากมาย
ชาวเมืองหนึ่งจะไปหาชาวเมืองอีกเมืองหนึ่ง กล่าวว่า ให้เราไปกันทันที (เศคาริยาห์
14:16 เขียนไว้ว่า "ปีแล้วปีเล่า")

ไปทูลขอพระกรุณาต่อพระเจ้าและแสวงหาพระเจ้าจอมโยธา ข้าพเจ้าก็จะไป เสด็จ
ชนชาติทั้งหลายเป็นอันมาก

และบรรดาประชากรชาติที่เข้มแข็งจะมาแสวงหาพระเจ้าจอมโยธาในเยรูซาเล็ม

สืบคนจากประชากรชาติทุกๆ ภาษา จะยึดชายเสื้อคลุมของยิวคนหนึ่งไว้แล้วกล่าวว่า

ขอให้เราไปกับท่านทั้งหลายเถิด เพราะเราได้ยินว่าพระเจ้าทรงสถิตกับพวกท่าน"

นี่ทำให้เราเห็นภาพว่าคนยิวจะเป็น "หัว" ไม่ใช่ "หาง" ของบรรดาประชากรชาติ

เพราะพวกเขาสำนึกบาปและเชื่อฟัง (เฉลยธรรมบัญญัติ 28:13)

แผนการของพระเจ้าในเรื่องความรอดจะเป็นที่ประจักษ์แก่ทุกคน

การเพิกเฉยต่อความรอดจะสิ้นสุดลง ผู้คนจะต้องคุยกันเรื่องนี้

ซึ่งเป็นเหตุให้พวกเขาบอกชาวยิวว่า "เราได้ยินว่าพระเจ้าทรงสถิตกับพวกท่าน"

บทสนทนาเต็มไปด้วยเรื่องฝ่ายจิตวิญญาณ ไม่ใช่เรื่องไร้สาระเต็มสมองอย่างโลกยุคนี้

เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้ว จึงไม่น่าแปลกใจเลยว่า พระคริสต์ "ทรงวินิจฉัยระหว่างบรรดาประชากรชาติ

เขาทั้งหลายจะตีดาบของเขาให้เป็นฝาลไถนา และหอกของเขาให้เป็นขอเกี่ยว

ประชากรชาติจะไม่ยกดาบต่อสู้กันอีก เขาจะไม่ศึกษายุทธศาสตร์อีกต่อไป" (อิสยาห์ 2:4)

อำนาจอันสมบูรณ์และการปกครองที่เที่ยงธรรมของพระคริสต์จะทำให้ประชากรชาติทั้งหลายเต็มใจ

ที่จะเปลี่ยนอาวุธของเขาเป็นอุปกรณ์การเกษตร และละทิ้งการฝึกฝนทางยุทธศาสตร์ทั้งสิ้น

"ในสมัยของท่าน ขอความชอบธรรมเจริญขึ้น" (สดุดี 72:7) ผู้ที่ประกอบด้วยความรัก ความกรุณา

ความยุติธรรม ฯลฯ ในลักษณะเหมือนของพระเจ้าจะได้รับการเคารพ

ตรงข้ามกับการยกย่องความหยิ่งยะโส ทะนงตน และความทะเยอทะยานในสมัยนี้

การเปลี่ยนดาบให้เป็นฝาลไถนาเป็นส่วนหนึ่งของการเปลี่ยนแปลงอย่างมากมายของเกษตรกรรม

ซึ่งจะเกิดขึ้นในโลก ความบาปของอาดัมทำให้แผ่นดินถูกสาปแช่ง (ปฐมกาล 3:17-19)

และมนุษย์ต้องทำงานหนักจึงจะได้ผลจากแผ่นดิน ในแผ่นดินของพระเจ้า "มีข้าวอุดมในแผ่นดิน

ให้มักแกว่งไกวรวงอยู่บนยอดเขาทั้งหลาย ขอให้ผลของแผ่นดินเหมือนเลบานอน" (สดุดี 72:16)
"คนที่ไถจะทันคนที่เกี่ยว และคนที่ย่ำผลองุ่นจะทันคนที่หว่านเมล็ดองุ่น จะมีน้ำองุ่นหยดจากภูเขา"
(อาโมส 9:13)

เกษตรกรรมแบบวิสาหกิจเช่นนั้นจะมีผลต่อผู้คนมากมาย

ผู้คนจะกลับไปมีวิถีชีวิตเกษตรกรรมแบบเลี้ยงตนเอง

"ต่างก็นั่งอยู่ใต้ขุมองุ่นและใต้ต้นมะเดื่อของตน และจะไม่มีใครมากระทำให้เขาสะดุ้งกลัว"

(มีคาห์ 4:4)

การเลี้ยงตนเองแบบนี้จะล้มล้างการเอารัดเอาเปรียบของระบบการจ้างงาน

การใช้เวลาชีวิตทำงานเพื่อให้คนอื่นมั่งคั่งจะเป็นเพียงอดีต

"เขาจะสร้างบ้านและเข้าอาศัยอยู่ในนั้น เขาจะปลูกสวนองุ่นและกินผลของมัน

เขาจะไม่สร้างและคนอื่นเข้าอาศัยอยู่ เขาจะไม่ปลูกและคนอื่นกิน

ผู้เลือกสรรของเราจะใช้ผลงานน้ำมือของเขานาน

เขาทั้งหลายจะไม่ทำงานโดยเปล่าประโยชน์" (อิสยาห์ 65:21-23)

อิสยาห์ 35:1-7 กล่าวถึงการเปลี่ยนแปลงของดินแดนที่ไร้ผล ไปสู่ดินแดนที่ยืนดี และปรีดีเปรม

เพราะผู้ที่ทำงานในดินแดนนั้นมีชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณมากขึ้น

"ถิ่นทุรกันดาร...จะยินดี...ทะเลทรายจะเปรมปรีดี และผลิดอกอย่างต้นดอกฝรั่น

มันจะเปรมปรีดีด้วยความชื่นบานและการร้องเพลง น้ำจะพลุ่งขึ้นมาจากปาก

และลำธารจะพลุ่งขึ้นในทะเลทราย ทรายที่ร้อนจัดจะเป็นสระน้ำ"

แม้แต่ความโหดร้ายระหว่างสัตว์ก็จะไม่เหลืออยู่ "สุนัขป่าและลูกแกะจะหากินอยู่ด้วยกัน"

และเด็กๆ จะเล่นกับงู (อิสยาห์ 65:25; 11:6-8)

คำสาปแช่งต่อสัตว์และธรรมชาติลดลงอันใด คำสาปแช่งต่อมนุษย์ก็ลดลงอันนั้น วิวรณ 20:2-3

กล่าวถึงการที่พญามาร (บาปและผลของบาป) ถูก "มัด" เป็นเวลาพันปี ช่วงอายุขัยจะเพิ่มขึ้น

หากมีใครตายตอนอายุ 100 ปี พวกเขาจะถูกนับว่าเป็นเด็ก (อิสยาห์ 65:20)

สตรีจะคลอดบุตรด้วยความเจ็บปวดน้อยลง (อิสยาห์ 65:23)

"แล้วนัยน์ตาของคนตาบอดจะเปิดออก แล้วหูของคนหูหนวกจะเบิก

แล้วคนง่อยจะกระโดดได้อย่างกว้าง และลิ้นของคนใบ้จะร้องเพลง" (อิสยาห์ 35:5-6)

นี่คือฤทธิ์เดชที่พวกเขาจะได้รับ (ฮีบรู 6:5)

แผ่นดินของพระเจ้าไม่ใช่หาดสวรรค์ที่คนชอบธรรมจะไปผลิตผลิตเหมือนกับที่ผู้คนผลิตผลิตกัน

การอาบแดดท่ามกลางธรรมชาติ

วัตถุประสงค์หลักของแผ่นดินของพระเจ้าคือการถวายเกียรติยศให้กับพระองค์

"จนกว่าพิภพจะเต็มไปด้วยความรู้ในเรื่องพระสิริของพระเจ้า ดังนี้ที่เต็มทะเล" (ฮีบราวก 2:14)

พระประสงค์แท้จริงของพระเจ้าคือ "เรามีชีวิตอยู่แน่นอนใด

โลกจะเต็มไปด้วยพระสิริของพระเจ้าแน่" (กันดารวิถี 14:21) การถวายเกียรติให้กับพระเจ้า

คือการที่ผู้ที่อาศัยอยู่ในโลกจะเห็นคุณค่า สรรเสริญ และเลียนแบบความชอบธรรมของพระองค์

เมื่อโลกกระทำเช่นนี้ พระเจ้าก็ทรงอนุญาตให้แผ่นดินสะท้อนความชอบธรรมออกมาด้วย ดังนั้น

"คนใจอ่อนสุภาพจะได้แผ่นดินตกไปเป็นมรดก และตัวเขาปีติยินดีในความเจริญอุดมสมบูรณ์"

(สดุดี 37:11) แทนที่จะเพลิดเพลินไปกับการมีชีวิตง่าย ๆ "บุคคลผู้ใดหิวกระหายความชอบธรรม

จะทรงให้อิ่มบริบูรณ์" (มัทธิว 5:6)

ชีวิตนิรันดร์ ในแผ่นดินของพระเจ้า เป็นของหวานที่ใช้ล่อให้คนมาเป็นคริสเตียน

การมีชีวิตนิรันดร์เกือบจะเป็นเหตุผลที่แท้จริงสำหรับการอยู่ในแผ่นดินนั้น

ซึ่งคือการถวายเกียรติแด่พระเจ้า เมื่อรับบัพติศมาแล้ว

เราควรพัฒนาความคิดในเรื่องนี้ให้มากขึ้นอยู่ตลอดเวลา

สำหรับผู้เขียนแล้ว

การมีชีวิตอยู่ในความยินดีของความสมบูรณ์แบบกับพระเจ้าสิบปีก็คุ้มค่าแล้วกับความยากลำบาก

ในชีวิต การได้อยู่ชั่วนิรันดร์เป็นเรื่องเหลือความเข้าใจของมนุษย์จริงๆ

หากมองในแง่ของกายภาพ

การได้อยู่ในแผ่นดินของพระเจ้าเป็นแรงจูงใจชั้นเลิศที่จะทำให้เราชิงชัยผลประโยชน์และวัตถุของโลกนี้ พระเยซูตรัสว่า "จงแสวงหาแผ่นดินของพระเจ้าและความชอบธรรมของพระองค์ก่อน

และพระองค์จะทรงเพิ่มเติมสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ให้" (มัทธิว 6:30-34)

สิ่งที่เราคิดถึงและดิ้นรนเพื่อให้ได้มาเทียบไม่ได้กับความบริบูรณ์ที่จะได้รับในแผ่นดินของพระเจ้า

เราต้อง "แสวงหาความชอบธรรมของพระเจ้า" เช่น สร้างความรักในลักษณะของพระเจ้า

หมายความว่า เราต้องการอยู่ในแผ่นดินของพระเจ้า เพราะความชอบธรรมจะได้รับเกียรติ

เพราะเราต้องการมีศีลธรรมที่สมบูรณ์แบบ

มากกว่าที่จะต้องการหนีจากความตายและมีชีวิตสดวกสบายนิรันดร์

บ่อยครั้งที่ความหวังของชาวประเสริฐถูกนำเสนอในแบบที่ตอบสนองความเห็นแก่ตัวของมนุษย์

แรงจูงใจของเราในการเข้าไปในแผ่นดินของพระเจ้าเปลี่ยนไปทุกวัน แนวคิดที่เป็นอุดมการณ์

คือเราต้องจัดให้การเรียนรู้ชาวประเสริฐและการยอมรับชาวประเสริฐ

โดยการรับบัพติศมาด้วยความรัก และเชื่อฟังพระเจ้า เป็นสิ่งสำคัญสูงสุด

การเห็นคุณค่าความหวังที่พระเจ้าประทานให้
และเหตุผลที่แท้จริงของความต้องการที่จะเข้าอยู่ในแผ่นดินของพระเจ้า
จะมีมากขึ้นและสมบูรณ์มากขึ้น หลังการรับบัพติศมา

5.5 สหสวรรษ

เมื่อมาถึงจุดนี้ในบทเรียนเกี่ยวกับชีวิตในแผ่นดินของพระเจ้า ผู้อ่านอาจจะถามว่า
"ภาพของแผ่นดินของพระเจ้าจะเป็นฝ่ายโลกเกินไปหรือไม่"
ผู้คนในแผ่นดินของพระเจ้าจะยังคงมีลูกหลาน (อิสยาห์ 65:23) และยังคงเสียชีวิต (อิสยาห์ 65:20) ยังคงมีข้อวิพากษ์ที่พระคริสต์จะต้องพิพากษา (อิสยาห์ 2:4) และยังคงทำงานเลี้ยงชีพ
แม้ว่างานจะเบากว่างานในโลก
ทั้งหมดนี้ดูจะห่างไกลจากพันธสัญญาที่ว่าคนชอบธรรมจะได้รับชีวิตนิรันดร์
มีลักษณะของพระเจ้า เทียบเท่าทูตสวรรค์ผู้ซึ่งไม่แต่งงานหรือมีลูกหลาน (ลูกา 20:35-36)
คำตอบก็คือส่วนแรกของแผ่นดินของพระเจ้าจะมีระยะเวลา 1,000 ปี หรือ "สหัสวรรษ" (วิวรณ์ 20:2-7) ในเวลาช่วงนี้ จะมีผู้คนสองจำพวกบนโลก
1 พวกปุโรหิตของพระเจ้าคือบรรดาผู้ที่ติดตามพระคริสต์ในชีวิตนี้
และจะได้รับชีวิตนิรันดร์ที่บัลลังก์พิพากษา หมายเหตุ: "ปุโรหิต"
หมายถึงคนที่ "ถูกเลือกสรร" คือผู้ที่เชื่อที่แท้
2 คนธรรมดาทั่วไปที่ไม่รู้จักข่าวประเสริฐเมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมา
พวกเขาไม่ต้องรับผิดชอบต่อน้ำบัลลังก์พิพากษา
เมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมา จะมีชายสองคนอยู่ในทุ่งนา จะทรงรับไปคนหนึ่ง ทรงละไว้คนหนึ่ง
(ลูกา 17:36) ผู้ที่ถูก "ละไว้" คือ คนในกลุ่มข้อ 2
เมื่อพวกปุโรหิตได้รับลักษณะของพระเจ้าที่บัลลังก์พิพากษา พวกเขาจะไม่ตายหรือมีลูกหลานอีก
คำอธิบายผู้คนในช่วงเวลานี้ คือผู้คนในกลุ่ม 2 ผู้ซึ่งยังมีชีวิตอยู่เมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมา
แต่เป็นผู้ที่ไม่รู้จักพระเจ้า รางวัลของผู้ชอบธรรมคือ ได้เป็น "ราชอาณาจักรและปุโรหิต"
และพวกเขาจะได้ครอบครองแผ่นดินโลก" (วิวรณ์ 5:10)
ราชอาณาจักรหรือกษัตริย์จะต้องปกครองประชากรคือผู้ที่ไม่รู้จักพระเจ้าเมื่อพระเยซูเสด็จกลับมา
อีกครั้ง การอยู่ "ในพระคริสต์" ทำให้เราได้รับรางวัลของพระองค์

คือได้เป็นผู้ครอบครองแผ่นดินโลก "ผู้ใดมีชัยชนะ
 เราจะทำให้ผู้นั้นมีอำนาจครอบครองบรรดาประชาชาติ
 และผู้นั้นจะบังคับบัญชาคนทั้งหลายด้วยกระบองเหล็ก ตามที่ เรา
 ได้รับอำนาจจากพระบิดาของเรา" (วิวรณ์ 2:26-27)
 คำอุปมาของพระคริสต์เรื่องเตลันต์เป็นจริงในเวลานี้
 ทาสที่สัตย์ซื่อก็จะได้รับรางวัลเป็นเมืองสิบเมืองหรือห้าเมืองเพื่อครอบครอง (ลูกา 19:12-19)
 ความรู้เรื่องวิถีทางของพระเจ้าจะไม่กระจายไปทันทีที่พระเยซูเป็นกษัตริย์ที่เยรูซาเล็ม
 ผู้คนจะหลั่งไหลเข้าไปที่เยรูซาเล็มเพื่อหาความรู้เกี่ยวกับพระเจ้า (อิสยาห์ 2:2,3)
 และภูเขาของดาเนียล 2:35,44 ค่อยๆ แผ่ขยายไปบนแผ่นดินโลก
 เป็นหน้าที่ของปุโรหิตที่จะกระจายความรู้เกี่ยวกับพระเจ้าและแผ่นดินของพระองค์
 เมื่อครั้งที่อิสราเอลเป็นแผ่นดินของพระเจ้า หน้าที่ของปุโรหิตคือสอนความรู้เรื่องของพระเจ้า
 (มาลาคีย์ 2:5-7) พวกเขาถูกแต่งตั้งให้อยู่ในเมืองต่างๆ ทั่วอิสราเอล ในแผ่นดินของพระเจ้า
 พวกปุโรหิตของพระเจ้าจะทำหน้าที่แทน (วิวรณ์ 5:10)

หากพระคริสต์เสด็จกลับมาในวันนี้

1. คนเป็นและคนตายที่ต้องรับผิดชอบต่อพระเจ้า
 จะถูกรับไปอยู่ต่อหน้าบัลลังก์พิพากษา
2. คนอธรรมที่ต้องรับผิดชอบ จะต้องถูกลงโทษด้วยความตาย
 และคนชอบธรรมจะได้ชีวิตนิรันดร์
 ประชาชาติที่ต่อต้านพระคริสต์จะถูกพิพากษาคด้วย
3. ผู้ชอบธรรมจะปกครองคนที่ยังมีชีวิต-
 ตออยู่ในเวลานั้นซึ่งเป็นพวกที่ไม่ต้องรับผิดชอบต่อพระเจ้า
 และสอนพวกเขาให้รู้จักข่าวประเสริฐในฐานะที่เป็น
 "ราชอาณาจักรและปุโรหิตของพระเจ้า" (วิวรณ์ 5:10)
4. ช่วงเวลานี้จะนาน 1,000 ปี ตลอดระยะเวลา
 ผู้ที่มีชีวิตอยู่จะได้ยินเรื่องข่าวประเสริฐและต้องรับผิดชอบต่อพระเจ้า
 พวกเขาจะมีชีวิตที่ยืนยาวและมีความสุขกว่าในปัจจุบัน
5. เมื่อสิ้นสุดสหัสวรรษ จะมีการต่อต้านพระคริสต์และปุโรหิต
 พระเจ้าจะทำลายพวกเขา (วิวรณ์ 20:8-9)

6. เมื่อสิ้นสุดสหัสวรรษ คนที่ตายไปแล้วในช่วงนั้น

จะฟื้นขึ้นจากความตายและถูกพิพากษา (วิวรณ์ 20:5,11-15)

7. คนอธรรมจะถูกทำลายและคนชอบธรรมจะมีชีวิตนิรันดร์เหมือนเรา

พระประสงค์ของพระเจ้าบนโลกจะสำเร็จ โลกจะเต็มไปด้วยคนชอบธรรมที่เป็นอมตะ "ยาเวห์ เอลิอิม" พระนามของพระเจ้า (ซึ่งแปลว่า "พระองค์ผู้ทรงปรากฏในบรรดาผู้ยิ่งใหญ่")

จะสมบูรณ์ ความบาปและความตายจะไม่มีบนแผ่นดินโลกอีกต่อไป

คำสัญญาที่ว่าพงศ์พันธุ์ของงูจะถูกทำลายโดยการถูกตีเหล็กที่หัวก็จะสำเร็จเช่นกัน (ปฐมกาล

3:15) ตลอดสหัสวรรษนี้ พระคริสต์จะทรงปกครองอยู่ก่อน

"จนกว่าพระองค์จะได้ทรงปราบศัตรูทั้งสิ้นให้อยู่ใต้พระบาทของพระองค์

ศัตรูตัวสุดท้ายที่พระองค์จะทรงทำลายนั้นคือความตาย

เมื่อสิ่งสารพัดถูกปราบให้อยู่ใต้พระองค์แล้ว

เมื่อนั้นองค์พระบุตรก็จะอยู่ในพระเจ้าผู้ทรงปราบสิ่งสารพัดให้อยู่ใต้พระองค์

เพื่อพระเจ้าจะทรงเป็นเอกเป็นใหญ่ในสิ่งสารพัดทั้งปวง" (1 โครินธ์ 15:25-28)

นี่จะเป็น "วาระที่สุด บัดนั้นพระคริสต์จะทรงมอบแผ่นดินไว้แก่พระบิดาเจ้า"

(1 โครินธ์ 15:24) เราไม่รู้ว่าจะอะไรจะเกิดขึ้นหลังจากที่พระเจ้า "ทรงเป็นเอกเป็นใหญ่

ในสิ่งสารพัดทั้งปวง" เรารู้เพียงว่า เราจะมีชีวิตนิรันดร์

มีลักษณะของพระเจ้าและมีชีวิตอยู่เพื่อถวายเกียรติแก่พระเจ้าและทำสิ่งที่พระองค์ทรงพอพระทัย

เป็นการถือวิสาสะเกินไปที่เราจะถามถึงเรื่องราวหลังสหัสวรรษ

ความเข้าใจใน "ข่าวประเสริฐของแผ่นดินของพระเจ้า" เป็นสิ่งที่สำคัญมากสำหรับความรอด

ขอให้ผู้อ่านอ่านบทเรียนนี้อีกครั้งและอ่านพระคริสตธรรมคัมภีร์ตามที่ได้อ้างอิงถึง

พระเจ้าทรงมีพระประสงค์ให้เราเข้าไปในแผ่นดินของพระองค์และมีส่วนในแผ่นดินนั้น

พระองค์ไม่ได้มีพระประสงค์ที่จะสำแดงอำนาจในการเนรมิตสร้าง

การรับบัพติศมาทำให้เรามีส่วนในพันธสัญญาเกี่ยวกับแผ่นดินของพระเจ้า

เป็นการยากที่จะเชื่อว่าแค่การรับบัพติศมาและเชื่อฟังพระเจ้าอยู่ไม่กี่ปีของชีวิต

ก็ทำให้เราสามารถมีสง่าราศีและชีวิตนิรันดร์ ถึงกระนั้น

ความศรัทธาในความรักยิ่งใหญ่ของพระเจ้าจะต้องมั่นคง ไม่ว่าปัญหาในระยะสั้นๆ

ของเราจะเป็นอย่างไร เราก็ไม่มีเหตุผลที่ดีในการปฏิเสธข่าวประเสริฐ

"ถ้าพระเจ้าทรงอยู่ฝ่ายเรา ใครจะขัดขวางเรา" (โรม 8:31)

"ความทุกข์ลำบากแห่งสมัยปัจจุบันไม่สมควรที่จะเอาไปเปรียบกับศักดิ์ศรีที่จะเผยให้แก่มวลมนุษย์" (โรม 8:18)

"การทุกข์ยากเล็กๆ น้อยๆ ของเรา ซึ่งเราได้รับอยู่ประเดี๋ยวเดียวนั้น จะทำให้เรามีศักดิ์ศรีถาวรมากกว่าที่เปรียบเทียบได้" (2 โครินธ์ 4:17)

บทเรียน 5: คำถาม

1. การสถาปนาแผ่นดินของพระเจ้าเกิดขึ้นเมื่อใด
 - ก) ถูกสถาปนาอยู่ตลอดเวลา
 - ข) เมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมา
 - ค) ในวันเพนเทคอสต์ในศตวรรษแรก
 - ง) ในใจของผู้ที่เชื่อเมื่อเขาได้รับเชื่อ
2. อะไรคือสหสวรรค์
 - ก) การครอบครองของพระคุณในใจเรา
 - ข) เวลาพันธที่ผู้ที่เชื่อครอบครองในสวรรค์
 - ค) เวลาพันธที่ซาตานครอบครองโลก
 - ง) เวลาพันธแรกของแผ่นดินของพระเจ้ายาบันโลก
3. ผู้ที่เชื่อในปัจจุบันนี้จะทำอะไรในยุคสหสวรรค์
 - ก) ปกครองมนุษย์ที่ไม่เป็นอมตะ
 - ข) ปกครองในสวรรค์
 - ค) เราไม่ทราบ
 - ง) อาศัยอยู่บนดาวเคราะห์อีกดวงหนึ่ง
4. ข่าวประเสริฐเกี่ยวกับแผ่นดินของพระเจ้า ถูกเทศนาสั่งสอนโดย
 - ก) พระคริสต์ธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่นั้น
 - ข) พระเยซูและสาวกเท่านั้น
 - ค) ทั้งพระคริสต์ธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมและใหม่
 - ง) พระคริสต์ธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมเท่านั้น

6.1 พระเจ้าและความชั่วร้าย

หลายนิกายในศาสนาคริสต์และศาสนาอื่นๆ เชื่อว่ามีปีศาจชื่อมารหรือซาตาน ซึ่งเป็นตัวก่อปัญหาในโลกและในชีวิตของเรา รวมทั้งเป็นตัวรับผิดชอบต่อบาปที่เรากระทำ พระคริสตธรรมคัมภีร์สอนไว้ชัดเจนว่าพระเจ้าทรงมีอำนาจสูงสุดในบทเรียนที่ 1.4 เราเห็นว่าทูตสวรรค์ไม่สามารถทำบาปได้ ถ้าเราเชื่อตามนี้ ก็เป็นไปได้ที่จะมีอำนาจเหนือธรรมชาติในจักรวาลที่อยู่ฝ่ายตรงข้ามกับพระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพ ถ้าเราเชื่อว่าอำนาจนั้น ก็หมายความว่าเราสงสัยในความเป็นใหญ่ของพระเจ้า จึงเป็นเรื่องที่จำเป็นมากที่เราจะต้องเข้าใจอย่างถูกต้องเกี่ยวกับมารหรือซาตานที่ว่านี้ ฮีบรู 2:14 บอกเราว่าพระเยซูทรงทำลายมารเสีย โดยความตายของพระองค์ ถ้าเราไม่เข้าใจมารอย่างถูกต้อง เราก็จะไม่เข้าใจพระเยซูหรือสิ่งที่พระองค์กระทำ

ในโลกของ “คริสเตียน” จะมีความคิดที่ว่าสิ่งที่ดีนั้นมาจากพระเจ้า และสิ่งที่ไม่ดีมาจากมารหรือซาตาน ซึ่งไม่ใช่ความคิดใหม่และไม่ได้นิยามเพียงในหมู่นิกายเท่านั้น แม้แต่พวกบาบิโลนเองก็ยังเชื่อว่ามีพระเจ้าสององค์ คือพระเจ้าแห่งความดีและแสงสว่าง และพระเจ้าแห่งความชั่วร้ายและความมืดมิด และทั้งสององค์ต่อสู้กันอยู่เรื่อยไป เพราะว่าไชรัส กษัตริย์แห่งเปอร์เซียมีความคิดเช่นนี้ พระเจ้าจึงตรัสกับพระองค์ว่า “เราเป็นพระเจ้า และไม่มีอื่นใดอีก” นอกจากเราไม่มีพระเจ้า...เราเป็นความสว่างและสร้างความคิด เราทำโชคและสร้างความร้าย (ฉบับแปลใหม่ ใช้คำว่า “ความคิด”) เราคือพระเจ้าผู้กระทำสิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้น” (อิสยาห์ 45:5-7,22)

พระเจ้าสร้างความสุขและสร้างความชั่วร้ายหรือความวิบัติ พระเจ้าเป็นผู้ก่อ ผู้สร้าง “ความชั่วร้าย” ในนัยนี้ โดยนัยนี้ “ความชั่วร้าย” นั้นต่างจากบาป บาปคือการกระทำผิดของมนุษย์ และเข้ามาสู่โลกโดยมนุษย์ ไม่ใช่โดยพระเจ้า (โรม 5:12)

พระเจ้าตรัสกับกษัตริย์ไชรัสและชาวบาบิโลนว่า “นอกจากเราไม่มีพระเจ้า” คำว่า “เอล” (el) ในภาษาฮีบรูแปลว่า “พระเจ้า” ซึ่งหมายความว่า “กำลังหรือแหล่งแห่งพลัง” พระเจ้ากำลังบอกเราว่าไม่มีแหล่งแห่งพลังอื่นใดนอกจากพระองค์ นี่คือเหตุผลที่ทำให้ผู้ที่เชื่อพระเจ้าอย่างแท้จริงไม่ยอมรับความคิดของการมีพลังเหนือธรรมชาติของมารหรือปีศาจ

พระเจ้า : ผู้สร้างความวิบัติ

ในพระคริสตธรรมคัมภีร์มีหลายตัวอย่างที่แสดงให้เห็นว่าพระเจ้าทรงนำ "ความชั่วร้าย" มาสู่ชีวิตมนุษย์และโลก อาโมส 3:16 บอกว่าถ้าภัยตกอยู่ในเมืองใด พระเจ้าทรงกระทำเอง เช่น ถ้าแผ่นดินไหวที่เมืองใด เราจะรู้สึกรู้ว่า "มาร" เป็นผู้กระทำและก่อให้เกิดความหายนะนั้น แต่ผู้ที่เชื่ออย่างแท้จริงจะต้องเข้าใจว่าพระเจ้าเป็นผู้ที่รับผิดชอบต่อเรื่องนี้ มีคำห์ 1:12 กล่าวว่า "ภัยพิบัติได้ลงมาจากพระเจ้าถึงประตูเมืองเยรูซาเล็ม" ในพระธรรมโยบ เราได้อ่านเรื่องของโยบคนชอบธรรมผู้ซึ่งสูญเสียทุกสิ่งในชีวิต พระธรรมโยบสอนให้เราทราบว่าความชั่วร้ายที่เกิดขึ้นในชีวิตของมนุษย์ไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งกับการเชื่อฟังหรือไม่เชื่อฟังพระเจ้า โยบตระหนักว่า "พระเจ้าประทอน และพระเจ้าทรงเอาไปเสีย" (โยบ 1:21) เขาไม่ได้พูดว่า "พระเจ้าประทอน และซาตานเอาไปเสีย" และยังพูดกับภรรยาของตนว่า "เราจะรับสิ่งดีจากพระหัตถ์ของพระเจ้า และจะไม่รับของไม่ดีบ้างหรือ" (โยบ 2:10) ในตอนท้ายของพระธรรมนี้ เพื่อนของเขาแสดงความเห็นอกเห็นใจและปลอบโยนเขา "ด้วยเรื่องเหตุร้ายทั้งสิ้น ซึ่งพระเจ้าทรงนำมาเหนือท่าน" (โยบ 42:11 เทียบ 19:21; 8:4) พระเจ้าจึงเป็นที่มาของ "ความชั่วร้าย" ในแง่ที่ว่าทรงเป็นผู้อนุญาตให้เกิดปัญหาต่างๆ ในชีวิตของเรา "เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเตือนผู้ที่พระองค์ทรงรัก...ท่านทั้งหลายจงรับและทนเอาเถอะ...ต่อมายุภายหลังก็จะก่อให้เกิดความสุขสำราญแก่บรรดาคนที่ต้องทนอยู่นั้น คือความชอบธรรมนั่นเอง" (ฮีบรู 12:6-11) แสดงว่าความทุกข์ยากที่พระเจ้าประทอนให้เรานั้นจะนำไปสู่การเติบโตทางจิตวิญญาณ เป็นการขัดแย้งที่จะกล่าวว่ามารเป็นผู้ที่ผลักดันให้เราทำบาปและไม่ชอบธรรม ในขณะที่กล่าวว่าพระเจ้าทรงให้ปัญหาเกิดขึ้นในชีวิตของเราเพื่อให้เรา "เกิดความสุขสำราญ คือความชอบธรรม" ความคิดในเรื่องของมารก่อให้เกิดปัญหา โดยเฉพาะอย่างยิ่งในข้อความที่พูดถึงการมอบชายคนหนึ่งให้กับซาตาน "เพื่อให้จิตวิญญาณของเขารอด" (1 โครินธ์ 5:5) หรือ "เพื่อเขาจะไม่หลู่พระเกียรติพระเจ้า" (1 ทิโมธี 1:20) ถ้าซาตานทำให้มนุษย์ทำบาปและมีผลกระทบในแง่ลบต่อจิตวิญญาณของมนุษย์ เหตุใดข้อพระธรรมเหล่านี้จึงพูดถึง "ซาตาน" ในแง่บวก คำตอบก็คือ ปฏิบัติ "ซาตาน" หรือความทุกข์ยากในชีวิตสามารถก่อผลดีทางจิตวิญญาณในชีวิตของผู้ที่เชื่อในพระเจ้า ถ้าเรายอมรับว่าความชั่วร้ายมาจากพระเจ้า เราก็สามารถที่จะอธิษฐานขอให้พระเจ้าทรงจัดการกับปัญหาของเรา เช่น ขจัดปัญหานั้นออกไป ถ้าปัญหานั้นไม่หมดไป

เราจะรู้ได้ว่าปัญหาเหล่านั้นมาจากพระเจ้าเพื่อให้เกิดผลดีทางจิตวิญญาณของเรา
ถ้าเราเชื่อว่ามีสิ่งชั่วร้ายที่เรียกว่ามารหรือซาตานที่ก่อปัญหาแล้วละก็
เราก็ไม่มีทางจะทำอะไรกับปัญหาเหล่านั้นได้ ความพิการ โรคภัย ความตายอย่างปัจจุบันทันด่วน
หรือความหายนะ ถือว่าเป็นเคราะห์ร้าย ถ้ามารคือทูตสวรรค์ที่กระทำความผิดบาปและมีอำนาจ
มันจะต้องมีอำนาจมากกว่าเรามาก และเราไม่มีทางเลือกนอกจากยอมทนทุกข์ในเงื้อมมือของมัน
แต่ในทางตรงกันข้าม เราสบายใจได้ว่า ภายใต้การควบคุมของพระเจ้า
"พระเจ้าทรงช่วยคนที่รักพระองค์ให้เกิดผลอันดีในทุกสิ่ง" (โรม 8:28)
ในชีวิตของผู้ที่เชื่อพระเจ้าจึงไม่มีคำว่า "โชค" อยู่

ที่มาของบาป

บาป/เกิดมาจากภายในตัวเรา เป็นความผิดของเราเองที่เราทำบาป
แม้จะเป็นการดีที่จะเชื่อว่ามีสิ่งที่ไม่ใช่ความผิดของเราที่เราทำบาป
เพราะเราจะได้ทำบาปได้อย่างอิสระและโยนความผิดไปให้มาร
ไม่ใช่สิ่งผิดปกติเลยที่คนที่ทำผิดมหันต์จะอ่อนน้อมขอความเมตตา
โดยอ้างว่าทำไปโดยถูกผีสิงและไม่รู้สึกตัว แต่เป็นการถูกต้องที่คนคนนั้นจะถูกพิพากษาลงโทษ
เราต้องจำไว้ว่า "ค่าจ้างของความบาปคือความตาย" (โรม 6:23) บาปนำไปสู่ความตาย
ถ้าไม่ใช่ความผิดของเราที่เราทำบาป แต่เป็นความผิดของมาร
พระเจ้าผู้ทรงธรรมคงจะต้องลงโทษมาร ไม่ใช่ลงโทษเรา
แต่ความจริงที่เราถูกลงโทษเพราะบาปของเราแสดงให้เห็นว่าเราต้องรับผิดชอบในบาปที่เราทำ
การที่เราคิดว่ามารเป็นสิ่งที่อยู่ภายนอกตัวเรามากกว่าคิดว่าบาปอยู่ภายในตัวเรา
เป็นความพยายามที่จะปิดความรับผิดชอบในการทำบาปของเราให้ออกไปพ้นตัว
นี่เป็นอีกตัวอย่างหนึ่งของการที่มนุษย์ไม่ยอมรับสิ่งที่พระคริสตธรรมคัมภีร์สอนเราว่ามนุษย์เป็นค
นบาปโดยธรรมชาติ
"ไม่มีสิ่งใดภายนอก
ที่เข้าไปภายในมนุษย์จะกระทำให้มนุษย์เป็นมลทินได้... เพราะว่าจากภายในมนุษย์
คือจากใจมนุษย์ มีความคิดชั่วร้าย การลวงประเวณี การลัทธิโม
การฆ่าคน...ความเย่อหยิ่ง ความบดขย
สารพัดการชั่วนี้เกิดมาจากภายในและทำให้มนุษย์เป็นมลทิน" (มาระโก 7:15-23)

ความคิดที่ว่า มี

สิ่งชั่วร้ายจากภายนอกเข้าไปในตัวเราทำให้เราทำบาปเป็นความคิดที่ขัดต่อคำสอนของพระเยซู
จากภายใน จากใจมนุษย์ คือที่มาของความชั่วร้ายทั้งปวง ในครั้งนี้น้ำท่วมโลก

พระเจ้าทรงดำริในพระทัยว่า "แต่ความคิดในใจของมนุษย์ล้วนแต่ชั่วตั้งแต่เด็กมา" (ปฐมกาล
8:21) เราได้จากยากอบ 1:14 ว่า "ทุกคนก็ถูกล่อให้หลง

เมื่อกิเลสของตัวเองล่อและชักนำให้กระทำตาม" เราถูกล่อลวงด้วยกิเลสของเราเอง

ความปรารถนาอันชั่วร้ายของเราเอง ไม่ใช่สิ่งใดภายนอกตัวเรา

"อะไรเป็นสาเหตุของสงคราม และอะไรเป็นสาเหตุของการทะเลาะวิวาทกันในพวกท่าน

มิใช่กิเลสตัณหาของท่านหรือ" (ยากอบ 4:1)

เราทุกคนมีกิเลสของตัวเองอันเกิดจากความปรารถนาของเราเอง

และเป็นความจริงที่ว่าเราเป็นศัตรูตัวร้ายของตัวเอง

พระธรรมโรมกล่าวถึงบาป ที่มา และวิธีเอาชนะ แต่มีการพูดถึงมารและซาตานน้อยมาก

เปาโลไม่ได้พูดถึงมารหรือซาตานในแง่ที่เป็นที่มาของบาป "มาร"

เป็นความคิดของพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ ถ้ามารที่ทำให้เราทำบาปมีตัวตนจริง

มันจะต้องถูกกล่าวถึงในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม ในสมัยของผู้วินิจฉัย

เมื่อครั้งที่อิสราเอลเดินทางอยู่ในถิ่นทุรกันดาร พวกเขาทำบาปมากมาย

แต่พระเจ้าไม่ได้เตือนพวกเขาถึงพลังเหนือธรรมชาติที่เข้าไปในตัวพวกเขา

และทำให้พวกเขาทำบาป พระองค์สนับสนุนให้พวกเขาเชื่อฟังพระวาทะของพระองค์

เพื่อจะไม่ทำตามความต้องการฝ่ายเนื้อหนัง (เฉลยธรรมบัญญัติ 27:9-10; โยชูวา 22:5)

เปาโลกล่าวว่า "ในตัวข้าพเจ้าไม่มีความดีประการใดอยู่แล้ว... เพราะว่าเจตนาดี

ข้าพเจ้าก็มีอยู่ แต่ซึ่งจะกระทำการดีนั้น

ข้าพเจ้าหาได้กระทำไม่...ถ้าแม้ข้าพเจ้ายังทำสิ่งซึ่งข้าพเจ้าไม่ปรารถนาจะทำ

ก็ไม่ใช่ตัวข้าพเจ้าเป็นผู้กระทำ แต่บาปซึ่งอยู่ในตัวข้าพเจ้านั้นเองเป็นผู้กระทำ" (โรม 7:18-21)

เปาโลมิได้ดำเนินการทำบาปของท่านว่าเป็นการกระทำของสิ่งซึ่งอยู่ภายนอกที่ชื่อมาร

แต่กล่าวว่าธรรมชาติชั่วร้ายของท่านเป็นที่มาที่แท้จริงของบาป "ก็ไม่ใช่ตัวข้าพเจ้าเป็นผู้กระทำ

แต่บาปซึ่งอยู่ในตัวข้าพเจ้านั้นเองเป็นผู้กระทำ ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงเห็นว่าเป็นกฎธรรมดาอย่างหนึ่ง

คือเมื่อใดที่ข้าพเจ้าตั้งใจจะกระทำความดี ความชั่วก็พร้อมที่จะผุดขึ้น"

ท่านเรียกสิ่งโดยตรงข้ามกับฝ่ายจิตวิญญาณว่า "บาปซึ่งอยู่ในตัวข้าพเจ้า"

บุคคลใดที่ไตร่ตรองและใช้ความคิดทางจิตวิญญาณจะสามารถรู้จักตนเองมากขึ้น สังเกตได้ว่าแม้แต่

คริสตชนชั้นสูงเช่นเปาโล แม้รับเชื่อแล้ว ธรรมชาติในตัวก็มีได้เปลี่ยนไป
 และท่านไม่ได้ถูกนำไปอยู่ในสถานะที่ท่านจะไม่หรือไม่สามารถทำบาปอีก
 กลุ่มผู้ประกาศข่าวประเสริฐยุคปัจจุบันอ้างว่าพวกเขาอยู่ในสถานะดังกล่าว
 และด้วยเหตุนี้เปาโลจึงถูกนับว่าเป็นพวก "ไม่ได้รับความรอด" เพราะข้อความในโรม 7:15-21
 กษัตริย์ดาวิดผู้ชอบธรรมกล่าวถึงการทำบาปครั้งแล้วครั้งเล่าของพระองค์ว่า
 "ข้าพระองค์ก็ถือกำเนิดมาในความผิดบาป และมารดาตั้งครรรักข้าพระองค์ในบาป" (สดุดี 51:5)
 พระคริสตธรรมคัมภีร์เผยให้เห็นถึงธรรมชาติอันชั่วร้ายของมนุษย์ ถ้าเรายอมรับ
 ก็ไม่มีความจำเป็นที่จะจินตนาการใครสักคนขึ้นมาเพื่อรับผิดชอบการทำบาปของเรา เยเรมีย์
 17:9 กล่าวว่า จิตใจก็เป็นตัวที่ชั่วร้าย
 และหลอกหลวงกว่าสิ่งใดจนเราไม่สามารถคำนวณความบาปที่มันกระทำได้
 พระเยซูก็ตรัสถึงธรรมชาติอันชั่วร้ายของมนุษย์ในมัทธิว 7:11 ส่วนปัญญาจารย์ 9:3 กล่าวว่า
 "จิตใจของมนุษย์ก็เต็มไปด้วยความชั่ว" เอเฟซัส 4:18
 กล่าวว่ามีมนุษย์อยู่ห่างจากชีวิตซึ่งมาจากพระเจ้า "เพราะเหตุความไม่รู้เท่าถึงการณซึ่งอยู่ในตัวเขา
 อันเนื่องจากใจที่แข็งกระด้างของเขา"
 กาลาเทีย 5:19 พูดถึงบาปของเราว่าเป็น "การงานของเนื้อหนัง" คือเนื้อหนัง ตัวตน
 และธรรมชาติของเราเองที่ทำให้เราทำบาป
 ไม่มีข้อพระธรรมใดที่บอกว่าบาปในตัวเราเป็นเพราะมารเป็นผู้เอามาใส่
 แนวโน้มที่จะทำบาปเป็นสิ่งที่มนุษย์มีตามธรรมชาติตั้งแต่เกิด ถือเป็นส่วนพื้นฐานที่ประกอบขึ้นเป็นมนุษย์

6.2 มารและซาตาน

บางครั้ง ถ้าเดิมในพระคริสตธรรมคัมภีร์จะยังคงไว้เช่นเดิมโดยไม่แปล อย่างเช่นคำว่า "ซาตาน"
 เป็นคำทับศัพท์ในภาษาฮีบรูที่แปลว่า "ปรปักษ์" ส่วน "มาร" เป็นคำที่แปลมาจากคำว่า "Diabolos"
 ในภาษากรีกซึ่งแปลว่า คนโป๊ปล ศัตรู หรือคนส่อเสียด
 ถ้าเราเชื่อว่าซาตานและมารเป็นสิ่งที่อยู่ภายนอกตัวเรา และเป็นผู้ที่รับผิดชอบต่อการบาปที่เราทำ
 เมื่อใดก็ตามที่เราพบคำ 2 คำนี้ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ เราจะต้องคิดถึงสิ่งชั่วร้ายนี้
 พระคริสตธรรมคัมภีร์ใช้คำเหล่านี้เป็นคำคุณศัพท์เพื่ออธิบายถึงลักษณะของคนธรรมดาทั่วไป

จึงเป็นไปได้ที่คำว่ามารและซาตานในพระ

คริสตธรรมคัมภีร์หมายถึงสิ่งชั่วร้ายที่อยู่ภายนอกตัวเรา

คำว่า "ซาตาน" ในพระคริสตธรรมคัมภีร์

1 พงศกษัตริย์ 11:14 บันทึกไว้ว่า "พระเจ้าทรงให้ปฏิปักษ์ (ภาษาฮีบรูคือซาตาน)

เกิดขึ้นต่อสู้ซาโลมอน คือฮาคัดคนเอโดม" 1 พงศกษัตริย์ 11:23,25 กล่าวว่า

"พระเจ้าได้ทรงให้ปฏิปักษ์เกิดขึ้นต่อสู้ท่านอีกคนหนึ่ง คือ เรโซน...ท่านเป็นปฏิปักษ์ของอิสราเอล"

นี่ไม่ได้หมายความว่าพระเจ้าทรงให้ผู้ที่มีพลังเหนือธรรมชาติหรือทูตสวรรค์มาเป็นซาตานหรือปฏิ

ภักษ์ของซาโลมอน พระองค์ทรงให้คนธรรมดาตามต่อสู้กับซาโลมอน มัทธิว 16:22-23

ให้อีกตัวอย่างหนึ่งว่าเมื่อเปโตรพยายามอ้อนวอนพระเยซูไม่ให้ไปเยรูซาเล็ม และถูกตริ่งกางเขน

พระเยซูตรัสกับเปโตรว่า "อ้ายซาตาน จงไปให้พ้น เจ้าเป็นเครื่องกีดขวางเรา เพราะเจ้าคิดอย่างคน

มิได้คิดอย่างพระเจ้า" เปโตรถูกเรียกว่าซาตาน พระเยซูไม่ได้ตรัสกับทูตสวรรค์หรือปีศาจ

พระองค์กำลังตรัสกับเปโตร

คำว่า "ซาตาน" แปลว่าปฏิปักษ์ ดังนั้นคนดีๆ หรือแม้แต่พระเจ้าก็เป็นซาตานได้

ไม่จำเป็นต้องมีสิ่งใดที่เป็นบาปอยู่ในคำว่าซาตาน ความหมายแฝงที่เกี่ยวกับบาปซึ่งมีอยู่ในคำว่า "ซาตาน"

ส่วนหนึ่งเนื่องมาจากความจริงที่ว่าธรรมชาติที่มีบาปของเราเป็น "ซาตาน"

ตัวร้ายหรือปฏิปักษ์ของตัวเอง และซาตานเป็นคำที่โลกเรียกลสิ่งที่เกี่ยวข้องกับบาป

พระเจ้าสามารถเป็นซาตานของเราได้ในแง่ที่ว่าพระองค์ทรงนำความทุกข์ยากลำบากมาในชีวิตของ

เรา หรือทรงยื่นขวานทางผิดบาปที่เราอยากจะได้เข้าหา แต่ความจริงที่สามารถเรียกพระเจ้าว่า

"ซาตาน" ไม่ได้หมายความว่าพระองค์มีบาป

พระธรรมซามูเอลและพงศาวดารและพระกิตติคุณทั้ง 4 เล่ม

กล่าวถึงเหตุการณ์เดียวกันแต่ใช้คำพูดต่างกันไป 2 ซามูเอล 24:1 บันทึกไว้ว่า

"พระเจ้า...เพื่อต่อสู้เขาทั้งหลายจึงทรงคลใจดาวิด" 1 พงศาวดาร 21:1

"ซาตานได้ยั่วยุต่อสู้อิสราเอล และดลพระทัยให้ดาวิดนับจำนวนอิสราเอล" ในซามูเอล

พระเจ้าเป็นผู้ต่อสู้อิสราเอล ในพงศาวดารซาตานเป็นผู้ต่อสู้ สรุปลก็คือพระเจ้าทรงกระทำเสมือนเป็น

"ซาตาน" หรือปฏิปักษ์ของดาวิด พระเจ้าทรงนำความยากลำบากมาสู่ชีวิตของโยบเช่นกัน

"พระองค์ทรงข่มเหงข้าพระองค์ด้วยพระหัตถ์ทรงฤทธิ์ของพระองค์" (โยบ 30:21) โยบกำลังบอกว่า

"พระเจ้าทรงกระทำเสมือนเป็นซาตานของโยบ"

คำว่า "มาร" ในพระคริสตธรรมคัมภีร์

คำว่า “มาร” ก็เช่นกัน พระเยซูตรัสว่า “เรามีได้เลือกเจ้าทั้งหลาย และหนึ่งในพวกเจ้าเป็นซาตานหรือ” พระองค์กำลังพูดถึงยูดาส อิสคาริโอท ซึ่งเป็นปฏิชนธรรมดา ไม่ใช่พูดถึงสิ่งที่มีเขา หรือที่เรียกว่าดวงวิญญาณ คำว่า “มาร” ในที่นี้หมายถึงคนชั่วร้าย 1 ทิโมธี 3:11 พูดถึงภรรยาของผู้อาวุโสในคริสตจักรว่าไม่ควรเป็น “คนที่ใส่ร้ายผู้อื่น” คำกรีกสำหรับคำนี้คือ “Diabolos” ซึ่งถูกแปลว่า “มาร” ในบทความอื่นๆ เปาโลเตือนที่ตัสว่าพวกหญิงสูงอายุในเอเคเคลเซียว่าไม่ควรเป็นคน “ช่างส่อเสียด” หรือ “มาร” (ทิตัส 2:3) และท่านบอกทิโมธี (2 ทิโมธี 3:1,3) ว่า “ในสมัยจะสิ้นยุคนี้ มนุษย์จะใส่ร้ายกัน (มาร)” ไม่ได้แปลว่า มนุษย์จะกลายเป็นสิ่งที่เหนือธรรมชาติ แต่ว่าพวกเขาจะชั่วร้ายมากขึ้นทุกที จากที่กล่าวมานี้คงเห็นได้ชัดเจนว่าคำว่า “มาร” หรือ “ซาตาน” ไม่ได้หมายถึงทูตสวรรค์ที่ตกต่ำหรือสิ่งที่มิบาปภายนอกตัวเรา

บาป ซาตาน และมาร

คำว่า “ซาตาน” หรือ “มาร”

ใช้เป็นคำอธิบายแนวโน้มตามธรรมชาติที่จะทำบาปภายในตัวเราตามที่เรารู้ถึงในบทเรียนที่ 6.1 สิ่งเหล่านี้ล้วนเป็น “ซาตาน” หรือปฏิกิริยาที่สำคัญของเรา ซึ่งสามารถเปรียบเทียบเป็นบุคคลได้เช่นกัน และเมื่อเป็นเช่นนั้น เราอาจใช้คำว่า “มาร” เป็นคำเรียกแทนศัตรูของเราหรือการบิดเบือนความจริง นั่นคือลักษณะธรรมชาติของ “มนุษย์” ความสัมพันธ์ระหว่างมารและความปรารถนาชั่วร้าย

บาปภายในตัวเรา เห็นได้ชัดจากข้อความมากมาย

“บุตรทั้งหลายร่วมสายโลหิตกันฉันใด พระองค์ก็ทรงเป็นเช่นนั้นด้วย เพื่อโดยทางความตายนั้นเอง พระองค์จะได้ทรงทำลายผู้ที่มีอำนาจแห่งความตาย คือมารเสียได้” (ฮีบรู 2:14)

มารในที่นี้รับผิดชอบความตาย “คำจ้างของความบาปคือความตาย” (โรม 6:23)

บาปและมารจึงสอดคล้องกัน ยาโคบ 1:14 กล่าวว่า ความปรารถนาชั่วร้ายของเราหลอกล่อเราเอง นำเราไปสู่ความบาปและความตาย แต่

ฮีบรู 2:14 กล่าวว่ามารนำมาซึ่งความตาย และพระเยซูพร้อมมีธรรมชาติอย่างมนุษย์ เพื่อที่จะทำลายมารเสีย แต่โรม 8:3 กล่าวว่า

“พระองค์ทรงใช้พระบุตรของพระองค์มาในสภาพเสมือนเนื้อหนังที่บาป และเพื่อไถ่บาป พระบุตรในเนื้อหนังจึงได้ทรงปรับโทษบาป” แสดงว่ามารและบาปในมนุษย์เป็นเหมือนกันหมด

พระเยซูทรงถูกหลอกล่อเหมือนเรา

การไม่เข้าใจหลักการของมารแปลว่าเรายังไม่รู้ซึ่งถึงธรรมชาติและการทำงานของพระคริสต์อย่างถูกต้อง เพราะว่าพระเยซูทรงมีธรรมชาติเหมือนมนุษย์ มี “มาร” อยู่ภายใน

เราจึงมีความหวังในความรอด (ฮีบรู 2:14-18, 4:15)

โดยการเอาชนะความปรารถนาของพระองค์เอง พระเยซูจึงได้สามารถทำลายมารบนไม้กางเขน

(ฮีบรู 2:14) หากเรามีตัวตน มันคงไม่มีชีวิตอยู่แล้วในปัจจุบัน ฮีบรู 9:26 บอกว่าพระคริสต์

"กำจัดบาปให้หมดสิ้นไปโดยการถวายพระองค์เองเป็นเครื่องบูชา

พระเยซูคริสต์ทรงทำลายมารภายในพระองค์โดยทางความตาย โดยความตายของพระองค์

พระเยซูทรงทำลาย "ตัวแห่งบาป" เสีย (โรม 6:6) เช่นธรรมชาติของมนุษย์

"ผู้ที่กระทำบาปก็มาจากมาร (1 ยอห์น 3:8)

เพราะบาปเป็นผลของการเปิดทางให้ธรรมชาติของเรา ความปรารถนาชั่วร้าย (ยากอบ 1:14,15)

ซึ่งพระคริสต์ทรงมีไว้ เรียกว่า "มาร" พระบุตรของพระเจ้าเสด็จมาปรากฏก็เพราะเหตุนี้

คือเพื่อทรงทำลายกิจการของมาร (1 ยอห์น 3:8)

ถ้าเราพูดถูกที่ว่ามารคือความปรารถนาชั่วร้ายของเรา

การทำงานของความปรารถนาชั่วร้ายก็คือบาป ใน 1 ยอห์น 3:5 กล่าวว่า "พระองค์ได้ทรงปรากฏ

เพื่อกำจัดบาปของเราให้หมดไป" หมายความว่า "บาปของเรา" และ "การทำงานของมาร"

คือสิ่งเดียวกัน ในกิจการของอัครทูต 5:3 เปโตรพูดกับอานาเนียว่า

"เหตุไฉนซาตานจึงทำให้ใจของเจ้าเต็มไปด้วยการมุสา" และในข้อ 4 เปโตรพูดอีกว่า

"มีเหตุอะไรเกิดขึ้นให้เจ้าคิดในใจเช่นนั้นแล้ว"

การมีสิ่งไม่เกิดขึ้นในใจก็คือการมีซาตานอยู่เต็มหัวใจ ถ้าเราคิดแผนการร้าย มันก็เกิดขึ้น ภายใน

ตัวเรา ถ้าสตรีมีครรภ์ ก็ตั้งครรภ์ภายในตัวเธอไม่ใช่ข้างนอก ยากอบ 1:14,15

ใช้ภาพพจน์เดียวกันอธิบายว่า กิเลสของเราเกิดขึ้นและนำไปสู่บาปและความตายอย่างไร สดุดี

109:6 เปรียบคนที่เต็มไปด้วยบาปว่าเป็น "ซาตาน" ว่า

"ขอทรงตั้งคนอธรรมปรักปรำเขาและให้ซาตานยืนอยู่ที่ขวามือของเขา" คือมีอำนาจเหนือเขา (เทียบ สดุดี 110:1)

การเปรียบเทียบเป็นบุคคล

อย่างไรก็ตาม เราอาจจะพูดว่า "แต่มารถูกพูดถึงเหมือนกับว่ามันเป็นคนคนหนึ่ง" ฮีบรู 2:14 บอกว่า

"ผู้ที่มีอำนาจแห่งความตาย คือ มาร" พระคริสต์ทรงมีไว้ก็จะใช้การเปรียบเทียบเป็นบุคคล

คือเปรียบเทียบความคิดในนามธรรมให้เป็นบุคคล สุภาษิต 9:1 พูดถึงหญิงสาวที่ชื่อว่า "ปัญญา"

กำลังสร้างเรือนของเธอ และโรม 6:23 กล่าวว่าถึงบาปว่าเป็นผู้ที่จ่ายค่าจ้างเป็นความตาย

เรื่องนี้จะกล่าวถึงอีกครั้งใน Digression 5

มารมักจะเป็นตัวแทนความปรารถนาชั่วร้ายของเราเสมอ

แต่เราไม่สามารถมีปฏิปักษ์ที่เป็นนามธรรม
ความปรารถนาชั่วร้ายในใจมนุษย์จะเกิดขึ้นไม่ได้ถ้าไม่มีมนุษย์ “มาร”
จึงมักถูกเปรียบเทียบเป็นบุคคล บาปมักจะถูกเปรียบเทียบว่าเป็นนายจ้าง (โรม 5:21; 6:6,17;
7:3) “มาร” ก็ถูกเปรียบเทียบเป็นบุคคลเช่นกันเพราะ “มาร” ถูกกล่าวอ้างถึงว่าเป็น “บาป”
เปาโลพูดถึงตัวเราว่ามีคน 2 คน อยู่ในตัวเรา คือคนฝ่ายเนื้อหนัง “มาร”
ซึ่งต่อสู้กับคนฝ่ายวิญญาณ ไม่ได้หมายความว่า เรามีคนจริงๆ 2 คน ต่อสู้กันอยู่ในตัวเรา
ส่วนที่เป็นบาปในตัวเราถูกเปรียบเทียบว่าเป็น “คนชั่วร้าย” (มัทธิว 6:13)
หรือมารในความหมายของพระคริสตธรรมคัมภีร์ คำว่า “คนชั่วร้าย” ในภาษากรีกถูกแปลว่า
“คนชั่วช้า” ใน 1 โครินธ์ 5:13 เมื่อคนหนึ่งเปิดทางให้บาปหรือ “คนชั่วร้าย” ในตัวเขาเอง
เขาก็กลายเป็นคน “ชั่วร้าย” หรือ “มาร”

“มาร” หรือ “ซาตาน” ในความหมายทางการเมือง

คำว่า “มาร” และ “ซาตาน” ถูกใช้เพื่ออธิบายถึงโลกชั่วร้ายที่เต็มไปด้วยบาปที่เราอาศัยอยู่เช่นกัน
ระบบสังคม การเมือง และศาสนาปลอมๆ ของมนุษย์ก็ถูกเรียกว่า “มาร” ได้
มารและซาตานในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่มักจะหมายถึงระบบอำนาจทางการเมือง
และสังคมของชาวยิวและชาวโรมัน วิวรรณ์ 2:10 บันทึกว่ามารจะขังผู้ที่เชื่อไว้ในคุก
แปลว่าผู้มีอำนาจโรมันจะสั่งจำคุกบรรดาผู้ที่เชื่อ วิวรรณ์ 2 ยังกล่าวถึงคริสตจักรเปอร์กัมมัส
ซึ่งตั้งอยู่ในที่นั่งของซาตาน ซึ่งก็คือสถานที่ตั้งของทำการปกครองของชาวโรมัน
(เมืองเปอร์กัมมัส) ซึ่งมีกลุ่มของผู้ที่เชื่ออยู่ที่นี่ด้วยเช่นกัน ถ้าซาตานมีตัวตน
เราก็ไม่อาจพูดได้ว่าซาตานมีที่นั่งปกครองที่เมืองเปอร์กัมมัส
การทำบาปเป็นการประพฤติผิดธรรมดาบัญญัติ (1 ยอห์น 3:4)
แต่บาปที่รวมตัวกันเป็นพลังทางการเมืองและสังคมต่อต้านพระเจ้าเป็นพลังที่แรงกว่าบาปส่วนบุคคล
พลังที่รวมตัวกันนี้เองที่เราเปรียบเป็นมาร
ดังนั้นอิหร่านและกลุ่มประเทศอิสลามจึงเรียกอเมริกาว่า “ซาตานผู้ยิ่งใหญ่”
คือปฏิปักษ์ชั่วร้ายของพวกเขาทั้งในด้านการเมืองและศาสนา ซึ่งเป็นวิธีที่คำว่า “มาร” หรือ “ซาตาน”
มักจะถูกใช้ในพระคริสตธรรมคัมภีร์
โดยสรุป เราควรจะศึกษาพระคริสตธรรมคัมภีร์ทั้งเล่ม
แทนที่จะสรุปคำสอนหลักจากพระธรรมเพียงบางบทที่อ้างถึงความเชื่อเรื่องมารและซาตานเพื่อทำความเข้าใจ
เข้าใจในเรื่องนี้ บทเรียนที่ 6.1 และหัวข้อนี้

เราควรจะอ่านบททวนอีกครั้งอย่างระมัดระวังและด้วยใจอธิษฐาน
 สิ่งที่เป็นหลักคำสอนที่อธิบายไว้ในที่นี้จะเป็นวิธีเดียวที่สามารถทำให้เกิดความเข้าใจอย่างมีเหตุผลของบทความทั้งหมด
 ค่อยๆถึงมารและซาตาน
 คำเหล่านั้นอาจจะถูกนำมาใช้เป็นคำคุณศัพท์ปกติหรือใช้เพื่อกล่าวถึงบาปที่อยู่ในตัวเราเอง
 บทความที่มักจะถูกเข้าใจผิดและนำมาสนับสนุนความคิดที่เป็นที่นิยมกันจะอยู่ใน Digression
 ซึ่งใช้กับบทเรียนนี้
 คนที่ไม่ยอมรับบทสรุปของบทเรียนนี้ควรตั้งคำถามกับตนเองว่า 1)
 บาปถูกเปรียบเทียบเป็นบุคคลใช่หรือไม่ คำตอบก็คือใช่ 2) จริงหรือไม่ที่ “ซาตาน”
 เป็นคำที่ใช้เป็นคำคุณศัพท์ได้ด้วย คำตอบก็คือใช่ ดังนั้น
 อะไรคือปัญหาที่แท้จริงในการยอมรับว่าบาปถูกเปรียบเทียบเป็นบุคคลว่าเป็นศัตรูหรือซาตานของเรา
 โลกมักจะถูกเปรียบเทียบเป็นบุคคลในจดหมายของยอห์นและในข่าวประเสริฐ (ดูวิวรณ์)
 คำอะไรจะดีไปกว่า "ซาตาน" หรือ "มาร"

6.3 ปีศาจ

ในหัวข้อที่แล้ว ถ้าเราเชื่อว่ามีมารหรือซาตานไม่มีตัวตน เราก็ต้องยอมรับว่า ปีศาจ
 ซึ่งเป็นลูกสมุนของมารก็ไม่มีตัวตนเช่นกัน หลายคนเชื่อว่าพระเจ้าประทานสิ่งดีๆ ในชีวิตแก่เรา
 และมารและปีศาจทำให้เกิดสิ่งที่ไม่ดีในชีวิต รวมทั้งนำสิ่งดีๆ ที่พระเจ้าให้เราไปจากเราด้วย
 พระคริสตธรรมคัมภีร์สอนเราอย่างชัดเจนว่าพระเจ้าทรงฤทธานุภาพสูงสุด
 พระองค์เป็นผู้ที่รับผิดชอบต่อทั้งสิ่งดีและไม่ดีในชีวิตของเรา
 (อิสยาห์ 45:7) ดังนั้น เมื่อเราประสบความสำเร็จทุกขัย
 เราควรจะยอมรับว่าเป็นสิ่งที่มาจากพระเจ้าไม่ใช่มาจากมารหรือปีศาจ โยบตระหนักว่า
 "พระเจ้าประทาน และพระเจ้าทรงเอาไปเสีย สาธุการแด่พระนามพระเจ้า" (โยบ 1:21)
 พระเจ้าทรงเป็นที่มาของฤทธานุภาพทั้งปวง (อิสยาห์ 45:5; 44:8)
 พระเจ้าทรงมีเมตตาต่อประชากรของพระองค์เชื้อในพระองค์ เมื่อพวกเขาพูดกับพระองค์ว่า
 "พระองค์ทรงเป็นพระเจ้ายิ่งใหญ่และทรงฤทธานุภาพ
 แต่เราเชื่อว่ามีพระอื่นอีกนอกจากพระองค์ แม้ว่าพระอื่นจะไม่ทรงฤทธานุภาพเท่าพระองค์"
 เราจึงไม่สามารถที่จะเชื่อว่ามีปีศาจหรือมารนอกเหนือจากพระเจ้า

นี่คือความผิดพลาดที่อิสราเอลได้กระทำ

พระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมบอกให้เราทราบว่าอิสราเอลได้ทำให้พระเจ้าไม่ทรงพอพระทัย โดยการหันไปเคารพในพระอื่น เราจะเห็นได้จากพระ

คริสตธรรมคัมภีร์ว่า "ปีศาจ"

ที่คนเชื่ออยู่ในทุกวันนี้ก็เหมือนพระเทียมที่อิสราเอลเชื่อในสมัยโบราณ

มารคือรูปเคารพ

ใน 1 โครินธ์ เปาโลอธิบายถึงสาเหตุที่คริสเตียนไม่ควรเชื่อหรือเกี่ยวข้องกับรูปเคารพ

ในยุคของพระคริสตธรรมคัมภีร์

ผู้คนเชื่อว่าปีศาจคือพระเล็กพระน้อยที่พวกเขาไปกราบไหว้เพื่อให้ช่วยแก้ไขปัญหที่เกิดขึ้นในชีวิตของพวกเขา และจึงสร้างรูปปั้นหรือรูปเคารพและกราบไหว้รูปปั้นนั้น เปาโลใช้คำว่า "ปีศาจ" และ "รูปเคารพ" แทนที่กันในจดหมายของท่าน "เครื่องบูชาที่พวกต่างชาติถวายนั้น

เขาถวายบูชาแก่พวกปีศาจ และแก่สิ่งที่ไม่ใช่พระเจ้า

ข้าพเจ้าไม่ปรารถนาให้ท่านมีส่วนร่วมไปกับพวกปีศาจ ถ้ามีใครมาบอกท่านว่า

"ของนี้เขาถวายแก่รูปเคารพแล้ว" ท่านอย่ารับประทาน เพราะเห็นแก่คนที่บอกนั้น" (1 โครินธ์

10:20,28) รูปเคารพและปีศาจจึงเป็นสิ่งเดียวกัน เปาโลบอกว่า "เขาถวายบูชาแก่พวกปีศาจ

ไม่ใช่พระเจ้า" ปีศาจไม่ใช่พระเจ้า และเนื่องจากมีพระเจ้าพระองค์เดียว

ปีศาจจึงไม่มีอำนาจอะไรเลยและไม่ใช่แม้แต่พระเล็กพระน้อย ใน 1 โครินธ์ 8:4 กล่าวว่า

"เรื่องการกินอาหารที่เขาบูชาแก่รูปเคารพนั้น เราารู้อยู่แล้วว่า รูปปั้นไร้สาระ

และมีพระเจ้าแต่องค์เดียว" รูปเคารพหรือปีศาจไม่มีตัวตน มีพระเจ้าองค์เดียวในโลก ในข้อ

5, 6 เปาโลบอกว่า

"แม้จะมีพระมาก (มีพระมากและเจ้ามากก็จริง) เหมือนที่ผู้คนเชื่อว่ามีภูตผีหลายประเภท เช่น

ภูตผีประเภทหนึ่งทำให้เราตกงาน ภูตผีอีกประเภทหนึ่งทำให้ภรรยาทิ้งสามีไป

แต่สำหรับพวกเราไม่มีพระเจ้าองค์เดียว คือพระบิดาและสิ่งสารพัดทั้งปวงซึ่งเกิดขึ้นจากพระองค์"

เมื่อมองย้อนไปในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม เราจะพบหลักฐานมากขึ้นว่า

"ปีศาจ" ก็คือ "รูปเคารพ" พระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมฉบับภาษากรีกใช้คำว่า

"diamoman" แทนคำว่า "รูปเคารพ" ในเฉลยธรรมบัญญัติ 32:17 และสดุดี 106:37

ซึ่งในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ใช้คำว่า "ปีศาจ" สดุดี 106:36-39

อธิบายความผิดพลาดของอิสราเอล และเปรียบเทียบรูปเคารพของคานาอันว่าเป็นปีศาจ

"ท่าน (อิสราเอล) ประณิบัติรูป/เคารพของเขาซึ่งกลายเป็นปวงสำหรับท่าน
ท่านฆ่าบุตรชายและบุตรหญิงของท่าน ถวายเป็นเครื่องสักการบูชาแก่ปีศาจ
ท่านเทโลหิตผู้ไร้ผิดออกมา คือโลหิตบุตรชายบุตรหญิงของท่าน
ผู้ซึ่งท่านได้ฆ่าเป็นเครื่องสักการบูชาแก่รูปเคารพแห่งคานาอัน"

ปีศาจในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่

แล้วบทความในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ที่พูดถึงปีศาจอย่างชัดเจนเล่า
สิ่งหนึ่งที่เรากำลังทำความเข้าใจให้ชัดเจนคือ

พระคริสตธรรมคัมภีร์เป็นพระวจนะของพระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพ

จึงเป็นไปได้ที่จะขัดแย้งกันเอง ถ้าพระคริสตธรรมคัมภีร์บอกเราว่า พระเจ้าทรงฤทธานุภาพ
และทรงทำให้เกิดปัญหาทุกอย่างในชีวิตเรา

พระคริสตธรรมคัมภีร์ก็ไม่สามารถที่จะบอกว่าปีศาจหรือพระเล็กพระน้อยที่อยู่ฝ่ายตรงข้ามกับพระ
เจ้าเป็นผู้ทำให้เกิดปัญหาในชีวิตเรา ที่สำคัญคำว่า "ปีศาจ" ปรากฏอยู่เพียง 4

ครั้งในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมและมักจะใช้ในความหมายของการบูชารูปเคารพ
แต่ปรากฏหลายครั้งในพระธรรมกิตติคุณ

เป็นไปได้ว่าภาษาในสมัยนั้นใช้คำว่าปีศาจเป็นคำเรียกสิ่งที่เขาคิดว่าทำให้เกิดโรคร้ายที่พวกเขาไม่
รู้จัก ถ้าปีศาจมีตัวตน และเป็นผู้ที่ทำให้เกิดความเจ็บไข้และปัญหาในชีวิตของเราแล้ว

เราจะต้องพบคำว่าปีศาจมากกว่านี้ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม

การบอกว่าปีศาจถูกขับไล่ออกจากใครก็ตามคือการที่บอกว่าคนคนนั้นได้รับการรักษาให้หายจาก
โรคทางจิตหรือโรคที่ไม่ทราบสาเหตุในสมัยนั้น

ผู้คนในศตวรรษแรกดูจะโยนความผิดทุกอย่างไปให้สิ่งที่เขาจินตนาการขึ้นมาว่ามีตัวตนชื่อ

"ปีศาจ" ความเจ็บป่วยทางจิตเป็นโรคที่เกินความรู้ทางการแพทย์ในสมัยนั้น

และผู้คนเรียกคนป่วยโรคนี้ว่า "ถูกผีเข้า" ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม

วิญญาณชั่วหมายถึงจิตใจที่ถูกทรมาน (ผู้วินิจฉัย 9:23; 1 ซามูเอล 16:14; 18:10)

ในยุคพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ การถูกผีเข้าหมายถึงความเจ็บป่วยทางจิต

ความสัมพันธ์ระหว่างปีศาจและความเจ็บป่วยปรากฏใน มัทธิว 8:16-17

"เขาพาคนผีเข้าสิงเป็นอันมากมาหาพระองค์ พระองค์ก็ทรงขับผีออกด้วยพระดำรัส

เพื่อจะให้เราสำเร็จตามพระวจนะ โดยอิสยาห์ผู้เผยพระวจนะที่ว่า

"ท่านได้แบกความเจ็บไข้ของเราทั้งหลายและหอบโรคของเราไป"

ความเจ็บไข้ของมนุษย์จึงเป็นเหมือนการถูกผีหรือวิญญาณชั่วเข้าสิง
เมื่อพวกเขาได้รับการรักษาแล้วคนที่ถูกผีสิงก็กลับไปมีสติอารมณ์ดี" (มาระโก 5:15; ลูกา 8:35)
โดยนัยนี้การพูดว่าถูกผีสิงจึงเป็นอีกวิธีหนึ่งที่จะพูดว่าคนคนนั้นป่วยทางจิต "คนที่ถูกผีสิง"
จึงถูกกล่าวว่า "ได้รับการรักษา" หรือ "เสียยา" (มัทธิว 4:24; 12:22; 17:18)

บทเรียน 6 คำถาม

1. ใครรับผิดชอบปัญหาและความทุกข์ยากของเรา
 - ก) พระเจ้า
 - ข) โชค
 - ค) ชาตานุผู้เต็มไปด้วยบาป
 - ง) มารผู้เต็มไปด้วยบาป
2. อะไรรับผิดชอบการที่เราถูกลดกลั่นให้ทำบาป
 - ก) ธรรมชาติของมนุษย์
 - ข) พระเจ้า
 - ค) วิญญาณชั่ว
 - ง) ชาตานุผู้เต็มไปด้วยความบาป
3. “มาร” ที่เปลี่ยนนามแปลว่าอะไร
 - ก) บาป
 - ข) งูร้าย
 - ค) คนส่อเสียด/คนที่ใส่ร้ายคนอื่น
 - ง) ลูซิเฟอร์
4. “ชาตานุ” แปลว่าอะไร
 - ก) คนบาป
 - ข) ปฏิปักษ์
 - ค) สัตว์
 - ง) ราชาแห่งปีศาจ
5. “ชาตานุ” และ “มาร” หมายถึงอะไรในเชิงเปรียบเทียบ
 - ก) บาปและสิ่งล่อใจ
 - ข) พลังชั่วร้ายนอกจักรวาล
 - ค) มังกร
6. คำว่า “ปีศาจ” ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ หมายถึง
 - ก) ทูตสวรรค์ที่ทำบาป
 - ข) ความเจ็บป่วย
 - ค) ภาษาในสมัยนั้นที่ใช้เรียกความเจ็บป่วยที่ผู้คนคิดว่าเกิดจากการกระทำของ “ปีศาจ”
 - ง) วิญญาณ

7.1 คำพยากรณ์เรื่องพระเยซูในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม

บทเรียนที่ 3 อธิบายว่า ความรอดที่พระเจ้ามีพระประสงค์จะมอบให้มนุษย์ เกี่ยวข้องกับพระเยซูอย่างไร พันธสัญญาที่พระองค์กระทำต่อเอวา อับราฮัม และดาวิด ล้วนกล่าวถึงพระเยซูในฐานะที่เป็นพงศ์พันธุ์ของพวกเขา แท้ที่จริงแล้ว พระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมทั้งหมดยกเว้นและชี้ไปยังพระคริสต์เพียงผู้เดียว ธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสสซึ่งชาวอิสราเอลต้องปฏิบัติตามก่อนที่จะถึงสมัยของพระคริสต์ ชี้ไปยังพระเยซูอย่างสม่ำเสมอ "ธรรมเนียมปฏิบัติจึงควบคุมเราไว้จนพระคริสต์เสด็จมา" (กาลาเทีย 3:24) ในพิธีบัพติศมา ลูกแกะที่ไม่มีตำหนิจะต้องถูกฆ่า (อพยพ 12:3-6) นี่แสดงถึงการถวายพระเยซูเป็นเครื่องบูชา "เมฆโปรดของพระเจ้า ผู้ทรงรับความผิดบาปของโลกไปเสีย" (ยอห์น 1:29; 1 โครินธ์ 5:7) การที่สัตว์ที่จะนำมาเป็นเครื่องบูชาต้องเป็นสัตว์ที่ไร้ตำหนิชี้ให้เห็นถึงความสมบูรณ์แบบของพระคริสต์ (อพยพ 12:5; 1 เปโตร 1:19) พระธรรมสดุดีและผู้เผยพระวจนะในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม กล่าวถึงลักษณะของพระมาซีฮาอย่างนับไม่ถ้วน และอธิบายเป็นพิเศษถึงการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ ลัทธิยูดาปฏิเสธพระมาซีฮาห์ ที่สิ้นพระชนม์ได้ เพราะพวกเขาละเลยคำที่ผู้เผยพระวจนะเผยไว้

คำพยากรณ์ใน**พระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม** **ความสำเร็จในพระคริสต์**

"พระเจ้า พระเจ้าข้า	เป็นถ้อยคำของพระเยซูบนไม้กางเขน
ไฉนทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสีย" (สดุดี 22:1)	(มัทธิว 27:46)

"ข้าพระองค์เป็นจุดตัวหนอน มิใช่คนคนก็ตาม ประชาชนก็ดูหมิ่น ผู้ที่เห็นข้าพระองค์ก็เย้ยหยัน เขาบ่นปากและสิ้นศรัทธาในข้าพระองค์ กล่าวว่า เขามอบตัวไว้กับพระเจ้า ให้พระองค์ช่วยเขาสิ ให้พระองค์ช่วยเขา" (สดุดี 22:6-8)	ชาวอิสราเอลเยาะเย้ยพระเยซู (ลูกา 23:35,8:53) คนทั้งปวงสิ้นศรัทธาเยาะเย้ย (มัทธิว 27:39) พระเยซูคริสต์ดั่งกล่าวจะถูกตรึงกางเขน (มัทธิว 27:43)
"ล้นของข้าพระองค์ก็เกาะติดที่ขากรรไกร ...เขาแทงมือแทงเท้าข้าพระองค์" (สดุดี 22:15-16) "เสื้อผ้าของข้าพระองค์ เขาแบ่งปันกัน ส่วนเสื้อของข้าพระองค์นั้น เขาก็จับฉลากกัน" (สดุดี 22:18) พึงระลึกว่า สดุดี 22:22 หมายถึง พระเยซูในฮีบรู 2:12	บนไม้กางเขน พระองค์ตรัสว่า เรากระหายน้ำ (ยอห์น 19:28) การแทงที่มือและเท้าเป็นวิธีการตรึงกางเขน สิ่งนี้สำเร็จตามที่บันทึกไว้ใน มัทธิว 27:35
"ข้าพระองค์กลายเป็นแขกแปลกหน้าของพี่ น้อง และเป็นคนต่างด้าวของบุตรแห่งมารดาข้า พระองค์ ความร้อใจในเรื่องพระนิเวศของพระองค์ ได้ท่วมทับข้าพระองค์ (สดุดี 69:8,9) "เขาให้ดื่มหมักแก่ข้าพระองค์เป็นอาหาร ให้น้ำส้มสายชูแก่ข้าพระองค์ดื่มแก้กระหาย ย" (สดุดี 69:21) อิสยาห์ 53 กล่าวถึงคำพยากรณ์การสิ้นพระชนม์และฟื้นขึ้นจากความตายของพระคริสต์ ทุกข้อส่วนกล่าวถึงสำเร็จอันไม่มีที่ติ	พระเยซูทรงรู้สึกถึงความเหินห่างที่พวกยิวและแม่ แต่ครอบครัวของพระองค์มีต่อพระองค์ (ยอห์น 7:3-5; มัทธิว 12:47-49) สิ่งนี้บันทึกไว้ใน ยอห์น 2:17 เช่นกัน สิ่งนี้เกิดขึ้นขณะพระเยซูถูกตรึงกางเขน (มัทธิว 27:34)

"เหมือนแกะที่เป็นไปอยู่หน้าผู้ตัดสินของม้านั้นใด	พระคริสต์
ท่านก็ไม่บริปากของท่านเลยฉันนั้น"	แกะของพระเจ้ามิได้ทรงตอบประการใดเมื่อถูกฟ้องกล่าวโทษ (มัทธิว 27:12,14)
(อิสยาห์ 53:7)	
"เขาจัดหลุมศพของท่านไว้กับคนอธรรมในความตายของท่าน	พระเยซูถูกตรึงกางเขนพร้อมกับนักโทษชั่วร้าย (มัทธิว 27:38) แต่ทรงถูกฝังในอุโมงค์กับเศรษฐี
เขาจัดไว้กับเศรษฐี"(อิสยาห์ 53:9)	(มัทธิว 27:57-60)

น่าอัศจรรย์ที่พระคริสต์ทรงคมกัฏภาคพันธสัญญาใหม่เตือนให้เราระลึกว่า "ธรรมบัญญัติและผู้เผยพระวจนะ" ในพระคริสต์ทรงคมกัฏภาคพันธสัญญาเดิม เป็นพื้นฐานของความเข้าใจเกี่ยวกับพระคริสต์ (กิจการของอัครทูต 26:22; 28:23; โรม 1:2,3; 16:25,26) พระเยซูทรงเตือนว่าถ้าเราไม่เข้าใจ "โมเสสและผู้เผยพระวจนะ" เราก็ไม่เข้าใจพระองค์ (ลูกา 16:31; ยอห์น 5:46-47)

การที่ธรรมบัญญัติของโมเสสชี้ไปยังพระคริสต์ และผู้เผยพระวจนะกล่าวเรื่องของพระองค์ควรเป็นหลักฐานเพียงพอที่จะบอกว่าพระเยซูไม่ได้มีตัวตนในรูปของร่างกายก่อนที่พระองค์จะมาประสูติ คำสอนผิดๆ ที่ว่าพระคริสต์อยู่ในรูปของร่างกายก่อนมาประสูติทำให้คำสัญญาที่ย้ำครั้งแล้วครั้งเล่าว่าพระองค์จะเป็นพงศ์พันธุ์ของเอวา อับราฮัม และดาวิดกลายเป็นเรื่องเหลวไหล

หากพระองค์อยู่ในสวรรค์อยู่แล้วในขณะที่พระเจ้าทรงกระทำพันธสัญญา พระเจ้าคงไม่กระทำนักที่จะสัญญากับคนเหล่านั้นว่าจะประทานพงศ์พันธุ์ที่จะเป็นพระมาซีอาห์ให้พวกเขา พระเยซูทรงเป็นลูกหลานของคนเหล่านั้นตามสายโลหิต ปรากฏอยู่ในมัทธิว 1 และลูกา 3

พระสัญญาต่อดาวิดเกี่ยวกับพระคริสต์ทำให้พระคริสต์ไม่สามารถมีตัวตนอยู่ในขณะที่พระเจ้ากระทำพันธสัญญานั้น "เราจะให้นุตรชายคนหนึ่งของเราเกิดขึ้นสืบต่อจากเจ้าผู้ซึ่งเกิดมาจากตัวเจ้าเอง เราจะเป็นบิดาของเขา และเขาจะเป็นบุตรของเรา" (2 ซามูเอล 7:12,14)

พึงสังเกตว่าข้อความในที่นี้กล่าวถึงอนาคตกาล พระเจ้าจะเป็นบิดาของพระคริสต์ จึงเป็นไปได้ที่พระบุตรของพระเจ้าจะมีตัวตนอยู่แล้วในขณะที่พระเจ้ากระทำพันธสัญญา ส่วนที่ว่าเป็นพงศ์พันธุ์ "ผู้ซึ่งเกิดมาจากตัวเจ้าเอง" หมายความว่า

จะต้องเป็นคนสืบเชื้อสายจากดาวิด "พระเจ้าทรงสาบานกับดาวิด
อันเป็นสัจจะ...เราจะตั้งบุตรชายจากร่างกายของเจ้า ไว้บนบัลลังก์ของเจ้า" (สดุดี 132:11)
ซาโลมอนเป็นความสำเร็จแรกของพันธสัญญา
แต่เนื่องจากพระองค์ทรงมีตัวตนอยู่ในขณะที่กระทำพันธสัญญา (2 ซามูเอล 5:14)
พันธสัญญาที่ว่า ดาวิดจะมีผู้สืบเชื้อสายซึ่งจะเป็นบุตรของพระเจ้า จะต้องหมายถึงพระคริสต์
(ลูกา 1:31-33) "เราจะเพาะอังกูรชอบธรรมให้ดาวิด" (เยเรมีย์ 23:5) คือ พระมาซีฮาห์
อนาคตกาลที่คล้ายคลึงกันนี้ไว้ในคำพยากรณ์อื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับพระคริสต์ด้วย
"เราจะโปรดให้บังเกิดผู้เผยพระวจนะอย่างเจ้า (โมเสส)" (เฉลยธรรมบัญญัติ 18:18)
ถูกนำมากล่าวอ้างในกิจการของอัครทูต 3:22,23 ซึ่งอธิบายว่า "ผู้เผยพระวจนะ" นั่นคือพระเยซู
"หญิงสาวพรหมจารีคนหนึ่ง (มารีย์) จะตั้งครรภ์และคลอดบุตรชายคนหนึ่ง
และเขาจะเรียกนามของท่านว่าอิมมานูเอล" (อิสยาห์ 7:14)
และสำเร็จเมื่อพระคริสต์ทรงมาบังเกิด (มัทธิว 1:23)

7.2 การบังเกิดอันบริสุทธิ์

บันทึกเกี่ยวกับการตั้งครรภ์พระเยซูและการมาบังเกิดของพระองค์
บอกเราว่าพระองค์ไม่เคยมีตัวตนมาก่อน ผู้ที่เชื่อในคำสอนเรื่อง "ตรีเอกานุภาพ" อย่างผิดๆ
เชื่อว่ามิเกล 3 คนในสวรรค์ หนึ่งในสามนั้นหายไป และมาจุติในครรภ์ของมารีย์ เหลืออีก 2
คนไว้ที่สวรรค์ เราจึงจากพระคัมภีร์ว่าทุกสิ่งที่เป็นและมีอยู่รวมทั้งพระเจ้า
เป็นและมีอยู่ในรูปของร่างกาย ความเชื่อที่ว่าพระคริสต์มีตัวตนเป็นรูปร่างอยู่ก่อนแล้ว
ทำให้เราสรุปว่าพระคริสต์ลงมาจากสวรรค์ และเข้าไปในครรภ์ของมารีย์
หลักศาสนศาสตร์ที่ซับซ้อนนี้ไม่ปรากฏอยู่ในพระคริสตธรรมคัมภีร์
บันทึกเรื่องของพระคริสต์ไม่ให้เหตุผลอะไรเลยที่พระองค์จะลงมาและเข้ามาอยู่ในร่างกายของมารีย์
การขาดหลักฐานสำหรับเรื่องนี้ "ส่วนเชื่อมโยงที่ขาดหายไป" ในการสอนเรื่องตรีเอกานุภาพ
ทูตสวรรค์กาเบรียลมาปรากฏแก่มารีย์และแจ้งแก่นางว่า
"เธอจะตั้งครรภ์และคลอดบุตรชาย จงตั้งชื่อบุตรนั้นว่าเยซู บุตรนั้นจะเป็นใหญ่
และจะทรงเรียกว่าเป็นบุตรของพระสูงสุด มารีย์ทูลทูตสวรรค์นั้นว่า
เหตุการณ์นั้นจะเป็นไปอย่างไรได้ เพราะข้าพเจ้ายังหาได้ร่วมกับชายไม่

ทูตสวรรค์จึงตอบนางว่า พระวิญญาณบริสุทธิ์จะเสด็จลงมาบนเธอ
และฤทธิ์เดชของผู้สูงสุดจะปกเธอ เหตุฉะนั้นบุตรที่จะเกิดมานั้นจะได้เรียกว่าวิสุทธิ
และเรียกว่าพระบุตรของพระเจ้า" (ลูกา 1:31-35)

มีการย้ำเน้นถึง 2 ครั้งว่า พระเยซูจะเป็นพระบุตรของพระเจ้า เมื่อพระองค์มาบังเกิด
เห็นได้ชัดว่าบุตรของพระเจ้าไม่มีตัวตนมาก่อน เราสังเกตเห็นได้จากประโยคต่างๆ
ที่ใช้คำบอกอนาคต เช่น บุตรนั้นจะเป็นใหญ่ ถ้าพระเยซูมีตัวตนอยู่ก่อนแล้ว
พระองค์ก็จะต้องเป็นใหญ่แล้ว พระเยซูทรงเป็น "ลูกหลาน" ของดาวิด (วิวรณ์ 22:16) คำว่า
"genos" ในภาษากรีก บอกให้รู้ว่าพระเยซู "เกิดมาจาก"

ดาวิด

การตั้งครัมภ์พระเยซู

มารีย์สามารถตั้งครัมภ์โดยไม่ได้มีความสัมพันธ์กับดาวิด
แต่ตั้งครัมภ์โดยการที่พระวิญญาณปกอยู่เหนือนาง โยเซฟจึงไม่ใช่พ่อที่แท้จริงของพระเยซู
พระวิญญาณไม่ใช่ตัวบุคคล (ดูบทเรียนที่ 2) พระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า
ไม่ใช่พระวิญญาณ พระเจ้าทรงให้พระวิญญาณปกอยู่เหนือมารีย์ "เหตุฉะนั้น"
บุตรที่จะเกิดมานั้นจะได้เรียกว่าวิสุทธิ และ "บุตรของพระเจ้า" (ลูกา 1:35) คำว่า "เหตุฉะนั้น"
บอกให้รู้ว่า ถ้าพระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ได้ปกอยู่เหนือมารีย์ นางก็จะไม่ตั้งครัมภ์พระเยซู
พระบุตรของพระเจ้าก็จะไม่ได้มาบังเกิด การที่พระเยซูทรงปฏิสนธิในครัมภ์ของมารีย์ (ลูกา 1:31)
แสดงให้เห็นว่าพระองค์ไม่มีตัวตนอยู่ก่อนนี้ ถ้าเรา "เกิด" ความคิดอะไรขึ้นมา
ความคิดนั้นเริ่มต้นในสมองเรา พระเยซูทรงปฏิสนธิในครัมภ์มารีย์
พระองค์บังเกิดเป็นตัวอย่างเหมือนเช่นมนุษย์ธรรมดาทั่วไป ยอห์น 3:16 บันทึกไว้ว่า
"พระบุตรองค์เดียว" ของพระเจ้า ผู้คนนับล้านต้องจำพระธรรมบทนี้จนขึ้นใจ
แต่ละเลยที่จะสังเกตความหมายที่ปรากฏอยู่ หากพระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า
หมายความว่า พระเจ้าจะต้องมีอายุมากกว่าพระองค์ พระเจ้าทรงเป็น
"พระเจ้าตั้งแต่นิรันดร์กาลถึงนิรันดร์กาล" (สดุดี 90:2) และดังนั้น
พระเยซูจึงไม่สามารถเป็นพระเจ้า (บทเรียนที่ 8 จะอธิบายเพิ่มเติมในเรื่องนี้)
พระเยซูทรง "บังเกิด" มาจากพระเจ้า พระองค์ไม่ได้ถูกเนรมิตสร้างเหมือนอาดัม
พระองค์และพระเจ้าจึงมีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิด
"พระเจ้าทรงให้โลกนี้คืนดีกันกับพระองค์โดยพระคริสต์" (2 โครินธ์ 5:19)

การที่พระคริสต์บังเกิดมาจากพระเจ้า

อธิบายให้เราถึงความรอบรู้ของพระองค์ในทางของพระเจ้า ซึ่งเป็นพระบิดาของพระองค์

อิสยาห์ 49:5-6 มีคำพยากรณ์ที่กล่าวว่าพระคริสต์ทรงเป็นความสว่างของโลก

ซึ่งพระองค์ก็ทรงกระทำสำเร็จในยอห์น 8:12

พระองค์ทรงถูกอธิบายว่าเป็นแบบที่คัดลอกมาจาก

"พระเจ้าผู้ทรงให้บังเกิดเราเพื่อเป็นผู้รับใช้ของพระองค์" พระเจ้าทรงให้บังเกิดพระคริสต์

โดยใช้พระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระองค์ ครรภ์ของนาง

มารีย์เป็นที่ที่พระเยซูมาบังเกิดเป็นมนุษย์

บทเรียนที่ 7.1 พูดถึงคำพยากรณ์ใน สดุดี 22 ซึ่งกล่าวถึงความคิดของพระคริสต์บนไม้กางเขน

"พระองค์ทรงนำข้าพระองค์ออกมาจากครรภ์มารดา...ตั้งแต่คลอด ข้าพระองค์ก็ต้องฟังพระองค์

พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของข้าพระเจ้า ตั้งแต่ข้าพระองค์ยังอยู่ในครรภ์มารดา" (สดุดี 22:9-10)

ในขณะที่พระองค์กำลังจะตาย พระคริสต์ทรงรำลึกถึงที่มาของพระองค์ว่ามาจากครรภ์ของมารีย์

มารดาของพระองค์ การที่พระคัมภีร์บันทึกว่ามารีย์เป็นมารดาของพระคริสต์

ขัดความคิดที่ว่าพระองค์มีตัวตนก่อนที่จะมาบังเกิดจากครรภ์ของมารีย์

มารีย์เป็นปุถุชนธรรมดา มีบิดามารดาเป็นคนธรรมดา

และมีลูกพี่ลูกน้องที่ให้น่าสนใจยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา ซึ่งเป็นปุถุชนธรรมดาเช่นกัน (ลูกา 1:36)

การที่พวกโรมันคารอลิกเชื่อว่ามารีย์ไม่ใช่ปุถุชนธรรมดาทำให้เกิดความคิดที่ว่าพระคริสต์ไม่สามารถ

เป็นได้ทั้ง "บุตรมนุษย์" และ "บุตรของพระเจ้า"

ซึ่งเป็นนามที่พระองค์ถูกเรียกในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ พระองค์ทรงเป็น

"บุตรมนุษย์" เพราะมีมารดาเป็นปุถุชนธรรมดา และเป็น "บุตรของพระเจ้า"

เพราะพระเจ้าทรงใช้พระวิญญาณปกอยู่เหนือมารีย์ (ลูกา 1:35)

พระเจ้าทรงเป็นพระบิดาของพระองค์ การจัดการที่สวยามนี้จะไม่มีผล

หากมารีย์มิใช่หญิงธรรมดา

"ใครจะเอาสิ่งสะอาดออกมาจากสิ่งไม่สะอาดได้ ไม่มีใครสักคน...มนุษย์เป็นอะไรเล่า

เขาจึงจะสะอาดได้ หรือเขาผู้เกิดมาโดยผู้หญิงเป็นอะไร

เขาจึงชอบธรรมได้...คนที่เกิดจากผู้หญิงจะสะอาดได้อย่างไร" (โยบ 14:4; 15:14; 25:4)

นี่คือคำตอบต่อความคิดที่ว่าการปฏิสนธิบริสุทธิ์เป็นสิ่งที่เป็นไปได้ไม่ว่าจะเป็นด้านของมารีย์หรือพ

ระเยซู

มารีย์ “เกิดจากผู้หญิง” มีบิดามารดาเป็นคนธรรมดา
 จึงมีความไม่สะอาดตามธรรมชาติมนุษย์ซึ่งส่งผ่านไปยังพระเยซูผู้ทรง “ประสูติจากสตรีเพศ”
 (กาลาเทีย 4:4) เนื่องจากพระเยซูทรงประสูติจากสตรีเพศ
 จึงแสดงว่าพระองค์ไม่ได้มีตัวตนก่อนจะมาบังเกิด ในกาลาเทีย 4:4 กล่าวว่า “ประสูติจากสตรีเพศ”
 เช่นกัน
 พระกิตติคุณบันทึกหลายครั้งถึงความเป็นมนุษย์ของมารีย์ พระคริสต์ต้องทรงกลายร่างถึงสามครั้ง
 เพราะนางขาดการรับรู้ฝ่ายจิตวิญญาณ (ลูกา 2:49; ยอห์น 2:4) นางไม่เข้าใจสิ่งที่พระองค์กล่าว
 (ลูกา 2:50)
 นี่เป็นเรื่องธรรมดาที่จะเกิดกับหญิงธรรมดาที่มีบุตรเป็นบุตรของพระเจ้าซึ่งมีการรับรู้ฝ่ายจิตวิญญาณ
 มากกว่า แม้ว่าเธอจะมีความเป็นมนุษย์ในตัวด้วย
 โยเซฟอยู่ร่วมกับมารีย์หลังจากที่พระคริสต์ทรงบังเกิด (มัทธิว 1:25)
 และมีสัมพันธ์ภาพตามปกติของคู่สามีภรรยา นับแต่นั้น
 มัทธิว 12:46-7 บอกให้รู้ว่ามารีย์มีบุตรคนอื่น ๆ อีกหลังจากพระเยซูทรงบังเกิด พระเยซูทรงเป็น
 “บุตรหัวปี” ของนาง
 คำสอนของคาธอลิกที่ว่ามารีย์ยังคงเป็นหญิงพรหมจารีและถูกรับไปอยู่ในสวรรค์ไม่ได้รับการสน
 บสนุนจากพระคริสต์ธรรมคัมภีร์เลย ตามธรรมชาติของมนุษย์ นางจะต้องแก่ตัวลงและตายไป
 ในยอห์น 3:13 ยังบอกเราว่า “ไม่มีผู้ใดได้ขึ้นไปสู่สวรรค์” ความจริงที่ว่าพระเยซูมีความเป็นมนุษย์
 (ฮีบรู 2:14-18; โรม 8:3) หมายความว่า มารดาของพระองค์ก็จะต้องมีความเป็นมนุษย์ด้วย
 แม้ว่าพระบิดาของพระองค์จะไม่มีความเป็นมนุษย์ก็ตาม

7.3 ที่ของพระคริสต์ในแผนการของพระเจ้า

พระเจ้าไม่ได้คิดแผนขึ้นมาก่อนอย่างกะทันหัน แต่ทรงมีแผนการที่สมบูรณ์มาตั้งแต่ปฐมกาล (ยอห์น
 1:1) พระประสงค์ของพระองค์ที่จะมีพระบุตรอยู่ในแผนการของพระองค์ตั้งแต่นั้น
 ดังจะเห็นได้ในพระคริสต์ธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมที่แสดงให้เห็นถึงแง่มุมต่างๆ
 ของแผนการแห่งความรอดในพระคริสต์
 พระคริสต์ธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมได้เผยทางพันธสัญญา ผู้เผยพระวจนะ
 และธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสสให้เราเห็นถึงพระประสงค์ของพระเจ้าในพระคริสต์

พระเจ้าได้ทรงพิจารณาแล้วว่าพระองค์จะมีบุตรและดังนั้นพระองค์จึงทรงสร้างสิ่งต่างๆ

(ฮีบรู 1:1-2) เพราะพระคริสต์ พระเจ้าจึงได้ทรงอนุญาตให้มีประวัติศาสตร์มนุษย์ (ฮีบรู 1:2)

การสำแดงพระองค์ตามที่บันทึกไว้ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม

ล้วนกล่าวถึงพระคริสต์

ความสำคัญและยิ่งใหญ่ของพระคริสต์ที่มีต่อพระเจ้านั้นยากที่เราจะเข้าใจได้อย่างสมบูรณ์

พระองค์ทรงอยู่ในพระดำริและพระประสงค์ของพระเจ้าตั้งแต่ปฐมกาล

แม้ว่าพระองค์จะเพิ่งมาบังเกิดเป็นตัวตนจากมารีย์ ฮีบรู 1:4-7; 13-14

เน้นว่าพระคริสต์ไม่ใช่ทูตสวรรค์ ในขณะที่ทรงดำรงอยู่ในโลก พระองค์มีสถานะต่ำกว่าทูตสวรรค์

(ฮีบรู 2:7) แต่พระองค์ได้รับการยกย่องให้มีพระสิริสูงเพราะว่าพระองค์เป็น

"พระบุตรองค์เดียวของพระเจ้า" (ยอห์น 3:16)

ในพระคัมภีร์ที่เราได้เรียนรู้มาแล้วนั้นแสดงให้เห็นว่ารูปแบบอย่างเดียวของการมีตัวตนคือการมีร่างกาย

พระคริสต์จึงไม่มีตัวตนในรูปของ "วิญญาณ" ก่อนที่จะมาทรงบังเกิด 1 เปโตร 1:20

สรุปว่าพระเจ้าได้ทรง "กำหนดพระคริสต์นั้นไว้ก่อนทรงสร้างโลก

แต่ทรงให้พระคริสต์ปรากฏพระองค์ในวาระสุดท้ายนี้"

พระเยซูทรงเป็นศูนย์กลางของข่าวประเสริฐซึ่งพระเจ้า "ได้ทรงสัญญาไว้ล่วงหน้า

โดยทางพวกผู้เผยพระวจนะของพระองค์ในพระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์

ข่าวประเสริฐนั้นเกี่ยวกับพระบุตรของพระองค์ คือพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา

ผู้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ สืบเชื้อสายจากดาวิด

แต่ฝ่ายพระวิญญาณแห่งความบริสุทธิ์นั้นบ่งไว้ด้วยฤทธานุภาพ

คือโดยการเป็นขึ้นมาจากความตายว่าเป็นพระบุตรของพระเจ้า" (โรม 1:1-4)

ประวัติโดยสรุปของพระคริสต์ คือ

1. พระองค์อยู่ในพันธสัญญาในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม

ในแผนการของพระเจ้า

2. บังเกิดเป็นมนุษย์จากครรภ์วิสุทธิในฐานะเชื้อสายของดาวิด

3. ทรงมีพระลักษณะสมบูรณ์แบบ ตลอดเวลาที่ทรงพระชนม์อยู่

4. ทรงฟื้นขึ้นมาจากความตาย

และสาวกของพระองค์ประกาศว่าพระองค์ทรงเป็นบุตรของพระเจ้า

ในการเทศนาสั่งสอนของพวกเขา

การรู้ล่วงหน้าของพระเจ้า

เราจะเข้าใจถึงการที่พระคริสต์อยู่ในพระดำริของพระเจ้าตั้งแต่ปฐมกาล
 ทั้งที่ยังไม่ได้มาบังเกิดเป็นมนุษย์ ถ้าเราเข้าใจถึงความจริงที่ว่าพระเจ้าทรงรู้ทุกสิ่งที่จะเกิดขึ้นใน
 “อนาคต” พระองค์ทรงเป็น “สัพพัญญู” พระองค์ตรัสและดำริเรื่องต่างๆ
 รวากับสิ่งเหล่านั้นมีตัวตนอยู่ พระเจ้าทรง “เรียกสิ่งของที่ยังมิได้มี ให้มีขึ้น” (โรม 4:17)
 พระองค์ทรง “แจ้งตอนจบให้ทราบตั้งแต่เริ่มต้น
 และแจ้งถึงสิ่งที่ยังไม่ได้ทำเลยให้ทราบตั้งแต่กาลโบราณ กล่าวหาว่า แผนงานของเรายังยืน
 และเราจะกระทำให้ความประสงค์ของเราสำเร็จทั้งสิ้น” (อิสยาห์ 46:10)
 พระเจ้าสามารถที่จะพูดถึงความตายราวกับมันยังมีชีวิตอยู่
 และพูดถึงมนุษย์ราวกับเขามีชีวิตอยู่ก่อนมากำเนิด
 พระวจนะของพระเจ้าได้กล่าวถึงพระคริสต์ ตั้งแต่ครั้งปฐมกาล
 พระองค์ทรงอยู่ในประสงค์ของพระเจ้า และเป็นที่พอพระทัยของพระเจ้าเสมอ ดังนั้น
 พระองค์จะต้องมาบังเกิดแน่นอน พระเจ้าจะต้องกระทำพระประสงค์ที่ได้ตรัสแล้วให้สำเร็จ
 ในพระคริสต์ธรรมคัมภีร์ภาษาฮีบรู
 มีการใช้คำในอดีตกาลเพื่ออธิบายอนาคตกาลซึ่งพระเจ้าทรงสัญญา ดาวิดตรัสว่า
 “นี่แหละพระนิเวศของพระเยโฮวาห์พระเจ้า” (1พงศาวดาร 22:1)
 ทั้งที่พระนิเวศนั้นยังเป็นเพียงคำสัญญาของพระเจ้าในเวลานั้น
 ดาวิดมั่นใจในพันธสัญญาและใช้คำในปัจจุบันกาลอธิบายเหตุการณ์ในอนาคต
 พระเจ้าแน่วพระทัยว่า พระองค์จะทรงทำตามพันธสัญญาที่ให้ไว้กับอับราฮัม พระองค์ตรัสว่า
 “เรามอบดินแดนนี้ให้เชื้อสายของเจ้าแล้ว (ปฐมกาล 15:18) ทั้งๆ
 ที่ในขณะนั้นอับราฮัมยังไม่เป็นบุตร และพระองค์ยังสัญญาอีกว่า
 “เราให้เจ้าเป็นบิดาของประชาชาติมากมาย” (ปฐมกาล 17:5)
 พระเจ้าทรงเรียกสิ่งของที่ยังมิได้มีให้มีขึ้น
 พระคริสต์ตรัสว่า พระเจ้า “ทรงมอบทุกสิ่งไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์(พระคริสต์)” (ยอห์น 3:35)
 แม้ว่าในขณะนั้นยังไม่ได้เป็นเช่นนั้น
 “พระองค์ทรงมอบสิ่งทั้งปวงให้อยู่ภายใต้เท้าของท่าน...ความจริงนั้น
 ขณะนี้เรายังไม่เห็นว่าคุณอยู่ได้อำนาจของท่าน” (ฮีบรู 2:8)
 พระเจ้าตรัสถึงความรอดโดยทางพระเยซู “ตามที่พระองค์ได้ตรัสไว้ตั้งแต่โบราณ
 โดยปากของผู้เผยพระวจนะบริสุทธิ์ของพระองค์” (ลูกา 1:70)
 เพราะว่าผู้เผยพระวจนะมีส่วนอย่างมากในแผนการของพระเจ้า

พวกเขาจึงถูกกล่าวถึงราวกับว่าพวกเขามีตัวตนอยู่ในขณะนั้น จริงๆ แล้วก็คือพวกเขาอยู่ในแผนการของพระเจ้า ตั้งแต่ปฐมกาล ดูเยเรมีย์เป็นตัวอย่าง "เราได้รู้จักเจ้า ก่อนที่เราได้ก่อร่างตัวเจ้าที่ในครรภ์ และก่อนที่เจ้าคลอดจากครรภ์เราก็ได้กำหนดตัวเจ้าไว้ เราได้แต่งตั้งเจ้าเป็นผู้เผยพระวจนะให้แก่บรรดาประชาชาติ" (เยเรมีย์ 1:5)

พระเจ้าทรงรู้ทุกสิ่งเกี่ยวกับ

เยเรมีย์ก่อนการเนรมิตสร้างด้วยซ้ำไป พระองค์ตรัสเกี่ยวกับกษัตริย์ไซรัส กษัตริย์ของเปอร์เซีย ก่อนที่พระองค์จะมาประสูติ โดยใช้คำพูดราวกับพระองค์ประสูติแล้ว (อิสยาห์ 45:1-5) ฮีบรู 7:9-10 เป็นอีกตัวอย่างหนึ่งที่กล่าวถึงคนที่ยังไม่เกิดราวกับว่ามีชีวิตอยู่แล้วในขณะนั้น

ผู้เชื่อที่แท้จริงก็ถูกกล่าวถึงในลักษณะเดียวกันนี้

เรายังไม่มีความแน่นอนนอกจากในพระคำของพระเจ้า ผู้ทรง "ช่วยเราให้รอด และทรงให้เราเป็นผู้รับใช้ของพระองค์... เพราะเห็นแก่พระประสงค์ของพระองค์เอง และพระคุณซึ่งทรงประทานแก่เราในพระเยซูคริสต์ ตั้งแต่ดึกดำบรรพ์มานั้น" (2 ทิโมธี 1:9)

"พระองค์ได้ทรงเลือกเราไว้ ตั้งแต่ก่อนที่จะเริ่มสร้างโลก พระองค์ทรงกำหนดเราไว้ ตามที่ชอบพระทัยพระองค์" (เอเฟซัส 1:4,5) การที่พระเจ้าทรงรู้จักทุกคน ตั้งแต่ปฐมกาลและกำหนดเราไว้เพื่อความรอด ชี้ให้เห็นว่า

เราอยู่ในพระคำของพระเจ้ามาตั้งแต่ปฐมกาล (โรม 8:27; 9:23)

ด้วยเหตุนี้

จึงไม่เป็นที่น่าแปลกใจเลยว่าพระคริสต์จะถูกกล่าวถึงราวกับมีตัวตนแม้ว่าพระองค์จะยังมิได้ทรง มาบังเกิด พระองค์ทรงเป็น "พระเมษโปดกผู้ทรงถูกปลงพระชนม์

ซึ่งบันทึกไว้ตั้งแต่แรกทรงสร้างโลก" (วิวรณ์ 13:8) พระเยซูยังไม่สิ้นพระชนม์ในเวลานั้น

พระองค์ทรงเป็น "เมษโปดกของพระเจ้า" ถูกนำมาเป็นเครื่องถวายบูชาบนไม้กางเขนในอีก 4,000 ปี ต่อมา (ยอห์น 1:29; 1 โครินธ์ 5:7) พระเยซูทรงถูกเลือกมาตั้งแต่ปฐมกาล (1 เปโตร 1:20) และผู้ที่เชื่อก็เช่นกัน (เอเฟซัส 1:4)

เราเข้าใจเรื่องพวกนี้ได้ยากเพราะเราคิดไม่ออกว่าพระเจ้าทรงกระทำการใดๆ นอกเหนือกาลเวลาได้อย่างไร "ความเชื่อ" คือความสามารถที่จะมองสิ่งต่างๆ จากมุมมองของพระเจ้า โดยไม่ถูกจำกัดด้วยกาลเวลา

7.4 ในปฐมกาลพระวาหะดำรงอยู่

ยอห์น 1:1-3

**"ในปฐมกาลพระวาทะดำรงอยู่ และพระวาทะทรงสถิตอยู่กับพระเจ้า
และพระวาทะทรงเป็นพระเจ้า"**

ในปฐมกาลพระองค์ทรงดำรงอยู่กับพระเจ้า

ในบรรดาสิ่งที่เป็มนานนั้น

ไม่มีสักสิ่งเดียวที่ได้เป็มนานนอกเหนือพระวาทะ" (ยอห์น 1:1-3)

พระธรรมบทนี้ หากเข้าใจอย่างถูกต้อง จะยืนยันและขยายข้อสรุปที่อยู่ในหัวข้อสุดท้ายนี้ อย่างไรก็ตาม พระธรรมบทนี้มักจะถูกเข้าใจผิดและสอนผิดว่า พระเยซูทรงสถิตในสวรรค์ก่อนที่จะมาบังเกิด ความเข้าใจอันถูกต้องของพระธรรมบทนี้จะเกิดจากการตระหนักถึงความหมายที่ถูกต้องของคำว่า "พระวาทะ" พระวาทะในที่นี้ไม่ใช่ตัวบุคคล เพราะไม่มีใคร "อยู่กับ" พระเจ้าได้แล้วยังเป็นพระเจ้าอีกด้วย คำว่า "logos" ในภาษากรีก ซึ่งแปลว่า "วาทะ" ในที่นี้ไม่ได้แปลว่า "พระเยซู" แต่จะถูกแปลว่า "พระวาทะ" รวมทั้ง

สาเหตุ
การสื่อสาร
ความตั้งใจ
เหตุผล

เหตุ
คำสอน
การเทศน์สั่งสอน
คำพูด

ข่าวดี

"พระวาทะ" ถูกพูดถึงโดยใช้คำว่า "เขา" เพราะ "logos" ในภาษาฮีบรูเป็นคำเพศชาย แต่ไม่ได้หมายความว่า เขาคือพระเยซู ภาษาเยอรมันใช้คำว่า "das wort" (ไม่มีเพศ) ภาษาฝรั่งเศสใช้คำว่า "la parole" ซึ่งเป็นคำเพศหญิง ดังนั้น "พระวาทะ" ไม่ได้หมายถึงตัวบุคคลเพศชาย

"ในปฐมกาล"

"พระวาทะ" สามารถหมายถึงความคิดข้างในที่แสดงออกมาเป็นคำพูดหรือการสื่อสารอย่างอื่น ในปฐมกาล พระเจ้ามี "พระวาทะ" และมีศูนย์กลางอยู่ที่พระคริสต์ พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงกระทำให้พระดำริของพระเจ้าเป็นจริง จึงมีความเชื่อมโยงระหว่างพระวิญญาณบริสุทธิ์ และพระวณะของพระองค์ (ดูหัวข้อ 2.2) พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงกระทำให้แผนงานของพระเจ้าสำเร็จ และดลใจให้มีการบันทึกพระวณะของพระองค์ตั้งแต่ปฐมกาล ดังนั้นจึงเป็นผู้สื่อสารเรื่องพระคริสต์ พระคริสต์เป็น "พระวาทะ" ของพระเจ้า

พระวิญญาณของพระเจ้าจึงเผยแผนการของพระเจ้าเกี่ยวกับพระคริสต์ในการกระทำของพระวาหะ เหตุการณ์ในพระคริสต์ธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมจึงเป็นเรื่องเกี่ยวกับพระคริสต์ แต่เราย้ำมากเกินไปไม่ได้ว่าพระคริสต์ไม่ใช่ "พระวาหะ"

แผนการความรอดโดยทางพระคริสต์ต่างหากคือ

"พระวาหะ" "Logos" (พระวาหะ) มักจะถูกใช้ในเรื่องของข่าวประเสริฐเกี่ยวกับพระคริสต์ เช่น

"พระวาหะของพระคริสต์" (โคโลสี 3:16; เทียบ มัทธิว 13:19; ยอห์น 5:24; กิจการของอัครทูต 19:10 ;1 เธสะโลนิกา 1:8) 'Logos' เกี่ยวกับพระคริสต์ ไม่ใช่ตัวของพระคริสต์

เมื่อพระคริสต์มาบังเกิด "พระวาหะ" ถูกเปลี่ยนเป็นเลือดเนื้อ

"พระวาหะได้บังเกิดเป็นมนุษย์" (ยอห์น 1:14) พระเยซูคือ "พระวาหะบังเกิดเป็นมนุษย์" ไม่ใช่

"พระวาหะ" กล่าวคือพระองค์กลายเป็น "พระวาหะ" โดยการมาบังเกิดมากกว่าจะเป็น "พระวาหะ" ก่อนหน้านั้น

แผนการหรือข่าวเกี่ยวกับพระคริสต์อยู่กับพระเจ้าในปฐมกาล

แต่มาปรากฏเป็นตัวคนคือพระคริสต์ และมาปรากฏเป็นคำสอนเรื่องข่าวประเสริฐในศตวรรษแรก

พระเจ้าตรัสผ่านพระคริสต์มายังเรา (ฮีบรู 1:1,2)

ครั้งแล้วครั้งเล่าที่พระคริสต์ตรัสพระวาทะของพระเจ้าและกระทำการอัศจรรย์ในพระนามของพระเจ้า เพื่อเผยให้เรารู้จักพระเจ้า (ยอห์น 2:22; 3:34; 7:16; 10:32,38; 14:10,24)

เปาโลปฏิบัติตามพระบัญชาของพระคริสต์ที่ให้ประกาศข่าวประเสริฐของพระองค์แก่บรรดาประชาชาติ "ตามที่ได้ประกาศเรื่องพระเยซูคริสต์"

ตามการเปิดเผยข้อความอันล้ำลึกซึ่งได้ปิดบังไว้ตั้งแต่อดีตกาล แต่มาบัดนี้ได้เปิดเผย

ให้ชนชาติทั้งปวงเห็นประจักษ์" (โรม 16:25,26 เทียบ 1 โครินธ์ 2:7)

ชีวิตนิรันดร์ได้มาโดยการงานของพระคริสต์เท่านั้น (ยอห์น 3:16; 6:53)

แม้พระเจ้าจะทรงมีแผนการความรอดให้มนุษย์มาตั้งแต่ปฐมกาล

การเปิดเผยให้เห็นถึงแผนการนี้เกิดขึ้นภายหลังการมาบังเกิดและสิ้นพระชนม์ของพระเยซู

"ชีวิตนิรันดร์ซึ่งพระเจ้า...ทรงสัญญาไว้ตั้งแต่ดึกดำบรรพ์ แต่ให้เวลาที่พระองค์ทรงกำหนดไว้

ก็ได้ทรงโปรดให้พระวาหะของพระองค์ปรากฏด้วยการประกาศ" (ทิตัส 1:2-3)

ผู้เผยพระวาทะของพระองค์มักจะถูกพูดถึงราวกับว่ามีชีวิตอยู่ในเวลานั้น (ลูกา 1:70) ในนัยที่

"พระวาทะ" ที่พวกเขาเผยมีอยู่กับพระเจ้าตั้งแต่ปฐมกาล

คำอุปมาของพระเยซูเผยให้เราเห็นถึงคำของผู้เผยพระวาทะที่พูดถึงพระองค์

"เราจะอ้าปากกล่าวคำอุปมา เราจะกล่าวข้อความซึ่งปิดซ่อนไว้ ตั้งแต่เดิมสร้างโลก"

(มัทธิว 13:35) โดยนัยนี้เองที่ "พระวาทะดำรงอยู่กับพระเจ้า...ในปฐมกาล" และ

"บังเกิดเป็นมนุษย์" เมื่อพระคริสต์มาบังเกิด

"พระวาทะทรงเป็นพระเจ้า"

พระวาทะทรงเป็นพระเจ้าหมายความว่าอย่างไร ความคิดและแผนการของเราก็คือเป็นของเรา

"ฉันจะไปลอนดอน" คือ "คำพูด" หรือการสื่อสารที่แสดงความรู้สึกของฉัน

แผนการของพระเจ้าในพระคริสต์เป็นเช่นเดียวกัน "เขาเป็นเหมือนคนที่คอยนับอยู่ข้างใน"

(สุภาษิต 23:7) เมื่อพระเจ้าทรงพระดำริ พระองค์ก็เป็นเช่นนั้น

ดังนั้นพระวาทะหรือพระดำริของพระเจ้านี้คือพระเจ้า "พระวาทะคือพระเจ้า"

พระเจ้าและพระวาทะของพระองค์จึงมีความเกี่ยวข้องกันอย่างใกล้ชิด สดุดี 29:8 กล่าวว่า

"พระสุรเสียงของพระเจ้าสั่นดินทรวงศ์คนดาร์ พระเจ้าทรงสั่นป่าดง" ส่วนข้อความที่ว่า

"เจ้าทั้งหลายก็ไมฟังเรา" (เยเรมีย์ 25:7) เป็นเรื่องสามัญในข้อความของผู้เผยพระวจนะ

แท้จริงแล้วพระเจ้าหมายความว่า "เจ้าไม่ฟังคำพูดของเราที่มาทางผู้เผยพระวจนะ"

ดวิดถือพระวจนะของพระเจ้าว่าเป็นเสมือนตะเกียงและความสว่าง (สดุดี 119:105) และยังพูดว่า

"ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ทรงเป็นประทีปของข้าพระองค์"

พระเจ้าทรงกระทำให้ความมืดของข้าพเจ้าสว่าง" (2 ซามูเอล 22:29)

เป็นที่เข้าใจได้ว่าพระวจนะของพระเจ้าถูกเปรียบเทียบเป็นบุคคลคือเป็นพระเจ้า

คือถูกกล่าวถึงเหมือนว่าเป็นบุคคลทั้งที่ไม่ใช่ (ดู Digression 5 "หลักการเปรียบเทียบเป็นบุคคล")

พระเจ้าทรงสัตย์จริง (ยอห์น 3:33; 8:26; 1 ยอห์น 5:10) และพระวจนะของพระองค์เป็นความจริง

(ยอห์น 17:17)

พระเยซูทรงระบุถึงพระองค์เองด้วยถ้อยคำของพระองค์จนพระองค์ทรงเปรียบถ้อยคำของพระองค์

เป็นบุคคล "ถ้าผู้ใดไม่ยอมรับเราและไม่รับคำของเรา ผู้นั้นจะมีสิ่งหนึ่งพิพากษาเขา

คำที่เขาได้กล่าวแล้วนั้นแหละจะพิพากษาเขาในวันสุดท้าย" (ยอห์น 12:48)

พระเยซูตรัสถึงถ้อยคำของพระองค์เหมือนหนึ่งว่าถ้อยคำของพระองค์เป็นบุคคลหรือตัวของพระองค์

เอง คำพูดของพระองค์ถูกเปรียบเทียบเป็นบุคคลเพราะมีความเกี่ยวข้องอย่างใกล้ชิดกับพระองค์

พระวาทะของพระเจ้านี้ถูกเปรียบเทียบเป็นบุคคลเช่นกัน คือเป็นพระเจ้าพระองค์เอง เช่น ในยอห์น

1:1-3 กล่าวว่า "พระเจ้าทรงสร้างสิ่งทั้งปวงขึ้นมาโดยพระวาทะ" (ยอห์น 1:3)

"พระเจ้าทรงเนรมิตสร้าง" ทุกสิ่งโดยพระบัญชาของพระองค์ (ปฐมกาล 1:1)

ดังนั้นพระวาทะของพระเจ้าถึงถูกกล่าวถึงเสมือนว่าเป็นพระเจ้าพระองค์เอง

สิ่งสำคัญจากเรื่องนี้คือ การมีพระวาทะของพระเจ้าในใจเราทำให้เราและพระเจ้าอยู่ใกล้ชิดกัน

จากปฐมกาล 1 เราเห็นว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้สร้าง ทรงสร้างโดยใช้พระวาตะ ไม่ใช่ใช้พระคริสต์ (ยอห์น 1:1-3) "โดยพระวณะของพระเจ้า ฟาสวรรค์ก็ถูกสร้างขึ้นมา กับบริวารทั้งปวง ก็ด้วยลมพระโอษฐ์ของพระองค์ พระองค์ตรัส มันก็เกิดขึ้นมา" (สดุดี 33:6,9) แม้ในปัจจุบัน ก็เป็นเพราะพระวาตะของพระองค์ จักรวาลจึงดำเนินไป

"พระองค์ทรงใช้พระบัญญัติของพระองค์ออกไปยังแผ่นดินโลก พระวณะของพระองค์ไปเร็ว พระองค์ประทานหิมะอย่างปุยขนแกะ...พระองค์ทรงใช้พระวณะของพระองค์ออกไป...และน้ำ ก็ไหล" (สดุดี 147:15-18)

พระวาตะของพระเจ้าเป็นพลังเนรมิตสร้าง

พระองค์ทรงใช้พระวาตะของพระองค์เพื่อให้พระเยซูบังเกิดจากครรภ์ของมารีย์ พระวาตะ ซึ่งก็คือแผนการของพระเจ้าที่กระทำการโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ (ลูกา 1:35)

ทำให้พระคริสต์ปฏิสนธิ

มารีย์ตระหนักถึงความจริงข้อนี้เมื่อนางได้รับแจ้งเรื่องการตั้งครรภ์พระเยซู

"ข้าพเจ้าพร้อมที่จะเป็นไปตามคำของท่าน" (ลูกา 1:38)

เราเห็นว่าพระวาตะ/พระวิญญาณของพระเจ้าสะท้อนให้เป็นพระประสงค์ของพระองค์ ซึ่งปรากฏอยู่ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม กิจการของอัครทูต 13:27

กล่าวถึงพระเยซูตามคำอุปมาของผู้เผยพระวณะในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมว่า

"ชาวกรุงเยรูซาเล็มกับพวกเจ้าขุนมูลนายมิได้รู้จักพระองค์ หรือเข้าใจคำของผู้เผยพระวณะทั้งหลาย" เมื่อพระคริสต์ทรงบังเกิด

พระวาตะ/พระวิญญาณของพระเจ้าปรากฏอยู่ในพระเยซูคริสต์ อัครสาวกยอห์น โดยการดลใจจากพระเจ้า

ได้กล่าวถึงการที่แผนการของพระเจ้าปรากฏอยู่ในพระคริสต์ผู้ที่พวกเขาสงสารมองเห็นและจับต้องได้ ท่านตระหนักว่า พวกสาวกได้รับมือกับพระวาตะของพระเจ้านั้นคือ

แผนการของพระองค์เรื่องความรอดในพระคริสต์ (1 ยอห์น 1:1-3) แม้เราจะไม่เห็นพระคริสต์ แต่เรายินดีได้ว่า โดยการเข้าใจพระองค์อย่างถูกต้อง

เราสามารถรู้น้ำพระทัยของพระเจ้าที่มีต่อเราและมั่นใจในชีวิตนิรันดร์ได้ (1 เปโตร 1:8-9)

เราควรถามตัวเราว่า "ฉันรู้จักพระคริสต์อย่างถ่องแท้จริงหรือ"

การยอมรับว่าครั้งหนึ่งมีชายแสนดีชื่อเยซูยังไม่เป็นการเพียงพอ

โดยการศึกษาพระคริสตธรรมคัมภีร์อย่างต่อเนื่อง และด้วยใจอธิษฐาน

เราก็สามารถเข้าใจพระองค์ได้อย่างรวดเร็วในฐานะที่พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเรา
และเราสามารถที่จะมีความเกี่ยวข้องกับพระองค์ได้โดยการรับบัพติศมา

บทเรียนที่ 7: คำถาม

1. พระเยซูมีตัวตนเป็นรูปร่างก่อนมาบังเกิดหรือไม่
 - ก) มี
 - ข) ไม่มี
2. ในข้อใดบ้างที่อาจกล่าวได้ว่าพระเยซูเป็นอยู่ ก่อนที่จะทรงมาบังเกิด
 - ก) เป็นทูตสวรรค์
 - ข) เป็นส่วนหนึ่งของตรีเอกานุภาพ
 - ค) เป็นวิญญาณ
 - ง) ในพระดำริและพระประสงค์ของพระเจ้าเท่านั้น
3. ข้อความใดบ้างที่เป็นความจริงเกี่ยวกับมารีย์
 - ก) นางเป็นหญิงสมบูรณ์แบบ ไม่มีบาป
 - ข) นางเป็นหญิงธรรมดา
 - ค) นางตั้งครรภ์พระเยซู โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์
 - ง) นางเป็นผู้ที่นำคำอธิษฐานของเราไปให้พระเยซู
4. พระเยซูทรงสร้างโลกใช่หรือไม่
 - ก) ใช่
 - ข) ไม่ใช่

8:1 ธรรมชาติของพระเยซู: บทนำ

เป็นเรื่องน่าเศร้ามากสำหรับคริสเตียน

เมื่อคิดว่าพระเยซูคริสต์ไม่ได้รับความเคารพยกย่องจากชัยชนะเหนือบาปที่พระองค์ได้มาโดยการพัฒนาธรรมชาติที่สมบูรณ์แบบ ความเชื่อในหลักคำสอนของ "ตรีเอกานุภาพ"

ถือว่าพระเยซูคือพระเจ้า การที่พระเจ้าไม่อาจถูกล่อให้หลงได้ (ยากอบ 1:13)

และไม่มีความเป็นไปได้ที่จะทำบาป หมายความว่าอันที่จริงพระคริสต์ไม่จำเป็นต้องต่อสู้กับบาป

การมีชีวิตในโลกนี้เป็นเพียงการอยู่เล่นๆ ลอจะมีประสบการณ์การเป็นมนุษย์

โดยไม่มีความรู้สึกที่แท้จริงเกี่ยวกับวิกฤตทางฝ่ายจิตวิญญาณหรือเนื้อหาของมนุษย์

เพราะไม่มีผลกระทบต่อพระองค์

พวกมอรมอนส์และพยานพระยะโฮวาที่ไม่เข้าใจความอัศจรรย์ของพระคริสต์ในการเป็นพระบุตรเพียง

องค์เดียวของพระเจ้า ซึ่งทำให้พระองค์ไม่ใช่ทูตสวรรค์ และไม่ใช่บุตรของโยเซฟ

บางคนกล่าวว่าในช่วงชีวิตของพระคริสต์ พระองค์มีธรรมชาติของอาดัมในสวนเอเดน อันที่จริงแล้ว

นอกเหนือจากการขาดหลักฐานในพระคริสตธรรมคัมภีร์ อาดัมถูกสร้างมาจากผงคลีดิน

ขณะที่พระเยซูทรงถูก "สร้าง" ให้เป็น พระบุตร เพียงองค์เดียวของพระเจ้าที่ประสูติจากครรภ์มารี

พระองค์ไม่ได้มีบิดาที่เป็นมนุษย์แต่ทรงปฏิสนธิและออกจากครรภ์เหมือนคนทั่วไป

หลายคนไม่ยอมรับว่ามนุษย์ที่มีธรรมชาติที่มีบาปจะสามารถมีลักษณะที่สมบูรณ์แบบ

ความจริงนี้เองที่เป็นอุปสรรคขวางความเชื่อที่แท้จริงในพระคริสต์

ไม่ง่ายนักที่จะเชื่อว่าพระเยซูมีธรรมชาติเหมือนเรา แต่ไม่มีบาป และชนะสิ่งล่อลวงได้เสมอ

เราจึงต้องใช้บันทึกในพระกิตติคุณเกี่ยวกับชีวิตสมบูรณ์แบบของพระองค์

ประกอบกับพระธรรมหลายบทในพระคริสตธรรมคัมภีร์ซึ่งปฏิเสธว่าพระองค์ไม่ใช่พระเจ้าในการที่

จะเข้าใจอย่างแท้จริงและเชื่อมั่นในพระคริสต์ เป็นการง่ายกว่าที่จะสมมติว่าพระองค์เป็นพระเจ้า

เพราะพระองค์จะสมบูรณ์แบบโดยอัตโนมัติ

แต่ทำให้ความยิ่งใหญ่แห่งชัยชนะที่พระองค์มีเหนือบาปและธรรมชาติของมนุษย์นั้นไม่มีความหมายใด

พระองค์ทรงมีธรรมชาติของมนุษย์และทรงร่วมอยู่ในการทดลองใจเหมือนอย่างเราทุกประการ (ฮีบรู

4:15) แต่พระองค์ได้ชัยชนะด้วยพันธะต่อวิถีของพระเจ้า

และการแสวงหาอุปถัมภ์จากพระเจ้าเพื่อชนะบาป ซึ่งพระเจ้าทรงประทานให้อย่างเต็มพระทัย
"พระเจ้าทรงให้โลกนี้คืนดีกันกับพระองค์โดยพระคริสต์" (2 โครินธ์ 5:19)

8.2 ความแตกต่างระหว่างพระเจ้าและพระเยซู

มีสมมูลเป็นอย่างไรระหว่างบทพระธรรมที่ย้ำเรื่องที่ว่า "พระเจ้าอยู่ในพระเยซู"
และที่เน้นเรื่องความเป็นมนุษย์ของพระองค์ กลุ่มหลังนี้ทำให้ยากที่จะเชื่อว่าพระเยซูคือพระเจ้า
"พระเจ้าแห่งพระเจ้าทั้งปวง" อย่างที่คำสอนของพวกตรีเอกานุภาพกล่าวอ้างอย่างผิดๆ (คำว่า
"พระเจ้าแห่งพระเจ้าทั้งปวง" ถูกใช้ที่ Council of Nicea ในปี ค.ศ. 325
ซึ่งเป็นการเริ่มต้นความคิดที่พระเจ้าเป็น "ตรีเอกานุภาพ" ซึ่งไม่ใช่ที่รู้จักของคริสเตียนยุคแรกๆ)
คำว่า "ตรีเอกานุภาพ" ไม่เคยปรากฏในพระคริสตธรรมคัมภีร์ บทเรียนที่ 9
จะพูดถึงรายละเอียดของชัยชนะที่พระคริสต์มีเหนือบาป และส่วนร่วมของพระเจ้าในชัยชนะนั้น
ขณะที่เรากำลังศึกษาบทเรียนเหล่านี้
ขอให้ระลึกว่าความรอดขึ้นอยู่กับความเข้าใจอันถูกต้องของเราที่มีต่อพระเยซูคริสต์ (ยอห์น 3:36;
6:53; 17:3) เมื่อเราเข้าใจอย่างถ่องแท้ถึงชัยชนะเหนือบาปและความตายของพระองค์
เราก็สามารถรับบัพติศมาเพื่อมีส่วนร่วมในความรอดดังกล่าว
1 ทิโมธี 2:5 กล่าวอย่างชัดเจนถึงความสัมพันธ์ระหว่างพระเจ้าและพระเยซูว่า **"มีพระเจ้าองค์เดียว
และมีคนกลางแต่ผู้เดียวระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ คือพระเยซูคริสต์ผู้ทรงสภาพเป็นมนุษย์"**
คำที่เน้นให้นำไปสู่บทสรุปดังนี้

- มีพระเจ้าแท้**องค์เดียว** จึงเป็นไปได้ที่พระเยซูเป็นพระเจ้า
ถ้าพระบิดาคือพระเจ้า และพระเยซูคือพระเจ้า ก็จะมีพระเจ้าสององค์
"แต่ว่าสำหรับพวกเรานั้นมีพระเจ้าองค์เดียว คือพระบิดา" (1 โครินธ์ 8:6)
"พระเจ้าพระบิดา" คือพระเจ้าเพียงองค์เดียว จึงไม่อาจมี "พระเจ้าพระบุตร"
ดังเช่นคำสอนของพวกที่เชื่อในตรีเอกานุภาพ
พระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมแสดงว่า ยาเวห์ พระเจ้าองค์เดียวเป็นพระบิดา
(อิสยาห์ 63:16; 64:8)

- นอกจากพระเจ้าองค์เดียวนี้ มีคนกลางคือพระเยซูคริสต์ผู้ทรงสภาพเป็นมนุษย์

"...และมีคนกลาง..." คำว่า "และ"

แสดงให้เห็นความแตกต่างระหว่างพระคริสต์และพระเจ้า

- การที่พระคริสต์เป็น "คนกลาง" หมายความว่า

พระองค์ทรงเป็นคนกลางระหว่างมนุษย์ที่มีบาปและพระเจ้าผู้รับบาป

พระองค์ไม่สามารถที่จะเป็นพระเจ้าผู้รับบาปเสียเอง

พระองค์จะต้องเป็นมนุษย์รับบาปที่มีธรรมชาติของมนุษย์ที่มีบาป

"พระเยซูคริสต์ผู้ทรงสภาพเป็นมนุษย์" ทำให้เราเข้าใจอย่างถูกต้อง

แม้ว่าบาปโลกจะบันทึกพระธรรมนี้หลังจากที่พระเยซูทรงเสด็จสู่สวรรค์

ท่านก็ไม่ได้ใช้คำว่า "พระเจ้าพระเยซูคริสต์"

หลายครั้งที่เราถูกเตือนถึงความจริงที่ว่า "พระเจ้าไม่ใช่มนุษย์" (กัณดารวิถี 23:19; โยเซยา 11:9)

แต่พระคริสต์เป็น "บุตรมนุษย์"

อย่างชัดเจนตามที่พระองค์ถูกเรียกในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ว่า

"พระเยซูคริสต์ผู้ทรงสภาพเป็นมนุษย์" พระองค์ทรงเป็น "บุตรของพระเจ้าสูงสุด" (ลูกา 1:32)

พระเจ้า "สูงสุด" หมายความว่าพระเจ้าเท่านั้นที่อยู่สูงสุด พระเยซูเป็น "บุตรของพระเจ้าสูงสุด"

จึงไม่สามารถเป็นพระเจ้าได้ ภาษากับพระบิดาและพระบุตรซึ่งใช้สำหรับพระเจ้าและพระเยซู

ชี้ชัดว่าทั้งสองพระองค์ไม่เหมือนกัน บุตรชายอาจมีส่วนเหมือนบิดาของตน

แต่เขาไม่สามารถเป็นคนเดียวกันกับบิดาหรือมีอายุเท่าบิดา

มีความแตกต่างอย่างเห็นได้ชัดอีกมากมายที่แสดงให้เห็นว่าพระเยซูไม่ใช่พระเจ้า

พระเจ้า

"ความชั่วล่อพระเจ้าให้หลงไม่ได้"

(ยาโคบ 1:13)

"พระเจ้าไม่ตาย พระองค์ทรงเป็นอมตะ" (สดุดี

90:2; 1 ทิโมธี 6:16)

"มนุษย์ไม่เห็นพระเจ้า" (1 ทิโมธี 6:16; อพยพ

33:22)

เมื่อเราถูกล่อลวง เราถูกบังคับให้เลือกระหว่างบาปและการเชื่อฟังพระเจ้า

บ่อยครั้งที่เราเลือกที่จะไม่เชื่อฟังพระเจ้า พระคริสต์ก็มีทางเลือกเหมือนเรา

พระเยซู

"ทรงถูกทดลองให้เหมือนอย่างเราทุกประการ "

(ฮีบรู 4:15)

"พระเยซูคริสต์ทรงสิ้นพระชนม์ 3 วัน" (มัทธิว

12:40; 16:21)

"มนุษย์เห็นพระเยซูและจับต้องพระองค์ได้" (1

ยอห์น 1:1)

แต่พระองค์เลือกที่จะเชื่อฟังพระเจ้าเสมอ
พระองค์มีความเป็นไปได้ที่จะทำบาปแม้พระองค์จะไม่เคยทำเลย
แต่พระเจ้าไม่มีความเป็นไปได้ที่จะทำบาป พงศ์พันธุ์ของดาวิดตามพันธสัญญาใน 2 ซามูเอล
7:12-16 คือพระคริสต์อย่างแน่นอน ข้อ 14 แสดงว่ามีความเป็นไปได้ที่พระคริสต์จะทำบาป
เพราะบันทึกไว้ว่า "ถ้าเขากระทำความผิด เราจะตีลงโทษเขา"

8:3 ธรรมชาติของพระเยซู

คำว่า "ธรรมชาติ" หมายถึงสิ่งที่เราเป็นโดยธรรมชาติและพื้นฐาน ในบทเรียนที่ 1
เราเห็นว่าพระคริสต์ธรรมชาติกรีกกล่าวถึงธรรมชาติเพียงสองประการ นั่นคือ ธรรมชาติของพระเจ้า
และธรรมชาติของมนุษย์ โดยธรรมชาติ พระเจ้าไม่ตายและไม่ถูกปล่อยลง เป็นต้น
แต่เห็นได้ชัดเจนว่าพระคริสต์ไม่ได้มีธรรมชาติของพระเจ้าขณะที่มีชีวิตอยู่บนโลก
พระองค์จึงมีธรรมชาติของมนุษย์ และตามคำจำกัดความของเราข้างต้น
พระคริสต์จะมีธรรมชาติสองประการในพระองค์พร้อมกันไม่ได้
พระคริสต์ทรงถูกทดลองใจเหมือนอย่างเราทุกประการ (ฮีบรู 4:15)
เพื่อว่าโดยการมีชัยเหนือสิ่งปล่อยลง พระองค์จะสามารถนำการอภัยโทษบาปมาให้เราได้
ความปรารถนาผิดๆ ซึ่งเป็นพื้นฐานของสิ่งปล่อยลงมาจากภายในตัวเรา (มาระโก 7:15-23)
จากธรรมชาติมนุษย์ภายในตัวเรา (ยากอบ 1:13-15)
พระคริสต์จำเป็นที่จะต้องมีธรรมชาติของมนุษย์เพื่อพระองค์จะสามารถประสบกับการถูกปล่อยลง
และเอาชนะการปล่อยลงได้
ฮีบรู 2:14-18 กล่าวว่า
"บุตรทั้งหลายร่วมสายโลหิตกันฉันใด พระองค์ก็ทรงเป็นเช่นนั้นด้วย
เพื่อโดยทางความตายนั้นเอง พระองค์จะได้ทรงทำลายผู้ที่มิอำนาจ แห่งความตาย
คือมารเสียได้...ความจริงพระองค์มิได้ทรงเป็นห่วงทูตสวรรค์
แต่ทรงเป็นห่วงพงศ์พันธุ์ของอับราฮัม เหตุฉะนั้น
พระองค์จึงทรงต้องเป็นเหมือนกับพี่น้องทุกอย่าง
เพื่อว่าพระองค์จะได้ทรงเป็นมหาปุโรหิต
ผู้อุปการด้วยความเมตตาและความสัตย์ซื่อ...เพื่อลบล้างบาปของประชาชน"

เพราะเหตุที่พระองค์ได้ทรงทนทุกข์ทรมานและถูกลงโทษ

พระองค์จึงทรงสามารถช่วยผู้ที่ถูกลงโทษได้"

พระธรรมบทนี้เน้นย้ำเป็นพิเศษถึงความจริงที่ว่าพระเยซูมีธรรมชาติของมนุษย์ว่า

"พระองค์ทรงเป็นเช่นนั้นด้วย" (ฮีบรู 2:14) ซึ่งใช้คำสามคำที่มีความหมายเดียวกัน

เพียงเพื่อทำให้เห็นชัดเจนยิ่งขึ้น ฮีบรู 2:16 กล่าวว่า พระคริสต์ไม่ได้มีธรรมชาติของทูตสวรรค์

พระองค์ทรงเป็นพงศ์พันธุ์ของอับราฮัม และทรงนำความรอดมาให้บรรดาผู้ที่เชื่อ

ผู้ที่ซึ่งจะได้เป็นพงศ์พันธุ์ของอับราฮัมด้วย ด้วยเหตุนี้ พระคริสต์จึงจำเป็นต้องมีธรรมชาติของมนุษย์

ไม่ว่าในกรณีใดๆ พระองค์จะต้อง "เป็นเหมือนกับพี่น้องทุกอย่าง" (ฮีบรู 2:17)

เพื่อพระเจ้าจะสามารถประทานอภัยโทษให้กับเราได้ โดยทางการเสียสละของพระคริสต์

การกล่าวว่าพระเยซูไม่มีธรรมชาติของมนุษย์คือการเพิกเฉยต่อพื้นฐานข่าวประเสริฐของพระคริสต์

เมื่อใดก็ตามที่ผู้เชื่อและรับบัพติศมาแล้วกระทำบาป

พวกเขาสามารถหาบาปต่อพระเจ้าโดยการอธิษฐานผ่านทางพระคริสต์ (1 ยอห์น 1:9)

พระเจ้าทรงทราบดีว่าพระคริสต์ถูกลงโทษให้กระทำบาปเหมือนเรา

แต่พระคริสต์ทรงสมบูรณ์แบบและมีชัยเหนือการลงโทษ ซึ่งเราแพ้ ด้วยเหตุนี้พระเจ้าจึง

"ทรงโปรดอภัยโทษให้แก่ท่านในพระคริสต์" (เอเฟซัส 4:32)

ดังนั้นจึงเป็นสิ่งสำคัญที่จะตระหนักว่าพระคริสต์ถูกลงโทษเช่นเรา

และจำเป็นต้องมีธรรมชาติของมนุษย์เพื่อให้เป็นไปได้ที่จะถูกลงโทษ ฮีบรู 2:14 ซึ่งชี้ชัดว่าพระคริสต์มี

"เลือดเนื้อ" ส่วน "พระเจ้าเป็นพระวิญญาณ" (ยอห์น 4:24) และไม่มีเลือดเนื้อ การที่พระคริสต์มี

"เลือดเนื้อ" แสดงว่าพระองค์ไม่มีธรรมชาติของพระเจ้าตลอดชีวิตของพระองค์

ความพยายามของมนุษย์ในการเชื่อฟังพระเจ้า เช่น การเอาชนะสิ่งล่อลวงล้วนไม่เป็นผล ดังนั้น

"พระเจ้าทรงใช้พระบุตรของพระองค์มาในสภาพเหมือนเนื้อหนังที่บาป และเพื่อไถ่บาป

พระบุตรในเนื้อหนังจึงได้ทรงปรับโทษบาป" (โรม 8:3)

"บาป" คือความเอนเอียงตามธรรมชาติต่อบาปซึ่งเรามีอยู่โดยธรรมชาติ

และเรายังจะเปิดกว้างต่อบาปอยู่เสมอ "คำจ้างของความบาปคือความตาย"

และเราต้องการความช่วยเหลือจากภายนอกที่จะพ้นชะตากรรมนี้ มนุษย์ไม่มีความสมบูรณ์แบบ

เนื้อหนังไม่สามารถปลดปล่อยเนื้อหนัง

พระเจ้าจึงประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ให้มาช่วยเรา พระบุตรของพระองค์มี

"เนื้อหนังที่เป็นบาป" เช่นเรา และมีความเอนเอียงต่อบาปเช่นเรา แต่ทรงเอาชนะสิ่งล่อลวงทุกอย่าง

โรม 8:3 บันทึกถึงธรรมชาติของมนุษย์ในพระคริสต์ว่าเป็นเสมือน "เนื้อหนังที่บาป"

พระธรรมหลายบทก่อนหน้านี้ เปาโลกล่าวถึงการที่ “ไม่มีความดีประการใด” ในเนื้อหนัง และเนื้อหนังทำสิ่งที่ขัดต่อการเชื่อฟังพระเจ้า (โรม 7:18-23) พระเยซูคริสต์มาในสภาพเสมือน “เนื้อหนังที่บาป” (โรม 8:3) ด้วยเหตุนี้และการที่พระคริสต์มีชัยต่อเนื้อหนังนั้น เรายังมีทางหลีกเลี่ยงจากเนื้อหนังของเรา พระเยซูทรงตระหนักถึงบาปในธรรมชาติของพระองค์ พระองค์ทรงถูกเรียกว่า “อาจารย์ผู้ประเสริฐ” ซึ่งมีความหมายแฝงว่าเป็นคน “ประเสริฐ” และสมบูรณ์แบบโดยธรรมชาติ พระองค์ตรัสตอบว่า “ท่านเรียกเราว่าประเสริฐทำไม ไม่มีใครประเสริฐเว้นแต่พระเจ้าองค์เดียว” (มาระโก 10:17-18) มีคนเป็นอันมากได้วางใจในพระนามของพระองค์ เมื่อเขาได้เห็นหมายสำคัญที่พระองค์ได้ทรงกระทำ แต่พระเยซูมิได้ทรงวางพระทัยในคนเหล่านั้น “เพราะพระองค์ทรงรู้จักมวลมนุษย์ และสำหรับพระองค์ไม่มีความจำเป็นที่จะมีพยานในเรื่องมนุษย์ ด้วยพระองค์เองทรงทราบว่าจะมีอยู่ในมนุษย์” (ยอห์น 2:23-25) พระคริสต์ทรงทราบดีเกี่ยวกับธรรมชาติของมนุษย์ พระองค์จึงไม่ต้องการให้มนุษย์สรรเสริญพระองค์ โดยตระหนักว่าพระองค์มีธรรมชาติของมนุษย์เช่นกัน

8.4 ความเป็นมนุษย์ของพระเยซู

บันทึกพระกิตติคุณมีตัวอย่างมากมายถึงความเป็นมนุษย์ของพระเยซู พระองค์ทรงเหน็ดเหนื่อยและประทับลงข้างบ่อเพื่อดื่มน้ำ (ยอห์น 4:6) “พระเยซูทรงพระกัมลัสแสง” เมื่อลาซารัสตาย (ยอห์น 11:35) ที่สำคัญที่สุด บันทึกของการทนทุกข์ครั้งสุดท้ายของพระเยซูเป็นหลักฐานเพียงพอที่แสดงถึงความเป็นมนุษย์ของพระองค์ ซึ่งกล่าวไว้ว่า “บัดนี้จิตใจของเราเป็นทุกข์” พระเยซูตรัสถ้อยคำดังกล่าวเมื่อพระองค์อธิษฐานต่อพระเจ้าให้ทรงช่วยพระองค์พ้นจากการถูกตรึงกางเขน (ยอห์น 12:27) พระองค์อธิษฐานว่า “โอพระบิดาของข้าพระองค์ ถ้าเป็นไปได้ขอให้ข้าพเจ้านี้ เลื่อนพ้นไปจากข้าพระองค์เถิด แต่อย่างไรก็ตามอย่าให้เป็นไปตามใจปรารถนาของข้าพระองค์ แต่ให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์” (มัทธิว 26:39) นี่แสดงว่า บางครั้ง “ความปรารถนา” ของพระเยซูก็ต่างจากของพระเจ้า

ตลอดชีวิตของพระคริสต์ พระองค์ทรงมอบความปวารณาของพระองค์ต่อพระเจ้า
 เพื่อการเตรียมการสำหรับการทนทุกข์บนไม้กางเขน "เราจะทำสิ่งใดตามอำเภอใจไม่ได้
 เราได้อินอย่างไร เราก็พิพากษาอย่างนั้น และการพิพากษาของเราก็ยุติธรรม
 เพราะเราได้มุ่งที่จะทำตามใจของเราเอง แต่ตามพระประสงค์ของพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา"
 (ยอห์น 5:30)

ความปวารณาที่ต่างกันของพระเยซูและของพระเจ้าเป็นหลักฐานเพียงพอว่าพระเยซูไม่ใช่พระเจ้า
 ๑

ตลอดชีวิตของเรา
 เราควรจะต้องเติบโตขึ้นในความรู้เกี่ยวกับพระเจ้าจากความทุกข์ทรมานที่เราประสบในชีวิต
 พระเยซูทรงเป็นแบบอย่างที่ดีในเรื่องนี้ พระองค์มิได้มีความรู้เกี่ยวกับพระเจ้ามากกว่าที่เรามี
 ตั้งแต่เด็ก ๆ "พระเยซูก็ได้จำเริญขึ้นในด้านสติปัญญา ในด้านร่างกาย (เทียบ เอเฟซัส 4:13)
 และเป็นที่ชอบจำเพาะพระเจ้าและต่อหน้าคนทั้งปวงด้วย" (ลูกา 2:52) "พระกุมารนั้นก็เจริญวัย
 แข็งแรงขึ้น ประกอบด้วยสติปัญญาและพระคุณของพระเจ้าอยู่กับท่าน" (ลูกา 2:40)
 การเจริญทางร่างกายและจิตวิญญาณของพระคริสต์เป็นไปพร้อมกัน ถ้า "พระบุตรเป็นพระเจ้า"
 อย่างที่พวก Athanasian Creed ซึ่งเชื่อในเรื่อง "ตรีเอกานุภาพ" กล่าวอ้าง
 การเติบโตนั้นก็จะเป็นไปไม่ได้ แม้ในบั้นปลายของชีวิต พระเยซูก็ยังตรัสว่า
 พระองค์ไม่ทรงทราบว่าเสด็จกลับมาอีกครั้งเมื่อใด แม้ว่าพระบิดาจะทรงทราบ (มาระโก
 13:32)

การทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้าเป็นสิ่งที่เราต้องเรียนรู้ตามกาลเวลา
 พระคริสต์ก็ต้องเรียนรู้น้ำพระทัยของพระบิดาของพระองค์เหมือนคนที่เป็บุตรทั่วไปต้องทำ
 "ถึงแม้ว่าพระองค์ทรงเป็นพระบุตร
 พระองค์ก็ทรงเรียนรู้ที่จะนอบน้อมยอมเชื่อฟังโดยความทุกข์ลำบากที่พระองค์ได้ทรงทน
 เมื่อพระเจ้าทรงทำให้พระเยซูเยียบพร้อมทุกประการแล้ว
 พระเยซูก็เลยทรงเป็นแหล่งกำเนิดแห่งความรอดนิรันดร์" (ฮีบรู 5:8-9) พิลิปปี 2:7,8
 (กล่าวเพิ่มเติมอีกใน Digression 27) บันทึกขั้นตอนการเติบโตฝ่ายวิญญาณของพระเยซู
 ซึ่งถึงจุดสูงสุดเมื่อทรงสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขน "กลับทรงสละ
 และทรงรับสภาพทาส...ทรงถ่อมพระองค์ลง ขอมเชื่อฟังจนถึงความมรณา กระทั่งความมรณาที่กางเขน"
 พระธรรมบทนี้แสดงให้เห็นว่า พระเยซูทรงมุ่งหน้าในการพัฒนาจิตวิญญาณของพระองค์
 ทรงนอบน้อมถ่อมลงจน "ยอมเชื่อฟัง"

และทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้าที่จะให้พระองค์สละพระชนม์บนไม้กางเขน
 พระองค์ทรงถูกกระทำให้เพียบพร้อม โดยการยอมทนทุกข์
 เห็นได้ว่าพระเยซูทรงใช้ความพยายามส่วนบุคคลอย่างมีสติที่จะเป็นผู้ชอบธรรม
 พระเจ้ามิได้ทรงบังคับพระองค์ให้ทำตามเหมือนหุ่นกระบอก พระเยซูทรงรักเราอย่างแท้จริง
 และยอมสละพระชนม์บนไม้กางเขนด้วยรัก
 ความรักของพระเยซูจะกลายเป็นความว่างเปล่าหากพระเจ้าทรงบังคับให้พระองค์ยอมตายบนไม้
 กางเขน (เอเฟซัส 5:2,25, วิวรณ์ 1:5; กาลาเทีย 2:20) หากพระเยซูคือพระเจ้า
 พระองค์จะไม่ทรงเลือกใดนอกจากความสมบูรณ์แบบแล้วจึงสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขน แต่พระเยซูมีทางเลือก
 เราจึงสามารถเห็นคุณค่าความรักของพระองค์และสร้างความสัมพันธ์ส่วนบุคคลกับพระองค์ได้
 พระเจ้าทรงโปรดปรานพระคริสต์เพราะพระองค์ทรงเต็มพระทัยที่จะสละชีวิต "ด้วยเหตุนี้
 พระบิดาจึงทรงรักเรา เพราะเราสละชีวิตของเรา...ไม่มีผู้ใดชิงชีวิตไปจากเราได้
 แต่เราสละชีวิตด้วยใจสมัครของเราเอง" (ยอห์น 10:17-18)
 การที่พระเจ้าทรงโปรดปรานการที่พระเยซูทรงสละชีวิตคงเป็นเรื่องที่เข้าใจยาก
 หากพระเยซูทรงเป็นพระเจ้า แต่มีชีวิตเป็นมนุษย์
 เพื่อแสดงถึงความเกี่ยวข้องในด้านสัญลักษณ์กับมนุษย์ผู้มิบาป (มัทธิว 3:17; 12:18; 17:5)
 การที่พระบิดาทรงยินดีที่พระบุตรเชื่อฟัง ชี้ให้เห็นว่า พระคริสต์มีความเป็นไปได้ที่จะไม่เชื่อฟัง
 แต่ทรงเลือกที่จะเชื่อฟัง
ความต้องการความรอดของพระคริสต์
 พระเยซูทรงเจ็บป่วย เหน็ดเหนื่อยเหมือนเรา
 เพราะพระองค์มีธรรมชาติของมนุษย์หากพระองค์ไม่ทรงสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขน
 พระองค์ก็จะต้องสิ้นพระชนม์อยู่ดี เช่น ด้วยโรคชราภาพ
 ด้วยเหตุนี้พระองค์จึงต้องได้รับความรอดจากความตายโดยพระเจ้าเช่นกัน
 เมื่อตระหนักถึงความจริงนี้ พระเยซูทรง "ร้องอธิษฐานและทูลวิงวอนด้วยน้ำพระเนตรไหล
 ต่อพระเจ้าผู้ทรงสามารถช่วยพระองค์ให้พ้นจากความตายได้ และพระเจ้าได้ทรงสดับ
 เนื่องด้วยความยำเกรงของพระเยซู (ฮีบรู 5:7)
 ความจริงที่ว่าพระคริสต์ต้องทูลขอต่อพระเจ้าให้ทรงช่วยพระองค์จากความตายจัดความเป็นไปได้ที่ว่า
 พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าในสภาพมนุษย์ หลังจากที่พระคริสต์ทรงฟื้นขึ้นจากความตาย ความตาย
 "หาครอบงำพระองค์ต่อไป" (โรม 6:9) แสดงว่า ก่อนหน้านั้นความตายครอบงำพระองค์อยู่

พระธรรมสดุดีกล่าวถึงพระเยซูหลายครั้ง

สดุดีหลายบทถูกนำมากล่าวอ้างอิงเกี่ยวกับพระคริสต์ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ จึงอาจพูดได้ว่าอีกหลายบทในสดุดีก็พูดถึงพระองค์ด้วยเช่นกัน

หลายครั้งที่มีการอ้างถึงการที่พระเยซูต้องการความรอดจากพระเจ้า

- **สดุดี 91:11,12** ถูกนำมาอ้างอิงเกี่ยวกับพระเยซูใน มัทธิว 4:6 ส่วนสดุดี 91:16

พยากรณ์ถึงการที่พระเจ้าจะประทานความรอดให้พระเยซู

"เราจะให้เขื่อนมใจด้วยชีวิตที่ยืนยาวและสำแดงความรอดของเราแก่เขา"ในสดุดี 69:21

กล่าวถึงการถูกตรึงกางเขนของพระคริสต์ (มัทธิว 27:34)

"เขาให้ดื่มหมักกับน้ำองุ่นเป็นอาหาร ให้น้ำส้มสายชูแก่ข้าพระองค์ดื่มแก้กระหาย"

สดุดีทั้งหมดกล่าวถึงความคิดของพระคริสต์บนไม้กางเขน

"ข้าแต่พระเจ้าขอทรงช่วยข้าพเจ้าให้รอด...ขอมาใกล้ข้าพระองค์ทรงไถ่ข้าพระองค์ไว้"

ว...ข้าแต่พระเจ้า ขอความรอดของพระองค์ตั้งข้าพระองค์ไว้ให้สูง" (ข้อ 1,18,29)

- **สดุดี 89** กล่าวถึงพระสัญญาของพระเจ้าต่อดาวิดที่เกี่ยวข้องถึงพระคริสต์ สดุดี

89:26 พยากรณ์ว่า "เขาจะร้องต่อเราว่า พระองค์ทรงเป็นพระบิดาของข้าพระองค์"

พระเจ้าของข้าพระองค์ และเป็นพระศิลาแห่งความรอดของข้าพระองค์"

คำทูลขอวิงวอนของพระคริสต์ต่อพระเจ้าเพื่อความรอดนั้น

พระเจ้าทรงสดับฟังเพราะเห็นแก่จิตวิญญาณ ไม่ใช่เพราะพระคริสต์เป็นหนึ่งใน

"ตรีเอกานุภาพ" (ฮีบรู 5:7)

การที่พระเจ้าทรงให้พระเยซูฟื้นขึ้นจากความตายและมอบชีวิตอมตะให้พระองค์คือหัวใจสำคัญในพระคริสตธรรมคัมภีร์ที่เดียว

-

"พระเจ้า...ทรงบันดาลให้เป็นขึ้นมาใหม่...พระเจ้าได้ทรงตั้งพระองค์ไว้ที่พระหัตถ์เบื้องขวาของพระองค์ให้เป็นองค์พระผู้นำและองค์พระผู้ช่วยให้รอด"

(กิจการของอัครทูต 5:30,31)

-

"พระเจ้า...ได้ทรงโปรดประทานพระเกียรติแด่พระเยซูผู้รับใช้ของพระองค์...ให้พระองค์เป็นขึ้นมาอีก" (กิจการอัครทูต 3:13,15)

- "พระเยซูนี้พระเจ้าได้ทรงบันดาลให้คืนพระชนม์แล้ว" (กิจการอัครทูต

2:24,32,33)

พระเยซูระลึกได้ทั้งหมดข้างต้นเมื่อขอพระเจ้าทรงให้พระองค์ได้รับเกียรติต่อพระพัก

ตร์ของพระเจ้า (ยอห์น 17:5 เทียบ 13:32; 8:54)

ถ้าพระเยซูเป็นพระเจ้า พระธรรมบทต่างๆ ข้างต้นก็ต้องอยู่ผิดที่ผิดทาง เพราะว่าพระเจ้าไม่ตาย

พระเยซูก็คงไม่ต้องการความรอด เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า

การที่พระเจ้าโปรดประทานเกียรติให้พระเยซูแสดงว่า พระองค์อยู่เหนือกว่าพระเยซู

และมีความแตกต่างระหว่างทั้งสองพระองค์ เป็นไปไม่ได้เลยที่พระคริสต์จะทรงเป็น

"พระเจ้าสูงสุดโดยมี 2 ธรรมชาติ คือ สหะเป็นพระเจ้า ตัวเป็นมนุษย์" อย่างบัญญัติข้อแรกใน 39

ข้อของเจิร์ชอพออิงแลนด์ สิ่งมีชีวิตมีธรรมชาติได้เพียงประการเดียว

มีหลักฐานมากมายที่แสดงว่าพระคริสต์มีธรรมชาติของมนุษย์เหมือนที่เรามี

8.5 ความสัมพันธ์ของพระเจ้ากับพระเยซู

การพิจารณาถึงการที่พระเจ้าทรงให้พระเยซูฟื้นขึ้นจากความตายทำให้เราคิดถึงความสัมพันธ์

ระหว่างพระเจ้าและพระเยซู ถ้าหากทั้งสองพระองค์ "มีความเท่าเทียมกัน...เป็นอมตะเหมือนกัน"

อย่างที่พวกที่เชื่อในเรื่องตรีเอกานุภาพสั่งสอน ความสัมพันธ์ก็ต้องอยู่ในระดับเสมอภาค

ซึ่งไม่ใช่ความจริง

ความสัมพันธ์ระหว่างพระเจ้าและพระคริสต์คล้ายความสัมพันธ์ระหว่างสามีและภรรยา

"พระคริสต์ทรงเป็นศีรษะของชายทุกคน และชายเป็นศีรษะของหญิง

และพระเจ้าทรงเป็นพระเศียรของพระคริสต์" (1 โครินธ์ 11:3) "พระคริสต์ทรงเป็นของพระเจ้า" (1

โครินธ์ 3:23) เช่นเดียวกับที่ภรรยาเป็นของสามี

พระเจ้าพระบิดามักจะถูกกล่าวถึงในฐานะเป็นพระเจ้าของพระคริสต์

การที่พระเจ้าถูกอธิบายว่าเป็น "พระเจ้าพระบิดาแห่งพระเยซูคริสต์เจ้าของเรา" (1 เปโตร 1:3;

เอเฟซัส 1:17) แม้หลังจากที่พระคริสต์เสด็จสู่สวรรค์

ยังแสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ของสองพระองค์

ทั้งในปัจจุบันและในช่วงชีวิตของพระคริสต์บนโลก พวกที่เชื่อในเรื่องตรีเอกานุภาพจะอ้างว่า

พระคริสต์ถูกพูดถึงในฐานะที่เป็นน้อยกว่าพระเจ้าในขณะที่พระองค์ทรงมีชีวิตอยู่บนโลก

จดหมายต่างๆ

ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ถูกเขียนขึ้นหลายปีหลังจากที่พระเยซูเสด็จสู่สวรรค์ แต่ก็ยังคงพูดถึงพระเจ้าว่าเป็นพระบิดาแห่งพระคริสต์

พระเยซูทรงถือว่าพระบิดาเป็นพระเจ้าของพระองค์

พระธรรมวิวรณ์ซึ่งเป็นพระธรรมเล่มสุดท้ายในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ถูกเขียนขึ้นอย่างน้อย 30 ปีหลังจากที่พระเยซูได้รับเกียรติและเสด็จสู่สวรรค์ แต่ก็ยังคงพูดถึงพระเจ้าโดยใช้คำว่า

"พระเจ้าพระบิดาของพระองค์" (วิวรณ์ 1:6)

พระธรรมเล่มนี้เป็นข่าวสารจากพระเยซูเมื่อฟื้นขึ้นจากความตายและได้รับเกียรติถึงผู้ที่เชื่อ

พระองค์คริสต์ถึง

"พระวิหารแห่งพระเจ้าของเรา...พระนามพระเจ้าของเรา...เมืองของพระเจ้าของเรา" (วิวรณ์

3:12) แสดงว่าแม้แต่เวลานั้น พระองค์ก็ยังทรงคิดถึงพระบิดาว่าเป็นพระเจ้า

ดังนั้นพระองค์จึงไม่ใช่พระเจ้า

ตลอดชีวิตของพระองค์ พระเยซูตรัสถึงพระบิดาในวิธีที่คล้ายๆ กัน

พระองค์ตรัสถึงการเสด็จสู่สวรรค์ว่า "ขึ้นไปหาพระบิดาของเราและพระบิดาของท่านทั้งหลาย

ไปหาพระเจ้าของเราและพระเจ้าของท่านทั้งหลาย (ยอห์น 20:17) เมื่ออยู่บนไม้กางเขน

พระเยซูทรงสำแดงความเป็นมนุษย์ออกมาอย่างชัดเจน "พระเจ้าของข้าพระองค์

พระเจ้าของข้าพระองค์ 'ไหนทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสีย' (มัทธิว 27:46)

คำพูดเหล่านี้คงไม่เป็นที่เข้าใจได้หากพูดโดยพระเจ้า การที่พระเยซูทรง

"ร้องอธิษฐานและทูลวิงวอนด้วยน้ำพระเนตรไหล"

แสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์อันเด่นชัดระหว่างทั้งสองพระองค์ (ฮีบรู 5:7; ลูกา 6:12)

พระเจ้าอธิษฐานทูลขอต่อพระองค์เองไม่ได้ แม้กระทั่ง บัดนี้

พระคริสต์ก็ยังคงอธิษฐานต่อพระเจ้าเพื่อเรา (โรม 8:26,27; 2 โครินธ์ 3:18)

ความสัมพันธ์ของพระคริสต์กับพระเจ้าตลอดชีวิตของพระคริสต์บนโลกไม่มีอะไรแตกต่างกับเวลา

นี้ พระองค์ยังคงเกี่ยวข้องกับพระเจ้าในฐานะที่พระเจ้านั้นเป็นพระบิดาและพระเจ้าของพระองค์

ทั้งยังอธิษฐานทูลวิงวอนต่อพระเจ้าด้วย ซึ่งเป็นสถานะเดิม

แม้หลังจากที่พระเยซูทรงฟื้นขึ้นจากความตายและเสด็จสู่สวรรค์ ตลอดชีวิตของพระองค์บนโลก

พระองค์ทรงเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า (กิจการของอัครทูต 3:13,26; อิสยาห์ 42:1; 53:11)

ผู้รับใช้ทำตามความประสงค์ของเจ้านายและไม่มีทางที่จะมีสถานะเท่าเทียมบ้าง (ยอห์น 13:16)

พระคริสต์ทรงย้ำว่าอำนาจและสิทธิอำนาจที่พระองค์ทรงมีนั้นมาจากพระเจ้า

ไม่ใช่สิทธิของพระองค์เอง "เราจะทำสิ่งใดตามอำเภอใจไม่ได้ เรามีได้มุ่งที่จะทำตามใจของเราเอง

แต่ตามพระประสงค์ของพระเจ้าผู้ทรงใช้เรามา...พระบุตรจะกระทำการใดตามใจไม่ได้" (ยอห์น 5:30,19)

บทเรียนที่ 8: คำถาม

1. พระคริสตธรรมคัมภีร์สอนหรือไม่ว่าพระเจ้าเป็นตรีเอกานุภาพ

ก) สอน

ข) ไม่สอน

2. พระเยซูแตกต่างกับเราอย่างไร

ก) พระองค์ไม่เคยทำบาป

ข) พระองค์เป็นพระบุตรองค์เดียวของพระเจ้า

ค) พระองค์ไม่มีความเป็นไปได้อื่นที่จะทำบาป

ง) พระองค์ทรงถูกพระเจ้าบังคับให้กระทำแต่สิ่งชอบธรรม

3. พระเยซูเหมือนพระเจ้าอย่างไร

ก) พระองค์มีธรรมชาติของพระเจ้าในขณะที่พระองค์มีชีวิตบนโลก

ข) พระองค์มีลักษณะที่สมบูรณ์แบบเหมือนพระเจ้า

ค) พระองค์ทราบดีทุกอย่างที่พระเจ้าทรงทราบ

ง) พระองค์เสมอภาคเทียบเท่ากับพระเจ้า

4. พระเยซูเหมือนเราอย่างไร

ก) พระองค์มีสิ่งล่อลวงใจและประสบการณ์ของมนุษย์เหมือนเรา

ข) พระองค์ทำบาปในขณะที่ยังเยาว์

ค) พระองค์ต้องการความรอด

ง) พระองค์มีธรรมชาติของมนุษย์

5. ข้อใดต่อไปนี้เป็นความจริง

ก) พระเยซูมีธรรมชาติและลักษณะที่สมบูรณ์แบบ

ข) พระเยซูมีธรรมชาติที่นับบาปแต่มีลักษณะที่สมบูรณ์แบบ

ค) พระเยซูเป็นทั้งพระเจ้าและมนุษย์

ง) พระเยซูมีธรรมชาติของอาดัมก่อนที่จะอาดัมจะทำบาป

9.1 ความสำคัญของบัพติศมา

เราได้กล่าวถึงความสำคัญของบัพติศมาไว้หลายครั้งแล้วในบทเรียนที่ผ่านมา

บัพติศมาคือก้าวแรกของการเชื่อฟังข่าวประเสริฐของพระเจ้า ฮีบรู 6:2 กล่าวว่า

บัพติศมาเป็นหนึ่งในหลักคำสอนพื้นฐานที่สุด

เราทำการพิจารณาบัพติศมาไว้ในขั้นตอนท้ายนี้เนื่องจากบัพติศมาที่แท้จริงเกิดขึ้นได้หลังจากที่เข้าใจความจริงพื้นฐานของข่าวประเสริฐเท่านั้น ถึงตอนนี้เราได้เรียนรู้บทเรียนดังกล่าวแล้ว

ถ้าเราต้องการมีส่วนร่วมเกี่ยวข้องกับความหวังอันยิ่งใหญ่อย่างแท้จริง

ซึ่งพระคริสต์ทรงมีสิทธิ์เสนอให้ทางพระเยซูคริสต์แล้ว บัพติศมาคือสิ่งจำเป็นซึ่งจะขาดเสียมิได้

“ความรอดนั้นมาจากพวงยิว” (ยอห์น 4: 22)

ในความหมายที่ว่าพันธสัญญาเกี่ยวกับความรอดนั้น

พระเจ้าทรงกระทำต่ออับราฮัมและพงศ์พันธุ์ของท่านเท่านั้น

เราจะมีส่วนร่วมในพันธสัญญาก็ต่อเมื่อเราเข้าอยู่ในพงศ์พันธุ์

โดยรับบัพติศมาเข้าในพระคริสต์เท่านั้น (กาลาเทีย 3:22-29)

พระเยซูทรงบัญชาสาวกของพระองค์ “จงออกไปทั่วโลกประกาศข่าวประเสริฐ

(ตามที่พระเจ้าได้ทรงกระทำพันธสัญญาต่ออับราฮัม –กาลาเทีย 3: 8) แก่มนุษย์ทุกคน

ผู้ใดเชื่อและรับบัพติศมาแล้วผู้นั้นจะรอด” (มาระโก 16:16) คำว่า “และ”

บอกให้รู้ว่าการเชื่อในข่าวประเสริฐแต่อย่างเดียวไม่สามารถทำให้เรารอดได้

บัพติศมาไม่ใช่ทางเลือกในชีวิตคริสเตียน แต่เป็นสิ่งที่จำเป็นต้องกระทำเพื่อให้ได้ความรอด

แต่การรับบัพติศมาเพียงอย่างเดียวก็เชื่อว่าจะทำให้เรารอดได้

เราจะต้องใช้ชีวิตทั้งชีวิตที่จะเชื่อฟังพระวาทะของพระเจ้า พระเยซูทรงย้ำว่า

“เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าผู้ใดไม่ได้บังเกิดใหม่จากน้ำและพระวิญญาณ

ผู้นั้นจะเข้าในแผ่นดินของพระเจ้าไม่ได้” (ยอห์น 3:5)

การเกิด “จากน้ำ” หมายความว่า การที่บุคคลหนึ่งถูกขึ้นจากน้ำที่ใช้ในบัพติศมา และหลังจากนั้น

เขาจะต้องเกิดจากพระวิญญาณ นี่คือขั้นตอนที่จะต้องดำเนินไป

“บังเกิดใหม่แล้ว...ด้วยพระวาทะของพระเจ้า” (1 เปโตร 1:23)

การบังเกิดจากพระวิญญาณคือการที่เราตอบสนองต่อพระวาทะของพระเจ้าอย่างต่อเนื่อง

(ดูบทเรียนที่ 2.2)

เรา “รับบัพติศมาเข้าในพระคริสต์ (กาลาเทีย 3:27) ในพระนามของพระองค์ (กิจการของอัครทูต 19:5; 18:16; มัทธิว 28:19) พึงระลึกว่าเรารับบัพติศมาเข้าในพระคริสต์

ไม่ใช่รับบัพติศมาเข้าในคริสตศาสนาหรือองค์กรใดๆ หากไม่มีบัพติศมา เราก็ไม่ได้

“อยู่ในพระคริสต์” และไม่อยู่ภายใต้การงานแห่งความรอดของพระองค์ (กิจการของอัครทูต 4:12)

เปโตรกล่าวคำอุปมาอันทรงพลังเกี่ยวกับความจริงข้อนี้ไว้ว่าสมัยโนอาห์

เรือใหญ่ช่วยชีวิตคนให้รอดจากน้ำท่วมฉับไฉน บัพติศมาในพระคริสต์ก็ช่วยผู้ที่เชื่อในรอดฉับนั้น (1 เปโตร 3:21) การที่โนอาห์เข้าอยู่ในเรือก็เหมือนเราเข้าอยู่ในพระคริสต์โดยการรับบัพติศมา

ผู้ที่อยู่นอกเรือถูกทำลายโดยน้ำท่วม การอยู่

ข้างเรือหรือการเป็นเพื่อนกับโนอาห์เป็นเรื่องนอกประเด็น

หนทางเดียวที่จะได้รับความรอดคือเข้าอยู่ในเรือ ในพระคริสต์

การเสด็จกลับมาอีกครั้งก็ใกล้เข้ามา

(ลูกา 17:26,27) การรับบัพติศมาเข้าในพระคริสต์เป็นเรื่องเร่งด่วน

คำพูดของมนุษย์ไม่สามารถสื่อความเร่งด่วนนี้ได้

การเข้าในเรือของโนอาห์ตามพระคริสต์ธรรมคัมภีร์ดูจะมีพลังมากกว่า

คริสเตียนยุคต้นๆ

เชื่อฟังพระบัญชาของพระคริสต์ที่ให้พวกเขาออกไปทั่วโลกประกาศข่าวประเสริฐและให้ผู้ที่ยอมรับ

บัพติศมา (กิจการของอัครทูต)

ความสำคัญของบัพติศมาเห็นได้จากการที่ผู้คนรับบัพติศมาในทันทีหลังรับเชื่อ

(กิจการของอัครทูต 8:12; 36-39; 9:18; 10:47; 16:15) ถ้าไม่รับบัพติศมา

การเรียนรู้ข่าวประเสริฐก็ไร้ประโยชน์

บัพติศมาเป็นขั้นตอนที่จำเป็นที่เราต้องผ่านเพื่อให้ถึงความรอด ในบางกรณี

บันทึกที่ได้รับการดูแลดูเหมือนว่าจะเน้นถึงวิธีการรับบัพติศมา

แม้ว่าหลายคนจะให้เหตุผลเพื่อเลื่อนเวลาการรับบัพติศมามากไปก็ตาม รวมถึงความยากลำบากในการประกอบพิธี

แต่มนุษย์จำเป็นต้องเอาชนะทุกอย่างโดยอาศัยความช่วยเหลือจากพระเจ้าในการที่จะรับบัพติศมาให้ได้

นายคุกในเมืองฟิลิปปีถูกโยนเข้าไปอยู่ในวิกฤตชีวิตเมื่อเกิดแผ่นดินไหวใหญ่ซึ่งทำให้คุกที่มั่นคงของ

ของเขาสั่นสะเทือน นักโทษมีโอกาสนิดที่จะหนี ซึ่งจะทำให้เขาต้องโทษถึงชีวิต

ความเชื่อของเขาในเรื่องข่าวประเสริฐเป็นจริง จนกระทั่ง “ในกลางคืนชั่วโมงเดียวกันนั้นเอง

นายคุกได้รับบัพติศมา” (กิจการของอัครทูต 16:33) นายคุกมีข้ออ้างที่ดีที่สุดที่จะไม่รับบัพติศมา

แผ่นดินไหวที่ร้ายแรงที่สุดในรอบ 3,000 ปี ในกรีซ ซึ่งทำให้นักโทษหนีคุก และนำมาซึ่งโทษของความบกพร่องในหน้าที่ เป็นดังเชือกมัดอยู่รอบคอของเขา แต่เขาก็ยังมองเห็นได้อย่างชัดเจนว่าอะไรเป็นสิ่งสำคัญที่สุดที่เขาต้องทำเพื่อชีวิตทั้งชีวิต และจุดหมายที่เป็นนิรันดร์ของเขา เขาเอาชนะปัญหาทุกอย่างรอบข้าง (นั่นคือแผ่นดินไหว) งานประจำวันของเขา และความกลัวในใจเพื่อรับบัพติศมา

คนที่ลี้ภัยต่อการรับบัพติศมาจึงควรเอานายคุกคนนี้เป็นตัวอย่าง การที่เขาสามารถกระทำด้วยความเชื่อแสดงว่า เขาต้องรู้เรื่องข่าวประเสริฐ เพราะความเชื่อที่แท้มาจากการได้ฟังพระวจนะของพระเจ้าเท่านั้น (โรม 10:17 เทียบ กิจการของอัครทูต 17:11)

กิจการของอัครทูต 8:26-40 บันทึกเรื่องของข้าราชการชาวเอธิโอเปีย ที่ศึกษาพระคริสตธรรมคัมภีร์อยู่ในรถม้าขณะเดินทางผ่านทะเลทราย เขาได้พบกับฟิลิปปี ผู้ซึ่งอธิบายเรื่องข่าวประเสริฐให้เขาฟัง

เป็นเรื่องที่ดูน่าจะเป็นไปไม่ได้ที่ข้าราชการคนนั้นจะรับบัพติศมากลางทะเลทรายที่ปราศจากน้ำ แต่พระเจ้าไม่ทรงบัญชาให้สิ่งที่พระองค์ทรงรู้ว่ามนุษย์ทำตามไม่ได้ “ครั่งกำลังเดินทางไป ก็มาถึงที่แม่น้ำแห่งหนึ่ง” เขาจึงได้รับบัพติศมา (กิจการของอัครทูต 8:36)

เหตุการณ์นี้ชี้ชัดคำแนะนำที่ไร้หลักการว่าบัพติศมาโดยการลงไปในน้ำมีไว้สำหรับการรับบัพติศมาในที่ที่มีน้ำมาก และหาได้ง่ายเท่านั้น

พระเจ้าจะทรงจัดการให้มีวิธีที่จะทำตามพระบัญชาของพระองค์เสมอ

อัครสาวกเปาโลมองเห็นได้อีกครั้ง ซึ่งทำให้สำนึกของท่านตื่นขึ้น “ท่านใดนั้น ท่านจึงลุกขึ้นรับบัพติศมา” (กิจการของอัครทูต 9:18) ท่านอาจจะเลื่อนการรับบัพติศมาออกไปเมื่อนึกถึงสถานะทางสังคมของท่านและอาชีพอันรุ่งโรจน์ของท่านในลัทธิยูดาห์ แต่ท่านรับบัพติศมาในทันใด และละทิ้งชีวิตเก่าของท่านเสีย

“แต่ว่าสิ่งใดที่เคยเป็นคุณประโยชน์ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าถือว่าสิ่งนั้นไร้ประโยชน์ แล้วเพื่อเห็นแก่พระคริสต์ ข้าพเจ้าจึงได้ยอมสละสิ่งสารพัด และได้ถือว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นเหมือนหยากเยื่อ เพื่อข้าพเจ้าจะได้พระคริสต์ สิ่งของที่ผ่านพ้นมาแล้วเสีย และโน้มตัวออกไปหาสิ่งที่อยู่ข้างหน้า ข้าพเจ้ากำลังบากบั่นมุ่งไปสู่หลักชัย” (ฟิลิปปี 3:7,8,13,14)

นั่นคือคำพูดของนักกีฬาที่มุ่งมั่นวิ่งไปให้ถึงเส้นชัย

ชีวิตของเราหลังรับบัพติศมาควรจะมีมุ่งมั่นและบากบั่นทั้งทางความคิดและกำลังกายเช่นนั้นด้วย

บัพติศมาเป็นก้าวแรกของการวิ่งแข่งเพื่อไปให้ถึงแผ่นดินของพระเจ้า

ไม่ใช่แค่เพียงการเปลี่ยนความเชื่อ
หรือการเข้าสู่ชีวิตที่เรียบง่ายตามหลักการที่คริสเตียนบางกลุ่มกล่าวอ้างเท่านั้น
บัพติศมาทำให้เรามีส่วนเกี่ยวข้องกับการถูกตรึงกางเขน และการฟื้นขึ้นจากความตายของพระเยซู
(โรม 6:3-5)
เปาโลผู้ซบเซาและอ่อนล้าแต่ได้รับชัยชนะฝ่ายจิตวิญญาณกล่าวว่า “ข้าพเจ้าทึ่งเชื่อฟังนิมิต
ซึ่งมาจากสวรรค์นั้น และมีได้ชีวิตขึ้น” (กิจการของอัครทูต 26:19) เมื่อเป็นจริงสำหรับเปาโล
ก็ย่อมเป็นจริงสำหรับทุกคนที่ได้รับบัพติศมาอย่างถูกต้อง การรับบัพติศมา
เป็นการตัดสินใจที่ไม่มีใครจะเสียใจภายหลัง ชีวิตของเรา
เราจะระลึกอยู่เสมอว่าเราเลือกทำในสิ่งที่ถูกต้องแล้ว
เป็นการเลือกตัดสินใจที่เรามั่นใจได้ว่าถูกต้อง คำถามน่าจะเป็นว่า “เหตุใดเราจึงไม่รับบัพติศมา”
มากกว่า

9.2 เราควรรับบัพติศมาอย่างไร

มีความคิดที่ว่าสามารถรับบัพติศมาได้โดยการพรมน้ำลงบนหน้าผาก โดยเฉพาะเด็กทารก
การกระทำเช่นนี้ไม่ใช่การรับบัพติศมาตามที่พระคริสตธรรมคัมภีร์กำหนด
คำว่า “Baptizo” ในภาษากรีกซึ่งแปลว่า “รับบัพติศมา”
ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ฉบับภาษาอังกฤษ ไม่ได้แปลว่าพรมน้ำ แต่หมายความว่า
ล้างสะอาดและลงไปใต้อาบน้ำ (ดูคำจำกัดความในหนังสือของ Robert Young และ James
Strong) คำนี้ภาษากรีกใช้กับการที่เรือล่มและจมลงไปในน้ำ
และยังใช้กับผ้าที่ถูกย้อมจากสีหนึ่งเป็นอีกสีหนึ่ง โดยการจุ่มหรือการแช่ลงในสีย้อมผ้า
การย้อมผ้าจะต้องเอาผ้าลงในสีย้อมแทนที่จะเอาสีย้อมมาพรมบนผ้า
การลงแช่ในน้ำเป็นการรับบัพติศมาที่ถูกต้องจริงๆ
- “ยอห์นก็ให้บัพติศมาอยู่ที่อายโนในใกล้หมู่บ้านสาลิม เพราะที่นั่นมีน้ำมาก
และผู้คนก็พากันมารับบัพติศมา” (ยอห์น 3:23) หมายความว่า
การรับบัพติศมาต้องใช้ “น้ำมาก” ถ้าแค่พรมน้ำไม่กี่หยด
น้ำดังเดี๋ยวก็น่าเพียงพอเพียงสำหรับคนจำนวนเป็นร้อย

ผู้คนพากันมาที่ริมฝั่งแม่น้ำจอร์แดนนี้เพื่อรับบัพติศมา

แทนที่ยอห์นจะเดินทางไปหาผู้คนที่พร้อมกับน้ำในขวด

- พระเยซูก็รับบัพติศมาในแม่น้ำจอร์แดนเช่นกัน

“ครั้นพระองค์ทรงรับบัพติศมาแล้ว ในทันใดนั้นก็เสด็จขึ้นจากน้ำ” (มัทธิว 3:13-16)

บัพติศมาของพระองค์คือการแช่ลงในน้ำ พระองค์ทรง “เสด็จขึ้นจากน้ำ”

หลังจากรับบัพติศมา พระเยซูทรงรับบัพติศมาเพื่อเป็นแบบอย่างให้เรา

ไม่มีใครอ้างว่าติดตามพระเยซูอย่างแท้จริงได้

หากไม่รับบัพติศมาโดยการลงแช่ในน้ำอย่างที่พระเยซูคริสต์ทรงกระทำ

- ฟิลิปและข้าราชการชาวเอธิโอเปีย ก็ “ลงไปในน้ำ”

ฟิลิปก็ให้ท่านรับบัพติศมาเมื่อท่านทั้งสองขึ้นจากน้ำแล้ว” (กิจการของอัครทูต

8:38,39) ข้าราชการท่านนั้นขอรับบัพติศมาเมื่อท่านเห็นน้ำ “นี่แน่ะมีน้ำ

มีอะไรขัดข้องไม่ให้ข้าพเจ้ารับบัพติศมา”(กิจการของอัครทูต 8:36)

เป็นไปไม่ได้เลยที่คนที่เดินทางข้ามทะเลทรายจะไม่มน้ำติดตัวสักขวด

ถ้าบัพติศมาใช้แค่น้ำพรม ก็ไม่จำเป็นที่จะต้องใช้น้ำที่โอเอซิส

- บัพติศมาคือการฝัง (โคโลสี 2:12) หมายถึงการปกคลุมทั้งตัว

- บัพติศมาคือการ “ชำระล้าง” บาป (กิจการของอัครทูต 22:16)

การกลับใจเสียใหม่อย่างแท้จริงคือ การ “ชำระ” ดังปรากฏในวิวรณ์ 1:5,

ทิตส 3:5; 2 เปโตร 2:22; ฮีบรู 10:22

การชำระนี้เกี่ยวข้องกับบัพติศมาโดยการลงแช่มากกว่าโดยการประพรม

พระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมบ่งชี้ไว้หลายครั้งว่าวิธีเข้าสู่พระเจ้าคือการล้าง

นักบวชต้องล้างร่างกายอย่างสมบูรณ์ในอ่างหรือที่เรียกว่า “อ่างล้างมือ” ก่อนที่จะเข้ารับใช้พระเจ้าอย่างสัตย์ซื่อ

(เลวีนิติ 8:6; อพยพ 40:32) ชาวอิสราเอลต้องล้างเพื่อชำระตนเองจากความสกปรก (เฉลยธรรมบัญญัติ 23:11)

ชายคนหนึ่งชื่อนาอามาน เป็นโรคเรื้อน เขาแสวงหาการรักษาจากพระเจ้าของอิสราเอล

เขาเป็นเหมือนตัวแทนของคนที่ถูกคุมเฝ้าด้วยบาป มีชีวิตอยู่อย่างคนต่างอันเกิดจากบาป

เขาจะหายจากโรคได้หากลงไปชำระตัวในแม่น้ำจอร์แดน

แต่แรกเป็นเรื่องยากสำหรับเขาที่จะยอมรับว่าพระเจ้าต้องการให้เขาทำอะไรเช่นนั้น

หรือน่าจะให้เราลงชำระร่างกายในแม่น้ำใหญ่ที่มีชื่อเสียง เช่น แม่น้ำอานา

เราก็อาจจะรู้สึกว่าเป็นการยากที่จะเชื่อว่าการทำสิ่งสามัญเช่นนั้น

จะสามารถนำความรอดมาให้เรา เป็นสิ่งที่น่าสนใจมากกว่าที่จะคิดว่าการทำงาน

และการเกี่ยวข้องกับคริสตจักรใหญ่ๆ (เหมือนแม่น้ำใหญ่ เช่น แม่น้ำอานา)
 จะทำให้เรารอดได้ไม่ใช่การเกี่ยวข้องกับความหวังแท้จริงของอิสราเอล
 หลังจากทิ้งข่าระตัวในแม่น้ำจอร์แดนแล้ว เนื้อของท่าน “ก็กลับคืนเป็นอย่างเนื้อของเด็กเล็กๆ
 และท่านก็สะอาด” (2 พงศกษัตริย์ 5:9-14)
 ตอนนี้เราก็กเลียดความสงสัยเพียงเล็กน้อยเกี่ยวกับบัพติศมาว่าคือการลงแช่ในน้ำหลังจากต้องเข้า
 ใจหลักการพื้นฐานของข่าวประเสริฐ
 การให้คำจำกัดความเกี่ยวกับบัพติศมาโดยอิงพระคริสตธรรมคัมภีร์นี้ไม่เกี่ยวข้องอะไรกับสถานะข
 องผู้ได้รับ
 บัพติศมา การรับบัพติศมาโดยการลงแช่ในน้ำหลังรับเชื่อข่าวประเสริฐ โดยทางทฤษฎีแล้ว
 สามารถกระทำได้โดยผู้ขอรับบัพติศมา
 แต่การรับบัพติศมาเป็นการรับด้วยเหตุผลของหลักคำสอนที่ถูกต้อง
 จึงขอแนะนำว่าผู้รับบัพติศมาควรรับ
 บัพติศมาจากผู้ที่เชื่ออย่างถูกต้อง และสามารถประเมินระดับความรู้ของผู้ที่รับ
 บัพติศมา
 ดังนั้น จึงมีประเด็นที่ว่าควรจะต้องมีการคุยอย่างลึกซึ้งกับผู้รับบัพติศมาก่อนที่จะรับบัพติศมา
 เรื่องที่คุยอาจจะเป็นคำถามอย่างเช่นคำถามของตอนท้ายของแต่ละบทของหนังสือเล่มนี้
 สวากเดินทางหลายพันไมล์เพื่อช่วยคนเพียงคนเดียวให้ได้รับบัพติศมา
 เป็นความอัศจรรย์ที่คนคนหนึ่งมาถึงความหวังที่แท้จริงของชีวิตนิรันดร์
 และที่เราไม่ใส่ใจจำนวนของผู้ที่รับเชื่อ คุณภาพไม่ใช่ปริมาณของผู้ที่รับเชื่อ
 ที่เป็นหัวใจของการประกาศข่าวประเสริฐ

9.3 ความหมายของบัพติศมา

เหตุผลของการรับบัพติศมา
 โดยการแช่ในน้ำคือการลงไปได้เป็นสัญลักษณ์ของการลงไปในหลุมศพ
 เชื่อมโยงเราเข้ากับความตายของพระคริสต์และแสดงว่า เรา “ตาย” ต่อชีวิตบาป
 ที่เป็นชีวิตเดิมของเรา การลุกขึ้นจากน้ำเชื่อมโยงเราเข้ากับการฟื้นขึ้นจากความตายของพระคริสต์

ทำให้เรามีส่วนร่วมในความหวังของการฟื้นคืนเพื่อมีชีวิตนิรันดร์เมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมา
และมีชีวิตใหม่อยู่ในปัจจุบัน

มีจิตวิญญาณที่มีชีวิตเหนือบาปเนื่องด้วยชัยชนะของพระคริสต์ซึ่งได้มาจากความตายและการฟื้น
ขึ้นจากความตาย

“เราทั้งหลายที่ได้รับบัพติศมาเข้าในพระเยซูคริสต์

ก็ได้รับบัพติศมานั้นเข้าในความตายของพระองค์ เหตุฉะนั้น

เราจึงฝังไว้กับพระองค์แล้ว โดยการรับบัพติศมาเข้ามีส่วนในการตายนั้น

เพื่อว่าเมื่อพระคริสต์ได้ทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมาจากความตายโดยเดชพระสิริของพระ

บิดาแล้ว เราก็จะได้ดำเนินตามชีวิตใหม่ด้วยเช่นกัน” (โรม 6:3-5)

ความรอดเกิดจากความตายและการฟื้นขึ้นจากความตายของพระคริสต์

เราจึงต้องเกี่ยวข้องกับสองสิ่งนี้ด้วยหากเราต้องการความรอด

การตายและฟื้นขึ้นจากความตายกับพระคริสต์โดยบัพติศมาเป็นวิธีเดียว

การรับบัพติศมาโดยการประพรมน้ำไม่สอดคล้องกับสัญลักษณ์นี้ ในการรับบัพติศมา

“ตัวเก่าของเรานั้นได้ถูกตรึงไว้กับพระองค์แล้ว” (โรม 6:6) พระเจ้าทรง

“กระทำให้เรามีชีวิตอยู่กับพระคริสต์”

(เอเฟซัส 2:5) แม้เมื่อเราได้รับบัพติศมาแล้ว

แต่เราก็ยังมีธรรมชาติของมนุษย์อยู่ในตัวเราและมักจะถูกชักมาแสดงตนอยู่เสมอ

การตรึงกางเขนเนื้อหนังของเราเป็นกระบวนการที่จะต้องเป็นไปอยู่ตลอดเวลาโดยเริ่มที่การรับบัพติ
ศมา พระเยซูตรัสแก่คนทั้งหลายว่า “ถ้าผู้ใดใคร่ตามเรามา ให้ผู้นั้นเขาชนะตัวเอง

และรับกางเขนของตนแบกทุกวัน และตามเรามา” (ลูกา 9:23; 14:27)

เพราะนั่นคือขบวนการของการมุ่งไปสู่กางเขน ชีวิตที่ถูกตรึงกางเขนกับพระเจ้าไม่ใช่ชีวิตเรียบง่าย
แต่มีความชื่นชมยินดีและการปลอบประโลมของการได้มีส่วนร่วมในการฟื้นขึ้นจากความตายกับ
พระคริสต์

พระคริสต์ทรง “ทำให้มีสันติภาพด้วยพระโลหิตแห่งกางเขนของพระองค์” (โคโลสี 1:20) และ

“สันติสุขแห่งพระเจ้า ซึ่งเกินความเข้าใจ” (ฟิลิปปี 4:7) พระเยซูทรงสัญญาว่า

“เรามอบสันติสุขไว้ให้แก่ท่านทั้งหลาย สันติสุขของเราที่ให้แก่ท่านนั้น เราให้ท่านไม่เหมือนโลกให้อ
ย่ำให้ใจของท่านวิตกและกังวลเลย” (ยอห์น 14:24)

สันติสุขและความยินดีแห่งจิตวิญญาณมีมากกว่าความเจ็บปวดและความทุกข์ยากที่เราได้รับจา
กการเข้ามีส่วนร่วมด้วยพระเยซูผู้ถูกตรึงกางเขน

“เพราะว่าเรามีส่วนทนทุกข์กับพระคริสต์มากฉันใด

ความทุกข์ของเราเนื่องจากพระคริสต์ก็มากฉันนั้น (2 โครินธ์ 1:5)

เรายังได้เสรีภาพจากการที่เรารู้ว่าตัวเก่าของเราตายแล้วจริงๆ

และพระเยซูทรงอยู่กับเราตลอดเวลาของความทุกข์ยากลำบากของเรา

เปาโลพูดจากประสบการณ์ในช่วงชีวิตยาวนานของท่านว่า “ข้าพเจ้าถูกตรึงไว้กับพระคริสต์แล้ว

ข้าพเจ้าเองไม่มีชีวิตอยู่ต่อไป แต่พระคริสต์ต่างหากที่ทรงมีชีวิตอยู่ในข้าพเจ้า

ชีวิตซึ่งข้าพเจ้าดำเนินอยู่ในร่างกายขณะนี้ ข้าพเจ้าดำเนินอยู่โดยศรัทธาในพระบุตรของพระเจ้า”

(กาลาเทีย 2:20)

“บัดนี้ข้าพเจ้าช่วยท่านทั้งหลายให้รอด โดยที่พระเยซูคริสต์ได้ทรงเป็นขึ้นมาจากความตาย” (1

เปโตร 3:21)

เรามีส่วนร่วมในการฟื้นขึ้นจากความตายสู่ชีวิตนิรันดร์ของพระคริสต์เราจึงมีส่วนร่วมในพระองค์เมื่อพระองค์เสด็จกลับมาอีกครั้ง

การมีส่วนร่วมในการฟื้นขึ้นจากความตายนี้เองที่ทำให้เราได้รับความรอด พระเยซูตรัสว่า “เราดำรงอยู่

ท่านทั้งหลายก็ดำรงอยู่ด้วย” (ยอห์น 14:19) เปาโลกล่าวว่า “เราได้กลับคืนดีกับพระองค์

โดยที่พระบุตรของพระองค์สิ้นพระชนม์ เราจะรอดโดยพระชนมชีพของพระองค์แน่”

(การฟื้นขึ้นจากความตาย โรม 5:10)

หลายครั้งที่มีการเน้นย้ำว่า การที่เรามีส่วนร่วมในความตายและความทุกข์ทรมานของพระคริสต์

โดยทางบาปติสมาและการดำเนินชีวิตของเรา

เราจะมีส่วนร่วมในการฟื้นขึ้นจากความตายของพระองค์เช่นกัน

- “ถ้าเราตายกับพระองค์ เราก็จะมีชีวิตอยู่กับพระองค์ ถ้าเรามีความอดทน

เราก็จะได้ครองร่วมกับพระองค์” (2 ทิโมธี 2:11,12)

- “เราแบก “ความตาย” ของพระเยซูไว้ที่กายเราเสมอ เพื่อว่า “ชีวิต”

ของพระเยซูจะปรากฏในกายของเราด้วย

เราเชื่อว่าพระองค์ผู้ทรงให้พระเยซูเจ้าคืนพระชนม์

จะทรงโปรดให้เราเป็นขึ้นมาจากความตายด้วย” (2 โครินธ์ 4:10,11,14)

- “เปาโลกล่าวว่า “ข้าพเจ้าต้องการจะรู้จักพระองค์

และได้รับประสบการณ์ในฤทธิ์เดชเนื่องในการที่พระองค์ทรงคืนพระชนม์นั้น

และร่วมทุกข์กับพระองค์ คือยอมตั้งอารมณ์ตายเหมือนพระองค์ ถ้าเป็นไปได้

ข้าพเจ้าก็จะได้เป็นขึ้นมาจากความตายด้วย” (ฟิลิปปี 3:10,11; กาลาเทีย 6:14)

9.4 บัพติศมาและความรอด

บัพติศมาทำให้เรามีส่วนร่วมในความตายของพระคริสต์

หมายความว่าเราจะได้รับการอภัยโทษโดยบัพติศมาเท่านั้น เรา

“ได้ถูกฝังไว้กับพระองค์ในพิธีบัพติศมาแล้ว และพิธีนั้นท่านได้ฟื้นขึ้นมาจากตายกับพระองค์ด้วย

ในการกระทำของพระเจ้าผู้ได้ทรงชุบพระองค์ให้เป็นขึ้นมาน้ำ

และท่านที่ตายแล้วก็ด้วยการละเมิดทั้งหลายของท่าน พระองค์ทรงให้ท่านมีชีวิตร่วมกับพระองค์

และทรงโปรดยกโทษการละเมิดทั้งหลายของท่าน” (โคโลสี 2:12,13) เราได้รับการชำระแล้ว

ในพระนามของพระเยซูคริสต์เจ้า” (1 โครินธ์ 6:11)

การรับบัพติศมาในนามของพระเยซูคือการที่บาปของเราได้รับการชำระในก้นดาววิถี 19:13

ผู้ที่ไม่ได้ถูกชำระมลินจะต้องตาย ในบทเรียนที่ 10.2

เราจะพูดถึงการที่บัพติศมาเป็นการชำระล้างบาป (เทียบ กิจการของอัครทูต 22:16)

การที่ผู้ที่เชื่อได้รับการชำระโดยพระโลหิตของพระคริสต์ แสดงโดยการรับบัพติศมา (วิวรณ์ 1:5;

7:14; ทิตัส 3:5 กล่าวถึง “การปลดเปลื้องบาป” และการที่เรา “เกิดจากน้ำ” ในการรับบัพติศมา

[ยอห์น 3:5])

คำตอบของเปโตรต่อคำถามที่ว่า “เราควรทำอะไรจึงจะรอด” คือ

“จงกลับใจใหม่และรับบัพติศมาในพระนามแห่งพระเยซูคริสต์นั้นทุกคน

เพื่อพระเจ้าจะทรงยกโทษบาปของท่านเสีย” (กิจการของอัครทูต 2:3.7-38)

เรารับบัพติศมาในพระนามของพระคริสต์ก็เพื่อรับการอภัยโทษบาป

ผู้ที่ไม่ได้รับบัพติศมาจะได้รับค่าจ้างของความบาป คือความตาย (โรม 6:23)

ไม่มีทางรอดอื่นใดนอกจากทางพระเยซู (กิจการของอัครทูต 4:12)

เราเข้าร่วมในพระเยซูได้โดยทางบัพติศมาเท่านั้น ดังนั้น

คนที่ไม่ใช่คริสเตียนจึงไม่มีทางได้รับความรอด การที่พวกเขาถือลัทธิหรือความเชื่ออื่นๆ

ยอมรับว่าคนที่ไม่ใช่คริสเตียนสามารถรอดได้นั้น เป็นการสะท้อนให้เห็นว่า
 ท่าที่ที่พวกเขามีต่อพระคริสต์ธรรมคัมภีร์ เป็นท่าที่ชวนสลดใจเราเพียงไร
 การที่พระคริสต์ฟื้นขึ้นจากความตายเป็นหมายสำคัญแห่งชัยชนะ โดยบังปัดติมา
 เราจะฟื้นขึ้นจากความตายกับพระคริสต์ บาปไม่มีอำนาจเหนือเราอีกต่อไป โดยการบังปัดติมา
 เราจึง "พ้นจากบาป บาปจะครอบงำท่านทั้งหลายต่อไปก็หาไม่ได้" (โรม 6:18,14) หลังรับบังปัดติมา
 เรายังทำบาปอยู่ (1 ยอห์น 1:8-9) บาปครอบงำเราอีกหากเราหันหลังให้พระคริสต์
 "ผู้ใดเชื่อและรับบังปัดติมาแล้ว ผู้นั้นจะรอด" (มาระโก 16:16) เมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมาอีกครั้ง
 ความรอดไม่ได้เกิดขึ้นทันทีหลังรับบังปัดติมา แต่เกิดที่บัลลังก์พิพากษา (1 โครินธ์ 3:15)
 การพิพากษาจะเป็นเรื่องไม่จำเป็น ถ้าเราได้รับความรอดทันที เมื่อรับบังปัดติมา และเราก็ไม่จำเป็นต้องตาย
 "ผู้ใดที่ทนได้ถึงที่สุด ผู้นั้นจะรอด" (มัทธิว 10:22)
 หลังรับบังปัดติมา เปาโลและคริสเตียนทุกคนก็ยังต้องบากบั่นมุ่งสู่ความรอด (ฟิลิปปี 3:10-13; 1 โครินธ์ 9:27)
 เปาโลพูดถึงความหวังของชีวิตนิรันดร์ (ทิตัส 1:2; 3:7; 1 เธสะโลนิกา 5:8; โรม 8:24) และการที่เราเป็น
 "ทายาทแห่งความรอด" (ฮีบรู 1:14) ที่บัลลังก์พิพากษาผู้ชอบธรรมจะเข้าสู่ชีวิตนิรันดร์ (มัทธิว 25:46)
 เปาโลให้เหตุผลไว้ในโรม 13:11
 ว่าหลังจากบังปัดติมาเรา "รู้ได้ว่าทุกวันที่เรามีชีวิตอยู่และทนแบกภาระเป็นหนึ่งวันที่เราเข้าสู่การกลับมาของพระคริสต์
 เราสามารถยินดีได้ว่า
 "ความรอดของเราใกล้เข้ามามากกว่าวันที่เราเชื่อ" เรายังไม่ได้รับความรอดในขณะนี้ ความรอดมีเงื่อนไข
 เราจะได้รับความรอด ถ้าเราเชื่ออยู่ด้วยความเชื่อ (ฮีบรู 3:12-14) ถ้าเราจดจำคำสอนของข้าพเจ้าประเสริฐ (1 ทิโมธี
 4:16; 1 โครินธ์ 15:1-2) และถ้าเรากระทำตามทีพระเจ้าทรงเรียกด้วยความหวังใจ (2 เปโตร 1:10)
 คำกริยาในภาษากรีกที่แปลว่า "ได้รับความรอด"
 บางครั้งใช้กาลที่แสดงถึงการดำเนินอยู่ในตัวเราเพราะเราเชื่อฟังข้าพเจ้าประเสริฐ
 ผู้ที่เชื่อจึงถูกกล่าวถึงในฐานะที่ได้รับความรอดโดยความรับผิดชอบที่มีต่อข้าพเจ้าประเสริฐ (1 โครินธ์ 1:18;
 กิจการของอัครทูต 2:47 และ 2 โครินธ์ 2:15)
 และใช้ในรูปแบบอดีตกาลเมื่อพูดถึงความรอดซึ่งพระเยซูทำให้เกิดขึ้นบนไม้กางเขนและที่เราสามารถเกี่ยวข้องกับโดยการ
 รับบังปัดติมา (2 ทิโมธี 1:9; ทิตัส 3:5)
 นี่คือตัวอย่างของการที่พระเจ้าติดต่อกับอิสราเอล ซึ่งทำให้เกิดความสัมพันธ์กับ
 อิสราเอลทางจิตวิญญาณ เช่น ผู้ที่เชื่อ อิสราเอลออกจากอียิปต์
 ซึ่งเป็นเสมือนตัวแทนของเนื้อหนังและศาสนาเทียมเท็จซึ่งเราเกี่ยวข้องด้วยก่อนการรับบังปัดติมา พวกเขาข้ามทะเลแดง
 เดินทางในถิ่นทุรกันดารของซีนาย เพื่อเข้าสู่ดินแดนแห่งพันธสัญญาซึ่งถูกสถาปนาเป็นแผ่นดินของพระเจ้า
 การข้ามทะเลแดงของพวกเขาเปรียบเหมือนการรับบังปัดติมาของเรา (1 โครินธ์ 10:1-2)
 การเดินทางในถิ่นทุรกันดารคือการดำเนินชีวิตในปัจจุบันของเรา และคานาอันคือแผ่นดินของพระเจ้า ยูดาห์ ข้อ 5

บอกเราว่ามีอิสราเอลมากมายที่ถูกทำลาย ระหว่างเดินทางในถิ่นทุรกันดาร "องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงโปรดให้ชนชาติหนึ่งรอดจากแผ่นดินอียิปต์แล้ว" ภายหลังพระองค์ก็ได้ทรงทำลายคนเหล่านั้นที่ไม่เชื่อพระองค์เสีย อิสราเอล "รอด" จากอียิปต์เหมือนเช่นที่ทุกคนที่รับบัพติศมารอดจากบาป ถ้าถามคนอิสราเอลว่า "ท่านรอดแล้วหรือ" เขาก็จะต้องตอบว่า "รอดแล้ว" แต่ไม่ได้หมายความว่า พวกเขารอดจนถึงที่สุด คนอิสราเอลมีใจอยากที่จะกลับอียิปต์ (กิจการของอัครทูต 7:39) และมีชีวิตที่สุขสบายฝ่ายเนื้อหนังอย่างไร คนที่รอดจากบาปโดยบัพติศมาก็สามารถออกห่างจากจุดพระพรที่พวกเขาเ็นอยู่ ความเป็นไปได้ที่เราจะทำอย่างอิสราเอลทำให้ถิ่นทุรกันดารปรากฏใน 1 โครินธ์ 10:1-12; สิบรู 4:1-2 และ โรม 11:17-21 ในพระคริสตธรรมคัมภีร์มีตัวอย่างมากมายเกี่ยวกับคนที่เคยได้รับความรอดจากบาป โดยการรับบัพติศมา และต่อมาตกอยู่ในสถานะที่จะทำให้เขาถูกพิพากษาเมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมาอีกครั้ง (สิบรู 3:12-14; 6:4-6; 10:20-29) คำสอนที่ว่า "รอดครั้งหนึ่งก็รอดนิรันดร์" บอกให้รู้ถึงแนวทางการตามใจเนื้อหนังอย่างสมบูรณ์แบบ ความรอดโดยการรับบัพติศมามีขอบเขตอยู่ที่ใด การรับบัพติศมาไม่ใช่การรับโอกาส "รับความรอด" การรับบัพติศมาเข้ามีส่วนในพระคริสต์ทำให้เรา "รอด" เรามีความหวังที่แท้จริงว่าจะได้อยู่ในแผ่นดินของพระเจ้าหากเรายังคงยึดพระคริสต์ไว้เหมือนเมื่อครั้งที่เรารับบัพติศมาใหม่ๆ หลังรับบัพติศมาแล้วเราควรจะเชื่ออย่างถ่อมใจว่า เราจะถูกขับไปอยู่ในแผ่นดินของพระเจ้าเมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมา เราอาจจะไม่แน่ใจจริงๆ เพราะเราอาจจะล้มลงในวันถัดไป เราไม่อาจคาดเดาอนาคตจิตวิญญาณของเราได้ เราต้องทำทุกอย่างเพื่อรักษาไว้ซึ่งสำนึกที่ดีที่เรามีต่อพระเจ้า เมื่อครั้งที่เรารับ บัพติศมา บัพติศมาคือ การมี "จิตสำนึกว่าชอบ" (1 เปโตร 3:21) ผู้ที่รับบัพติศมาสัญญาว่า จะรักษาสำนึกที่ดีต่อพระเจ้า บัพติศมาเป็นสิ่งสำคัญมากในการนำเราไปสู่ความรอดในพระคริสต์ แต่เราคงต้องจำไว้ว่าการรับบัพติศมาเพียงอย่างเดียวจะไม่ทำให้เรารอดได้ การมีชีวิตอยู่อย่างมีส่วนร่วมในการถูกตรึงกางเขนเป็นสิ่งที่จำเป็นมาก "ถ้าผู้ใดไม่ได้บังเกิดใหม่จากน้ำและพระวิญญาณ ผู้นั้นจะเข้าในแผ่นดินของพระเจ้าไม่ได้" (ยอห์น 3:5) การเปรียบเทียบพระธรรมบทนี้กับ 1 เปโตร 1:23 แสดงให้เห็นว่า การเกิดฝ่ายจิตวิญญาณหลังการรับบัพติศมา คือการได้รับการเปลี่ยนแปลงโดยพระวิญญาณหรือพระวจนะ ความรอดไม่ได้ขึ้นอยู่กับารรับบัพติศมาเพียงอย่างเดียว แต่เป็นผลแห่งพระคุณ (เอเฟซัส 2:8) ความเชื่อ (โรม 1:5) และความหวัง (โรม 8:24) บางครั้งเราจะได้ยินว่าความรอดได้มาโดยความเชื่อเพียงอย่างเดียว การรับบัพติศมาจึงไม่มีส่วนเกี่ยวข้อง ยากอบ 2:17-24 ทำให้เห็นชัดว่าคำสอนดังกล่าวเป็นการให้ความหมายผิดๆ ระหว่างความเชื่อและการงาน ความเชื่อที่แท้ตามข่าวประเสริฐคือ ความเชื่อโดยการกระทำ "ผู้ใดจะเป็นคนชอบธรรมได้ก็เนื่องด้วยการประพฤติ และมีใช้ด้วยความเชื่อเพียงอย่างเดียว" (ยากอบ 2:24) ในการรับบัพติศมา ผู้ที่รับบัพติศมามักจะถูกถามว่าต้องทำอะไรจึงจะได้รับความรอด คำตอบมักจะเป็นเรื่องของการรับบัพติศมา

(กิจการของอัครทูต 2:37; 9:6; 10:6; 16:30)

การกระทำที่สมกับการรับบัพติศมาแล้วเป็นข้อเชื่อต่อข่าวประเสริฐ

พระเจ้าและพระคริสต์ได้กระทำการเพื่อความรอดของเรา แต่เราต้องประพฤติให้สมกับการกลับใจใหม่ของเรา

(กิจการของอัครทูต 26:20; มาระโก 16:15,16)

เราพูดถึงแล้วว่าการชำระล้างบาปคือการที่พระเจ้าทรงอภัยโทษบาปของเรา

เพราะการที่เราได้รับบัพติศมาเข้าในพระคริสต์ ในพระธรรมบางตอนบอกว่า การชำระบาปทำได้

โดยความเชื่อและการกลับใจเสียใหม่ (กิจการของอัครทูต 22:16; วิวรณ์ 7:14; เยเรมีย์ 4:14; อัสยาห์ 1:16)

ในบางตอนพระเจ้าเป็นผู้ชำระล้างบาปของเรา (เอเสเคียล 16:9; สดุดี 51:2, 7; 1 โครินธ์ 6:11)

ถ้าเราทำส่วนของเราก็คือรับ

บัพติศมา พระเจ้าก็จะทรงชำระบาปของเรา

ความประพฤติหรือการกระทำเพื่อให้สมกับการรับบัพติศมาเป็นก้าวสำคัญในการรับข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้า

Digression - การรับบัพติศมาอีกครั้ง

หลายคนรู้สึกว่าไม่อยากออกความเห็นใดๆ ในการที่จะรับบัพติศมาหลังจากที่ได้รับสิ่งที่เขาคิดว่าคือบัพติศมา

ไม่ว่าจะโดยการพรมน้ำหรือลงไปในน้ำ อย่างไรก็ตาม ก่อนรับบัพติศมา

จะต้องมีการสำนึกบาปและมีความเชื่อที่ถูกต้องเกี่ยวกับข่าวประเสริฐที่แท้จริง (กิจการของอัครทูต 2:38; มาระโก

16:15,16) มัทธิว 28:19-20 โยคารับบัพติศมาไปกับการได้ยินเรื่องของพระคริสต์เป็นอันดับแรก เด็กเล็กๆ

ไม่สามารถสำนึกบาปหรือเข้าใจข่าวประเสริฐ การพรมน้ำไม่ใช่การรับบัพติศมาและการที่น้ำกว่ายน้ำคำดังลงไปนั้น

ไม่ได้แปลว่าเขาได้รับบัพติศมา เพราะว่าเขาไม่ได้กำลังตอบสนองต่อข่าวประเสริฐ

เช่นเดียวกับผู้ที่ลงน้ำด้วยความเชื่อในคำสอนผิดๆ พวกเขาเหล่านั้นแต่ไม่ได้รับบัพติศมา

มีความเชื่อเพียงหนึ่งเดียว คือมีคำสอนเดียวในข่าวประเสริฐ และดังนั้นจึงมีการรับบัพติศมาเพียงหนึ่งเดียว

คือการรับบัพติศมาหลังจากเชื่อในความเชื่อแท้เพียงหนึ่งเดียว "มีกายเดียว

เหมือนมีความหวังใจอันเดียวที่เนื่องในการที่ทรงเรียกท่าน มีองค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียว ความเชื่อเดียว

บัพติศมาเดียว" (เอเฟซัส 4:4-6) "ไม่มีความหวังสองประการ เช่นที่เชื่อโดยผู้ที่กล่าวว่า

ไม่สำคัญที่เราจะเชื่อว่ารางวัลของเราอยู่ในสวรรค์หรือบนโลก มี "พระเจ้าองค์เดียว" ดังนั้นพระเยซูจึงไม่ใช่พระเจ้า

ถ้าเราได้รับบัพติศมาโดยไม่เข้าใจคำสอนพื้นฐาน เช่น แผ่นดินของพระเจ้า ธรรมชาติของพระเจ้าและพระเยซู

การรับบัพติศมาครั้งนั้นก็ถือเป็นโมฆะ ยอห์นให้รับบัพติศมาประกาศให้กลับใจเสียใหม่ และรับบัพติศมา

และสอนเรื่องเกี่ยวกับพระเยซู

(มาระโก 1:4; ลูกา 1:77) แต่ก็ยังไม่เพียงพอ กิจการของอัครทูต 19:1-5

บันทึกไว้ว่าบางคนที่ยอห์นให้รับบัพติศมาแล้วต้องรับบัพติศมาอีกเพราะไม่เข้าใจคำสอนบางอย่าง ในทำนองเดียวกัน

เราอาจจะรู้สึกว่าในการรับศีลนั้น เราได้สำนึกบาปและพร้อมใจตั้งต้นใหม่แล้ว แต่เรายังคงจำเป็นที่รับ
“บัพติศมาเดียว” ซึ่งจะทำได้เมื่อเข้าใจหลักคำสอนของ ”ความเชื่อเดียว”

บทเรียนที่ 9: คำถาม

1. เรารอดได้หรือไม่โดยปราศจากการรับบัพติศมา

ก) ได้

ข) ไม่ได้

2. คำว่า “บัพติศมา” แปลว่าอะไร

ก) พันธะ

ข) การพรมน้ำ

ค) ความเชื่อ

ง) การแช่/การลงน้ำ

3. เราควรรับบัพติศมาเมื่อใด

ก) หลังจากเรียนรู้ว่าพระเสริฐที่แท้จริงและกลับใจเสียใหม่

ข) ตอนเป็นเด็ก

ค) หลังจากสนใจพระคริสตธรรมลัมกัร

ง) เมื่อต้องการเข้าร่วมคริสตจักร

4. เรารับบัพติศมาเข้าในอะไร

ก) คริสตจักรที่เรารับบัพติศมา

ข) พระวามะของพระเจ้า

ค) พระคริสต์

ง) พระวิญญาณบริสุทธิ์

5. เกิดอะไรขึ้นหลังการรับบัพติศมา

ก) เราเป็นส่วนหนึ่งของพงศ์พันธุ์ของอับราฮัม

ข) เราไม่มีทางทำบาปอีก

ค) เราได้รับความรอดตลอดไป

ง) บาปของเราได้รับการอภัยโทษ

6. เราจำเป็นต้องรับบัพติศมาหรือไม่

ก) จำเป็น

ข) ไม่จำเป็น

10.1 ชีวิตคริสเตียนเชิงปฏิบัติ

การศึกษาพระคริสตธรรมคัมภีร์

หลังการรับบัพติศมา เราควรมี “ผลแห่งความบริสุทธิ์” นั่นคือ มีชีวิตอยู่โดยพระวิญญาณ

ไม่ใช่โดยเนื้อหนัง (โรม 6:22; 8:11; กาลาเทีย 5:16,25)

เรามีผลแห่งพระวิญญาณได้โดยพระวาระของพระเจ้าในเรา (ยอห์น 15:7,8)

เราถูกนำโดยพระวิญญาณในแง่ที่ว่าพระวิญญาณอยู่ในพระวาระของพระองค์ ตลอดชีวิตของเรา

เราควรอยู่ใกล้พระวาระโดยการอ่านและศึกษาพระคริสตธรรมคัมภีร์อย่างสม่ำเสมอ

การศึกษาพระวาระทำให้รู้ถึงความจำเป็นที่จะต้องรับบัพติศมา

เราควรจะยอมให้พระวาระมีอิทธิพลต่อการกระทำและชีวิตของเราอยู่เสมอ

การรับบัพติศมาเป็นเพียงก้าวแรกของชีวิตที่เชื่อฟังพระเจ้า

ความคุ้นเคยกับพระคริสตธรรมคัมภีร์และหลักคำสอนอาจเป็นอันตรายได้อย่างแท้จริง

เพราะทำให้เราไปถึงจุดที่พระวาระของพระเจ้าไม่มีอิทธิพลต่อเรามากต่อไป

เราอ่านพระวาระแต่เราไม่ได้รับอะไรเลย (ดูภาคผนวก 2) เราควรจะอธิษฐานสั้นๆ

ก่อนการศึกษาพระคริสตธรรมคัมภีร์ "ขอเบิกตาข้าพระองค์

เพื่อข้าพระองค์จะเห็นสิ่งมหัศจรรย์จากพระธรรมของพระองค์" (สดุดี 119:18)

พระวาระของพระเจ้าควรจะเป็นอาหารประจำวันของเรา ที่พึงพิง

และที่ปรารถนาของเรามากกว่าอาหารทางเนื้อหนัง

"ข้าตรวหาพระวาระแห่งพระโอษฐ์ของพระองค์สูงกว่าเจตนาของข้า" (โยบ 23:12) เยเรมีย์

กล่าวว่า "เมื่อพบพระวาระของพระองค์แล้ว ข้าพระองค์ก็กินเสีย

พระวาระของพระองค์เป็นความชื่นบานแก่ข้าพระองค์

และเป็นความปีติยินดีแห่งจิตใจของข้าพระองค์" (เยเรมีย์ 15:16)

การแบ่งเวลาศึกษาพระคริสตธรรมคัมภีร์เป็นสิ่งสำคัญที่ควรบรรจุไว้ในกิจวัตรประจำวัน

การศึกษาพระคริสตธรรมคัมภีร์สัก 30 นาที

ในตอนเช้าจะทำให้เราเริ่มต้นวันใหม่ด้วยจิตวิญญาณที่ถูกที่ถูกต้องทาง

นิสัยการสร้างความสำเร็จนี้มีค่าเป็นทองในวันแห่งการพิพากษา

เพื่อหลีกเลี่ยงการอ่านเฉพาะพระธรรมบางตอนที่เราค้นเคย คริสตาดิเลเฟียน (Christadelphian)

ได้จัดทำ “ไบเบิลคอมพานีเยน” (Bible Companion) ขึ้นมา

(สามารถสั่งซื้อได้จากผู้จัดพิมพ์หนังสือเล่มนี้) เพื่อนำเสนอข้อพระธรรมให้อ่านทุกวัน
ทำให้เราได้อ่านพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ 2 ครั้ง และพระ
คริสตคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม 1 ครั้ง ในเวลา 1 ปี เมื่อเราอ่านทุกวัน
เราจะรู้สึกมีกำลังใจเมื่อคิดว่าผู้ที่เชื่อคนอื่นๆ ก็กำลังอ่านพระธรรมที่เราอ่านอยู่เช่นกัน
เมื่อเราพบเพื่อนที่อ่านเล่มเดียวกัน เราสามารถสนทนาถึงเรื่องที่เราร่วมกันได้

10.2 การอธิษฐาน

ข้อปฏิบัติอีกข้อที่ควรพัฒนาคือการอธิษฐาน ซึ่งตอนให้เรากล่าวถึง
“คนกลางแต่ผู้เดียวระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ คือพระเยซูคริสต์ผู้ทรงสภาพเป็นมนุษย์” เปาโล
กล่าวว่า “เหตุฉะนั้น ข้าพเจ้าปรารถนาให้ผู้ชายทั้งหลายอธิษฐานในที่ทุกแห่ง ปราศจากโทโส
และการเถียงกัน” (1 ทิโมธี 2:5-8) “เพราะว่า
เรามีได้มีมหาปุโรหิตที่ไม่สามารถจะเห็นใจในความอ่อนแอของเรา
แต่ได้ทรงถูกทดลองใจเหมือนอย่างเราทุกประการ ถึงกระนั้นพระองค์ก็ยังปราศจากบาป
เหตุฉะนั้น ขอให้เราร่วมใจกันอธิษฐานถึงพระที่นั่งแห่งพระคุณ เพื่อเราจะได้รับพระเมตตา
และจะได้รับพระคุณที่จะช่วยเราในขณะนี้ที่ต้องการ” (ฮีบรู 4:15,16)
การที่เราเชื่อว่าพระคริสต์เป็นมหาปุโรหิตที่จะนำคำอธิษฐานของเราไปถึงพระเจ้า
ควรจะทำให้เราอธิษฐานอย่างสม่ำเสมอด้วยความเชื่อ
คำอธิษฐานไม่ใช่รายการยาวเหยียดของความต้องการของเรา
การขอพระคุณสำหรับอาหารและความปลอดภัยในการเดินทางควรจะเป็นสิ่งสำคัญในคำอธิษ
ฐานของเราด้วย
การมอบปัญหาของเราให้พระเจ้าโดยการอธิษฐานก็ให้สันติสุขแก่เรา
“จงทูลเรื่องความปรารถนาของท่านทุกอย่างต่อพระเจ้าด้วยการอธิษฐานกับการขอพระคุณ
แล้วสันติสุขแห่งพระเจ้า ซึ่งเกินความเข้าใจ จะค้ำครองจิตใจและความคิดของท่าน” (ฟิลิปปี
4:6,7)
ถ้าคำอธิษฐานของเราเป็นพระประสงค์ของพระเจ้า พระองค์ก็ทรงโปรดฟังเรา (1 ยอห์น 5:14)
เราจะรู้แน่ว่าพระทัยของพระเจ้าได้ โดยการศึกษาพระวจนะของพระองค์
การศึกษาพระคริสตธรรมคัมภีร์จะสอนเราถึงวิธีการอธิษฐานและสิ่งที่เราควรทูลขอ

"ถ้า...ถ้อยคำของเราฝังอยู่ในท่านแล้ว ท่านจะขอสิ่งใดที่ท่านปรารถนา ก็จะได้สิ่งนั้น" (ยอห์น 15:7)

ในพระคริสตธรรมคัมภีร์มีตัวอย่างมากมายของการอธิษฐานอย่างสม่ำเสมอ (สดุดี 119:164; ดาเนียล 6:10) การอธิษฐานทุกเช้าและค่ำ และการขอพระคุณระหว่างวันน่าจะเป็นการอธิษฐานที่น้อยที่สุดที่เราควรกระทำ

10.3 การประกาศข่าวประเสริฐ

สิ่งล่อลวงใจที่ยิ่งใหญ่ที่สุดสิ่งหนึ่ง ซึ่งเกิดจากการรู้จักพระเจ้าคือความเห็นแก่ตัวฝ่ายจิตวิญญาณ เราสามารถที่จะพอใจกับการมีความสัมพันธ์ส่วนตัวกับพระเจ้า ศึกษาพระคริสตธรรมคัมภีร์ จนเรารู้สึกว่าจะแบ่งปันสิ่งเหล่านี้กับคนอื่น ๆ ทั้งพี่น้องที่เชื่อและโลกรอบข้าง พระวจนะของพระเจ้าและข่าวประเสริฐเป็นเสมือนตะเกียงที่ส่องสว่างในความมืด (สดุดี 119:105; สุภาษิต 4:18) พระเยซูตรัสว่าไม่มีผู้ใดจุดตะเกียง แล้วเอาถังครอบไว้ แต่ตั้งไว้เพื่อส่องสว่าง (มัทธิว 5:15) "ท่านทั้งหลายเป็นความสว่างของโลก" ด้วยเหตุที่ได้รับบัพติศมาเข้าในพระคริสต์ผู้เป็น "ความสว่างของโลก" (มัทธิว 5:14; ยอห์น 8:12) "นครซึ่งอยู่บนภูเขาจะปิดบังไว้ไม่ได้" (มัทธิว 5:14) ถ้าเราดำเนินชีวิตตามข่าวประเสริฐ "ความบริสุทธิ์" ของเราจะเป็นพยานแก่คนที่เราอยู่ด้วย เราจะปิดบังความจริงไว้ไม่ได้ว่าเราถูก "แยกออกมาอยู่ใน" พวกที่มีความหวังในแผ่นดินของพระเจ้า และถูก "แยกออกมาจาก" วิถีทางฝ่ายเนื้อหนังของพวกเขา เราควรหาโอกาสแบ่งปันความรู้เกี่ยวกับความจริงเที่ยงแท้กับคนที่เราเกี่ยวข้องด้วย การหันเหคำสนทนาสู่สิ่งที่เป็นฝ่ายจิตวิญญาณ การสนทนาเรื่องหลักคำสอนกับสมาชิกของคริสตจักรอื่นๆ การแจกใบปลิว การลงโฆษณาเล็กๆ ในสื่อ ล้วนเป็นวิธีที่เราสามารถส่องสว่าง เราไม่ควรคิดว่าเราสามารถทั้งงานการเป็นพยานไว้กับผู้เชื่ออื่นๆ เราทุกคนต่างมีความรับผิดชอบส่วนบุคคล คริสตadelphian เมืองเล็กๆ ทว่ามีการเริ่มประกาศข่าวประเสริฐอย่างกว้างขวางเมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มอื่นๆ เราต่างกระทำในสิ่งที่เราสามารถกระทำได้โดยอาศัยค่าใช้จ่ายส่วนบุคคลของเราเอง

วิธีที่ได้ผลดีที่สุดวิธีหนึ่งของการประกาศข่าวประเสริฐคือ การอธิบายความเชื่อของเราให้กับสมาชิกในครอบครัวเรา คนที่เราติดต่อด้วย และหุ้นส่วนที่ไม่รู้จักพระเจ้า แม้ว่าเราจะไม่ควรพูดซ้ำซากเพราะจะกลายเป็นความกดดันสำหรับคนเหล่านั้นไป การรับเชื่อเพราะความกดดันไม่ใช่สิ่งที่พระเจ้าทรงพอพระทัย หน้าที่ของเราคือการเป็นพยานโดยไม่คำนึงถึงการตอบสนอง เราต้องรับผิดชอบการเป็นพยานนี้ (เอเฟซียล 3:17-21) หากพระคริสต์เสด็จกลับมาในขณะที่เรายังมีชีวิตอยู่ "สองคนจะอยู่ในทุ่งนา จะทรงเอาไปคนหนึ่งละไว้คนหนึ่ง" (ลูกา 17:36) คงจะเป็นเรื่องแปลกมากหากเราไม่บอกเรื่องการเสด็จมาอีกครั้งของพระเยซูกับสมาชิกในครอบครัวหรือเพื่อนร่วมงานของเราเมื่อเหตุการณ์นี้เกิดขึ้น

10.4 ชีวิตในคริสตจักร

เรากล่าวถึงความรับผิดชอบส่วนบุคคลฝ่ายจิตวิญญาณมาตลอดจนถึงบทเรียนนี้ อย่างไรก็ตาม เรามีหน้าที่ที่จะพบปะผู้คนที่มีความหวังเหมือนเรา และเราควรมีใจปรารถนาที่จะพบพวกเขา หลังรับบัพติศมาแล้ว เราเดินทางเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร เพื่อไปให้ถึงแผ่นดินของพระเจ้า เป็นเรื่องธรรมดาที่เราจะต้องการทำความรู้จักกับคนที่เดินทางเหมือนเรา เรามีชีวิตอยู่ในยุคสุดท้ายก่อนพระคริสต์เสด็จกลับมา เราต้องมีสามัคคีธรรมร่วมกับผู้ที่อยู่ในสถานการณ์เดียวกับเรา เพื่อเราจะสามารถเอาชนะความทุกข์ยากลำบากที่เราเผชิญอยู่ "อย่าขาดการประชุม แต่จงพูดหนุนใจกันให้มากยิ่งขึ้น เพราะท่านทั้งหลายก็รู้อยู่ว่าวันนั้นใกล้เข้ามาแล้ว" (ฮีบรู 10:25 เทียบ มาลาคีย์ 3:16) ผู้ที่เชื่อควรจะพยายามทุกวิถีทางที่จะติดต่อกันหรือพบกันเพื่อศึกษาพระคริสตธรรมคัมภีร์ รับศีล และทำกิจกรรมการประกาศ เรา "ถูกเรียกออกมา" จากโลกมาสู่ความหวังแห่งแผ่นดินของพระเจ้า คำว่า "ปุโรหิต" หมายถึง "ผู้ที่ถูกเรียก" และคือผู้ที่เชื่อทุกคน คำในภาษากรีกที่แปลว่า "คริสตจักร" ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ฉบับภาษาอังกฤษคือคำว่า "ecclesia" (เอกเคลเซีย) ซึ่งหมายความว่า "ที่ประชุมของผู้ที่ถูกเรียกออกมา" หรือผู้ที่เชื่อ

คริสตจักรจึงหมายถึงกลุ่มผู้ที่เชื่อ ไม่ใช่สถานที่ที่ใช้พบปะกัน พวกคริสตาเดลเฟียนจึงใช้คำว่า
“เอกเคเลเซีย” แทนคำว่า “คริสตจักร”

เมื่อมีผู้ที่เชื่อจำนวนหนึ่งในเมืองหรือพื้นที่ใด พวกเขาจะหาสถานที่ที่จะพบปะกันอย่างสม่ำเสมอ
อาจจะเป็นบ้านของใครคนหนึ่งในกลุ่มหรือเป็นสถานที่เช่า พวก

คริสตาเดลเฟียนมักจะใช้สถานที่ในโรงแรม สร้างโบสถ์ขึ้นมาเอง

หรือบ้านส่วนตัวจุดประสงค์คือการสร้างสมาชิกโดยการศึกษาพระคริสตธรรมคัมภีร์เป็นกลุ่มใหญ่
และการประกาศ กำหนดการในเอกเคเลเซียของพวกคริสตาเดลเฟียนจะเป็นดังนี้

วันอาทิตย์ 11.00 น. ศิลมหาสนิท

18.00 น. กิจกรรมการประกาศ

วันพุธ

20.00 น. การศึกษาพระคริสตธรรมคัมภีร์

เอกเคเลเซียเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวของพระเจ้า สมาชิกจะช่วยเหลือเกื้อกูลกัน

พระคริสต์ทรงเป็นตัวอย่างที่ดีมากในเรื่องนี้ แม้ว่าพระคริสต์จะมีจิตวิญญาณสมบูรณ์แบบ

แต่พระองค์ทรง “รับใช้” คนอื่นๆ

ทรงล้างเท้าสาวกในขณะที่พวกเขาโต้เถียงกันว่าใครจะเป็นใหญ่ที่สุด (ยอห์น 13:14,15; มัทธิว
20:25-28)

สิ่งที่สอนในเอกเคเลเซียคือ พระวาระของพระเจ้า เนื่องจากพระเจ้าเป็นชาย

ผู้ชายเท่านั้นจึงควรเป็นคนสอนพระวาระของพระเจ้า 1 โครินธ์ 14:34 บอกว่า

“จงให้พวกผู้หญิงนิ่งเสียในที่ประชุม เพราะเขาไม่ได้รับอนุญาตให้พูด” 1 ทิโมธี 2:11-15

ให้เหตุผลย้อนไปถึงเหตุการณ์ในสวนเอเดน เอวาสอนให้อาдамกระทำการบาป

ผู้หญิงจึงไม่ควรสอนผู้ชายอีก การที่พระเจ้าทรงเนรมิตสร้างอาดัมก่อน แสดงว่า

“ชายเป็นศีรษะของหญิง” (1 โครินธ์ 11:3)

ดังนั้นผู้ชายจึงควรเป็นผู้นำทางจิตวิญญาณไม่ใช่กลับกัน

“ให้ผู้หญิงเรียนอย่างเจียมๆ และด้วยใจอ่อนน้อม

ข้าพเจ้าไม่ยอมให้ผู้หญิงสั่งสอนหรือใช้อำนาจเหนือผู้ชาย แต่ให้เขาทั้งหลายอยู่

ด้วยว่าพระเจ้าทรงเนรมิตสร้างอาดัมขึ้นก่อนแล้วจึงถึงเอวา และอาดัมไม่ได้ถูกหลอกลวง

แต่ผู้หญิงนั้นได้ถูกหลอกลวงจึงได้กระทำการบาป แต่ถึงกระนั้นผู้หญิงก็จะรอดได้ด้วยการมีบุตร

ถ้ายังดำรงอยู่ในความเชื่อ ในความรักและในความบริสุทธิ์ ด้วยความสงบเสงี่ยม” (1 ทิโมธี 2:11-

15)

พระคริสตธรรมคัมภีร์จำกัดบทบาทของชายและหญิงไว้อย่างชัดเจน ผู้หญิงถูกกำหนดให้ "มีสามี มีบุตร และดูแลบ้านเรือน" (1 ทิโมธี 5:14) แปลว่าขอบเขตของการดูแลฝ่ายจิตวิญญาณอยู่ที่บ้าน งานที่เอคเคลเซียจึงเป็นหน้าที่ของผู้ชาย

หลักปฏิบัตินี้ขัดแย้งอย่างรุนแรงกับทฤษฎีความเสมอภาคระหว่างเพศ

ในขณะที่ผู้หญิงทำงานเรียกร้องสิทธิที่จะเสมอภาคกับสามีในทุกๆ

ด้านตั้งแต่การจัดการเรื่องการเงินในบ้านไปถึงการสวมเสื้อผ้าแบบที่ใช้ได้กับทั้งสองเพศ

การมีบุตรกลายเป็นเรื่องของความไม่สะดวก

ผู้ที่เชื่ออย่างแท้จริงจะตกใจกับแนวคิดของโลกปัจจุบัน

แม้ว่าการรักษาสมดุลของแนวคิดจะเป็นสิ่งที่จำเป็น

ฝ่ายสามีจงรักภักดีของตน เหมือนอย่างที่เราคริสตทศวรรษรักคริสตจักร (เอเฟซัส 5:25)

"ท่านทั้งหลายที่เป็นสามีก็เช่นกัน จงอยู่กินกับภรรยาด้วยความเข้าใจในเธอ

จงให้เกียรติแก่ภรรยา เพราะเป็นเพศที่อ่อนแอกว่า

และเพราะท่านทั้งสองได้รับชีวิตอันเป็นพระคุณเป็นมรดก" (1 เปโตร 3:7)

การรับบัพติศมาเข้าในพระคริสต์ทำให้ชายและหญิงเท่าเทียมกัน (กาลาเทีย 3:27; 1 โครินธ์ 11:11) แต่ไม่มีผลกระทบต่อการที่ "ชายเป็นศีรษะของหญิง" (1 โครินธ์ 11:3) ในทางปฏิบัติและทางจิตวิญญาณทั้งในครอบครัวและในเอคเคลเซีย

เพื่อแสดงว่าเคารพต่อการที่ผู้หญิงจะต้องคลุมศีรษะเมื่อผู้ชายสอนพระวจนะของพระเจ้า

หมายความว่าผู้หญิงควรคลุมศีรษะทุกครั้งที่มีการประชุมในเอคเคลเซีย

ความแตกต่างของบทบาทของชายและหญิงได้จากการไว้ม (1 โครินธ์ 11:14,15)

"ผู้หญิงที่อธิษฐาน ถ้าไม่มีผ้าคลุมศีรษะ ก็ทำความอับอายแก่ศีรษะ (สามีของนาง ข้อ 3)

เพราะเหมือนกับว่านางได้โดนผมเสียแล้ว ถ้าผู้หญิงจะไม่คลุมศีรษะ ก็ควรจะโดนผมเสีย

แต่ถ้าการที่ผู้หญิงจะตัดผมหรือโกนผมสั้น เป็นสิ่งที่น่าอับอาย จงเอาผ้าคลุมศีรษะเสีย

ด้วยเหตุนี้เอง ผู้หญิงจึงควรจะเอาสัญลักษณ์แห่งอำนาจนี้คลุมศีรษะ" (1 โครินธ์ 11:5,6,10)

10.5 ศีลมหาสนิท

พร้อมกับการอธิษฐานและอ่านพระคริสตธรรมคัมภีร์

การเชื่อฟังพระบัญชาของพระคริสต์ในการรับศีลมหาสนิทเพื่อระลึกถึงพระองค์ก็เป็นสิ่งที่สำคัญ

าก

"จงกระทำอย่างนี้ให้เป็นที่ระลึกถึงเรา" (ลูกา 22:19)

พระองค์ทรงประสงค์ให้ผู้ติดตามพระองค์กระทำเช่นนี้อย่างสม่ำเสมอจนถึงวันที่พระองค์เสด็จกลับมา เมื่อพระองค์จะหักขนมปังและดื่มน้ำองุ่นกับพวกเขาอีกครั้ง (1 โครินธ์ 11:26; ลูกา 22:16-18)

ขนมปังเป็นตัวแทนพระกายของพระคริสต์ซึ่งถูกตรึงกางเขนเพื่อเรา

และน้ำองุ่นเปรียบเป็นพระโลหิตของพระองค์ (1 โครินธ์ 11:23-27) ผู้ที่เชื่อในสมัยแรกๆ

จะรับศีลมหาสนิทกันบ่อยครั้ง (กิจการของอัครทูต 2:42,46) อาจจะสัปดาห์ละครั้ง

(กิจการของอัครทูต 20:7) ถ้าเรารักพระคริสต์จริง เราจะเชื่อฟังพระบัญชาของพระองค์ (ยอห์น

15:11-14) ถ้าเรามีความสัมพันธ์ส่วนตัวกับพระองค์

เราจะปรารถนาที่จะระลึกถึงพระองค์ตามที่พระองค์ตรัสสั่ง

และหนุนใจตัวเองที่จะรำลึกถึงความรอดยิ่งใหญ่ที่พระองค์ได้รับ

การคิดถึงความรักที่พระเยซูทรงทำเพื่อเราจะช่วยทำให้ความทุกข์ยากของเรากลายเป็นเรื่องเล็กน้อยไป

ศีลมหาสนิทคือพิธีเพื่อการรำลึกถึง 'ไม่มีความอัศจรรย์ใดๆ เกิดขึ้นหลังรับศีลนี้'

เป็นเหมือนการเลี้ยงฉลอง เทศกาลปีศาจภายใต้ธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสส (ลูกา 22:15; 1 โครินธ์

5:7-8) ซึ่งเป็นการเลี้ยงฉลองเพื่อรำลึกถึงการที่พระเจ้าปลดปล่อยอิสราเอลจากอียิปต์

การรับศีลมหาสนิทจะทำให้เราระลึกถึงความรอดจากบาปโดยทางพระคริสต์

เราจึงสมควรที่จะปรารถนาที่จะรับศีลนี้

การรับศีลมหาสนิททำให้ความรักของพระคริสต์สำหรับเรากลับเป็นจริงอีกครั้ง

การรับศีลมหาสนิทสัปดาห์ละครั้งถือเป็นสัญลักษณ์ของการมีจิตวิญญาณที่เข้มแข็ง

ถ้ารับศีลนี้พร้อมกับผู้ที่เชื่อคนอื่นๆ ไม่ได้ ก็ควรจะรับศีลนี้คนเดียว ไม่มีข้ออ้างใดๆ

ที่จะหยุดเราจากการรักษาพระบัญชา แม้ในยามวิกฤติ การขาดแคลนขนมปังและน้ำองุ่น

ก็ไม่ควรทำให้เราขาดจากการระลึกถึงพระคริสต์ โดยวิธีที่พระองค์ทรงกำหนดขึ้น พระเยซูผู้ทรงใช้

"ผลแห่งเถาองุ่น" (ลูกา 22:18) เราจึงควรใช้น้ำองุ่นแดง

การรับสัญลักษณ์ของความทุกข์ทรมานและการเสียสละของพระคริสต์ถือเป็นเกียรติสูงสุด

และควรจะทำด้วยความตั้งใจที่ถูกต้อง

"เมื่อท่านทั้งหลายกินขนมปังนี้และดื่มน้ำองุ่นนี้เวลาใด

ท่านก็ประกาศการวายพระชนม์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า เหตุฉะนั้น

ถ้าผู้ใดกินขนมปังหรือดื่มจากถ้วยขององค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างไม่สมควร
 ผู้คนทำผิดต่อพระกายและพระโลหิตขององค์พระผู้เป็นเจ้า (1 โครินธ์ 11:26,27)
 การรับศีลมหาสนิทจึงควรรับในสถานที่ซึ่งผู้รับจะไม่ถูกรบกวน จึงอาจรับศีลนี้ในช่วงเช้าหรือค่ำ
 "ขอให้ทุกคนพิจารณาตนเองแล้วจึงกินขนมปังและดื่มจากถ้วยนี้" (1 โครินธ์ 11:28)
 เราควรจะมีสติไปกับการเสวยสละของพระคริสต์
 อาจจะได้จากการอ่านพระธรรมที่บันทึกการตรึงกางเขนพระองค์ก่อนที่เราจะรับศีล
การรับศีลที่ถูกต้อง ควรจะมีขั้นตอนดังนี้

1. อธิษฐาน ทูลขอพระเจ้าทรงอวยพระพรที่ประชุม
 ทรงเปิดตาเราให้เห็นพระวาระของพระองค์
 ทรงให้เราจดจำความต้องการของผู้ที่เชื่ออื่นๆ
 สรรเสริญพระองค์สำหรับความรักของพระองค์โดยเฉพาะที่สำแดงในพระค
 ริสต์ และทูลเรื่องอื่นๆ
2. อ่านพระคริสตธรรมคัมภีร์สำหรับวันนั้นตามหนังสือไบเบิล
 คอมพานีเยน (Bible Companion)
3. ครุ่นคิดบทเรียนในข้อ 2
 หรืออ่านพระคริสตธรรมคัมภีร์เฉพาะบทที่ทำให้เราระลึกถึงพระคริสต์
4. อ่าน 1 โครินธ์ 11:23-29
5. ใช้เวลาเล็กน้อยสงบใจสำรวจตัวเอง
6. อธิษฐานเพื่อขนมปัง
7. หักขนมปังและรับประทานชิ้นเล็กๆ
8. อธิษฐานเพื่อน้ำองุ่น
9. จิบน้ำองุ่น
10. อธิษฐานปิด

การรับศีลมหาสนิทควรใช้เวลาประมาณ 1 ชั่วโมง

10.6 การแต่งงาน

เราจะกล่าวถึงผู้ที่โสดในขณะที่รับบัพติศมา
 มีพระธรรมหลายบทที่หนุนใจผู้ที่โสดให้พิจารณาทางเลือกที่จะเป็นโสด
 เพื่อที่จะอุทิศตัวทำงานของพระเจ้า (1
 โครินธ์ 7:7-9; 32-38; 2 ทิโมธี 2:4; มัทธิว 19:11,12,29; ปัญญาจารย์ 9:9)
 "ถ้าท่านจะแต่งงานก็ไม่มีความผิด" (1 โครินธ์ 7:28) สาวกหลายคนมีครอบครัวแล้ว (1 โครินธ์
 9:5) และการแต่งงานที่พระเจ้าออกแบบไว้คือ การแต่งงานที่นำมาซึ่งประโยชน์ทางร่างกาย
 และจิตวิญญาณ "จงให้การสมรสเป็นที่นับถือแก่คนทั้งปวง
 และให้เพียงสมรสปราศจากความชั่วช้า" (ฮีบรู 13:4) "ไม่ควรที่ชายผู้นี้จะอยู่คนเดียว"
 พระเจ้าจึงได้สถาปนาการแต่งงานขึ้น (ปฐมกาล 2:18-24) "บุคคลที่พบภรรยาก็พบของดี
 และได้ความโปรดปรานจากพระเจ้า ภรรยาที่หยิ่งรู้ก็มาจากพระเจ้า" (สุภาษิต 18:22; 19:14)
 ความหมายของพระธรรมทั้งหมดนี้คือการมีความปรารถนาทางเพศที่ไม่ได้อยู่ในการแต่งงานก็คือ
 การล่วงประเวณี
 พระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่จะกล่าวถึงการกระทำผิดศีลธรรมอย่างมากมาย เช่น
 การล่วงประเวณี การคบชู้ชู้ชาย เป็นต้น และมักจะปรากฏอยู่ในจดหมายเกือบทุกฉบับ เช่น
 กิจการของอัครทูต 15:20; โรม 1:29; 1 โครินธ์ 6:9-18,10:8; 2 โครินธ์ 12:21; กาลาเทีย 5:19;
 เอเฟซัส 5:3; โคลโลสี 3:5; 1 เธสะโลนิกา 4:3; ยูดาห์ 7; 1 เปโตร 4:3; วิวรรณ์ 2:21
 ปฐมกาล 2:24 เผยให้เห็นถึงบาปของการรักร่วมเพศ
 เพราะเป็นพระประสงค์ของพระเจ้าที่จะให้ชายและหญิงแต่งงานและผูกพันกัน
 พระเจ้าทรงเนรมิตสร้างผู้หญิงไม่ใช่ผู้ชายเพื่อมาช่วยอาดัม
 การที่ผู้ชายมีเพศสัมพันธ์กันจะถูกพิพากษาอยู่เสมอในพระคริสตธรรมคัมภีร์
 และเป็นบาปที่ทำให้เมืองโสโดมถูกทำลาย (ปฐมกาล 18,19) เปาโลพูดอย่างชัดเจนว่า
 การกระทำดังกล่าวเป็นการยั่วยุโทสะของพระเจ้าและทำให้เขาไม่ได้เข้าไปในแผ่นดินของพระเจ้า
 (โรม 1:18-32; 1 โครินธ์ 6:9,10)
 การที่เราเคยกระทำบาปดังกล่าว
 ไม่ควรทำให้เราคิดว่าเราอยู่เกินเงาพระหัตถ์ของพระเจ้าที่จะยื่นมาช่วยเราได้
 พระเจ้าทรงเต็มเปี่ยมไปด้วยการอภัยโทษ
 และควรจะได้รับความรักตอบแทนจากผู้ที่ได้รับการอภัยโทษจากพระองค์ (สดุดี 130:4)
 เอกเคลเซียที่เมืองโครินธ์ ก็มีคนที่จะต้องสำนึกบาปเช่นนี้

"แต่ก่อนมีบางคนในพวกท่านเป็นคนอย่างนั้น แต่ท่านได้รับการชำระแล้ว ได้รับการทำให้บริสุทธิ์ ได้รับการทำให้เป็นผู้ชอบธรรมในพระนามของพระเยซูคริสต์เจ้า" (1 โครินธ์ 6:9-11)

10.7 สามัคคีธรรม

คำกรีกที่แปลมาเป็นคำว่า "สามัคคีธรรม" และ "ที่ประชุม"

อธิบายถึงการมีอะไรพื้นฐานที่เหมือนกัน เช่น ที่ประชุมสามัญ คำว่าที่ประชุมเกี่ยวข้องกับคำว่า สื่อสาร เพราะเรารู้และปฏิบัติตามวิถีทางของพระเจ้า

เราจึงมีสามัคคีธรรมกับพระองค์และคนอื่นๆ ที่ปฏิบัติเหมือนเราโดยการ "เข้าใจพระคริสต์"

เป็นการง่ายที่จะละทิ้งความรับผิดชอบที่เราต้องมีสามัคคีธรรมกับคนอื่น

"จงอย่าละเลยที่จะกระทำการดี และจงแบ่งปันข้าวของซึ่งกันและกัน" (ฮีบรู 13:16) พิลิปปี 1:5

"พูดถึงการมีส่วนในข่าวประเสริฐด้วยกัน"

สามัคคีธรรมของเราจึงมีพื้นฐานอยู่ที่หลักคำสอนซึ่งประกอบเป็นข่าวประเสริฐ

สามัคคีธรรมของผู้ที่เชื่อแท้จริง จึงยิ่งใหญ่กว่าการชุมนุมใดๆ ขององค์กรหรือคริสตจักร

การสามัคคีธรรมนี้ทำให้พวกเขาเดินทางรอนแรมเพื่อจะมีสามัคคีธรรมร่วมกันและเพื่อเยี่ยมเยียน

ผู้ที่เชื่อที่อยู่ห่างไกลและโดดเดี่ยว เปาโล

กล่าวถึง "สามัคคีธรรมฝ่ายจิตวิญญาณ" (ฟิลิปปี 2:1)

คือสามัคคีธรรมบนพื้นฐานของการปฏิบัติตามพระวิญญาณบริสุทธิ์

สิ่งสำคัญของสามัคคีธรรมคือการรักษาศีลมหาสนิท ผู้ที่เชื่อในสมัยแรกๆ

"จะมักเขม้น" พึงคำสอนของจำพวกอัครทูตและร่วมสามัคคีธรรม

ทั้งจะมักเขม้นในการหักขนมปังและการอธิษฐาน ด้วยความชื่นชมยินดีและใจกว้างขวาง"

(กิจการของอัครทูต 2:42,46)

สัญลักษณ์ที่เป็นตัวแทนความหวังของเราจะผูกเราเข้าด้วยกันด้วยใจกว้างขวาง

ถ้าเราแบ่งปันสัญลักษณ์นั้นให้กันและกัน "ถวายแด่พระพร

ซึ่งเราได้ขอพระพรนั้นเป็นสิ่งที่ทำให้เรามีส่วนร่วมในพระโลหิตของพระคริสต์มิใช่หรือ

ขนมปังซึ่งเราหักนั้นเป็นสิ่งที่ทำให้เรามีส่วนร่วมในพระกายของพระคริสต์มิใช่หรือ

แม้เราซึ่งเป็นบุคคลหลายคน แต่เนื่องจากมีขนมปังก้อนเดียว เราจึงเป็นร่างกายเดียว

เพราะว่าเราทุกคนรับประทานขนมปังก้อนเดียวกัน" (1 โครินธ์ 10:16-17)

เราจึงต้องแบ่งปันสัญลักษณ์ของการเสียสละของพระคริสต์กับคนที่ได้รับประโยชน์จากการงานของพระองค์ผู้ซึ่งรับประทานขนมปังก้อนเดียวกัน

ผู้ที่รับบัพติศมาเข้าในพระคริสต์คือผู้ที่ได้รับประโยชน์จากการงานของพระองค์

เป็นเรื่องน่าหัวเราะที่เราจะแบ่งปันสัญลักษณ์นี้กับคนที่ไม่เข้าชายนี

การมีสามัคคีธรรมกับพระเจ้าและพระคริสต์ รวมทั้งผู้ที่เชื่อคนอื่นๆ

ได้ขึ้นอยู่กับความเห็นชอบของเราต่อความจริงในหลักคำสอนเท่านั้น

วิธีชีวิตของเราจะต้องสอดคล้องกับหลักการของคำสอนด้วย "พระเจ้าทรงเป็นความสว่าง

และความมืดในพระองค์ไม่มีเลย

ถ้าเราจะว่าเราสามัคคีธรรมกับพระองค์และยังดำเนินอยู่ในความมืด เราก็พุดมูสา

และไม่ได้ดำเนินชีวิตตามความจริง

แต่ถ้าเราดำเนินอยู่ในความสว่างเหมือนอย่างพระองค์ทรงสถิตในความสว่าง

เราก็ร่วมสามัคคีธรรมซึ่งกันและกัน

และพระโลหิตของพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ก็ชำระเราทั้งหลายให้ปราศจากบาปทั้งสิ้น"

(1 ยอห์น 1:5-7)

สามัคคีธรรมจะลดลงเรื่อยๆ

เมื่อผู้ที่เชื่อเริ่มดำเนินชีวิตในทางที่ขัดแย้งกับคำสอนในพระคริสต์ธรรมคัมภีร์

"อย่าเข้ามามีส่วนกับกิจการของความมืดอันไร้ผล แต่จงเผยกิจการนั้นให้ปรากฏดีกว่า" (เอเฟซัส

5:11)

ความพยายามทุกอย่างควรจะถูกทุ่มเทไปเพื่อให้ได้พวกเขากลับมาเหมือนผู้เลี้ยงแกะที่ดีที่ตามหา

แกะที่หลงหาย (ลูกา 15:1-7)

2 โครินธ์ 6:14-18 บอกว่า "อย่าเข้าเทียมแอกกับคนที่ไม่เชื่อ

เพราะว่าความชอบธรรมจะมีหุ้นส่วนอะไรกับความอธรรม

และความสว่างจะเข้าสนิทกับความมืดได้อย่างไร จงออกจากหมู่พวกเขาเหล่านั้น

และจงแยกตัวออกจากเขาทั้งหลาย แล้วเราจึงจะรับพวกเจ้าทั้งหลาย

เราจะเป็นดังบิดาของพวกเจ้า และพวกเจ้าจะเป็นบุตรชายบุตรหญิงของเรา"

พระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพทั้งสิ้นได้ตรัสดังนั้น

พระวจนะของพระเจ้าเป็นแสงสว่าง เราจึงไม่ควรมีสามัคคีธรรมกับคริสตจักรที่สอนผิดๆ

ไม่แต่งงานกับคนที่ไม่รู้จักความจริง และควรระวังภัยวิถีของโลก เมื่อเราแยกตัวจากโลก

เราได้รับภัยของการเป็นบุตรของพระเจ้า มีคริสตจักรแท้เพียง

คริสตจักรเดียว และมีกายเดียว (เอเฟซัส 1:23) ซึ่งตั้งอยู่บนผู้ที่ยึดอยู่กับความหวังเดียว
และมีกายเดียว พระเจ้าองค์เดียว บัพติศมาเดียว และความเชื่อเดียว
(เอเฟซัส 4:4-6) เป็นไปไม่ได้ที่จะเป็นส่วนหนึ่งในกายเดียว
แล้วยังมีสามัคคีธรรมกับองค์กรศาสนาอื่นๆ ที่ไม่ยึดอยู่กับความเชื่อเดียว
ความสว่างไม่เข้าสนิทกับความมืด ถ้าเราเลือกที่จะมีสามัคคีธรรมกับความมืด
เราก็ประกาศตัวว่าอยู่ในความมืด
ไม่มีคำว่าความสัมพันธ์อย่างครึ่งๆ กลางๆ ในความสัมพันธ์ระหว่างเรากับพระเจ้า
เราอยู่ในพระคริสต์ โดยการรับบัพติศมา หรือไม่เราก็อยู่นอกพระคริสต์ เราอยู่ในความสว่าง
เพราะเราเชื่อในหลักคำสอนและเชื่อฟังทำตามคำสอนนั้น หรือไม่ก็อยู่ในความมืด
คนเราจะเหยียบเรือสองแคมไม่ได้
การที่เรารู้เรื่องเหล่านี้ทำให้เรามีความรับผิดชอบต่อพระเจ้า
เราไม่ได้เดินถนนหรือดำเนินชีวิตเหมือนอย่างคนธรรมดาทั่วไป
พระเจ้ากำลังเฝ้าดูการตอบสนองของเราอยู่ พระเจ้า พระเยซู และผู้ที่เชื่อ
ต่างประสงคืให้ท่านตัดสินใจอย่างถูกต้อง
แต่แม้ว่าพระเจ้าทรงโปรดประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์มาสิ้นพระชนม์แทนเรา
ก็ไม่สามารถช่วยให้ท่านได้รับความรอดได้ เพราะความรอดได้มาด้วยการตัดสินใจของตัวท่านเอง
เราจึงขอให้ท่านตัดสินใจและรับบัพติศมา ท่านสามารถเขียนถึงเราตามที่อยู่ข้างหน้าหนังสือเล่มนี้
เรายินดีที่จะดำเนินการให้ท่าน

บทเรียนที่ 10: คำถาม

1. "ความบริสุทธิ์" แปลว่าอะไร
 - ก) ไม่ติดต่อกับคนที่ไม่เชื่อ
 - ข) แยกตัวจากบาปและเข้าสู่สิ่งที่เป็นของพระเจ้า
 - ค) ไปโบสถ์
 - ง) ทำดีกับผู้อื่น
2. ข้อความใดเป็นจริงเกี่ยวกับการรับศีลมหาสนิท
 - ก) เราควรรับศีลมหาสนิททุกสัปดาห์
 - ข) เราควรรับศีลมหาสนิทปีละครั้งในเทศกาลปัสกา
 - ค) ขนมปังและน้ำองุ่นกลายเป็นพระกายและพระโลหิตของพระคริสต์
 - ง) ขนมปังและน้ำองุ่นเปรียบเป็นพระกายและพระโลหิตของพระคริสต์
3. ข้อความใดเป็นจริงเกี่ยวกับการแต่งงาน
 - ก) เราควรแต่งงานกับผู้เชื่ออย่างแท้จริงเท่านั้น
 - ข) ผู้ที่เชื่อได้รับอนุญาตให้หย่าร้างได้
 - ค) ผู้ที่เชื่อที่แต่งงานกับผู้ที่ไม่เชื่อควรจะพยายามรักษาสถานภาพการสมรสไว้
 - ง) ในการแต่งงาน ผู้ชายเป็นตัวแทนพระคริสต์ และผู้หญิงเป็นตัวแทนผู้ที่เชื่อ

Bible Basics in Thai, by Duncan Heaster
Carelinks, PO Box 152, Menai NSW 2234 AUSTRALIA www.carelinks.net
email info@carelinks.net